

Елена Фетисова



Любовта или  
победи законите  
на времето!

Сес

ЕВРАЗИЯ 954-628-012-7

ИСТОРИЧЕСКИ РОМАНСИ



# ЕЙМИ ФЕТЦЪР ТЕС

Превод: Евразия

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Една русалка от морето на любовта.

Очарователната и изобретателна Тес Ренфрю се оказва притисната от дявола и дълбокото синьо море. Преследвана от банда гангстери, тя трябва да избере между куршума и смъртта в морето. Тес се хвърля през перилата на океанския лайнер, за да бъде погълната от мъглата на времето. Спасена от един делфин, Тес се събужда в обятията на капитан Дан Блакуел и в непознатия за нея осемнадесети век. Един покоряващ романс за всички, които обожават пътешествията във времето.



# ГЛАВА 1

*Корал Кий, Флорида 1989*

Тес Ренфрю изгаси двигателя на своя Мустанг, модел 1965 година, и се вторачи в кормилото.

Тя бе уплашена.

Това беше наистина глупаво.

Ако я хванеха, щяха да я арестуват. Дори ако Пени я подкрепеше и Слоун престанеше да си вири носа и се поддадеше на заплахата ѝ за изнудване, тя щеше да получи присъда. Никоя нормална майка не би ѝ позволила отново да тренира дете. С кариерата ѝ щеше да е свършено завинаги.

— Много просто — каза тя на декоративната конска фигура от емблемата. — Не се оставяй да те хванат.

Тя вдигна поглед от голата площадка пред Ротмиър Билдинг — бялата крепост, напомняща за Цитаделата. Беше стара, един архитектурен блян в стила на осемнадесети век — напукан хоросан, вити железни перила, донякъде готическа на вид с широките первази около прозорците и декоративните зъбци по протежение на покрива.

Ставах за опора при катерене.

Щеше да е лесно, ако не беше фактът, че имаше алармена система. Тя можеше да потвърди това заради малката сребърна плочка на каменната колона близо до желязната врата. Нищо, което да подсказва на крадеца какво го очаква.

Като пхна една дъвка „Джуси Фрут“ в устата си, тя опипа закачената си с фиба коса и нахлупи вълнена шапка върху абаносовочерната маса. Заклучи обемистата си чанта в кутията и прикрепи ключа към крака си заедно с един комплект шперцове. Усмихна се. Всъщност беше ѝ го дал баща ѝ. Неведнъж я бяха викали да отваря коли или домове със забравени вътре ключове. Вторият ѝ баща беше известен с това. Тя отваряше заключени врати като хоби, заради предизвикателството, а не за да краде. Този период от живота ѝ отдавна бе отминал.

Но това тази вечер си беше кражба. Независимо че имаше унищожително доказателство, което можеше да разруши кариерата на приятелката ѝ, че заради самодоволното тържество от отмъщението си Слоун бе позволил да изтече ценна информация и че Тес знаеше в коя стая кое чекмедже да претърси. Пени беше права. Това не беше колежанска лудория. Не и този път, скръцна със зъби тя, бясна от мисълта какво щяха да струват на нея и на Пени играчките на Слоун Ротмиър, ако се провалеше.

В колежа Тес бе задигнала едно кристално преспание от бюрото на декана. Беше им направило впечатление, че деканът Уингейт поглаждаше кристалното кълбо точно преди да ти предрече доживотно слугуване в кафене или да те изкара от кожата ти. Бе се качила в административната сграда и го бе откраднала, а след това изчака целият университетски кампус да открие липсата му и деканът да се покрие с най-прелестния пурпурен оттенък, преди да го върне. Само сестрите от Делта Пи знаеха кой всъщност го бе взел, но те се бяха заклели да пазят тайна. Това бе преди повече от шест години.

„Да видим дали все още ме бива“ — подкани се тя и излезе от старата кола. Спусна гюрука, заключи го, а след това потъна в сянката. В продължение на половин час наблюдава движението около старата сграда. Тишина. Тъмнина. Господи, какво спокойствие. Никакви котки, кучета, дори мухи. Нищо. Усещаше как тялото ѝ се поти под плътно прилепналата памучна блуза. След като най-после овладя нервите си, тя натърка ръцете си с колофон, пристъпи към оградата и сграбчи железните пръчки. С мощен тласък повдигна тялото си, докато талията ѝ се озова на нивото на железните шипове. Бавно разпери крака, прехвърли ги над оградата, после се сви, застина за миг с впити в железата ръце и се пусна. След като се спусна тихо на земята, тя бързо залегна. Десетка за трудност, също толкова за изпълнението и за приземяването, Ренфрю. Изтича през изкуствената морава към зданието и се залепи за студения камък. Хладнокръвно установи разположението на стаята и планира маршрута си. Верандата, прозореца, пилоната, прозореца.

Чиста работа. Протегна ръце, приклепна, подскочи и силните ѝ пръсти се вкопчиха в ръба на верандата. Като се изви около него, тя се покатери отгоре ѝ. „Точно както когато бях на осем години и татко ме хвана“ — помисли си тя. Както си стоеше там, тя се обърна с лице към

стената и като се стремеше да пази равновесие, тръгна по декоративния перваз към прозореца по-горе. Четири инча, колко хубаво. Като се залавяше с пръстите на ръцете и на краката си за металните орнаменти, тя си проправи път и се хвана за режещия ръб. Секунди по-късно беше над прозореца, върху назъбения корниз.

„Концентрирай се. Поеми дълбоко дъх.“ Сивите ѝ като цигарен дим очи се впериха в пилоната на няколко фута встрани и над нея, перпендикулярно на стената. Единственият звук бе свистенето на въздуха от тежестта на тялото ѝ, когато се хвърли встрани, хвана се за пилоната и описа пълен кръг около него. Инч след инч ръцете ѝ се придвижваха към стената. Изопна се и пусна краката си надолу, докато достигнаха винтовете и скобите, които прикрепяха пилоната. Господи, каква тъмница. Ако не бяха сребърните отблясъци от пилоната, Тес не би могла да разбере какво докосват стъпалата ѝ. Още една десетка. Не. Осем и половина. „Още едно ниво“ — помисли си тя, като се изправи внимателно и погледна над главата си. Стаята беше на около пет фута встрани и също толкова нагоре. Нямаше перваз. Сега какво? Лицето ѝ се залепи за каменната стена. Тес напрегна мускулите си до краен предел, докато търсеше вдлъбнатини, достатъчно големи за сигурно залавяне. Усмихна се, когато намери малките ниши.

„Спайдърмен, Спайдърмен. Прави всичко, което умее паякът — тананикаше си тя мелодията, докато предъвкваше и се катереше. — Може ли да се премията? Да.“ Пръстите на ръцете и краката ѝ бяха впити в старите пукнатини.

Тес беше подвижна, много силна, но въпреки това грациозна. Това я направи шампионка по гимнастика. Беше се специализирала на греда и смесена успоредка. Не се страхуваше от височината; уличното хлапе в нея укрепваше с малкото приключения в иначе скучния ѝ живот. Но доведената дъщеря на морския офицер, който я отгледа със строги предписания за чест, се бунтуваше срещу това, което вършеше. Баща ѝ изобщо не би го одобрил. Нито пък майка ѝ. Внезапно чувство на вина прониза сърцето ѝ. „Те са си отишли, а Пени се нуждае от мен. Съвземи се и го преодолей, Тес“ — каза си тя и отстрани тази мисъл, когато стигна до прозореца. Застанала на колене, тя откъсна четири ивици от металната лента, която бе намотала около китките си, и ги прикрепил към стъклото под ключалките на прозореца. Алармени

проводници и тя се надяваше, че ще задействат. Ако ли пък не, щеше да се озове в затвора не по-късно от час.

Като извади ножчето за стъкло, пъхнато при шперцове, тя изрязва малък кръг в прозореца. Звукът беше стържещ, приличаше на драскане с нокти върху черна дъска. След това залепи дъвката си за стъклото, почука върху линията на прореза и дръпна. То изскочи лесно. Постави го на прага от дясната си страна. Внимателно плъзна ръката си в дупката с нещо, което приличаше на клечка за зъби, и започна да разработва ключалката. Пот изби по горната ѝ устна; облиза я. „Почти свърши — тя измъкна шперца. — Болят ме коленете. Не мисли за това.“

Тес чу шум и замръзна. Стъпки. Тежки стъпки. Сърцето ѝ заби толкова силно, че който и да идваше, би го чул, помисли си тя. Ужасът събуди такова количество адреналин, че кръвта циркулираше във вените ѝ подобно на вълни в Арктическо море.

Като балансираше на колене, с една ръка сграбчила зазиданата рамка на прозореца, а другата на път да бъде нарязана на ивици, тя изчака със затаен дъх и стегнати мускули звукът да заглъхне, а след това с рекордна бързина се справи с ключалката. Стига вече! Не си струваше да бере такъв страх. След две врътвания и три изпъшквания тя изскочи. Тес откряна прозореца, промуши се в стаята и Джеймс Бонд би бил горд от начина, по който счупи ключалката на бюрото и издърпа най-долното чекмедже отдясно. Там беше. Обемист плик от обикновена амбалажна хартия. Започна да натъпква пакета под трикото си, но се спря; съвестта я накара да го отвори, за да провери дали беше истина това, което твърдеше Слоун. „Рискувам всичко заради това“ — помисли си тя, докато претегляше на ръка тежестта на пакета. Косите на тила ѝ внезапно настръхнаха, когато втренченият ѝ поглед забеляза следящо я око на портрета, закачен високо на стената зад бюрото. Секундите, които загуби, бяха най-голямата ѝ грешка. Глухите звуци от стъпки я стъписаха. Тя пъхна пакета под върхната си дреха, издърпа ръкава надолу по ръката си и го стисна здраво с пръсти, за да не оставя следи, след което се втурна към прозореца и изскочи навън. Тъкмо затваряше прозореца, когато вратата се отвори с трясък. Светлина обля стаята и, без съмнение, шокираното ѝ лице. Някой я посочи.

— Ето я! — чу тя и две набити фигури се спуснаха към нея.

„Ох, по дяволите!“ Тя се изправи и без да мисли, се завъртя и се хвърли към отстоящия на десет фута пилон. Хвана го, слава богу, но въртящият момент я преметна два пъти около него.

— Ей, ти! Стой или ще стрелям!

„Да стреля? Боже мили, та това се случва само на кино! Ян Флеминг, отпиши ме този път“ — помисли си тя, докато безпомощното ѝ тяло обикаляше пилоната. Тя се пусна. Тялото ѝ наподобяваше тънко черно копие, докато се носеше във въздуха към покрива на верандата. Непривичната скорост я изтласка напред, тя не успя да се задържи за ръба и се сгромоляса болезнено върху глинени саксии с изкуствени рододендрони и папрати, разпилени като парцалени кукли в далечния ъгъл. Изглежда, всичко Ротмиъровско бе фалшиво, реши тя, плю върху изкуствения мъх и бързо се изправи. Побърза към оградата; странни шумове засилваха паниката ѝ. Приличаха на думкания, меки и ефирни, и на плахо скимтене. Очите ѝ се разшириха, а босите ѝ ходила потъваха в изкуствената трева. Проклет шумозаглушител! Тялото ѝ се тръшна върху островърхата ограда, но не можеше да чака болката да отзвучи. Като се оттласна, тя несръчно прехвърли и двата си крака отгоре и се отдалечи така, като че ли бяха развързали по петите ѝ глутница добермани. Две и половина за изпълнение. Десетка за трудност.

Тя побягна. Дробовете ѝ горяха. Коленете ѝ кървяха. Шапката ѝ падна и лъскавата ѝ коса се разпиля по гърба ѝ. Голите ѝ стъпала шляпаха по бетона. О, Тес. Важни клечки. Голяма неприятност! Ръцете ѝ трепереваха, докато откъсна ключа на колата от крака си и го мушна в ключалката. Кучета лаеха, чуваше се стържене на метал, ревяха машини.

*Не гледай. Не гледай.*

Тя отвори вратата и буквално се залепи за шофьорската седалка. Пое дълбоко въздух, за да не направи някоя глупост и да задави двигателя, и 24-годишната вишневочервена антика запали от първия път. Тес загря гумите още до първата пресечка. Приближаващи се светлини се отразиха от огледалото ѝ за обратно виждане, отдръпнаха се, след това станаха по-големи, по-ярки, толкова близо, че дори можеше да види хромираните фарове. Те блъснаха нейния старичък „Мустанг“, а лицето ѝ едва избегна удара на кормилото, преди да завие. Черната кола започна да се движи успоредно и някой стреля по



нея. Инстинктивно се наведе и в същия момент седалката до нея се разтърси, което бе последвано от звук, подобен на този при чупене на тънък лед в басейн. Погледна в огледалото и сърцето ѝ заседна в гърлото. Задното ѝ стъкло беше пробито, напуканият лабиринт от подобни на паяжина жилки беше на път да рухне.

„Исусе! Кого правех на глупак, като опитвах това?“ — помисли си тя ужасена.

Нямаше възможност да погледне седалката на колата, но знаеше, че там има куршум, заседнал под старата кожена тапицерия. Кракът ѝ смаза педала, когато друго безшумно торпедо издрънча някъде из ламарините. Гумите изсвириха.

Тес безразсъдно подкара колата по всички странични улици, които си спомняше от колежа, а и по някои, които не познаваше, докато не се увери, че ги е оставила далеч зад себе си. След като се измъкна от Седемстотин и единадесета, тя угаси двигателя; усещаше сърцето си да пулсира във всяка фибра на тялото. Като бръкна под дрехата си за пакета, тя тръсна напоения с пот документ на седалката. Гледа го свирепе няколко мига, след което го грабна, неуверено разчупи восъчния печат и изтърси съдържанието му в скута си.

„Тази малка кучка!“ — Тес Ренфрю знаеше без съмнение, че тази вечер е била готова. Да умре.

## ГЛАВА 2

Тес тръшна вратата след себе си, разтрепери се и я заключи на няколко места, след което се залепи за нея в качеството ѝ на още едно препятствие. Затвори очи. „Това не може да се случи“ — мислеше неспокойно тя.

— Взе ли го?

Тя се задъха и отвори широко очи.

— Господи, Пен, изплаши ме до смърт! Забравих, че си тук! — Пени стоеше по средата на мъничката ѝ стая, като мачкаше една носна кърпичка, а по лицето си все още имаше следи от сълзи. — Махни се от онзи прозорец! — изкомандва тя, като заобиколи двойното канапе, което ги разделяше.

— Защо? — Пени погледна бързо зад нея. — Не го взе, нали?

— Взех го — „И дори повече от това“ — помисли си тя, докато разтваряше ципа на чантата и измъкваше плика.

— О, благодаря ти! — Пени незабавно посегна към него, но Тес го държеше извън обсега ѝ. — Да не би да ме изнудваш и мен? — веднага се разкая. — Господи, Тес. Съжалявам. Точно това...

— Знам, момиче — Тес отвори пакета и извади негативите и снимките. — Изгори ги. Веднага.

Докато Пени гледеше втренчено скандалните снимки, Тес взе запалката от масичката за кафе, обходи с пламъка краищата им и изчака да пламнат. Остави ги в калаения пепелник, отиде до прозореца и дръпна завесата. Улиците бяха пуси. Успокояващият шум от разбиващите се на плажа отвъд булеварда вълни достигаше до нея. „Спасена съм“ — помисли си тя, като хвърли поглед през рамо.

Бившата ѝ съквартирантка от колежа продължи да наблюдава изгарящите в пламъка остатъци от миналото си. Пенелопа Хамилтън бе необикновена актриса — коси с цвят на мед, стройна и сексапилна. А Лиз Клейбърн би трябвало да бъде горда от честта, която Пени оказваше на белия ѝ ленен костюм. За нарастващата си публика тя бе владееща се, изтънчена светска дама. Тес знаеше повече. Макар и

агресивна, що се касаеше до изкуството ѝ, поначало Пени бе раним, нежен дух. А тези догарящи снимки биха могли да разрушат безупречната ѝ кариера заради една глупост, която направи, когато бе гладна и бездомна.

Тес се обърна с гръб към прозореца и шумно пое дъх, като привлече по този начин вниманието на Пени.

— Какво има?

— Остави, Пен — покритите ѝ с трико крака вече бяха поели към студиото, а тънките ѝ ръце грабнаха голямата чанта и плика, преди да излезе. Тя никога не се разделяше с принадлежностите си, състоящи се от набор дрехи, козметика, колоди карти, мехлеми, хапчета, четка за зъби — всичко. Беше навик, останал ѝ още от времето, когато като състезателка по гимнастика пътуваше по лагер-сборове. Готова за всичко и винаги на път. Каквато бе и сега, в килера, където натъпкваше дрехите в брезентов чувал.

— За Бога, Тес, ще говориш ли с мен?

— Пенелопа! — предупреди я тя, без да я погледне.

Пени изтича до прозореца и дръпна завесата, за да види как двама обикновено изглеждащи мъже, но с мускули по-големи от обикновените, слязоха от черен мерцедес.

— Господи, те са те проследили!

— Върни се! — изкрещя Тес и Пени го направи, но зелените ѝ очи търсеха обяснение. — Едва не ме хванаха, Пен. Те видяха лицето ми и... — тя махна с ръка. Нямаше какво да обяснява.

— И? — никакъв отговор. — И какво?...

Тес продължаваше да тъпче чувала.

— Стреляха по мен няколко пъти.

— О, Господи! — Пени се отпусна зашеметена на един стол, след което впери поглед в приятелката си. — Какво друго има в този плик, Ренфрю?

— Да речем, имам чувството, че данъчните власти не знаят колко богат в действителност е татенцето Ротмиър или че са извикали полицията сега.

— Нека да погледна — украсените с маникюр пръсти на Пени се разпериха под носа ѝ.

— Не ти трябва да знаеш — тя отметна черната си коса през рамо и продължи да тъпче. — Така че не питай.

Пени схвана решителните нотки в гласа ѝ и опита друга тактика.

— Хайде да си разменим дрехите — тя разкопча маншетите си.

— Не! — Тес рязко се изправи. — Стига ти толкова!

— Недей да спориш! Трябва да направим нещо — каза тя, като се измъкваше от дрехите си. — Колата ми е навън отзад. Ще взема твоите и ще им отвлека вниманието.

Тес поклати глава.

— Прекалено опасно е, повече, отколкото си представяхме — Пени вдигна дрехите. — По дяволите, те са въоръжени! — натърти Тес, като сграбчи ръцете на Пени и я принуди да я слуша. — И на тях им харесва да използват пистолетите си.

— Знам, момиче! — прошепна Пени. — Но аз трябва да направя това.

Тес затвори за миг очи, а ръцете ѝ се отпуснаха безсилно надолу.

— Защо Слоун ни мрази толкова много? Какво изобщо сме ѝ сторили?

— Работихме упорито и се прочухме, Ренфрю. Знаеш как хора без произход като нас подлютят раните ѝ, когато успеят.

Тес знаеше, че Слоун е отмъстителна, но се питаше дали баща ѝ знае за отмъщението, което неговата принцеса бе организирала.

— Хайде, обличай се. Имам билет за парахода — на вдигнатите ѝ вежди Пени отвърна: — Ако не беше успяла да ми помогнеш, щях да замина. Щях да се върна, след като вестниците престанеха да пишат за мен. След като всичко се успокоеше.

— О, наистина добър ход, Пен — тя грабна дрехите. — Не прилича на бягство или угризения на съвестта — все пак ги облече.

Пени не ѝ обърна внимание. След като се порови в гардероба на Тес, тя нахлузи чифт износени джинси и избеляла униформена тениска на женския клуб в колежа.

— Корабът тръгва в полунощ — червенокосата отвори чантичката си и извади билета. — Кей номер четири — тя пхна ключовете от ягуара и билета в ръката на Тес, когато мина покрай нея. — В куфара има спален чувал. Използвай кредитната ми карта.

— Не! — изръмжа Тес през рамо, докато проверяваше входа отпред.

Те бяха там, чакаха, наблюдаваха.

— Използвай я, дявол да те вземе. Ти се забърка в тази каша заради мен. И скрий косата си; на седалката в колата има шапка.

— Ура! Уредих се да играя филмова звезда — подхвърли Тес с нисък глас, когато тръгна към задната врата. Импулсивно грабна една сребърна гривна и я пхна в чантата си. С ръка върху дръжката, тя се обърна отново към актрисата: — Ключовете са до телефона. Остани тук колкото ти е възможно, а след това се поразходи до Маями и обратно — изписаните ѝ черни вежди се стрелнаха нагоре. — Може би дори до дома на Слоун?

Пени се ухили.

— Наслаждавай се на пътуването. Бахамските острови, първа класа, на подветрения борд.

— Не сме ли подлеци?

Те се засмяха за миг, след това станаха сериозни.

— В бюрото, най-долното ляво чекмедже — Тес преглътна — е завета ми.

Очите на другата жена се изпълниха с паника.

— Няма да имаш нужда от него — след това тя надзърна през избелялата карирана завеса. — Ще танцуваме до припадък, когато всичко свърши — докато Тес завърташе ръчката, Пени я прегърна силно. — Дълга ти всичко, момиче! — прошепна тя през сълзи.

— Никога не си длъжница на тези, които обичаш, Хамилтън. Не го ли знаеш вече?

Тес излезе.

\* \* \*

*25,6 южно от Тропика на Рака  
Островите Кейкос, Западна Индия  
1789*

— Кап'тане?

— Вдигнал ли е флага си? — капитан Блакуел зададе въпроса, без да вдигне поглед от картите си.

Боцманът смъкна шапката от главата си, като я мачкаше нервно.

— А, не, сър.

— Тогава не ме безпокой, докато не го направи — само вдигна поглед и боцманът не можа да се удържи да не се разтрепери. — Освен ако не даде залп по нас, разбира се — устните на капитана се изкривиха иронично. Сарказмът му не достигна до мъжа отсреща. — Свободен сте, мистър Потс.

— Тъй вярно, сър — младият боцман побърза да се оттегли.

С навити до лактите ръкави на ризата и юмруци на масата капитан Блакуел проучва картите още миг, след което изпсува, скочи и се махна оттам. Грабна далекогледа и го насочи към приближаващия се кораб през широкия илюминатор в дъното на каютата си. „Кого си изпратил сега пък, Филип? Дали не съм на път да открия леговището ти? По дяволите, но той се приближава бързо! Изглежда, няма нищо в трюма си“ — помисли си той, а мощните му крака несъзнателно пристъпваха в такт с люлеенето на кораба. Тъмни облаци надвиснаха над него, морето посивя. Бурята щеше да ги застигне до падането на нощта. Трябваше да отплават по-далече от рифовете и скалите в открито море, за да останат невредими в тези води. Той отново вдигна далекогледа за потвърждение. Внезапно грабна оръжието си, препаса сабята и пхна кремъклийката под ремъка на бричовите си, докато излизаше с широки крачки от голямата каюта, а високите му ботуши тупкаха по гладката дървена палуба.

Дънкан Макпийт потисна усмивката си, когато капитанът се качи на кварталдека. „Знаех си, че той не може да остане долу“ — изсмя се в себе си Дънкан. Той виждаше нетърпението му, надеждата, че този път вече ще изпрати негодника на дъното.

— Какво ви безпокои, сър? — попита Дънкан, когато тъмна сянка набръчка загорелите черти на неговия капитан.

Той продължи да наблюдава, а след това свали далекогледа от очите си. Капитан Блакуел го подаде на мъжа до себе си.

— Хвърлете един поглед, мистър Торп! — нареди му той.

Първият помощник обходи хоризонта, за да открие кораба, а след това повтори действието. Свали далекогледа, целият почервенял.

— Какво виждате, мистър? — попита капитанът.

— Аз... Изглежда, не мога да го забележа, сър.

Блакуел постави ръката си на рамото на мъжа и го стисна.

— Нито пък аз, помощник. Помислих, че сигурно внезапно съм полудял.



Гелън Торп въздъхна с облекчение, когато капитанът се обърна към екипажа, за да му докладват, и същите неща му бяха препредадени с еднакво объркване.

— Ето го, сър!

Всички се обърнаха назад към десния борт и видяха кораба дори още по-далече отпреди. Капитан Блакуел познаваше екипажа си, кораба си и курса, който следваха. В никакъв случай не биха могли да сменят посоката толкова бързо.

— Проклет дяволски кораб! — извика някой.

— Да — каза друг и няколко гласа изръмжаха в потвърждение.

— Ковчежникът ни е сърдит, кап. Обръщай!

Като ритна с ботуша си един кош оставен до перилата, капитан Блакуел се извърна бавно, с очи, посивели като морските вълни, заливащи екипажа му.

— Нито дума повече! — говореше тихо, но въпреки това предупреждението му стигна до всеки човек от екипажа.

Мъжете побързаха да се върнат към задълженията си, преди да бъдат хванати в капана на бурята.

Блакуел не вярваше в легендите, които се разказваха за тези води. Но въпреки това, когато се обърна и видя как черната мъгла погълна по магически начин другия кораб, за момент се поколеба. В Бога и в себе си.

\* \* \*

*Тропика на Рака*

*Бахамските острови*

1989

Лесно се смеси с тълпата с банския си костюм от черно трико по френската мода. Отдъхваше си за първи път през седмицата. Тес нагласи платнището на шезлонга, пхна чантата под главата си, след което си сложи слънчевите очила. Бе прекарала няколко безсънни нощи, докато се увери, че онези мускулести буци не са я последвали до Бахамските острови, и най-после започна да се възползва от щедростта на Пени. „Кралицата на Насау“ се завръщаше във Флорида. Все още не знаеше какво да стори с малката си придобивка, но не се

разделяше с нея. Тес не можеше да отиде при капитана или в полицията; щяха да я накарат да обясни как е получила пакета и защо. А освен това щяха да си спомнят за младежката ѝ присъда. Не мислеше, че би могла да изтърпи срама от миналото при завръщането си. Не и сега.

Тес потръпна, изплашена от ниското навеждане на келнера, който я предупреди да внимава със слънцето и я попита дали би искала нещо студено за пиене. Студен чай, реши тя, след което седна изправена и разтвори ципа на чантата си, за да се намаже с малко крем против изгаряне. Мажеше крака си, когато ги видя. Бурканчето падна на палубата. Тя не го прибра. Изпаднала в паника, замръзна на мястото си, машинално дръпна ципа на чантата, прехвърли ремъка над главата си и я хвана под ръка. „Как ги пропуснах? — след това осъзна, че те вероятно са отлетели до Бахамските острови и са наели лодка до някой от външните острови, за да се качат при нея. — О, Господи! Какво значение има това сега?“

Бяха я намерили.

Двамата мъже бяха облечени като сервитьори, със сини ризи на цветчета и бели панталони; единият крепеше поднос с чаша и сгъната ленена покривка в средата. Това бе келнерът, който беше приел поръчката ѝ. Тес се огледа уплашено наоколо. Гърмеше импровизирана музика, почиващите танцуваха бясно, играеха на карти и водна топка, флиртуваха и загаряха на слънцето — щастливи, отпуснати. Забравили за всичко. Никой не забеляза тяхното приближаване. „Може би, ако привлече вниманието върху себе си, ще ме оставят на мира“ — съобразяваше тя отчаяно, защото не желаше да бъде наранен някой случаен наблюдател. Мъжът с таблата плъзна ръката си под покривката. Погледът ѝ забеляза края на заглушителя две секунди преди той да вдигне покривката — и оръжието.

*Аз съм мъртва.*

С едно плавно движение Тес се прехвърли по гръб през перилата и се потопи с краката напред в карибските вълни. Ударът накара очилата да остържат лицето ѝ, а сандалите се откъснаха от краката ѝ. Чантата я удари по главата. Тя заплува към повърхността веднага щом освободи ръцете си. Мускулестите ѝ крака цепеха водата, ръцете ѝ загребваха мощно, а въздухът излизаше през устата ѝ смесен с пияната от витлата. Бе потънала по-дълбоко, отколкото очакваше, и изпита

недостиг на въздух, когато главата ѝ се показва над студените вълни. Успя да поеме дълбоко дъх секунди преди да бъде увлечена от течението, оставено от кораба. Ужасена, тя се бореше, но подводното течение бързо я тласкаше към витлата. Силите ѝ бяха на изчерпване. „За бога — молеше се отчаяно тя, — спрете машината!“ След това със затъмнен от тропическите води взор Тес ясно видя една перка.

## ГЛАВА 3

Витлата се въртяха като ножове на огромен миксер и привличаха крехката плът все по-близо до себе си. Машината боботеше и звуците вибрираха във водата около безпомощното тяло. Въздушните мехури — нейните собствени и тези от витлата — образуваха водовъртеж, докосваха кожата ѝ подобно на деликатни пръсти, като я дразнеха с ценното си съдържание. Тес отчаяно се бореше с пяната, която нахлуваше в обхванатото ѝ от спазми гърло, когато подобната на кама перка отново премина покрай нея. Дробовите ѝ молеха за милост, докато плуваше обезумяла срещу течението. Акулата я блъсна. Пяната изригна, последвана от мощна струя. Тя потъваше, ръцете ѝ пляскаха из водата в диво безумие.

Блъсна я отново, по гърба, под ръката, и тъкмо когато черни петна замъглиха погледа ѝ, Тес бе изхвърлена към повърхността. Тя се задушаваше и пръскаше слюнки в стремежа си да изкашля водата, докато повръщаше храна и половината Атлантик. Изтощена, със смъдящи очи, Тес си пое дъх и осъзна, че корабът се движи бързо напред.

В далечината.

Паниката я прониза като нагорещено олово.

— Върни се! О, Господи! Върни се! — изкрещя тя, но гърлото ѝ бе прегракнало, а викът ѝ заглушен от шума на машините. Бясно размаха ръце, като кашляше от пяната, стичаща се в гърлото ѝ.

Никой не бе забелязал необичайното ѝ изчезване. С изключение на двамата мъже, които я търсеха с поглед надолу от перилата, като се хилеха и ръкомахаха.

След това осъзна, че тя също се движи.

Извърна се рязко, с широко отворени от ужас очи при вида на перката, която се плъзгаше във водата до рамото ѝ. „Акулата“ — помисли си тя безнадеждно, като потъна в нова вълна от ужас. Бореше се със себе си, но не можеше да откъсне поглед от перката, когато тя внезапно потъна под повърхността, заменена веднага от гладката

муцуна на делфин. Тес примижа от солената вода, невярваща на очите си. Делфин! Мускулите ѝ се разхлабиха и тя се разсмя на висок глас. Краткотрайното ѝ облекчение бързо се смеси с хистерични хълцания. Знаеше, че е безполезно; нямаше кой да я чуе, да се погрижи за нея.

Делфинът писукаше, носът му я побутваше. Тя се загледа в него... нея?

— Добре, дяволите да ме вземат — каза тя с груб глас. Евтината ѝ чанта от жълта изкуствена материя се държеше над водата, пълна с въздух, а ремъкът, все още увит около нея, беше в устата на делфина. — Благодаря ти, прекрасно създание — изхлипа тя, като потупваше и прегръщаше коравата, мокра кожа. — Благодаря.

Като се вкопчи в бозайника, Тес потопи за малко главата си във водата, махна косата от лицето си, а след това огледа откритото море. Изчака страха си да отстъпи място на някое по-рационално чувство. Напразно.

„Никаква суша“ — помисли си тя горчиво, докато се хващаше по-удобно. Вцепени се.

— Никаква суша! — прошепна тя, а главата ѝ се въртеше на всички страни.

Тя обезумя, извиваше се и се обръщаше, докато оглеждаше с подивели очи хоризонта. „О, Господи, Господи! Никаква суша!“ Притисна се до делфина, обви с ръце туловището му толкова силно, че можеше едва ли не да го смачка. Той изписука, изпусна тънка струйка от отвора на главата си и се потопи под водата. Тес се задави. „Успокой се, Ренфрю“ — каза си тя, само отчасти овладяла се, след като забеляза как лайнерът отплава в далечината под сините небеса.

„Никаква помощ оттам“ — помисли си тя, мрачно търсеца какъвто и да е изход в продължение на цял час. Тези главорези нямаше да предупредят никого за ситуацията, в която изпадна. Тя изви очи в посоката, където я отнасяше делфинът, и пое дъх, но устата ѝ се напълни с вода. Тес се вгледа ужасена напред, невероятен страх унищожи и последните остатъци от самообладанието ѝ.

Господи Исусе Христе! Откъде, по дяволите, изникна това?

Синият хоризонт бе изчезнал зад кехлибарено-черна стена, но не като при буря, а приличаща на непроницаема мъгла, падаща от безкрайността над океана. Повърхността бе странно набраздена, едва развълнувана от бриза, а подобната на дим мъгла се извиваше в

конвулсии като живо същество. Ехото от тътена на мълнията достигна до нея през шума на вълните. Тя се разтрепери.

— Отнеси ме там! — заповяда тя на животното, като се залови за перката му и се опита да го накара да заплува обратно след кораба. Той изписука, мощните му плавници я влачеха по водата — към черната завеса.

„Това е халюцинация“ — помисли си неспокойно тя пред почти невъзможната гледка, и за момент се попита дали да не пусне делфина. Но той беше единственото й спасение. Течението така или иначе щеше да я отнесе в същата посока.

Стихията не й даваше възможност за избор.

По-близо. По-близо. Отвратително й се гадеше. По-близо. Внезапно почувства светлина с главата си, като че ли току-що се пробуждаше от сън. Светкавица свирепо разкъса мрачното покривало. Имаше болезнени, тежки усещания във вцепенените си крайници и Тес се напрегна, за да се задържи върху делфина. По-близо. Сърцето й заби толкова силно, че можеше да го усети в гърлото си, да чуе бясното му тупкане в ушите си. Никога не бе религиозна преди това, но сега се молеше за сила, за всичко, което можеше да я запази жива.

Делфинът я отнасяше — все по-близо.

Когато потъваше в безсъзнание, Тес вече не виждаше, че мъглата се разсейва, не усещаше как ледените пипалца се увиваха около нея и я всмукаха през бариерата, която я погълна. Веднага черната стена пред нея изчезна, без да остане и следа от жената или делфина по спокойните води под Бахамско небе.

\* \* \*

*Тропика на Рака*

*Западна Индия*

*1789*

Всички опитни моряци се спуснаха да закрепят кошовите и бъчвите, докато бурята беснееше, нахвърлила се върху тях с небивала дотогава скорост. Те слязоха на сигурно място под палубата, за да я изчакат да отмине, а фрегата се издигаше и люлееше. Тонове вода се



изливаха на десния ѝ борд, като отнасяха всичко недобре завързано в черните дълбини.

Управляваше капитанът. Високата му фигура се блъскаше в руля, но той непреклонно водеше кораба отвъд разпръснатите вулканични острови. „Морската Магьосница“ беше въоръжен съд, тежко натоварен с пресни запаси и стока; естествено, бе потънал до ватерлинията. Проправяше си път в бурята, но получаваше плесници като от ядосан родител; носът, с изправена на него фигура, се потапяше и още повече вода заливаше палубата.

— Слизай долу! — изкрещя Блакуел, но думите му бяха отнесени от вятъра.

Неколцината останали на палубата бяха твърде доволни от командата, но мистър Торп поклати глава.

— Не можете да направите сам това, ясно е от пръв поглед!

— Това е заповед, да ви вземат дяволите!

Погледът на Блакуел прониза младия мъж и дори под проливния дъжд Гелън Торп осъзна яростта му. Първият помощник кимна рязко и с джобното си ножче в ръка, което забиваше в дървото, си проправи път до люка. Позволи си да погледне за последен път своя капитан. Той не носеше насмолена дреха, беше бос и разгърден, а мощните му ръце се бореха с руля. Можеха да избягат от бурята, но коварните води, в които се намираха, не им позволяваха такъв разкош. Очите на Гелън се отвориха широко, когато цяла планина от вода се изля на левия борд. Погледът му се стрелна към капитана. Той безстрашно очакваше крушението. Блъснаха се и Гелън Торп бе отнесен от силата на удара.

\* \* \*

Жената се бе вкопчила в делфина, главата ѝ лежеше на върха на гладкия склон точно зад перката. Можеше да чуе дишането му през дупката близо до лицето ѝ. Звукът бе много успокояващ. Той ѝ бе спасил живота, беше я задържал на повърхността и тя го възнагради по единствения начин, по който можеше — даде му име. Ричмънд Могъщия закрилник. Едната ѝ ръка висеше отпусната около перката му, а другата се полюшваше във водата. Тя беше безполезна, тази ръка, лошо изкълчена по време на бурята; болката от нея пулсираше чак до

шията ѝ. Левият ѝ крак гореше близо до глезена. Раменете ѝ бяха почервенели, бяха се появили мехури, които се пукаха и се появяваха нови. Цикълът беше непрекъснат, след като бурята бе утихнала и слънцето показва сърдитото си лице. Кожата ѝ се опъна и я сърбеше, устните ѝ бяха сухи и напукани. Празният ѝ стомах се бунтуваше; повдигаше ѝ се. Но не беше останало нищо за повръщане. Мъчеше я неутолима жажда.

Тес не забелязваше какво става около нея в чистите лазурни води, където рояци ярко оцветени риби се плъзгаха игриво около краката ѝ, а една фрегата с двадесет и четири оръдия на борда се носеше на стотина ярда от нея.

Закотвена в спокойни води, на фрегатата бяха започнати ремонтни работи, когато от екипажа се чу вик:

— Човек ляво на борд! — един моряк сочеше къде.

Капитан Блакуел се намръщи, като оглеждаше кристалната повърхност.

— Всички ли са налице, мистър Торп? — попита той, докато вдигаше далекогледа.

— Да, сър. Не сме загубили нито един човек — отговори първият помощник, а погледът му се спря на пресните охлузвания от въже по ръцете на капитана.

Той все още не бе обърнал внимание на раните си, повече загрижен в какво състояние са корабът и хората му. Капитанът проучваше вълните.

— Виждам, че трябва да създам работа на момчетата — мислеше той на глас, — но това е делфин — капитан Блакуел свали далекогледа, като наблюдаваше как животното се приближава.

Дънкан Макпийт внезапно се появи с поднос, върху който имаше любопитно оцветени питиета.

Блакуел вдигна вежди, погледът му играеше между мъжа и таблата му.

— Още една от вашите измислици, мистър Макпийт?

Дънкан вдигна брадичка — и подноса.

— Уверявам ви, сър, нищо друго, освен сок от запасите ни.

Блакуел въздъхна и вдигна отново далекогледа, понеже не желаше да нарани Дънкан с напомняне за това колко зле му е подействала последната му забележка. Гледаше право към слънцето.

— Нали, Дънкан? — попита той скептично, след което отпи една глътка. Веждите му се събраха и капитанът пресуши чашата на един дъх, а когато я тропна обратно върху подноса, върху лицето на прислужника заигра широка усмивка. — Запиши ми я! — каза той меко, като се потупваше по корема. Усмивката му се стопи, когато почти половината от екипажа му се втурна към перилата.

— Капитане! Елате бързо, сър!

Блакуел вече бе тръгнал с широки крачки през палубата; мускулестите му крака лесно се приспособяваха към люлеенето на кораба. Той чуваше вече пронизващото писукане на делфина, когато моряците се отдръпнаха, за да му направят път. Изострените му черти издаваха, че е раздразнен, когато скръсти ръце и се обърна към екипажа, като отказа да направи последните три крачки до перилата.

— Този кораб няма да отплава сам, джентълмени, и аз вярвам, че е пострадал достатъчно миналата нощ, за да гарантира на всички ви, че няма да имате нито един свободен миг.

Очите им се сведоха под пронизващия му поглед и мъжете се разпръснаха, като хвърляха уплашени погледи през рамо към левия борт.

— Капитане — извика го Дънкан от перилата, като ръкомахаше бясно.

Уплашеният поглед на стария човек го накара да застане нащрек. Блакуел се наведе над покритото с корички сол дърво.

— Богородице! — той веднага изхлузи ботушите си и скочи на перилата. Гмурна се, като вдигна пръски по повърхността на водата до делфина.

Животното пусна ремъка, който бе захапало с челюстите си, и оцелелият се плъзна в ръцете на Блакуел.

Веднага разбра, че държи жена. Меката извивка на гърдата ѝ легна на дланта му, докато обръщаше лицето ѝ нагоре и проверяваше дали диша.

— Браво! — промърмори той и заплува обратно към кораба, като притискаше поклащащата се глава към гърдите си. Въжената стълба цопна долу и той се изкачи по нея с опита и силата, придобити по време на дългите месеци по море, като държеше жената, безсилно отпусната на рамото му. Блакуел прехвърли крака си през перилата и

се подпря, за да я поеме по-удобно в ръцете си, преди да стъпи здраво на палубата.

— Господ да ни е на помощ! Та това е жена!

— Много сте проникателен, мистър Потс — забеляза сухо капитанът, докато полагаше внимателно товара си на одеялото, което Дънкан вече бе приготвил, а след това коленичи край него.

— Хвърли я обратно, капитане — помоли боцманът.

— Да. Това е лош знак. Страшно проклятие е да имаш това на борда!

Капитанът не обърна внимание на суеверните молби и махна кичурите коса от лицето и голите ѝ рамене. Мърморенето постепенно утихна, докато той разкриваше все повече и повече от жената пред жадните им погледи.

— Господи в небесата! Тя е гола!

— Това е дяволска сирена! — един моряк се вторачи глупаво в нея. — Погледнете тази кожа — той сочеше с треперещ пръст към излъсканото от тренировки черно трико.

Капитан Блакуел метна одеялото върху голите ѝ крака и плъзна ръка под гърба ѝ, за да я изправи. Тя кашляше и пръски вода хвърчаха от напуканите ѝ устни.

— Оох! — изпъшка тя, а клепачите ѝ се отвориха за миг.

Тес Ренфрю се вгледа в едни бледозелени очи, заобиколени от тънки ивици с цвят на тъмен нефрит. Проницателният ѝ взор обходи лицето на собственика им. „Каква буца“ — помисли си тя, преди да изпадне отново в безсъзнание.

Капитан Дан Блакуел бързо взе жената на ръце и се изправи, след което тръгна с широки крачки към люка. Като отвори с ритник вратата на каютата си, той я отнесе до леглото си, внимателно я положи по средата и седна до нея. Предпазливо отстрани ремъка, увит около изгорялото ѝ от слънце рамо, и хвърли ярко оцветената чанта върху един стол наблизо. Като махаше косата от лицето ѝ, той нежно издърпа абаносовочерната маса под нея и забеляза, че областта под рамото ѝ е подута. Колко ли време е била в морето?

— Сър?

Дан кимна, неспособен да откъсне поглед от жената, докато Дънкан остави подноса, натоварен с дрехи, каната и една чаша на ниския сандък до него.

— На загуба съм, Дънкан — той говореше меко, като че ли прибирането на жената на борда бе срамно за него. — Ако това беше мъж, не бих се замислил да смъкна парцалите от такива рани, но жена... Боже, виж това! — той дръпна дрехата, като чувстваше, че материята поддава под пръстите му.

Дънкан се усмихна снизходително. Макар да изглеждаше жесток и студен, капитан Блакуел беше истински джентълмен.

— Позволете ми, сър — каза Дънкан, като загрижено разстла един чаршаф и покри с него жената. Той бръкна внимателно под него и с помощта на капитана внимателно отстрани дрехите ѝ.

Дънкан погледна с учудване това, което остана в ръката му.

— Изглежда се е свило, сър — износеното черно трико беше два пъти по-късо, отколкото върху тялото на жената.

Дан го взе, като го разтегляше на всички страни.

— Запази това при себе си — каза той, като му подхвърли чантата.

Дънкан кимна, заобиколи леглото, наля вода в чашата, натопи една кърпа и след това я изстиска. Подаде я на капитана.

Дан поклати глава.

— Ти си този, който беше женен, Макпийт.

— Вярвам, че ще бъде най-добре, сър, ако дамата понесе само едно унижение, когато се събуди. Би било твърде голям срам, ако и двамата я видим съблечена.

Дан му хвърли кос поглед.

— Ти си решил, че е дама, нали?

— О, да, кап'тане — той се ухили. — Кости като тези не са на някоя кръчмарска прислужница.

Дан се съгласи мълчаливо, взе кърпата и внимателно почисти лицето и шията ѝ.

— Дама или не, като имаме предвид ужасното състояние, в което се намира, не се съмнявам, че ще ни бъде много благодарна.

Устните на Дънкан се свиха.

— Без съмнение, сър — младият мъж нямаше представа, че държи ръката на девойка, реши Дънкан, като отиваше към шкафа и събираше мехлеми и превръзки. Той погледна отново, кога го чу, че капитанът псува. — Някакъв проблем, сър?

Дан дръпна чаршафа до коляното ѝ и откри добре оформения ѝ прасец с подут глезен.

— Изглежда, че дамата е попаднала на сърдита медуза. Нека Хига-сан да приготви един от своите компреси, за да облекчи огъня и отока, и напълни ваната ми със студена вода. Тялото ѝ е прекалено изгорено за тази никаква кърпа.

Дънкан бързо изпълни нареждането и след няколко мига Дан повдигна жената заедно с чаршафа и всичко останало по нея и влезе в собствената си баня, където нежно я положи в голяма седяща вана. Той наливаше студена вода между напуканите ѝ устни, като галеше гърлото ѝ, за да я накара да преглътне.

— Това е всичко, което мога да направя, Дънкан — Дан притегли малък стол под себе си, докато ръсеше вода над главата ѝ.

— Тъй вярно, сър. Да проверя ли дали готвачът е приготвил бульон за дамата?

— Да, но му кажи да не влиза — Дан шепнеше нежно, но малко тъжно. — Страхувам се, че това разнебитено създание няма да оживее.

— Да се надяваме, че грешите, сър — Дънкан се отдалечи от ваната, като направи няколко крачки към вратата.

— Дънкан?

— Сър? — отвърна той с ръка върху месинговата брава.

— Как мислиш, че е попаднала в морето?

Дънкан премигна като сова.

— Нямам представа, сър.

Прислужникът знаеше, че капитанът всъщност не му искаше мнението, а просто разсъждаваше на глас. Капитан Блакуел ненавиждаше да бъде в неведение, при каквато и да е ситуация.

— А какво ще кажеш за този делфин, който я държеше над водата?

— Странно, сър. Ще стопля прясна вода, ако имате нужда, сър.

Дан не отвърна нищо; той трепна при вида на покритата ѝ с мехури и изгорена кожа.

— По дяволите, но тя е страшно изранена! — мърмореше Дан, като повдигаше ръката ѝ и нежно отмиваше кристалчетата сол.

— Да, кап'тане — в гласа на прислужника прозвуча смях. — И както и двамата много добре знаем, тя също така е и красавица.



Дан се обърна рязко, за да го скастри за грубите му инсинуации, но той вече бе излязъл и оставил капитан Дан Александър Блакуел сам със загадъчния си товар.

## ГЛАВА 4

Дънкан Макпийт се надвеси над жената, която лежеше в леглото на капитана, и наложи студени компреси върху лицето и шията ѝ. Вратата се отвори с трясък и той извърна поглед през рамо, за да види как високата фигура на капитан Блакуел изпълва рамката.

— Започва треската, сър.

Втреченият поглед на Дан се впери в жената.

— Защо не казва нищо? — изръмжа той, докато крачеше нервно из стаята, при което разкопча сабята си и блъсна настрана секстанта и картите.

Дънкан отстъпи крачка назад.

— Не е помръднала досега, сър.

Дънкан застина до леглото. Така както лежеше неподвижна, красотата ѝ изглеждаше като отлята в розов порцелан. Раменете и ръцете ѝ над чистия чаршаф бяха голи и покритата с мехури кожа показваше белези на заздравяване. Кондензирани капчици влага от дишането ѝ лъщяха върху кожата ѝ като кристален пращец, и все пак, с помощта на тайнствения разтвор на Хига-сан, възпалението намаляваше. Устните ѝ бяха бели като тесто. Дан седна внимателно на леглото, пръстите му неволно ровеха из копринения поток, който се бе разлял върху възглавницата. Беше светъл, почти син, с изключение на няколко медни кичура, които сияеха около челото и слепоочията ѝ.

„Коя си ти, хубавице моя? — питаше се безмълвно той. — Дали не си вещицата, за която те смятат хората ми? Какви сили са те завлекли в морето? А какво ще кажеш за големия си сив приятел, който бди под носа на кораба ми?“

Дан се сепна, дръпна ръката си като опарена, внезапно осъзнал, че го наблюдават.

— Ако желаете, кап'тане, можете да се върнете на кварталдека. Аз ще се грижа за нея — Дънкан нахисна една кърпа и тръгна да я постави върху челото на жената.

— Не! — ръката на капитана му препречи пътя. — Не — добави той по-меко. — Няма нужда — той се спря. — Освен това умирам от глад, Дънкан.

Прислужникът разбра намека.

— Тъй, вярно, кап'тане — каза той, като потисна една усмивка.

Дан хвърли един поглед към стареца, но не видя в изражението му нищо, което да потвърди насмешката в гласа му. С глава, наведена в нехарактерна за него поза на подчинение, Дънкан затвори вратата, а Дан се обърна отново към жената, като изтриваше нежно лицето и ръцете ѝ. Погледът му обходи покритите ѝ форми и внезапно сърцето му се разтуптя при мисълта какви сладки съкровища лежат под платното. Дан си спомняше доста добре как влажният чаршаф прилепна към тялото ѝ, когато я извади от ваната в един от предишните дни, но мъчително възбуждащият го спомен само хвърляше душата му в безумието на страстта.

Тя беше дълга и закръглена като котка, твърде висока за жена, реши той, без да има възможност да застане лице в лице с нея на твърда опора. Ръцете, раменете и прасците ѝ бяха необикновено развити, с добре очертани здрави мускули, и все пак беше лека, тежеше не повече от петдесет килограма, прецени той, като нахисна отново кърпата и продължи със задължението, което бе поел. Не, не беше задължение, а удоволствие. Тази девойка не би му позволила такива волности, когато бъде в състояние да говори, считаше Дан, копнеещ да чуе гласа ѝ, да види каквото и да е изражение на лицето ѝ, а не неподвижната пустота, на която бе свидетел през последните дни.

— Какво ли име е достойно за красотата ти, малка морска сирена? — питаше се той шепнешком. Тя започна да се мята трескаво, а когато пръстите му докоснаха кожата ѝ, имаше усещането, че в нея гори огън.

\* \* \*

Дънкан бързо се отдалечи от вратата на каютата и тръгна с широки крачки по коридора, водещ до каюткомпанията. Целта му бе кухнята. Не се мамеше. За повече от седмица капитанът беше идвал в каютата му едва три пъти, като твърдеше, че иска да се храни сам.

Храната оставаше винаги недокосната, жената, изглежда, се намираще постоянно между ваната и леглото му, а капитанът с каменно лице мажеше кожата ѝ с лековити мехлеми. Гладен си, заднико! Не това е храната, която ти се иска, сър!

Дънкан още се хилеше, когато мушна главата си в кухнята и заговори на готвача. Главата на Хига-сан се поклати нагоре-надолу — единственият знак, че е чул, докато продължаваше да реже с един огромен нож моркова на тънки като косъм кръгчета. Дънкан тръсна глава и почака, докато малкият човек с жест го покани да влезе. Никой не се осмеляваше да влиза в кухнята без позволението на Хига-сан. Един член на екипажа беше нарушил забраната и цената за това бе показалецът му.

— Капитанът е гладен — Хига-сан му спести въпроса. — Да, тя има треска.

Малкият човек спря да кълца, остави ножа и с учудваща за Дънкан експедитивност приготви поднос и после прибави към блюдото чаша без дръжка. Той кимна към изящната чаша, пълна със запарени билки, а след това взе ножа и поднови работата си. Дънкан вдигна подноса и внимателно излезе от кухнята с гърба напред, след което тръгна към каютата.

Като бутна вратата с рамо, Дънкан видя, че капитанът бе вдигнал жената и се е насочил към ваната.

— Остави това. Донеси студена вода, Дънкан! Веднага!

Дънкан не му направи забележка, че използва дажбите си за жената, и изпълни нареждането.

\* \* \*

От три дни Дан се грижеше непрекъснато за дамата, къпеше я и наливаше бульон и уханен чай в гърлото ѝ.

— Трябва да се храните, сър — Дънкан строеше отстриани и показваше, че яденето изстива.

— Отнеси го — махна с ръка Дан; вниманието му бе приковано към жената.

Дънкан въздъхна с решителност и поклати глава.

— Вие също се нуждаете от почивка, сър. Мога ли да ви заместя, докато...

— Не! Никой да не я докосва! — изрева капитанът, скочи на крака и изгледа ядосано прислужника. — Ясно ли е?

— Тъй вярно, кап'тане!

Обиденото изражение на стареца бързо накара Дан да се овладее. Широките му рамене се свиха, преди да каже:

— Моля за извинение, приятелю. Това беше ненадейно — той постави ръка на рамото на Дънкан и го стисна. — Но аз ще се справя — Дан уморено се отпусна на стола.

— На вашите услуги, ако почувствате нужда, кап'тане — Дънкан говореше меко, докато капитанът се бореше с тежестта на клепачите си и неволно бе затворил очи.

Той не бе обиден от отношението му; грубите приказки сред екипажа бяха достатъчно основание да се вземат някакви предпазни мерки. Но по някакъв начин дамата бе засегнала нежна струна в спящия мъж, а доколкото Дънкан познаваше Дан Блакуел, това се случваше изключително рядко. Само Дезире беше в състояние да предизвика у него такава нежност. Дявол да го вземе, но капитанът почти не бе напускал каютата, като си мислеше, че първият му помощник е в състояние да плава по новия курс. Прислужникът още не бе успял да подреди голямата каюта и да смени водата, когато капитан Дан Блакуел се събуди внезапно, скочи рязко, като изглеждаше по детински уплашен, преди погледът му да се спре върху жената. Провери дишането ѝ, температурата, а след това с обезсърчена въздишка продължи бдението си.

Дънкан държеше подноса с недокоснатата храна в ръка и тъкмо затваряше вратата, когато го чу тихо да я моли да живее.

— Трябва да се опиташ, малката. Сигнала си твърде далеч.

\* \* \*

Беше късно вечерта един четвъртък, когато бушуващата треска отшумя и тя заспа здрав, ободряващ сън. Дънкан знаеше, че само двама души на борда на „Морската Магьосница“ ги бе грижа дали тя ще живее, а повечето от екипажа я проклинаха и биха желали да е

загинала в бурята. Той бързо поправи сметката, защото, макар че не бе й дал никакъв израз, Хига-сан бе проявил към нея повече добрина, отколкото към всеки друг, с изключение на капитана.

\* \* \*

Тръпката на живота нахлу в тялото ѝ като горещ мед, когато Тес започна да се събужда. Беше спасена.

Въздъхна дълбоко от удоволствието да бъде жива и се отърси от дълбокия лекарствен сън. Внимателно прегледа крайниците си и се протегна бавно като нежно събудена котка.

„Този дюшек е мек като гъши пух“ — помисли тя сънливо, изненадана от това, че кожата ѝ е толкова гладка. Очакваше, че ръцете и раменете ѝ ще се чувстват като изсушена в хладилник ябълка. Доста време ѝ трябваше, за да си отвори очите, и дори още повече, за да свикне с мрачната обстановка. Тя се огледа наоколо, сепна се и се събуди напълно.

Очакваше, че трябва да се намира в болница.

Боже мой, какво е това място? Закачена на кука, от тавана висеше тънка бяла драперия, падаща към четирите краища на грамадното легло и завързана край нея с копринена връв. Много секси, помисли тя, като се опитваше да седне. Усилието ѝ струваше и малкото останали ѝ сили, и с уморена въздишка Тес падна обратно върху вълнените завивки. Погледът ѝ блуждаеше в стаята, но гледката бе забулена в паяжините на съзнанието ѝ. От лявата ѝ страна, до сандък, натъпкан с хартии, имаше тапициран стол с цвета на кожата на червено говедо, а отвъд него, в дълбочина на стаята — масивен прозорец, закрит с тежка завеса от червено кадифе. Под мътното стъкло имаше дървен тезгях, в стаята проникваше оскъдна светлина. Полиран скрин от осемнадесети век бе вграден в срещуположната страна, в ъгъла; до него стоеше старомоден гардероб. Затворената врата, закачена на месингови панти, бе украсена с гравюри, а до нея, на няколко фута отдясно, имаше малко тумбесто буренце. Тя преброи осем стола, заобикалящи голямата лъскава маса в близост до леглото, срещу полираната стена, а до нея забеляза голям шкаф с красиво гравирани стъклени врати. Тя се намръщи. Можеше да оцени една антика, когато

я види, но тези, те бяха в отлично състояние. И защо ли бяха закрепени с винтове за пода и за стените? Имаше и други неща, които не й даваха покой, като ароматното ухание на одеколон, с което бяха напоени възглавниците, или спретнатите ботуши, поставени отстрани на един голям сандък.

Стаята се движеше. Не се движеше, а се люлееше.

Невероятно. „Как е възможно това?“ — чудеше се тя, като се надигна на лакът, а след това нагласи планината от възглавници удобно около себе си. Дръпна чаршафа и внезапно осъзна, че е напълно гола под него.

Точно тази примамлива картина завари капитанът на „Морската Магьосница“, когато влезе в каютата си. Той замръзна на прага с ръка на бравата и с поглед, поглъщащ изваяното й тяло, увито в бяло платно. Представата за котка отново изникна в ума му, когато я видя полегнала на една страна, с падащите върху леглото и голите й рамене черни копринени ивици. Изглеждаше объркана; дръпна здраво чаршафа и го притисна към гърдите си с една ръка.

Дан пристъпи и залости вратата след себе си.

Главата й се вдигна при тихия звук и Тес погълна с поглед мъжа, който се приближаваше към леглото. Висок и широкоплещест, той прекоси стаята с грация и чувственост, каквито Тес никога не бе наблюдавала у мъж. Господи, каква пиратска премяна! Дългите му крака, обути в плътно прилепнали черни панталони, изпълниха за секунди пространството, което ги разделяше; достигащите до коленете му ботуши с маншети тракнаха два пъти, преди да стъпят на килима. Той рязко дръпна завесата.

Тес се вгледа в него. „Не е било само сън“ — помисли си тя, като си припомни лицето му. Той беше красив; черна коса, лъскава и падаща на къдрици върху врата му, квадратна челюст, голям нос, а кожата му, доколкото можеше да види, беше наситено бронзова. Той също я оглеждаше цялата, и погледът й срещна най-опасните очи, който изобщо някога бе виждала. Те накараха сърцето й да спре, а след това да забие като барабан. Той изрече хиляди неща с тези ментово зеленикави очи, но не разкри нищо за себе си.

— Добре ли сте? — попита нетърпеливо Дан, докато закрепваше завесата, без да я гледа.

Тя премигна, сепната от грубия му глас.

— А, да. Благодаря — тя се спря и преглътна сухо. — Къде съм?

— На борда на моя кораб, „Морската Магьосница“.

— Кораб?

Той кимна рязко.

„Така, ето защо се движим“ — помисли си тя, като оглеждаше още веднъж богато наредената стая. „Кралицата на Насау“ беше много стабилен плаващ хотел четири звезди, всяка каюта, на който бе обзаведена с малък хладилник и барче, но това нещо, макар и пълно със скъпи антики, не притежаваше никакви удобства. Нямаше дори телевизор или вътрешна телефонна линия, доколкото можеше да забележи. Всъщност, нямаше проводници или ключове от какъвто и да било вид, да не говорим за електрически лампи; само свещници и малка газена лампа, прикрепени към стената. Опасна работа. „Със сигурност не прилича на нито един кораб, който съм виждала преди“ — добави тя дълбокомислено, като обърна отново поглед към него.

— Какво стана?

Очите му блеснаха при вида на голите ѝ рамене.

— Надявах се, че бихте могла да ми разясните обстоятелствата, при които сте изпаднали в такова положение.

Тес дръпна чаршафа чак до гърлото си, но това не ѝ помогна много. Той я гледаше така, като че ли можеше да вижда под него.

— Имате ли някаква дреха или риза, която да облека?

Засрамен от поведението си, Дан кимна и отиде до гардероба. Измъкна оттам черна кадифена роба. Надяваше се, че ще я покрие цялата. Едно нещо беше да боледува в леглото му, а съвсем друго да се събуди и да го изкушава до полуда. Той пое дълбоко дъх, а възбудата го изпълваше целия. Колко дълго бе чакал този момент?

„Косата му е като конска опашка“ — помисли си тя леко шокирана, когато той метна дрехата на ръката си и се върна при леглото, на което лежеше.

— Нуждаете ли се от помощ?

— А, не, мога да се справя. Благодаря ви — Тес взе робата, като се намръщи от маниерите му, сковани и сдържани като на някой хотелиер от висша класа, и съвсем не очакваше той да се обърне с гръб, докато я навличаше. Тих стон се изтръгна от устните ѝ, докато се опитваше да я издърпа под себе си.



Той се обърна рязко при този звук и бе поразен от гледката на бялото ѝ голо бедро.

— Бях сигурна, че ще стане — промърмори тя, раздразнена от слабостта си, докато се свличаше обратно върху възглавниците.

Той се изкашля обезпокоен.

— Може ли?

Тес сви вежди; не знаеше какво точно иска той.

— Разбира се.

Дан се наведе, пхна едната си ръка под нея и я повдигна, а с другата бързо издърпа робата под краката ѝ, преди да я сложи да седне в леглото. Загрижено оправи възглавниците, а след това я положи на купчината.

— Б-благодаря — никога не се бяха отнасяли така с нея и тя откри, че ѝ харесва, особено от такова голямо бебе като него.

— Чувствате ли се достатъчно добре, за да поговорим малко? — „Моля те, кажи да“ — надяваше се той, докато ѝ наливаше чаша вода от каната, оставена върху ниския скрин до леглото.

— Да. Нямам температура — каза тя, като пое чашата, изгаряща от нетърпение да узнае къде се намира и с кого.

Веждите му се вдигнаха; после тръсна глава, взе един стол и го постави до леглото.

— Мисля, че най-напред трябва да се представим.

— Тес. Тес Ренфрю — каза тя, като подаде ръка още преди да отговори.

„Името ѝ подхожда“ — помисли си той, грабна ръката ѝ и като се наведе леко, я притисна към устните си.

— За мен е удоволствие, мисис Ренфрю — измърмори той дрезгаво, като не сваляше поглед от нея. — Аз съм капитан Дан Александър Блакуел, на вашите услуги — петите му се събраха, преди да се изправи и да посочи към стола, като искаше позволение да седне до нея.

Тес кимна мълчаливо и бавно издърпа ръката си. „И таз добра, какъв чудак“ — помисли си тя; чувстваше се като кралица, даваща аудиенция, докато той зае мястото си.

— Най-напред, как се случи така, че се озовахте в морето?

Очите му настояваха да каже истината.

— Сkochих от „Кралицата на Насау“.

Той се отпусна върху стола, като се мръщеше и потриваше изпъкналата си брадичка.

— Никога не съм чувал за такъв кораб, но... няма значение — той сви рамене и Тес не можа да се въздържи да не отбележи играта на мускулите под бялата вълнена риза, отворена отпред. А дантелата? — Мога ли да ви попитам какво ви накара да направите подобно нещо?

Дълбокият му глас я заинтригува и тя се намести по-удобно в леглото.

— Двама мъже се опитаха да ме убият.

Очите му се стесниха за миг — единствената му реакция. Толкова много неща го шокираха.

— Бихте ли започнали отначало?

— Не.

Така, тя не искаше да издаде тайните си.

— Знаете ли, че един делфин ви крепеше на повърхността?

Усмивката ѝ бе ослепителна и Дан почувства, че току-що е получил удар право в сърцето.

— Да, знам. Това беше Ричмънд — черните му вежди се повдигнаха въпросително. — Имах чувството, че трябва да го кръстя по някакъв начин, след като ми спаси живота. Водовъртежът от витлата на кораба ме тласкаше към тях, но преди да бъда накълцана за храна на акулите, Ричмънд захапа ремъка на чантата ми и ме измъкна на повърхността — когато се огледа наоколо, той посочи разсеяно към яркожълтия сак в ъгъла. — Но защо още не сте погледнали в него? Личната ми карта е там вътре. Щяхте вече да знаете коя съм.

— Мадам — той се изправи на стола. — Бъдете сигурна, че никога не бих тършувал в нещата на една дама, ако не съм получил позволение за това.

„Дали това означава не без мое разрешение“ — чудеше се тя, докато той добави:

— И тъй като вие не бяхте в състояние да напуснете сама кораба, реших, че няма защо да бързам.

„Боже мили! Какво му е на тоя? Та той изглежда чалнат!“

— И ако мога да попитам — гласът му за миг надебеля, — какво е *витло*.

Тя премигна.

— Витло — очерта малки кръгове с пръст във въздуха. — Знаете, това нещо отзад на кораба, което го придвижва във водата.

Той подпря ръце на коленете си.

— Мисис Ренфрю! — Дан призова цялото си търпение. — Вятърът — произнесе той — изпълва платната и движи кораба.

— Разбира се, клиперите, яхтите, катамараните, но не и един стоманен 400-футов презокеански лайнер. Защо ли ви говоря това? *Вие* сте капитанът.

Изражението на лицето му внезапно стана безизразно и неразбираемо.

— Такъв съм — каза той, като стана внезапно. — Мисля, че сега трябва да почивате, мисис. Ще ви изпратя вечерята тук веднага. Лека нощ.

Той се поклони отсечено, след което се обърна и си тръгна, а Тес забеляза за пръв път блестящата къса сребриста сабя, закачена на пояса около кръста му.

## ГЛАВА 5

Дан втренчи за миг поглед в затворената врата, след което се отпусна и се почеса по врата. Странна жена. Беше очаквал плачещо, уплашено малко цвете, а не този съблазнителен дух. Какъв странен стегнат начин на изразяване притежаваше! Той продължи да се чуди какво е това нещо — витло, за което тя изглеждаше убедена, че движи кораба. Като тръсна глава, той се обърна и разбра, че пътят му е препречен.

— Дамата се е събудила, сър?

— Да, събуди се.

— Как е тя? Как се казва? Беше ли изплашена? Тя...

Дан вдигна ръка, раздразнен от нетърпението на Дънкан.

— Гостенка ни е мисис Тес Ренфрю и не беше изплашена — Дан реши да запази странните ѝ изявления за себе си, особено това за 400-футовия стоманен кораб. Всеки *нормален* човек щеше да знае, че такъв съд би потънал.

— Ренфрю, казвате? — мислеше Дънкан на глас, като се почесваше по брадата.

— Да, и пригответи за дамата някаква лека вечеря.

Дънкан се отзова разсеяно на нареждането, потънал в мислите си.

— Какво те тормози, Макпийт?

Това, че го назова с презимето му, показваше, че капитанът е загубил търпение.

— Фамилията ѝ, кап'тане — Ренфрю. Някак си ми е позната, но... — той сви рамене. — Ще си спомня, сър — Дънкан се отдалечи.

— Не казвай на никого, че е оздравяла, човече — извика Дан, когато прислужникът стигна до каюткомпанията. — Не се нуждая от бунт на кораба — той направи пауза. — Дънкан...

— Да, сър?

— Надявам се следващия път да почукаш.

Дънкан се ухили и започна да слиза по стълбата.

— Тъй вярно, кап'тане.

\* \* \*

Тес се смяташе за разумен човек, реалист, и след като от осемгодишна възраст бе принудена да разчита на разсъдъка си, а след това да пътува по цял свят и да се сблъсква с различни нрави заради военната кариера на баща си, се бе научила да не придава на странностите прекалено голямо значение. Всичко, което можеше да се случи, бе някой да сложи чиния със сурова сепия пред теб, като предполага, че си щастлив да вкусиш от пихтиестата маса, да се обиди, ако не го направиш, и внезапно започваш да смяташ, че нищо друго не може да бъде толкова странно. Но тази луксозна каюта беше невероятна. Странна и старомодна, а липсата на електричество, телефон в стаята и шум от машината я караше да се чуди каква ли е гледката над палубата. И все пак, какво знаеше тя за увеселителните яhti? Всъщност никога не се беше качвала на какъвто и да било кораб, с изключение на „Кралицата“, а той бе предназначен за едноседмична почивка, флиртове и ваканционен секс.

Тес се подпря на лакти, когато се чу почукване на вратата. След като извика да влезе, тя видя как един здрав дребен старец, с поднос в ръцете си, бутна с лакът вратата и пристъпи вътре. „Интересен тип“ — помисли си Тес, докато сядаше в леглото, а вкусният аромат на прясно изпечен хляб дразнеше ноздрите й.

— Добър вечер, мис — рошавата му сива глава се наведе. — Аз съм Дънкан Макпийт, прислужникът на кап'тана — представи се той и с мускулестата си ръка запали старомодната газена лампа.

„Слуга, хм?“ Тя следеше всяко негово движение, учудена от сръчността му.

— Здравейте, мистър Макпийт. Аз съм Тес.

Той я погледна през рамо.

— Разбира се, че си ти, момиче — усмивката му бе топла и приятелска, той сложи стъклото на лампата и се обърна към нея. — Бихте направили удоволствие на стария моряк, ако ме наричате Дънкан, мис.

Погледът ѝ се плъзна по торбестите му кафяви панталони до коленете, черната риза и износената копринена жилетка.

— Дадено. Ако и ти ме наричаш Тес.

Той се вцепени.

— О, не, мис! Не мога! — лицето на Дънкан ясно изразяваше объркването му. — Кап'танът ще ми отсече главата за такава волност!

— Успокой се, Дънкан, о'кей? — „Чудна работа, какво им е на тези хора?“ — Наричай ме както ти е угодно — каза тя и здравето му тяло се поклонил облекчено.

Кривите му крака се дотъртриха до леглото, той остави подноса на дюшека и махна кърпата отгоре.

— Гладна ли сте, мис?

Устата на Тес се напълни със слюнка при вида на апетитното ястие.

— О, да, Дънкан, умирам от глад.

Покритото му с бръчки лице се озари от широка усмивка, а единствената му златна обица хвърляше отблясъци от светлината на лампата.

— Да ви е сладко.

Тес кръстоса крака по турски под чаршафа и сложи една хапка в устата си.

— Ще хапнеш ли с мен, Дънкан?

— О, не, мис! Не е позволено!

Тя поклати глава.

— Позволено? Хубава работа, та това е само една вечеря.

Понеже се страхуваше, че я е обидил по някакъв начин, той обясни:

— Дежурен съм до следващата вахта.

Във флота даваха дежурства; Военноморският флот имаше...

— Вахта? — чу се да казва тя. Не, не беше възможно да са от Военноморския флот на САЩ. Не живееха в такива условия. А този акцент и тези дрехи? Британски туристи, може би?

— Да, хората от екипажа се редуват на пост заради неприятеля, мис.

„Неприятел?“ Тя преглътна резена банан, очите ѝ се присвиха.

— Шегуваш се, нали?

— Това не е шега, но не се тревожи, момиче. Сега си в безопасност.

Тес хрупаше коричка хляб, слушаше, но не разбираше.

— Къде сме?

— В атлантически води, мис. Южно от Тропика на Рака.

Това не ѝ помагаше много.

— Това близо ли е до Куба?

— Почти триста мили на изток — каза той внимателно. — В Западна Индия, мис.

Изглежда, тя бе готова да превърти. „Освен Кастро, какви врагове може да има тук наоколо?“ — питаше се тя. Британските и американските власти се грижеха за това, така че кого следяха те?

— Този кораб, Дънкан. Какво представлява? Точно — Тес се страхуваше от отговора.

Бледосините очи на стареца се спряха на обърканото ѝ лице и за момент той се поколеба дали да отговори на клетата девойка.

— „Морската Магьосница“ е 24-оръдейна фрегата, мис.

— Ооо — беше потисната, зашеметена. Дотук с яхтената ѝ теория. А двадесет и четирите оръдия? Нима фрегатите не се правеха от стомана с гигантски гаубици или нещо подобно? Прозорецът с вертикални прегради и колекцията от антики противоречаха на всяка представа, която тя можеше да извика в съзнанието си.

Дънкан почувства трепет в сърцето си при вида на наведената ѝ глава и кършещи се ръце.

— Да ти е сладко, момиче. Яж бавно. Ако имаш нужда от нещо, извикай ме.

Тя кимна.

— Благодаря, Дънкан.

Той излезе бързо, като не знаеше как да ѝ помогне да престане да се тревожи.

В мига, когато вратата се затвори след него, Тес скочи от леглото. Апетитът я бе напуснал. Петите ѝ пламнаха от съприкосновението с грубия килим и тя трябваше да се хване за колоната, за да се задържи. Мразеше слабостта си, но трябваше да разгледа тази стая. Като се хвана за нощното шкафче, Тес обиколи стаята и стигна до писалището. Тя рухна върху стола, виеше ѝ се свят. „Господи, колко е топло тук“ — помисли си тя.

Почина си малко и се плесна с ръка по челото, след това започна да прехвърля купчината хартии. Спря се, когато пръстите ѝ напипаха твърдата дебела хартия на рисуванa на ръка карта. Пергамент? Продължи да претърсва чекмеджетата, без изобщо да се засрами от шпионирането си; това място беше твърде загадъчно, за да не го направи.

Никакви химикалки или моливи, само парчета графит, перо, мастилница и кутия с пясък? Тръсна глава и отново се отпусна с въздишка на стола. Дори кламери нямаше. Нещата започваха да стават още по-неразбираеми. Принудена да се хване за ръба на писалището, за да си проправи път до гардероба, Тес се придвижи внимателно, за да погледне вътре. Трябваше да го направи все пак, помисли си тя. Отвори го и откри мъжки дрехи от скъпи платове: жилетки от кадифе и брокат, ризи от тънък лен и коприна, велурени и сатенени панталони до коленете заедно с груби на вид дълги панталони. Тя премигна. Никакви ципове, никакви закопчалки, само дървени или керамични копчета и груби куки. Затвори вратата, почина си с гръб, облегнат на нея, след което тръгна към другата врата, за която предполагаше, че води към банята. Сложи ръка на месинговата брава и се помъчи да я отвори, но внезапно загуби равновесие, зави ѝ се свят и почувства гадене и слабост. „Няма да мога да стигна обратно до леглото“ — помисли си тя, като се подпираше на една ръка. Вратата се отвори и когато хвърли поглед натам, ушите ѝ писнаха и краката ѝ се подкосиха.

— Ох... неее — прошепна тя, но силни ръце я хванаха, преди да падне на пода.

Дан грабна Тес на ръце, като я притискаше до гърдите си.

— Не трябваше да се опитвате да ставате, мисис Ренфрю — укори я той нежно.

— Ах, не съм и помисляла — измърмори тя нечленоразделно, като се отпусна на рамото му.

Той се усмихна, като се наслаждаваше на допира до нея при тези няколко стъпки, които трябваше да направи до леглото си. Положи я неохотно на дюшека, след което се изправи с ръце на хълбоците.

— Мадам! Яла ли сте?

— Малко — „Защо се чувствам като малко дете, за което трябва да се грижат?“, чудеше се тя.



— Тогава ви предлагам да довършите това — той кимна към подноса и се обърна.

— Това ми звучи като „или...“, капитан Блакуел.

Той се извърна намръщен.

— Моля?

— Или вие ще ми го натъпчете в гърлото, ако не го направя?

Той се усмихна и макар че преди го смяташе за хубав, не беше подготвена за впечатлението, което ѝ направиха тези трапчинки на бузите.

— Ако трябва.

— Не и ако не се присъедините към мен — когато той я погледна, изненадан от предложението, тя добави: — Моля ви. Дотегнало ми е от сълзи — като си казваше, че това е *единствената* причина, поради която искаше той да остане.

Дан усети, че краката му се подкосяват от нежната ѝ молба и кимна в знак на съгласие, като знаеше, че не е много разумно да остава толкова близо до нея. Тя бе направила с него нещо, което никоя друга жена не бе правила. Тес Ренфрю го бе омаяла. Той придърпа един стол до леглото, а тя внезапно се дръпна и сложи подноса помежду им.

— Заповядайте! — взе едно голямо парче манго, а след това пресуши чашата с билков чай.

— Още ли не сте опитали от месото, мисис?

Мисис? Мадам? Ужасно официално за човек, който вечеря в леглото.

— Не ям бифтеци — каза тя, като пъхна резен пъпеш в устата си. Само като си помислеше какви химикали имаше в недопеченото месо.

— Прясното месо е рядкост на един кораб, мисис Ренфрю — Дан си откъсна парче от хляба и го глътна заедно със сочните мръвки.

Веждите ѝ се смръщиха.

— Как е възможно това?

Той вдигна поглед към нея. В палат ли бе отгледана?

— Толкова едър добитък заема ценно място в трюма, а когато се заколи, месото бързо се разваля — каза той и отхапа една мръвка.

— Ами замразете го.

Той започна да дъвче по-бавно.

— В тази горещина? — посочи с жест стаята, докато преглъщаше. — Мисис Ренфрю — каза той кротко, — невъзможно е да

изстудим дори малко нещо в тропиците, ако не разполагаме с парчета лед.

Тес го погледна. На глупак ли се правеше?

— Но защо са ви парчета лед? Има нещо такова като хладилници, знаете.

Погледът му стана остър.

— Не, не знам.

— Бързо изстудяване, с електричество? Фреон, движещ се по спирали? — тя го изчака да кимне в потвърждение. Той не го направи. — Сандък, който запазва нещата винаги студени, където и да е? — той я гледаше, като че ли го бе ударила с корабно въже. — Няма значение — промърмори тя.

Тес втренчи поглед в подноса с храна. Кого правеше той на глупак? Как можеше да не признае, че знае за замразяването? Жив добитък на кораба? Това не бе необходимо и ако изобщо трябваше да се каже нещо, беше отвратително. Да ги колят на борда — тя тръсна глава. „Това място е като пътуване в зоната на здрача“ — помисли си тя, като се придържаше с една ръка и се навеждаше над подноса точно като него, без да забелязва, че кадифената роба се разтваря на гърдите ѝ.

Погледът на Дан попадна върху откритата кожа и пулсът му се учести. Меките ѝ гърди бяха бели и закръглени и той стискаше зъби, за да устои на желанието да смъкне кадифето и да грабне крехкото ѝ тяло в ръцете си.

Тес вдигна поглед. Той беше на сантиметри от нея и тези очи, те се променяха. Черни перли върху светъл нефрит. Господи, той беше секси. Огледа чертите му, погледът ѝ се спря върху устните му. Зави ѝ се свят — от глад или от него?

— Мисис Ренфрю! — предупреди я кротко той.

По дяволите, дали наистина трябваше да казва толкова много с този си поглед!

Гарвановочерните мигли се повдигнаха.

— Името ми е Тес.

— Тес — измърмори той, погледът му блуждаеше по лицето ѝ.

Нещо го притегли по-близо въпреки волята му, пръстите му докоснаха бузата ѝ. Тя беше толкова хубава, красотата ѝ бе неописуема. Знаеше, че върши грешка, но не можеше да устои.

Устните му я докоснаха леко като крилца на пеперуда и той чу въздишката ѝ.

Той я открадна.

Той крадеше дъха ѝ, душата ѝ, мислеше си тя, докато устните му се притискаха топло в нейните. На Тес отново ѝ се зави свят, много потрескаво този път, всичко в нея се обърка. Езикът му се плъзна по долната ѝ устна, бавно, след това проникна вътре, горещите му пръсти ровеха из косата на врата ѝ. Целуваше устните ѝ, караше я да изпитва върховно удоволствие и в един момент тя разбра колко внимателен, нежен и любещ бе той. Езиците им се сплитаха уморено, тръпки преминаваха по вече отпуснатите ѝ крайници и тя се подпря с ръка на гърдите му, за да се задържи.

Той помисли, че го отблъсква и се дръпна обратно.

— Ау! — прошепна тя останала без дъх, като се отпусна на лакът. „Никога не съм била целувана така“ — помисли си тя.

— Извинявам се за дързостта си, Тес — той стана рязко и пъкна ръце в джобовете си, за да не се поддаде на въздействието ѝ. — Не трябваше — ти беше болна.

Тя му се усмихна. Не изглеждаше да е *толкова* виновен.

— Искам сега да погледнеш в чантата ми.

Озадачен, той се намръщи.

— За какъв дявол?

— Защото тършувах в бюрото ти.

— Така ли? — устните му се свиха. По дяволите, тя беше безценна.

— И в гардероба ти.

— Нещо друго?

— Ти ме докосна пръв.

Той кимна замислено.

— Какво искате да знаете, мисис Ренфрю?

Така те се върнаха там, откъдето бяха тръгнали.

— Защо се намирам на... на...?

— Фрегата — добави той, когато тя започна да се запъва. — Извини ме, но аз все още съм на загуба с теб.

— Защо просто не ме оставихте на брега, не ме изпратихте в болница?

Той можеше да види как чаят вече започваше да ѝ въздейства.

— Ние сме на цели дни път от сушата и освен това аз се съмнявам, че на тези острови има подходящи болници, ако изобщо има някакви.

— О, бъди сериозен!

— Нямам причини да ви говоря полуистини, мисис Ренфрю. Вярвайте ми, че когато говоря, аз съм доста сериозен.

Така беше. Тес го разбра по израза на лицето му. Тя прехвърли мислено всичко, което бе открила: липсваха модерни удобства. Никакви. Начинът, по който онемяваше, когато тя започваше да говори за някое техническо постижение. Красноречието и официалните му маниери, дрехите му, тази стая, по дяволите, този кораб!

— Коя година мислите, че сме сега, капитан Блакуел?

Той се намръщи на този странен въпрос и на израза ѝ на превъзходство, все едно че глезеше дете, за което бе сигурна, че няма да може да отговори правилно.

— Аз не мисля, мисис Ренфрю — съвсем я смаза с поглед той. — Аз *зная*, че днес е двадесет и третият ден на юни, лето Господне хиляда седемстотин осемдесет и девето.

На Тес ѝ се прииска да изкрещи.

Той беше ексцентрик. Това трябваше да е. Беше богат и отегчен и това бе неговият „Остров на фантазията“ — играта на пиратска война от осемнадесети век. И той бе затънал дълбоко в нея, господи, наистина дълбоко. Тя се хвана за главата. О, защо му трябваше да се прави на курсант от морското училище?

— А мога ли аз да ви задам няколко въпроса? — тя вдигна глава. — Как мислите, коя дата сме днес?

Тя отпусна ръце и въздъхна.

— Не съм сигурна за деня, но месецът е юни — тя спря, за да помисли как да го каже, — *хиляда деветстотин осемдесет и девета година*.

Очите му блеснаха, устните му се свиха.

— Поне постигнахме съгласие за месеца — каза той и отиде до дървения шкаф.

Обезсърчена, Тес се облегна отново на купчината възглавници с поглед, следящ движенията му; той измъкна ключ от джоба си и отвори шкафа. Извади красива бутилка с орнаменти и си наля.

— Не бихте ли възразили срещу едно бренди?

Тес се прозя и поклати глава.

— Това нещо е отрова за черния дроб.

Той не я погледна.

— След като във вашите очи, мисис Ренфрю, моят черен дроб е вече на двеста години, то аз не виждам вредата от това.

Тес се усмихна сънливо.

— Туш, капитан Блакуел — промърмори тя през една друга прозявка. „Ще му дам да разбере“ — закани се тя. Защо не? Можеше да стане весело. Той решително се различаваше от всички мъже, който бе срещала преди.

Когато се върна при леглото, Дан я завари заспала на една страна с ръце, превзето сплетени под бузата ѝ.

Той остана там за миг, като поглъщаше с поглед ведрата ѝ красота, след това бавно прекоси стаята до писалището си, седна на мекия кожен стол и вдигна обутите си с ботуши крака върху бъркотията отгоре.

Хиляда деветстотин и... той не искаше да мисли върху думите ѝ. Това потвърждаваше подозренията му. Искаше да си спомня само приятното усещане от стегнатото ѝ тяло, притиснато в неговото, когато беше почти припаднала, дългите ѝ добре оформени бедра върху ръката му. И, боже мой, влудяващия вкус на устните ѝ. Неземната им сладост. Тя беше неопитна, реши той, може би дори девица. Тес Ренфрю беше откровена и силна, и да, желана, и той си призна, че се наслаждава на присъствието ѝ. Тя не приличаше на никоя друга дама, която бе срещал през тридесет и трите си години живот. Дан гаврътна брендите и стана. Той я желаше, но знаеше, че е безумна.

## ГЛАВА 6

Дан изруга тихо и прекара пръсти през черната си като безлунна нощ коса.

— Сигурно грешиш, Дънкан.

— Не, сър.

— Как е възможно това? — изсъска той с нисък глас. — Да извърши такава жестокост срещу толкова весело и красиво създание — Дан се извърна и загледа прилива.

— Съжалявам, сър, но това трябва да е причината — Дънкан също изпитваше гняв заради неправдата. — Ренфрю е благородна фамилия. Има дори едно графство със същото име.

Дан въздъхна дълбоко, докато гледаше звездите.

— Но да я хвърли в океана по време на буря?

— Благородниците и богатите го правят — той затътри босите си стъпала по гладките дъски, като хвърли поглед към спящите мъже, изтегнали се на палубата. — Вижте, сър... хм, понякога, ако роднина... хм, бъде поразен в главата, те... — престана да говори, когато капитанът скръцна със зъби; студена ярост изкривяваше чертите на лицето му.

— Да те вземат дяволите, Макпийт! — изръмжа тихо той. — Да те вземат дяволите!

Дънкан повдигна леко брадичка, светлите му очи се присвиха.

— Аз съм доста привързан към момичето, *капитан* Блакуел. И няма да я опетня или разстроя дори и за миг.

Те се изгледаха един друг; тежко мълчание, изпълнено с яд, настана между тях. След това, подобно на лека хладна вълна, напрежението в Дан се стопи.

— Знам — кимна той, след което се хвана за перилата и наведе глава. — Прости ми за избухването, Дънкан — промърмори той, все още с лице към палубата.

Дънкан не отвърна нищо и Дан вдигна глава, с поглед, отправен към него.

Дънкан се хилеше.

— Необикновено създание, нали, сър?

Устните на Дан се свиха, когато си спомни въздействието на целувката ѝ.

— Да, наистина.

— Мис Кабреа не...

— Не — отсече рязко Дан, като се изправи. — Не може да се сравнява с нея. Лейди Ренфрю не е нито слаба, нито склонна към сълзи — устните му се изкривиха в погнуса. — Нито пък към драматични припадъци само за да привлече вниманието към себе си.

— Да, дамата кара кръвта ти да кипне, момко.

Дан отправи поглед към засмения си прислужник.

— Отивай да си лягаш, старче. Уморен съм от непрекъснатото ти бърборене.

Ухилен до уши, Дънкан пъргаво отдаде чест, обърна се и заситни към койката си, а тихият му сърдечен смях се носеше дълго след него.

\* \* \*

Тес се надигна от леглото и протегна мускулите си. Трябваше да се раздвижи. Тя се измъкна от тежката роба и нахлузи една изключително широка риза, праметната на облегалката на стола. Ухание изпълни ноздрите ѝ, докато я закопчаваше. Неговото — ухание на вятър, слънце и... мъж. Тя се усмихна при спомена за това как я бе целувал, как се бе почувствала тя самата: топла, секси... и жадна за още. Хубаво, реши тя. *Много хубаво.*

Тес не си спомняше да е била близка с мъже. С изключение на баща ѝ. Спортът ѝ отнемаше много време до травмата, а след това бе станала треньор. Единственото ѝ приключение бе цяло нещастие. Преди да се спусне от леглото, тя се протегна с лице на тила, след което се провеси надолу и опря дланите си на пода. Господи, какво усещане! Тя се изправи, протегна крак към ръба на писалището и започна балетните си упражнения.

Дан влезе в каютата и замръзна на място. Очите му лакомо попиваха добре оформените прасци, които се показваха под ризата му. Тя приличаше на лебед, стегната и грациозна, с изправен гръб и

закръглени форми. По дяволите, тази дреха никога не бе изглеждала толкова примамлива! Той чу гласове в коридора и влезе вътре, като затвори внимателно вратата зад себе си.

Тес трепна от шума и хвърли поглед през рамо.

— Никога ли не чукате?

Той отвърна грубо:

— Не го смятам за необходимо, като се има предвид, че това е моята стая — след което отиде до високия тесен скрин, като се наслаждаваше на великолепните ѝ крака.

— Вашата каюта? — простена тя, като свали крака си. — З-защо не ми казахте това? — тя се скри зад креслото до писалището, внезапно осъзнала, че е гола под тънката риза. — Мислех, че това е пътническа кабина.

Той я погледна, докато ровеше из гардероба си; тъмните зърна на гърдите ѝ, напъпили под ризата му, привлякоха за миг погледа му.

— Това не е един от вашите 400-футови кораби — забеляза той, след което си избра друга риза.

— Много забавно, Блакуел — тя се стрелна покрай него, грабна робата, нахлузи я и я завърза здраво. — Ще се преместя в друга стая.

— Каюта — поправи я той. — Други няма — като метна ризата на гърба си, той се обърна към нея. Тя бе почти до вратата. — И ако пристъпите дори и крачка извън тази каюта, лейди Ренфрю, то аз самият ще ви върна вътре насила.

Тес се извъртя.

— Лейди Ренфрю? Не го ли даваш малко тежко, капитане?

— Вие сте шотландка, нали? — той затаи дъх.

Сивите ѝ очи се присвиха.

— Да — „Донякъде“ — помисли си тя. — Как разбрахте това?

Той пренебрегна въпроса ѝ, погледът му бе прикован в нея.

— Елате тук, лейди Ренфрю.

Тес се стегна.

— По никакъв начин, Блакуел — за кого все пак се мислеше той?

„Упорито малко момиче“ — помисли си той, като се мъчеше да остане външно безстрастен.

— Тогава — махна с ръка той — се махайте — тя се обърна към вратата. — Сто и осемдесет здрави моряци, които не са били близо до



жена от месеци, без съмнение ще видят в изкусителната ви премяна своя голям шанс.

Раменете ѝ се свиха.

— Някой казвал ли ви е изобщо, че можете да бъдете истински мръсник?

— Моля? — след това, като се досети какво искаше да каже тя, започна тихо да се смее.

Тя се обърна към него с ръце на хълбоците.

— Ако това е вашата каюта, къде спяхте досега?

Дан скръсти ръце на гърдите си, дрехите върху него изпукаха.

— Това не ви засяга.

Засягаше я.

— Къде?

— Лейди Ренфрю! — предупреди я той.

Нещо се пречупи в нея.

— Тес, да те вземат дяволите. Просто Тес. Никаква мисис, нито мадам, нито лейди, нищо! Не ме прави на по-важна, отколкото съм! — тя се обърна рязко, опря челото си на вратата, ядосана от чувството за загуба на контрол — толкова бързо. *Импровизирай* с това, което имаш, за да оцелееш; *съобразявай* се с обичаите, с обстановката; *преодолявай* всяко препятствие, едно след друго. Върховна заповед.

Тес се изправи, като се срамуваше от сълзите, появили се в очите ѝ.

Дан я гледаше с обезсърчен вид. „Защо ли искаше да отрече произхода си?“ — чудеше се той, докато стоеше зад нея. Вдигна ръце и я хвана за раменете; внезапно закопня да я прегърне и да ѝ предложи утеха за тайните ѝ грижи. Но той ги отпусна, когато усети как гърбът ѝ се стегна. Пръстите му се свиха в юмруци; бореше се с желанието да я докосне.

— Не сте ли добре? — тя чу гласа му близо до ухото си; дрезгавият му тембър я успокояваше.

— Не, добре съм. Или поне ще бъда, когато намеря какво да облека.

— Дънкан ще ти донесе веднага подходящи дрехи.

— Благодаря ти. Започвам да полудявам тук вътре. Нуждая се от свеж въздух и... свобода.

— Обещай, че никога няма да напускаш тази каюта без мен — той трябваше да се грижи и за нейната сигурност.

— Затворничка ли съм?

— Не, разбира се.

Тя се обърна.

— Защо тогава?

Той стоеше наблизко. Толкова близо, че тя можеше да види мъничките бръчки в ъгълчетата на очите му, всяка от невероятно гъстите му мигли и сянката, която хвърляха. Една капка пот бавно се стичаше от основата на шията към гърдите му, за да изчезне под дълбокото жабо на дантелената му риза. Тя внезапно пожела да последва капчицата по пътя ѝ. Смешно.

— Това, което казах, е истина, лейди Ренфрю — той се усмихна при киселата ѝ физиономия. — Хората ми са в морето от месеци. На последното пристанище им забраниха да слязат на брега...

— Добре, добре — тя вдигна ръка. — Схващам картинката — сто и осемдесет изпечени, закоравели разбойници.

— Дънкан ще ти донесе вода за къпане, ако желаеш.

— Защо, да не би да мириша?

Той премигна и се дръпна назад.

— Моля за извинение, милейди. Нямах намерение да намеквам...

Очите ѝ се закръглиха.

— И таз добра, Блакуел, ти изобщо отпускаш ли някога? Направи нещо просто ей така!

Нещо проблесна в студените му очи, като ги накара да изглеждат почти бели. Страшно бе да се гледа в тях.

— Не, вече не.

Той я отстрани с рязко движение на тялото си, отвори вратата и излезе.

Тес я затвори леко след него. Този мъж бе наранен и разгневен — и го криеше.

\* \* \*

„Точно като че ли се присъединяваш към театрална труппа — каза си тя, докато гледаше невероятната редица дрехи, внимателно положени върху леглото. — Импровизацията и приспособяването са максимално улеснени.“

Старомодна рокля, корсет, чорапи, цели ярдове фусти. Тес нямаше и бегла представа как да ги навлече и да ги носи без помощта на жена. Добре, все пак трябваше да е по-лесно, отколкото да измие тръпчивия сапун от косата си в тясната седяща вана с една кана хладка вода. Но тя бе единствената жена на борда на кораб с повече от сто и осемдесет мъже. А искаше да види и кораба — репродукция, както бе решила по-рано, нещо подобно на тези, които Морската Академия използваше за обучение на курсантите. И Ричмънд. Дънкан каза, че делфинът не се е отделял от носа на кораба, откакто тя бе спасена.

„Ще има проби и грешки“ — предположи тя, докато изучаваше асортимента от копринени и дантелени дипли, и след това нахлузи една долна риза. Със сигурност бе ужасно облекло за този климат, помисли си тя, като остави настрана корсета и навлече прозрачните старомодни гащи, а след това си сложи копринените фусти. Чувстваше се странно в тези дрехи, деликатна и женствена, и това бе ново усещане за нея, която бе прекарала значителна част от живота си в трика и фланелки. Като се тръшна на леглото, тя започна да обува един чорап. Бяха тежки в сравнение с чорапогащник, бяха съшити и едва достигаха до бедрата ѝ. Жартиерите не бяха нищо друго, освен ленти с дантела и флъонги. Секси. Тя облече роклята и пхна ръцете си в ръкавите. Бе тежка и набрана на гърба; цели ярдове плат бяха похабени за това. Тес погледна предмета върху сандъка и разбра, че това е обръч за придържане на тъканта, като този на Скарлет О’Хара. По никакъв начин не възнамеряваше да влезе в това нещо. Дори и за едно действие. „Освен това — помисли си тя, докато нахлузваше меките детски чехли — роклята и така едва докосва пода.“

Тес се задъхваше и се потеше от усилието да прикрепи първите няколко куки на гърба. Въздъхна и изплю кичур коса от устата си. „Какво ли не бих дала за тениска и къси панталони — помисли си тя. След това видя отражението си в огледалото и застина. — Тази рокля изглежда така, като че ли принадлежи на Глинда, добрата вълшебница на Севера“ — помисли си тя, като се ухили, а погледът ѝ поглъщаше твърдия муселин в наситен розов цвят, украсен с бледи сребристосиви

дантелени ивици. Полите ѝ се разтваряха отпред, за да покажат украсените с розови панделки гащи под тях, а талията ѝ се събираше отпред и отзад. Твърда надиплена дантела обкръжаваше шията ѝ и се спускаше надолу. Тя издърпа тъканта, като се опитваше да покрие цепката.

„Изглеждам така, като че ли се предлагам на търг — отсъди тя кисело, като въздъхна при вида на толкова много разголена плът. — Това или нищо“ — разсъди тя, като дръпна набрания в лакътя ръкав. Мекият дантелен маншет се вееше надолу като дълга, широка фуния.

Докато се въртеше и обръщаше пред огледалото, на Тес внезапно ѝ се прииска да изиграе на капитан Блакуел един малък фарс. Тя сви рамене, докато гледаше великолепните панделки и карфици с перли. Защо пък не? След това взе четката и гребена, оставени за нея. Вплете розова панделка в косата си и бързо я сплете на френска плитка. Годиците, в които приготвяше дългата си коса за състезания, сега си казваха думата. Тес позволи на плитката да пада свободно по рамото ѝ до кръста и стегна края ѝ с тънка сребърна нишка. Карфиците с перла отгоре бяха излишни, реши тя, и дори нещо повече. Роклята все още бе отворена отзад и тя се чудеше как една жена успява да се облече бързо, ако трябва да прави това всеки път.

Дан отвори вратата и се усмихна, като я видя да се сражава с дрехата.

— Имате малко затруднение, милейди?

Тес изскимтя и вдигна роклята, докато се обръщаше.

Блесналият в очите ѝ гняв внезапно го накара да осъзнае нещо. Не си бе дал труд да почука.

— Моля ви, простете старите ми навици. Съвсем не исках да ви стресна — нещо подобно на усмивка играеше по устните му.

— О, да, но го направихте — отговори тя, докато се опитваше да закопчае дрехата.

Дан пристъпи зад нея и отстрани ръцете ѝ.

— Може ли?

— Да, ако обичате — скръцна тя със зъби през рамо, като усещаше, че той ѝ се надсмива.

Дан откопча няколко куки.

— Какво правите? — попита тя, като се дръпна настрана. — Аз искам да остане на мен, Блакуел, а не да пада!

Той я грабна за ръката, обърна я с гръб към огледалото и след това я накара да погледне в него.

— О, съжалявам за това — измърмори тя, а бузите ѝ порозовяха, когато видя нескопосаната работа, която бе свършила. Тя примирено се обърна с лице към огледалото.

Погледът на Дан се спря за миг на платнения корсет и обръчите, захвърлени върху сандъка. Той се удиви на тънката ѝ талия, обвита във фина батиста, която не се нуждаеше от пристягане, за да се закрепят на кръста ѝ. Повечето жени носеха тези стягащи дрехи, за да прикрият отпуснатите си фигури, но тази жена, макар и стройна, бе добре развита, кожата ѝ бе като стегнат калъф върху мускулите ѝ. Мускули! Тази гледка бе странна като самата дама. Той погледна към образа ѝ в огледалото. Направо спираше дъха. Млечнобяла кожа и тези черни очи и коса. Контрастът бе очароващ и той изпита внезапен импулс да я покрие със скъпоценности и коприна — и себе си също. Еротични представи нахлуха в мозъка му: топла влажна кожа, нежни пръсти по тялото му, тези добре оформени крака, обвити около хълбоците му, притеглящи го по-дълбоко навътре... Ръцете му започнаха да треперят, докато закопчаваше куките, пръстите му докосваха гладката ѝ кожа.

Погледът на Тес се стрелна към огледалото и срещна там неговия. Невинното докосване накара кожата на раменете и врата ѝ да настръхне. Усещаше ароматния дъх на одеколona му, чувстваше горещия му дъх върху голото си рамо. Сърцето ѝ заби бавно, всеки негов удар вибрираше в гърлото ѝ. Преглътна. Господи, той бе хубав. Имаше нещо необикновено в капитан Блакуел, не просто това, че бе ексцентрик, а като мъж. Приличаше на затворена в клетка пантера, така както бе застанал зад нея. Черна, хищна, очакваща да бъде пусната на свобода. „За да върши какво?“ — чудеше се тя.

Една мисъл внезапно възникна в нея.

— Женен ли сте, капитан Блакуел?

— Не — отговорът бе кратък и не предразполагаше към повече въпроси.

Тес пренебрегна това.

— Как така?

— Бих могъл да ви попитам същото.

— Предполагам, че бихте могли.

Черните му вежди се повдигнаха и вътрешностите на Тес се преобърнаха от привлекателния му поглед.

— Омъжена ли сте, лейди Ренфрю? — Дан чувстваше как цялото му тяло се напруга.

— Не.

— Трудно ми е да повярвам, че нямате избраник, който да очаква с нетърпение завръщането ви.

Погледът ѝ се заби в пода. Защо ѝ трябваше да започва този разговор?

— Не, капитан Блакуел — гласът ѝ се снижи до шепот. — Няма никой.

Като усети болката в гласа ѝ, Дан пожела да си вземе думите обратно. Дънкан бе прав. Никой не бе искал тя да помрачава репутацията на семейството си с разстроения си разсъдък, но на капитана започна да му се повръща от това.

— Готов ли сте вече — промърмори троснато тя.

Той отстъпи назад.

— Да.

— Добре — без да го погледне, тя събра тежката пола. — Нека да погледна този кораб, с който вие дяволски се гордеете — тя не го изчака и тръгна към вратата.

Той се озова там в същия миг и сграбчи бравата.

— „Морската Магьосница“ очаква посещението ви, милейди — той откряна леко вратата.

Тес се насили да срещне погледа му. Усмивката му бе лека, някак си съчувствена, и внезапно тегнещото в душата ѝ напрежение изчезна.

— Трябва да ви кажа, че искам голяма обиколка — тя се усмихна най-последно.

— Вие, лейди Ренфрю, можете да имате всичко, което пожелаете.

Погледът ѝ се спря върху изсечената му като с длето уста и тя несъзнателно облиза устните си.

— Внимавай, Блакуел. Може да съжаляваш за тези думи.

Ментовозелените му очи се плъзнаха бавно по голите ѝ рамене, излекувани, гладки и златисти, след това по цъфтящата пълнота на гърдите ѝ, преди да срещнат погледа на преследващите го, меки като дим, очи.

— Не, лейди Вещице — промърмори той дрезгаво, — аз искрено се съмнявам в това.

Тес се опитваше да запази остатъците от самообладанието си, когато той отвори вратата с тласък и я предупреди да внимава, когато стъпи върху високия праг. „Играя си с огъня — помисли си тя объркана — марш, марш оттук!“ Коридорът бе влажен, тесен, полите й заемаха по-голямата част от пространството. Близостта на топлото му тяло, изглежда, продължаваше да й въздейства и тя сграбчи ръката му, когато корабът се заклати.

Той погледна напред с ръка на кръста й; тялото й бе леко притиснато до неговото, ухаещо и отстъпчиво. Дан не мислеше, че в живота му е имало друг момент, в който жена е му въздействала толкова силно като тази.

— Оттук.

Той посочи към коридора и Тес го изпревари; краката й леко се приспособяваха към клатенето на кораба. Той я настигна, предупреди я да си пази очите, след това отвори широката овална врата и й помогна да се качи на палубата.

Заля я ярка слънчева светлина. Тес затвори очи от блясъка, вдигна лице към небето и го потопи в топлите лъчи. Вдишваше дълбоко чистия солен въздух, пълнеше дробовете си отново и отново, като не съзнаваше каква дълбоко женствена гледка представляваше за Дан.

Лек вятър разпиляваше късите кичури с цвят на наситен мед, които обкръжаваха лицето й, а нежната й ръка се вдигаше, за да ги отметне обратно, при което по косата й проблясваха златни лъчи. Роклята й шумолеше примамливо, а погледът на Дан се местеше от лекото повдигане и спадане на пищната й гръд по тънката й шия до ведрите черти на лицето й. Омагьосващо. Превъплъщението на смелата, но облечена в дрипава роба жена в това примамливо създание изведнъж го порази. Странно усещане премина през него и той трябваше да се пребори с егоистичното желание да я отведе обратно до каютата си и да я заключи вътре. За себе си.

— Чудесно е да си навън. Благодаря ти — прошепна тя щастлива.

Преди още да отвори очи, Тес се приготви за първия си поглед върху военен кораб от осемнадесети век. Бе изпълнена със

страхопочитание.

Той бе масивен.

Пред погледа ѝ се разкри сцена на оживена дейност. Почти стотина съблечени до кръста мъже, различни по цвят и ръст, се бяха пръснали по палубата и наплитаха въжета, шиеха платна, лъскаха, поправяха такелажа, някои дори вадеха мрежи от водата, а яките им мускулести тела лъщяха от пот. Нито един от тези, които тя можеше да види, не носеше обувки. Повечето имаха дълги коси, прибрани отзад на опашка като тази на Блакуел, но независимо от цвета на телата им, малките опашки на хората от екипажа изглеждаха черни и лъскави. Намазани с катран? Да видим каква е тази работа. Вятърът смени посоката си и тя смръщи нос, когато до ноздрите ѝ достигна неприятната миризма на немити тела. Хайде, стига! Това бе твърде много. „Да сте чували някога за сапун, момчета?“ — чудеше се тя, като извърна лице от миризмата. Те, изглежда, не забелязваха капитана си и нея. Докато той не заговори.

— Голямата обиколка, милейди?

Главите наоколо се повдигнаха и Тес не можеше да сбърка в блесналите им погледи отправената към нея омраза. Няколко дузини очи се присвиха, а някои рязко обърнаха глави при вида ѝ. Други я зяпаха с отворена уста, оглеждаха я отгоре до долу и я караха да се чувства като някакво природно чудо. Един мъж изпусна парцала си и избяга, очевидно ужасен.

Дали толкова много наистина се възмущаваха от нахлуването ѝ в тяхната малка игра? Но чак да се страхуват от нея?

Тес не забеляза свирепия поглед, който капитанът хвърли към екипажа си.

— Лейди Ренфрю?

Тес трепна, погледна надолу и видя, че той ѝ протяга ръка. Тя щеше да му каже, че може и сама, но след това се разколеба. „Като някога в Рим“ — реши, докато пъхаше ръката си в извивката на лакътя му.

Те се разхождаха бавно, а Дан ѝ съобщаваше названието и предназначението на всяка мачта и плющящо платно, посочи ѝ кварталдека, шпила, кърмата, където един много привлекателен рус мъж въртеше огромно кормило. Корабът бе величествен, дърво и месинг проблясваха на яркото слънце — доказателства за усилен



работа и грижи за поддържането му в идеално състояние. „Боже мили — удивляваше се тя, — той трябва да е похарчил цяло състояние, за да направи прищявката си толкова достоверна.“ Независимо от това тя го поглъщаше целия, заедно с гордостта в гласа му.

— Красив е, капитане, направо великолепен. Не съм си представяла, че е толкова голям.

— Сигурно изглежда доста малък в сравнение с вашия 400-футов кораб — прошепна той с крива усмивка.

— В действителност няма никаква мистерия, капитане — започна тя, докато не срещна погледа му. — Но защо всъщност се засягам? — измърмори тя безгласно и за момент си помисли, че ще я удари по главата. Затова каза: — Да, скъпи, разбирам, скъпи — с което смекчи изражението на лицето му.

— Едно предупреждение, лейди Ренфрю — тя кимна, цялата в очакване. — Забранено ви е да слизате на палубата.

Тя му хвърли поглед отстрани.

— И защо така?

Устните му се свиха заради неочакваната ѝ съпротива.

— Това не е необходимо.

— Така казвате вие.

— Дънкан ще ви носи всичко, от което имате нужда.

— Значи аз ще бъда натресена на горкия, нищо неподозиращ Макпийт, така ли? — в очите ѝ искреше смях.

— Задължение, която той ще върши с удоволствие, мога да ви уверя в това — по гласа му личеше, че е раздразнен.

— Създавам ви неприятности тук, нали? — попита тя след още няколко крачки.

— Извинявам се, ако съм оставил у вас такова впечатление.

— Не сте, но го разбирам чак сега — тя кимна към заетите мъже, като се чудеше колко ли са тренирали, за да вършат толкова добре работата си.

— Сигурно нямате нужда от неопитни работници на кораба си.

— Не съм ви извадил от морето, за да ви накарам да работите, лейди Ренфрю.

— Никога не съм приемала милостиня.

Дан усети как тя се скова до него, видя как в погледа ѝ се надига достойнството. Горда жена.

— Вие сте гост — той вдигна ръка, за да задържи протеста ѝ. — Моля ви, милейди — каза уморено той, а дразнещата светлина се разпръскваше по загорелите черти на лицето му. — Задоволете прищевките на капитана. Той имаше толкова малко през тези дни.

Тес наведе глава, като се усмихваше.

— Добре, ако толкова държите на това, сигурно ще го направя.

— Искрено съм поласкан — сухо отбеляза той, като се спря, за да ѝ направи смешен реверанс.

Тя не можа да потисне смеха си от неговото преиграване.

— Дънкан каза, че на този кораб има двадесет и четири оръдия. Къде са те?

— На втората палуба — той посочи към големите кварцови призми, поставени на дървената палуба, за да улавят слънчевата светлина и да я отразяват надолу. — Когато поръчах на Уилям Хакет да го построи, направих няколко подобрения. Топовете, шомполите, гюлетата и барутът заемат ценно място по време на битка.

Това я хвана неподготвена. Тя се вгледа в очите му, но не успя да види в тях скрита шега. Той искрено вярваше, че ще води битки с късата си крива сабя, кремъклияте пищови и двадесет и четирите си оръдия! Не можеше да бъде. Трябваше да има закон срещу въоръжаването на кораб като този. Трябваше да има.

„Уплашена ли е?“ — чудеше се той, когато тя го погледна така, като че ли по магически начин бе загубил ушите си.

— Как... какви други промени направихте? — попита тя, като се мъчеше да забрави, че той бе мръднал. Да му се противопостави? Не, никога.

Несъзнателно Дан потупа успокояващо малката ръчица, пъхната в свивката на лакътя му.

— Моята каюта, например. Таванът в един кораб обикновено е толкова нисък, че човек трябва постоянно да се навежда.

Това изявление говореше само за себе си, реши Тес, като го разглеждаше от горе до долу и се наслаждаваше на всеки миг, прекаран заедно с него. Ексцентрик или не, той беше висок над шест фута, великолепно сложен и с достатъчно мускули под загорялата си кожа, за да създаде на едно момиче занимание за цели дни.

„Добрият Нептун да ме спаси от тези досадни очи“ — помисли си Дан, внезапно загубил контрол над тялото си. Беше много

освежаващо да открие жена, която не криеше нищо от емоциите си и, божичко, желанията си.

— Добавил съм също така и още няколко лични неща — каза той леко напрегнат.

— Дънкан спомена, че е необичайно да имате баня, вана и...

— Леглото ми — завърши той с поверителен глас. Дяволска усмивка играеше на устните му и Тес усети коленете ѝ да омекват. — Обикновено има койки, вградени в стената, но аз не намирам, че е много комфортно да си натъпкан в чекмедже, когато се нуждаеш от почивка.

Тя се замисли малко и се намръщи.

— Вие сте спал тук навън, нали? — изразът на лицето му остана безстрастен. — Да — извърна се тя встрани, — сега действително се чувствам като натрапничка — често като малка тя бе гонена навън на студа и не искаше това да се случва на никой друг по нейна вина.

Той я хвана за раменете и я обърна отново към себе си; очите му с ментов цвят приковаваха цялото ѝ внимание.

— При такова време обикновено спя на палубата, лейди Ренфрю. За да бъда честен, трябва да ви кажа, че се чудя как вие не се задушавате в онази стая без въздух.

— Каюта — поправи го тя.

Той се усмихна криво и трапчинките на бузите му накараха вътрешностите ѝ да се разтресат.

— Не се дразнете заради нещо толкова незначително. А аз не бих...

Думите замряха в устата му, когато очите ѝ внезапно се закръглиха като палачинки. Той чу как дъхът секна в гърлото ѝ миг преди главата ѝ да клюмне на една страна. Като движена от някаква чужда сила тя се откъсна от ръката му и хукна към носа на кораба, а дантелените поли се мятаха около прасците ѝ. „Разумът я е напуснал“ — помисли си с ужас той, за момент зашеметен. След това, когато тя чевръсто се изкачи на бушприта, сърцето бясно заби в гърдите му. Дан се втурна след нея, без да забелязва, че всички на кораба бяха престанали да се движат.

## ГЛАВА 7

Дан сграбчи Тес за кръста и я издърпа обратно на палубата, а след това грубо я обърна с лице към себе си.

— По дяволите, жено! — пръстите му се вкопчиха в раменете ѝ. — Какво искаш да направиш? — извика той с груб и остър глас.

Останала без дъх, Тес премигна от гнева му, насочен към нея.

— Аз... аз... защо, за Бога, направихте това? — очите му се впиваха в нейните и тя бе трогната, внезапно спомняйки си, че всичко, което той знаеше за нея, бе скокът ѝ от „Кралицата на Насау“. — Никой не се опитва да ме убие сега, капитане. Нямах да скоча. Искях само да видя делфина.

Дан се вгледа в обърнатото ѝ нагоре лице, в прямотата, изписана върху нежните му черти. Тя казваше истината. Дали? С нейната обезумяла душа човек никога не би могъл да бъде сигурен. Проклетия! Това бе дяволски несправедливо.

— Капитане? Причинявате ми болка — тя говореше нежно, поставила ръката си върху неговата.

Допирът на нежните ѝ пръсти го опари през плата на ръкава му, възбуди го; изразът на лицето му се смекчи малко и той нежно положи кокалестите си ръце върху раменете ѝ.

— Страхувам се да не се нараните заради моята... моята... — той въздъхна и отпусна ръце. Господи, сърцето му все още биеше като това на породист кон по време на състезание.

— Вашата какво, капитане? — усмивката ѝ бе закачлива. — Загриженост? Ярост? Какво друго?

Това, че тази изплъзваща се жена можеше толкова добре да контролира емоциите си, караше сърцето му да се къса. Моряците от екипажа бяха свидетели на сцената, осъзна той в зловещата тишина. Кога бе станал толкова отпуснат, толкова лесно воден от нейните усмивки и откровеност? Винаги бе предпочитал по-кротки жени, с положителност такива с повече плът по костите си. По дяволите! Бе забравил целта си в момента, в който измъкна жената на борда.

Враговете му си ходеха ненаказани, докато той преследваше жена с половин мозък в черепа си.

Тес забеляза промяната в него; приличаше на зараждането на нова идея.

— Като капитан на този кораб, лейди Ренфрю — тонът му бе остър, студен, — аз настоявам за в бъдеще да се въздържате от такива прояви.

Тя постави ръце на кръста си.

— Настоявайте каквото си искате, Блакуел. И да видим какво ще постигнете с това — каза тя, отбелязала внезапната промяна в настроението му. — А аз бих могла да предложа същото и на вас. Вие самият бяхте този, който направи спектакъл.

— А как, моля ви да ми кажете, бихте нарекли излагането на вашата... вашата... — той махна с ръка към полите ѝ — особа на екипажа ми, като *бягахте* през палубата ѝ, боже опази, се покатерихте на бушприта като презряно от Господа улично хлапе?

Отвращението, с което той бе произнесъл „улично хлапе“, накара Тес да се почувства така, като че ли бузите ѝ горяха от плесници. Точно това бе тя. Оцеляла. А изразът на лицето му ѝ бе болезнено познат, като на хората, които я виждаха да рови из боклука за остатъци от храна в изхвърлените консервни кутии или дрехи, или я отблъскваха заради вонята ѝ, понеже не се миеше; тя би го правила, ако ѝ бяха известни правилата на личната хигиена. Тогава бе само на четири години. Тес бе горда, че бе устояла достатъчно дълго, за да дочака морския офицер, който я спаси от този грозен свят. А със своя ексцентричен мозък капитан Блакуел бе предпочел да вярва, че тя е достойна за вниманието му, наричаше я лейди и мадам, защото ако не го правеше, би се чувствал некомфортно край нея. Подобно на тези безлични странници. Дали от негова страна това бе просто опит да направи играта по-истинска или не, тя никога нямаше да може да бъде сигурна. Да го вземат дяволите! О, той накара тялото и сърцето ѝ да изпитат всички хубави, топли чувства, но неговото сополово собственическо отношение просто ги изпепели. Вероятно съжалява, че изобщо я извади от океана, реши тя, наранена до дъното на душата си.

— Само защото съм облечена в това — тя придърпа полите си — не мога да се променя, капитан Блакуел. Аз се чувствам доста удобно в

него, и ако вие не можете да кажете същото, тогава ме свалете на брега колкото е възможно по-скоро.

Той се намръщи:

— Бъдете сигурна, че ще го направя.

— Добре!

— Чудесно!

— Простете вмешателството ми, капитане.

Дан извърна глава настрани.

— Сега пък какво има, мистър Торп?

Гелън посочи:

— Там, сър.

Всички се обърнаха, за да видят как сивият бозайник се плъзга по повърхността на водата с плавниците си. Тес изтича до перилата, за да махне с ръка на лудориите на делфина.

— Здравей, сладък бебчо — провикна се тя. — Аз съм добре, нали виждаш? — делфинът подскочи във водата, гмурна се в морето, след това излетя над повърхността в плавна дъга и отново се потопи под вълните. Отново и отново той подскочи нагоре-надолу, като гъргореше шумно и се приближаваше. — Липсвам ли ти? — Ричмънд изписка, цялото му тяло като че ли кимна в знак на съгласие. — Ти също ми липсваш. Много мило от твоя страна, че се навърташ наоколо.

Дан се втренчи, шокиран от това, че момичето говореше на делфина, а изглеждаше, че те като че ли наистина общуваха. За Бога! Що за жена бе тя?

След това въздухът внезапно бе изпълнен с остри крясъци и страшни викове.

— Господ да ни е на помощ, тя може да си говори с делфина! Казах ли ви, че е една проклета вещица!

— Да! Вещица! Изхвърли я, капитане. Отърви се от нея веднага!

— Обречени сме, ако тя остане. Прокълнати, казвам ви!

— Да. Хубавите дрешки не са я променили отвътре!

Тес се обърна бавно, поразена от чутото, а после видя капитан Блакуел да стои на няколко фута от нея, мълчалив, с ръце на хълбоците, с повече от подозрително изражение на лицето. Каквото можеше да се каже и за останалите от екипажа — лицата им изобразяваха странна смесица от ужас и гняв, саби и отвратително

изглеждащи ножове, копия и куки бяха измъкнати и приготвени за атака. Срещу нея.

Това решително не бе корабът „Добре дошли“.

Никой не се помръдна. Сърцето бясно се блъскаше в гърдите ѝ. За части от секундата тя си спомни едно посещение във Форт Уейн, където всички в дървените постройки говореха и действаха така, като че ли живееха стотици години назад. Те работеха усилено, правеха всичко на ръка, дори готвеха на открито и освен това отказваха да бъдат въвлечени в разговор на теми от двадесети век. Дали това бе наистина същото? Подобно на онези мъже, които пресътворяваха отново битките от Гражданската война? Толкова ли всички бяха погълнати от фантазията, че да забравят за имитацията? Тес проследи всяко лице; пръстите им стискаха оръжието и тя не можа да открие дори и намек за реализъм в никой от тях. „Това е смешно“ — помисли си тя неспокойно, с поглед, вперен в Блакуел. Пристъпи една крачка и вдигна ръка към капитана.

— Хайде, де! Вещица? Да говорим сериозно, Блакуел. Кажете ми, вие... — раздвижването зад него привлече вниманието ѝ.

Тес замръзна, протегна ръка и очите ѝ се разшириха, но не бе в състояние да помръдне, когато една голяма извита кука, клатеща се на края на стегнато въже, изсвири във въздуха към главата ѝ.

Дан се извърна и след миг колебание се хвърли на пътя на острия като бръснач сърп, сграбчи Тес за кръста, събори я на палубата и я закри с тялото си, докато месинговата кука се заби в бушприта.

От удара ѝ излезе въздухът; тя се задъха, дишаше тежко, за да напълни отново дробовете си, като потрепваше от парещата болка, пронизала тялото ѝ от коленете нагоре. Като притисна челото си в палубата, тя изчака да се разсее мъглата пред погледа ѝ.

— Ранена ли сте?

— Не — промърмори тя на дървото. — А вие как сте?

— Да, да, добре съм — каза нетърпеливо той. — Сигурна ли сте, че не сте наранена?

— Да — каза тя задъхано. — Въпреки че не е лесно да си поема дъх. Вие тежите цял тон, Блакуел.

Устните му се свиха за миг, докато се освободи от нея и застана прав.

Тес бавно си пое дъх, като отметна плитката от лицето си, преди да напусне палубата. Не можа да направи нищо, когато го чу да ругае, и се озова в ръцете му. Той се изправи и тръгна към коридора.

— Пуснете ме, Блакуел.

— Но вие кървите.

Тя погледна към източника на болката си.

— Ожулени лакти, голяма работа. Падала съм на земята и с по-голяма сила от тази преди малко — веждите му се повдигнаха озадачено, но той не се спря. — Мога да вървя и сама.

— Сигурно е така, лейди Ренфрю, но няма да рискуваме.

Само миг преди това той нямаше сили дори да си отвори устата пред екипажа си, за да я защити от смешните им обвинения, а сега играеше ролята на сър Галахад!

— Слушайте, капитан Блакуел — каза тя с нисък глас. — Ако веднага не ме оставите на земята, ще видите точно какво проклето *улично* хлапе съм!

Болката в гласа ѝ го накара да спре и той нежно я пусна на краката ѝ. Устните му се свиха, като че ли искаше да каже нещо, но после реши обратното, обърна се и остана така, докато тя вървеше по коридора.

След няколко крачки тя спря.

— Благодаря, че ме спасихте, капитан Блакуел — измърмори тя троснато, без да го гледа, и след това продължи пътя си.

Дан се намръщи пред вратата и остана така дълго след като я бе затворила след себе си. По някакъв начин бе наранил чувствата ѝ, и то дълбоко. Тя го бе изкарала от кожата му, когато се бе покатерила на бушприта, и той я бе наругал здравата, но когато видя към сърцето ѝ да се носи онзи сърп, всичките му колебания бяха изчезнали. „По дяволите тази създаваща проблеми жена“ — реши той, когато първият му помощник мина покрай него.

— Е, мистър Торп? — погледът му не се отделяше от вратата.

— Това дойде от мястото на мистър Потс, сър. Той твърди, че било случайност.

— Не кървава все пак — промърмори Дан, като тръгваше към кварталдека.



Тес бе възбудена. Обидена, ядосана и разтърсена от това, което се случи, тя крачеше из каютата, потънала в терзанията си. Никой на кораба, изглежда, не желаше да се откъсне от измислицата, включително и капитанът му. Никой нямаше да позволи мисъл от двадесети век дори да премине през тъпата му глава. А онази кука? Със сигурност *това* бе инцидент. Бяха ли толкова побъркани, че да не могат да различат измислицата от действителността? И къде ли щяха да я оставят? Единствената чужденка в този странен сценарий? Дни, възможно и седмици далеч от цивилизацията, на пълен с луди кораб? Щеше да ѝ се наложи да изчака да я оставят на брега или да чака спасителна експедиция, което означаваше, че първо трябваше да забележат отсъствието ѝ. А само Пени можеше да направи това. Тес се спря. Господи! Сигурно вече полудяваше. „Седмица пътуване, четиридесет и осем часа може би по вода — изчисли Тес, — да не говорим за времето, докато оздравявах.“ Да, Пен сигурно бе изпаднала в истинска паника, тя сигурно също се чувстваше виновна за това. Тес се молеше актрисата да не изпита угризения заради кражбата; целият план бе съставен така, че името ѝ да не изниква в него. Господи, каква каша!

Като реши, че не сега бе моментът да пита капитана дали има на борда радио, по което да се свърже с Пени, Тес се помъчи да си припомни уроците по история и вярванията през осемнадесети век. „Знанието е сила — реши тя и мислено си припомни всичко, което знаеше от времето на Американската революция насам. — През 1782 Англия признава независимостта на САЩ. Върховният Съд на Масачузетс забранява робството. Да видим 1788: във Филаделфия се събира Конгресът. 1789: Вашингтон е избран за президент.“

„Друго, друго? — тя се пляскаше с длан по челото, като че ли това можеше да ѝ помогне да си спомни. — Ох, майната му! Каква полза? — каза си тя. — Нищо от това, което мога да си спомня, няма да ми помогне. За тях аз съм проклета вещица!“

Тогава те са бесили заподозрените в магьосничество, затваряли са ги и са ги изгаряли на клада. Дали щяха да отидат толкова далеч —

да унищожат физически някого само защото е бил партньор на делфина в игрите му лудории?

Не че Тес не можеше да повярва, че я мислеха за вещица — съществуваха истински такива, тя самата познаваше една *добра* магьосница, всъщност лечителка — но я смущаваше начинът, по който моряците даваха израз на непоколебимите си убеждения. Тя разтърси глава, когато осъзна, че хората на Дан искрено вярваха в противното, в съществуването на зли вещици или магия, съхранена от легендата и смесена с изплашеното им въображение. Черната магия нямаше нищо общо с истинското магическо изкуство, а единствено със Сатаната. Почитащите гуру, нацистите и оглупели същества като Чарлз Менсън бяха постоянни доказателства за хората, които практикуваха подобни глупости. Наистина раздразнени, те считаха, че тя е от последния вид. Просна се на леглото и реши, че не може да си спомни нищо полезно, с което да се бори срещу обзелите я страхове.

Ужасен вой я вдигна на крака. Тес почака, като броеше със затаен дъх секундите, сигурна, че това е бил вятърът. След това го чу отново по-високо и преди да заглъхне като нисък стон, тя събра полите си и напусна каютата. Тес изтича по коридора с учудваща бързина. Това, което видя, когато се втурна на палубата, бе като ритник в зъбите. Един мъж понасяше удари с камшик, гол от кръста нагоре с вдигната над главата ръце и привързан към стълба на мачтата.

Хората от екипажа й пречеха да вижда по-добре, но тя успя да забележи, че кожата му вече кървеше от двата предишни удара. Останала без дъх, тя си проправи път между миризливите тела и замръзна ужасена, когато ръката на палача замахна и се спусна рязко надолу, а деветте сплетени опашки изплюяха върху разголената кожа, като се увиваха около гърдите на жертвата. Мъжът крещеше, тялото му се тресеше, гърбът му се извиваше като дъга, а коленете на Тес трепереха. Погледът й се стрелна към мястото, където стоеше капитанът — неподвижен, със стиснати юмруци и безстрастно изражение на лицето, като издялано от камък.

Дан сведе очи, когато камшикът сцепи кожата на нещастника, но се насили да гледа, независимо че това го ужасяваше. Боцманът бе проявил нехайство. Дали нарочно или не, той никога не би могъл да установи, но непростимият му пропуск за малко да доведе до смъртта на дамата. За това Дан не прощаваше. Камшикът се вдигна отново.

— Нее!

Тес изкрещя и скочи напред, като застана между затворника и камшика. Въздухът излезе от дробовете ѝ със свистене, когато тънкият насмолен коноп се врязва в кожата ѝ; тя чу проклятието на капитана сред изненаданите викове, които се носеха около нея.

— Богородице! — промълви вторият помощник, изпуснал камшика като попарен. Той хвърли изплашен поглед към капитана си. — Моля за прошка, сър, не я видях! Кълна се!

Дан вдигна ръка, за да ги накара да млъкнат; погледът му бе впит в грозната рязка на рамото ѝ. „Господ е прокълел този ден“ — помисли си той.

Като изскърца със зъби от парещата болка, Тес се извърна рязко с прострени назад ръце, за да защити жертвата.

— Блакуел, копеле такова! Какво, по дяволите, правиш?

— Не е твоя работа, жено. Слез долу — гласът му бе равен.

— Как пък не! Това е варварство!

Дан не сваляше поглед от нея.

— Мистър Торп, придружете лейди Ренфрю до каютата ми — думите му бяха също толкова ледени, колкото и изражението на очите му. Бледи, яростни, попарващи като слана.

Първият помощник направи крачка към нея.

— Само ме докосни и си мъртъв, човече — озъби се тя на блондина, като все още закриваше с тялото си младия мъж.

Дънкан пристъпи напред, погледът му шареше между дамата и капитана.

— Моля ви, милейди, не се намесвайте.

— Зарежи тази работа, Макпийт — изсъска тя с поглед, все още впит в капитана. — Няма да се помръдна, докато някой не ми обясни какво става тук!

Дънкан погледна към капитана и той кимна рязко, като едва сдържаше гнева си.

— Мистър Потс хвърли куката по вас — изрече той с труд. — За малко щеше да стане причина за смъртта ви.

— И затова вие му свличате кожата от гърба? Боже мили, Блакуел! Това бе насочено срещу мен и аз съм тази, която трябва да налага наказания, ако искам!

— Лейди Ренфрю — започна Дан с тон, от който я побиха тръпки. — Това е моят кораб...

— И, разбира се, вие сте собственик и господар. Колко глупаво от моя страна да забравя — каза тя, като го изгледа презрително от главата до петите. Отвращавате ме, Блакуел. Аз мислех, че вие сте далеч над тази... — тя посочи към камшика, който лежеше в краката ѝ — ... гнусотия.

Думите ѝ го пронизаха право в сърцето. Тя не би могла да знае колко го караше да страда това наказание. Но да бъде снизходителен означаваше хаос, екипаж, в който нямаше да има респект към него, към решенията му. И, за бога, не бе нейна работа да оспорва властта му! Не можеше ли да види, че те искаха тя да изчезне по какъвто и да било начин!

— Мис, недейте! Моля ви. Ще стане по-лошо за мен — молбата дойде отзад и Тес се обърна, за да се озове лице в лице с моряка.

— Наистина ли искаше да ме нараниш, Потс?

Той извърна засрамен лице.

— Боже мой, защо? — гласът ѝ се пречупи.

— Вие сте вещи... мислех, че искате да навредите на капитана — довърши той неубедително.

„Такава безразсъдна вярност“ — помисли си Тес, като хвърли унищожителен поглед към Дан.

— Всички вие сте болни и си заслужавате това, което изкривените ви представи могат да ви навлекат — присмя им се тя през рамо, като се опитваше да освободи мъжа от въжетата.

Тя не видя как Дан уморено прекара пръсти през косите си и после кимна към мистър Торп, преди да успее да развърже човека. Като пренебрегна предупредителните погледи на първия помощник, Тес се втурна стремително по палубата към носа, а капитанът я следваше по петите, когато тя измъкна от перилата една забита там кост от риба-меч. Обърна се и му я връчи.

— Удари с това по кораба.

Той се намръщи.

— Слез долу, Тес.

— Сега ме наричаш Тес! Да, но загуби това право, капитане. Предизвиквам те. Удари перилата, палубата, каквото и да е.

— Има ли смисъл в тази лудост? — осведоми се той с ръце на хълбоците.

— Аз съм разстроена. Развесели ме.

— Помогни ми, жено...

— Уплашен ли си, Блакуел?

С изопнати нерви, Дан знаеше, че е подведен, докато измъкваше костта от ръката ѝ, след което се наведе, удари палубата с нея, после корпуса, като си изкарваше яда на фрегатата.

— За какво трябва да послужи това, за бога? — скръцна със зъби той.

— Знам, че ти липсва интелигентност, Блакуел, но се опитай. Искam да докажа нещо — като че ли тънка жица бе опъната между тях и тя знаеше, че ще се скъса и приятелството им щеше да бъде унищожено, ако нещо се случи. — Продължавай да удряш — каза му тя, когато той се изправи пред нея.

— Ти си луда — изръмжа той, докато блъскаше по перилата.

Смехът ѝ бе неприятен, напрегнат.

— Аз ли? Как би нарекъл ти тези удари върху човек, като че ли не е нищо повече от обикновено килимче?

Той прекара пръсти по разчорлената си коса; ненавиждаше отвращението, което видя в погледа ѝ.

— Ти не разбираш...

— Прав си, аз не разбирам — отсече тя; гневът ѝ потискаше това, което близостта му предизвикваше у нея. Погледът ѝ обхвана наведнъж целия кораб; тя отказваше да приеме в себе си безумните причини за това нещастие. — И никога няма да го разбере, Блакуел — срещна погледа му. — Дори и след сто години.

Пронизващ звук се носеше във въздуха и тя се наведе над перилата, а екипажът се въртеше около нея. Белокореместият делфин писукаше щастливо откъм левия борт, гмуркаше се под повърхността и скачаше над вълните в грациозна дъга.

— В името на вси светии, момиче — обади се Дънкан от мястото си. — Как го извика?

— Не съм го викала. Делфините реагират на вибрациите — тя погледна втренчено Дан, като повдигна леко изтънените си вежди. — Кой е сега магьосникът, Блакуел? — попита кротко тя, след което се отдръпна от него и си проправи път сред скупчилите се мъже.

## ГЛАВА 8

Дан стоеше отвън пред вратата на каютата си, вдигнал юмрук и готов да почука върху нея. Но защо се колебаеше? Може би знаеше, че нямаше да бъде посрещнат любезно, когато влезеше. С вътрешния си взор той виждаше гнева ѝ, грозните думи, които хвърли в лицето му по време на наказанието на мистър Потс. Отвратителен, болен, варварин — копеле. Те се забиха като нож в сърцето му.

Всъщност той се опитваше да защити *нея*, стремеше се да утвърди *нейното* достойнство в очите на екипажа си. Само че лейди Ренфрю, изглежда, притежаваше способността да го нарани единствено с погледа на сивите си очи. Проклятие, какво бе нещото в тази жена, което го лишаваше от логична мисъл? Той свали ръка и си тръгна, решил, че трябва да размисли малко по въпроса.

\* \* \*

Дънкан почука леко; като не получи отговор, той откряна вратата и надникна вътре. Раменете му се свиха, когато видя дамата да седи на перваза на прозореца и да се вира в океана. Не бе напускала това място от сутринта. „Горкото момиче“ — помисли си той, пристъпи вътре и тихо остави подноса с храната на масата.

— По-добре ще е да хапнете нещо, милейди — той говореше тихо, за да не я безпокои повече от необходимото. Отговорът ѝ бе почти незабележимо кимване. — Ех, момиче — каза съчувствено той, като дойде по-близо. — Не трябва да приемаш всичко толкова навътре.

— Ти не разбираш, Дънкан. Това, което видях, противоречи на всичко, в което вярвам. А че капитанът може да направи такова нещо е направо...

— Не.

Тес се извърна към него.

— Какво искаш да кажеш? — попита остро тя. — Той нареди, нали?

Сърцето на Дънкан се сви при вида на потеклите по бузите ѝ сълзи и разочарованието в очите ѝ.

— Капитанът, мис... е, добре, той много се измъчва, че трябваше да нареди такова тежко наказание, но... — той вдигна ръка, за да предотврати въпросите ѝ. — Трябваше да го направи. Независимо дали вие бяхте пострадала или не.

Той посочи мястото до нея и тя кимна, като прибра полите си, докато той седнаше. Въздъхна дълбоко, преди да заговори.

— Виждате ли, мис, след като мистър Потс си е позволил да хвърли тази кука, независимо от това дали вие бяхте на пътя ѝ или не, той щеше да бъде наказан. Ако не беше наказан, екипажът нямаше да вярва на кап'тана, нямаше да се гордее нито с него, нито с кораба си. А когато той издаде такава заповед, тя се изпълнява леко или изобщо не се изпълнява.

„Нещо като порицание за неизпълнение на служебни задължения“ — съобрази тя.

— Но мистър Потс каза, че е направил това, защото е мислил, че аз ще навредя на капитана. Каква по-голяма лоялност може да иска Блакуел?

Той поклати глава.

— Това е една извоювана лоялност, но мога да ви кажа честно, че аз бих дал живота си за кап'тана, както и всеки друг на борда, а мога да изброя и повече от един случай, когато кап'танът е рискувал всичко, за да спаси дори и само един от нас — очите му искряха от гордост. — Да. Той е честен човек, момиче. По-честен от всеки друг кап'тан, при когото са служили повечето от тези мъже. Подобно лекомислие като това, в което се провини мистър Потс, може да стане причина за гибелта на всички нас. Чуй ме! — той вдигна пръст, за да подчертае това, което каза, но бързо го свали и почервения целият. — „Морската Магьосница“ се нуждае от всеки чифт здрави ръце, които вършат работата си както трябва, защото без съмнение иначе ще загине.

Тес погледна Дънкан с празен поглед. „Просветли ме, шотландецо“ — помисли си мрачно тя.

— Дънкан, това не е истина. Това е игра, пиеса, а вие всички сте актьори. Предполагам, че това е забавно.

Старецът премигна, веждите му хвъркнаха високо към челото.

— Моля?

— Блакуел е просто отегчено малко богато момче с пари за трошене и време за губене, а вие всички сте участници в малката му измислица — гласът ѝ бе равен, уморен.

Той стана рязко.

— Не знам откъде сте получили такива смешни сведения, но въпреки че кап'тан Блакуел е от богат род, той се намира в тези води с определена цел. А аз ви уверявам, лейди Ренфрю, че той не е нито отегчен, нито прахосник.

Тя реши да свърши дотук, защото бе ясно, че няма да получи признание за маскарада.

— И каква е тази цел?

Дънкан извърна лице.

— Не е моя работа да говоря за това — измърмори той, след което прекоси стаята до шкафа, измъкна оттам две малки стъкленици и бутилка, и без тя да го моли, се погрижи за белега на рамото ѝ.

— Искам да видя мистър Потс.

— Кап'танът няма да разреши.

— Не ме е грижа какво ще разреши той.

— Кап'танът прегледа сам раните на момъка.

Тес погледна назад през рамо.

— Наистина ли го направи?

— Казвам ви, мис. Това го поболява също както и вас — той се спря, после добави: — Кап'танът сам се грижеше за теб, момиче, и зарязва всичко друго по време на опасната ти треска.

В продължение на цяла минута Тес бе като зашеметена от вълнението, което тези думи предизвикаха у нея. Тя потърка челото си.

— Толкова съм объркана, Дънкан. Той бе толкова мил с мен, но да наблюдавам това му поведение — мисля, че всички вие отивате твърде далеч. Блакуел може да попадне в затвора за такова нещо.

— Не е много вероятно. Бъдете сигурна, че никой на борда не вярва да се стигне дотам — за миг настана тишина, преди той да каже тихо: — Той всъщност искаше да затвърди вашата репутация.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Чрез бой?



— Независимо дали ви харесва или не, лейди Ренфрю, тук кап'танът е законът.

Законът. Очевидно в тази игра имаше правила, които тя не познаваше, но те нямаха търпение да я приобщят към нея. Тес си припомни признанието на боцмана. Знаеше какво наказание го очаква, когато хвърли куката, а след това призна вината си. Исусе, какво още бяха готови да направят заради това приключение?

— Как е Потс? — тя не можеше да не съчувства на такава объркана душа.

— На смяна е.

— Какво? Не говорите сериозно, нали? Той бе толкова изранен — тя започна да става, но той нежно я спря.

— Смята се за щастливец, защото получи само два удара от определените десет — той направи пауза. — Ти ще бъдеш почитана заради намесата си, момиче.

— Маста действа много добре — тя изсъска, когато той намаза раната ѝ с някакъв щипец крем. — Защо всички мислят, че съм вещица, Дънкан? — трябваше да разбере мисленето им, ако съществуваше такова, за да се справи с положението.

Той сви рамене.

— Разказват се приказки за дявола, за сирени от дълбините, които примамват моряците към смъртта им, а всичко, което знаят за вас, е, че дойдохте от морето.

„Така — помисли си тя леко изненадана, — Блакуел е запазил за себе си това, което знаеше.“

— И защото мислят, че мога да говоря с делфина?

— Да — той приключи с обработката на раната ѝ и отстъпи назад.

Тес се обърна цялата към него с ръце в скута си.

— Не мога, вие знаете това. Делфинът просто ми отговори. Той може да общува с хората, по свой собствен начин... — „Защо ли обяснявам всичко това?“ Дънкан сигурно знаеше повече от нея за морските твари. Господи, бе започнала да мисли като тях!

Дънкан забеляза нарастващата ѝ възбуда и каза:

— Делфинът носи късмет, ако следва кораба.

— А жена на борда е проклетие! — чу се откъм вратата.

Те и двамата се извърнаха и видяха как капитанът влезе и хвърли няколко карти на масата. Изражението му показваше, че ѝ е сърдит.

— Тогава оставете ме на брега.

— Ако беше възможно — забеляза Дан замислено, след което рязко махна с ръка към Дънкан.

Старецът ѝ отправи съчувствен поглед и се насочи към капитана. Те си размениха няколко думи, след това Дънкан тръгна към вратата, като хвърляше неуверени погледи към двамата, преди да ги остави сами.

Тес се чувстваше малко виновна. Много малко. Тя се бе намесила в корабните дела, нарекла го бе как ли не пред екипажа му и бе ясно, че присъствието ѝ не бе повече желано. „Не че някога е било“ — помисли си тя, като стана бавно от мястото си. Но защо това толкова я нараняваше? Защото това бе тяхното парти и тя бе неканена гостенка, или дори вещица. Но това не променяше чувствата ѝ към боя с камшик. Погледът ѝ пробяга по пода и по ботушите му, и се вдигна, за да срещне опасните му очи. Тялото му бе сковано, един мускул бясно потрепваше на челюстта му.

— Рамото ви? — това прозвуча като заповед.

— Добре е.

— Добре. Беше изключително глупава постъпка от ваша страна да се навирате в тази ситуация.

Гневът ѝ нарасна.

— Виж, Блакуел, съжалявам, че се намесих в забавата ви, но...

— Забава! Мислиш, че аз съм тук на някаква проклета почивка! — внезапният му остър смях я накара да се свие от болка. — Жено, ти решително си най-обърканото създание, което някога съм срещал. Някой иска да те убие, а ти го защитаваш, подлагаш се на удари с камшик заради него! Всяка друга жена би поискала той да бъде задържан и разпънат на кръст!

— Това е отвратително!

— Е, добре, поне представите ти за мен са останали непокътнати — беше хаплив, надсмиваше ѝ се.

— Защо плавате към Западна Индия?

Нещо проблесна в бледите му очи.

— Това, мадам, не ви засяга.

От тона му я заболя. Тес прекоси стаята; имаше намерение да излезе на палубата, но не бе стигнала и до вратата, когато той я сграбчи за ръката.

— Къде, ако можете да ми отговорите, мислите, че отивате?

— Да глътна малко свеж въздух. Тук вътре става забележимо студено.

— Забранявам.

— Кажи го пак, Блакуел — тя се опита да освободи пръстите си от хватката му.

— Ще рискуваш живота си заради няколко глътки въздух?

— Наречи ме неразумна, ако искаш.

— По дяволите, жено! — той разтърси ръката ѝ. — Тази сутрин нищо ли не ти доказва?

Тя се вкамени.

— Да, Блакуел, със сигурност ми доказва.

Дан гледаше лицето ѝ. Тя не му вярваше. Може би го мразеше, страхуваше се той. Той страшно се бе ядосал заради случката на палубата и имаше твърдото намерение да не обръща внимание на жената и на въздействието, което тя имаше върху него. Просто не можеше да ѝ позволи така да подкопава авторитета му, независимо от това как се чувстваше тя. Но по време на изкусителното ѝ присъствие на кораба, от чувствата му се бе забъркала хубава каша. Той си мислеше, че ги е овладял достатъчно, преди да влезе в каютата, но след първия поглед върху унилия израз на лицето ѝ се почувства засрамен. Не би трябвало, но беше. Усещането, че е паднал толкова ниско в очите ѝ, нито му харесваше, нито пък можеше да приеме като нещо нормално.

Тя бе тъжно пречупено цвете, напомни си той. В крайна сметка тя вярваше, че живее в двадесети век! А дали наистина не говореше с делфина? Дали заради това семейството ѝ не я бе хвърлило в морето? Въображението на дамата бе невероятно. А действията ѝ? Да се покатери на бушприта!

— За какво мислите, Блакуел? — прошепна тя тихо, като че ли проникваше в мислите му. Изразът на лицето му ѝ бе разкрил толкова много за тези няколко секунди.

— Любопитен съм защо бяхте толкова засегната от думите „улично хлапе“?

Очите ѝ се стесниха до същински цепнатини.

— Това, капитан Блакуел, изобщо не е ваша работа.

— Ругаете като продавачка на риба.

— Вие също.

— Аз съм мъж.

Веждите ѝ се събраха.

— Двойни стандарти, колко уникално.

— Не, смея да твърдя, че сте много по-добра от мен в това отношение.

— Остави ме, Блакуел.

Внезапно той я притегли в ръцете си, погледът му се плъзна за малко по лицето ѝ, преди устните му да се впият в нейните. Тя се бореше с него, блъскаше по гърдите, главата ѝ се тресеше от едната на другата страна. В отговор той зарови ръка в косата ѝ и я придърпа плътно до себе си, докато задълбочаваше целувката си до умопомрачение, разтваряше устата ѝ и пъхаше езика си вътре. Тя стенеше, малките ѝ юмручета удряха по ръцете и раменете му, докато се опитваше да се бори с топлата вълна, която заливаше тялото ѝ. Той засмука езика ѝ и дори през тежките пластове дрехи Тес усети възбудата му, внезапната му нужда от нея. От нея! Той не преставаше, големите му ръце мачкаха настойчиво стройното ѝ тяло, подчиняваха я на себе си, докато тя престана да се бори. Тогава внезапно той отслаби натиска си; галеше я по гърба, леко ближеше устните ѝ, а след това я целуваше с изключителна нежност, като че ли се извиняваше за бруталността си.

— Пусни ме.

— Не, още не — промърмори той, силните му ръце я погълнаха отново в прегръдката си, докато впиваше устните си в нейните.

— Дяволите да те вземат, Блакуел — промърмори тя, останала без дъх, когато устните му преминаха през бузата до чувствителното място под ухото ѝ.

— Да, да ме вземат, но не мога — промърмори той с дрезгав глас.  
— Не мога.

Той я гризна и силно я притисна до себе си; пълните ѝ гърди се размачкваха апетитно по коравата стена на мускулите му. Тя наклони назад глава и устните му се насочиха към меката изпъкналост над гърдите ѝ, а езикът му ги следваше над бялата им мекота. Той чу

въздишката ѝ, когато пръстите ѝ се плъзнаха по косата на тила му; Дан почувства, че би могъл да умре заради възхитителното удоволствие от допира ѝ.

Тес нежно поглаждаше възлестите мускули на врата му, като се удивляваше как гневът ѝ толкова бързо се разтопи и тя позволи да бъде погълната от бурята емоции, която бушуваше в нея. „Дънкан сигурно е прав — мислеше си тя — Капитанът е бил принуден да направи това.“ Вярно, *можеше* да бъде убита, но чак пък толкова жестоко наказание? Но измислица ли бе всичко това? Не, белегът на рамото ѝ го опровергаваше. Все пак сега, заради начина, по който я галеше, тя не би могла да си представи, че той е жесток човек. Как можеше да бъде толкова топъл и студен, да се тревожи за ожулените ѝ лакти в един миг и да заповяда бой с камшик в следващия? Би ли могла да му прости тази обладана от дявола негова половина и да поведе нежния мъж отново към действителността — човекът, който на два пъти ѝ бе спасил живота? И защо да не си затвори очите пред една грешка, един пропуск в сценария на това пътешествие? Нищо не бе наред с това място, с този човек и това, което той правеше с нея, но все пак по някакъв начин Тес чувстваше, че Дан Блакуел е спечелил не само тази битка.

Той се изправи, искаше да го погледне в очите. Катраненочерните мигли се вдигнаха и Дан видя вълнението, изписано в погледа ѝ. Той прекара кокалестия си пръст по бузата ѝ, като отхвърли един паднал кичур зад ухото ѝ.

— Не се тревожи, малката.

Видя как в гълъбовосивите ѝ очи се събира влага. Ръката ѝ се протегна към меките гарвановочерни къдрици на тила му, тя го притегли по-близо до себе си.

— Целуни ме пак, Блакуел — гласът ѝ трепереше, нежната ѝ молба звучеше отчаяно.

Неспособен да устои на собственото си желание, той впи топлите си устни в нейните и Тес се облегна на него, като позволи на чувствеността да заглуши нещастията ѝ. „Прости му“ — нашепваше един вътрешен глас. Буца заседна на гърлото ѝ, докато той целуваше устните ѝ, и тя се потопи в страстта, която не подозираше, че притежава.

Никой от двамата не чу как вратата се отвори.

Гелън Торп стоеше на прага и наблюдаваше страстната им прегръдка, като завиждаше на капитана за красотата, която държеше в ръцете си. Той се усмихна в себе си. Само преди няколко минути мъжът бе толкова бесен, че можеше да дъвче гвоздеи. „Сигурно това е нов начин да достигнеш върха“ — помисли си той безочливо и се изкашля, когато вторият помощник застана зад него.

Главата на Тес се дръпна назад, погледът ѝ се втренчи над рамото на Дан в скупчилите се на прага мъже.

— Не се срамувай, сладка моя — прошепна той, почувствал веднага желанието ѝ да се скрие.

— Няма — излъга нежно тя, като се опитваше да се отстрани от него. — Моля ви, пуснете ме, капитане.

Той го направи, а тя се почувства малка, объркана, изчерви се и не можеше да разбере нищо. Това бе само целувка, е, добре, повече от обикновена целувка, но... „Хубава работа, какво става с мен?“ — измъчваше се тя.

— Влезте, джентълмени — каза Дан, като се мръщеше на напрегнатото ѝ изражение. Само очите му се движеха. — И след като бяхте достатъчно груб да не предупредите за себе си, мистър Торп, няма да ви представям както се полага — поне засега.

Тес вдигна глава при този леден глас и видя как първият помощник се изчерви, а след това загледа ботушите си.

Дан знаеше, че тя ще си отиде. Той протегна ръка към нея, но тя вече бе тръгнала към вратата, розовите ѝ поли се развяваха на прага.

— Извинявам се, сър.

Погледът на Дан се заби в Торп.

— Ще се извините, но на дамата. По-късно — като хвърли последен поглед към вратата, той разви една карта върху дългата маса и опря длани в ъглите ѝ. Студените му зелени очи измериха поред всеки от офицерите. — Сега, джентълмени, в течение на няколко часа той трябва да се приближи достатъчно, за да видим флага му.

— Тъй вярно, сър — казаха те в един глас, изгарящи от нетърпение да влязат в бой.

## ГЛАВА 9

Потънала в собственото си объркване, Тес не забеляза оживлението, което я заобикаляше, докато се държеше за перилата и пълнеше отново и отново дробовете си със свежия солен въздух. Защо избяга? Полудяваше ли? Господи, чувстваше се като всмукана във водовъртеж, хваната в капана на играта им. Много време разграничаваше тяхната действителност от нейната. Тя се пребори с желанието си да се разплаче, в ума ѝ се въртяха мисли и причини. „Приспособи се, преодолей себе си“ — изкомандва си тя, като остави емоциите си настрана и се опита да открие разумно извинение за това, което ставаше. Не, не за нея, а за тези хора.

„Остров на фантазията“ — така си го бе обяснила преди, но дори и в добра пиеса някой прави грешка, пропуска реплика. И, разбира се, нейното появяване бе неочаквано. Но въпреки това този момент не бе разстроил много играта им. Тя никога не би могла да забрави факта, че един от тях бе бит с камшик. Какво още би могла да направи и какво ли вече не бе направила? Всеки от мъжете знаеше какви са последствията и ги приемеше. Тя вече им бе простила цялата каша, след като разбра, че капитан Блакуел сам е превързал младия мъж. Карай кротко, Ренфрю.

Независимо от това имаше и други смущаващи фактори; Тес не можеше да установи дори и най-малките несъответствия в кораба, обзавеждането, облеклото. Тя погледна роклята си, огледа шевовете и изненадана установи колко е дребен, на места неравен и не толкова стегнат, колкото би го направила една шевна машина. По дяволите, ръчен шев!

Тя закри устата си с трепереща ръка. Все едно че бе попаднала в друго време, и докато ѝ разрешат да си отиде или я откарат на брега, тя бе пленница на този странен сценарий. Ако това, което Дънкан ѝ бе казал, беше вярно, те имаха причина да са тук, някакво загадъчно издирване и бяха готови да платят всякаква цена, за да изиграят играта

докрай. Начело с капитана си. Дан Александър Блакуел. Огън и лед. Наполовина звяр, наполовина джентълмен.

Този човек бе великолепен, секси, твърде мъжествен и... „и когато ме докосне, аз се стопявам като пролетен сняг — призна си мълчаливо тя. — Дори когато е ядосан, той ме вълнува до самозабрава.“ Нито един мъж не бе я карал да се чувства така за толкова кратко време. Силата и чувствеността, които се излъчваха от него, я караха да се страхува, но, господи, един миг в тези силни ръце, с устните му върху нейните си струваше риска! Когато той бе наблизил, тя се чувстваше като истинска жена — женствена, нежна, прелъстителна. „Стой, Тес! — сгълча се тя сама. — Опичай си акъла. Не можеш да се увлечеш.“ Не можеше да стигне до нещо повече от целувка, а и тя бе повече от всичко, което бе правила с който и да било мъж след толкова кратко познанство. Скоро щеше да приключи и... Тя опря лакти на дървото, с въздишка обхвана брадичката си с длани и реши, че никога през живота си не е имала по-интересни преживявания. Хаотични или не.

Почти се бе успокоила, когато до нея достигна вик. Мъже се катереха високо по такелажа, проверяваха платната, дърпаха въжета, въженца, връзваха куки и разчистваха палубата. „Движат се по-бързо и по-сръчно отпреди“ — помисли си тя, когато тръгна към носа, за да види дали делфинът е все още наблизил. Успя да забележи как моряците от екипажа ѝ хвърляха предпазливи погледи, като се надяваха тя да не ги види. Неколцина направиха голямо шоу, като я заобикаляха на голямо разстояние, когато тя минаваше покрай тях, сякаш страдаше от някаква заразна болест, и ако ѝ се случваше да срещне погледа на някой моряк, внезапен страх караше бедния човек да се отвърща бързо и да потъва веднага в задълженията си. Ако искаха да държат чувствата си в тайна, явно не успяваха. Като се чувстваше най-голямата натрапничка на света, Тес тръгна обратно към стълбата, която водеше надолу.

— Казвам ви, че можем и сами да я премахнем — промърмори един моряк на другарите си, след като хвърли подозрителен поглед към изчезващата женска фигура.

— Ти си проклет глупак, Сайкс, ако си мислиш, че в такъв случай кап'танът ще ни остави да доживеем до сутринта.

— Да — съгласиха се още неколцина с бързи кимвания.



— Няма да съм аз този, който ще я убие — добави друг и поклати глава, докато навиваше едно въже.

— Не тя е вещица, а ти си напълно изкуфял.

Погледите на мъжете се вдигнаха и те видяха как боцманът влиза в малкия кръг.

— Как можеш да говориш така, мистър Потс? — попита Сайкс.  
— Нали ти бе този, който...

— Да, аз бях! Но дамата си изкара камшик заради мен. Това не е нещо, което мога да забравя. Тя се опъна на капитана, нали? Някой от вас да се е осмелявал някога да го направи?

— Докажи го тогава!

— Не — каза един снажен мъж, като се приближи към малката група. — Но ние ще се нуждаем от доказателство, че тя е истинска вещица.

— Или от доказателство, че не е — каза Потс гневно.

— Ти били рискувал живота си заради нея? — попита някой.

Евън Потс се втренчи за миг в пръста на босия си крак. Той не знаеше каква бе тя, но не бе възможно да е олицетворение на злото. Не и при положение, че се застъпи за един непознат като него, че пое гнева на капитана върху себе си. Потс вдигна поглед към другарите си.

— Да, бих.

\* \* \*

Още извън каютата Тес долавяше откъслечни фрагменти от разговора. Какво ли толкова обсъждаха? Не обичаше да се намесва, но след като ѝ бе забранено да ходи, където и да е другаде на кораба, тя почука. Вратата се отвори.

Тъмнокос и много загорял млад мъж ѝ се усмихна, кафявите му очи за малко се втренчиха в нея, преди да отстъпи назад.

— Милейди — каза Арън Финч и направи дълбок поклон с чупка, като се надяваше, че изпълнението му бе възможно най-изящното.

Всички разговори внезапно замряха, няколко чифта очи се обърнаха към жената на прага.

— Съжалявам. Изглежда, че преча, където и да отида днес.

Погледите се извърнаха при смелото ѝ заявление. Настана напрегната тишина, преди Дънкан да поеме инициативата в свои ръце.

— Не, момиче — каза нежно той и я хвана за ръката, за да я въведе вътре.

Погледът ѝ се насочи към капитана и той се усмихна леко. Имаше някакъв магически чар в тези ментовозелени очи, в тези трапчинки на бузите. Чувствата ѝ странно се промениха, когато той стана от масата и тръгна към нея. Той се спря много близо до нея и тя си спомни бруталната му целувка и как интимно завърши тя. Тес пламна от мошеническият израз на лицето му. „Господи, той знае какво мисля!“ Изведнъж ѝ се прииска да са сами.

Дан попиваше чувствения ѝ поглед и се молеше той да означава повече от опрощение за болките, които ѝ бе причинил. Копнееше да я целуне. За бога, не можеше да се концентрира, когато тя не бе пред очите му; страхуваше се за сигурността ѝ, когато бе сама на палубата, без защитник. Но трябваше да планира действията си и знаеше, че този ден никой на борда не би дръзнал да го подлага още веднъж на изпитание.

Погледът на Гелън Торп блуждаеше между капитана и лейди Ренфрю. „Те са един в друг дори и без да се докосват“ — помисли си той, като завиждаше на късмета на Дан.

— Обещахте да ни представите, кап'тане — набра кураж той.

Дан откъсна очи от Тес. „Нетърпеливи палета“ — помисли си той, раздразнен от вперените в тях погледи. Въздъхна, обърна се към тях и доста официално представи първите си офицери на Тес. Бе благодарен, че мъжете показаха най-доброто си поведение, спазваха благоприличие в приказките си и се надпреварваха да блеснат с остроумни забележки. „Което сковава маниерите им“ — помисли си той, като имаше предвид последния път, когато бяха в компанията на една такава хубавица. Поклоните бяха толкова дълбоки, че Дан трябваше да положи усилия да не се засмее, но след това се ядоса на своите приятели, защото целуването на ръка се проточи малко повече от необходимото. Когато с нисък глас Гелън се извини за нахлуването си преди, Дан усети особено и определено нежелано чувство, когато тя не придаде никакво значение на случилото се.

— Мога ли да ви предложа нещо освежително, лейди Ренфрю? — попита Гелън.

— Не, благодаря ви — отговори тя, като не искаше да бъде център на вниманието им точно сега.

— Стол може би? — попита Арън и предложи своя собствен. — Сигурно сте уморена?

Тя тръсна глава.

— Добре съм, джентълмени, моля ви, не прекъсвайте съвещанието си заради мен — каза тя и тръгна да си ходи. Погледна към картите и се върна обратно. — Тази карта е грешна — каза тя, като се наведе над нея, за да вижда по-добре. Проследи бележките върху грубия пергамент. — Има остров или два някъде тук наоколо — пръстът ѝ очерта окръжност. — Сигурна съм в това — когато се изправи, видя няколко снизходителни усмивки. Те не ѝ вярваха! Тя сви рамене. — Както искате — „Още едно нещо, което трябва да правиш, като че ли си в осемнадесети век, но островът си е остров — помисли си тя свадливо — и не може да се премести на друго място само заради тръпката от играта.“

— Вие можете ли да четете по карта? — попита Гелън.

— Разбира се, че мога! — гневът ѝ се засили от изненаданите им погледи. — Знам, момчета, че не ме искате тук и няма да започна да си представям какво си мислите за мен, но сигурно не смятате, че нямам мозък в главата си! Тази карта е невярна, но ако всички настоявате... — тя стисна устни. — Няма значение — измърмори Тес, почувствала раздразнение. Каква полза? Приеми ги, вярвай в това като тях. Разумът ѝ щеше да остане по-непокътнат, ако можеше да го направи. — Защо просто не се обадите по радиото на бреговата охрана да дойдат и да ме приберат? — попита тя капитана.

Лицето му се намръщи, а нейният поглед се насочи към хората му, като ги молеше за мъничко подкрепа.

Двама се изкашляха и извърнаха очи; другите се споглеждаха напълно объркани.

— Ра-ди-о ли, милейди? — попита Арън с учудено изражение на младото си лице.

— Какво е „брегова охрана“? — попита предпазливо Гелън.

— Вие сте моряк, мистър Торп, обяснете си — когато той продължи да я гледа вторачено, тя почти изкрещя: — Те охраняват брега! — след това се извърна, отиде до големия прозорец и простря ръце на перваза му.

— Простете, сър. Ако сме разстроили дамата, аз ще... — Арън Финч престана да говори, когато капитанът с рязко движение на главата си им нареди да опразнят каютата му.

— Никой не искаше да ви обиди, милейди — каза той, след като те си заминаха.

Тя се изсмя късо и невесело.

— Да, вярно. Те само си мислят, че не съм с всичкия си — тя бе убедена в това. Ако играеше играта с тях, сигурно щеше да изглежда по-малко глупаво. — Кога слизаме на брега, капитане?

Дан хвърли последен поглед върху картата, преди да я навие на руло и да я върже с кожена връзка. Филип беше на един от тези неотбелязани на картата острови. Той беше сигурен в това. Но без каквито и да било координати не можеше да определи на кой точно. Как бе разбрала за съществуването им? Той бе събрал тези данни късче по късче от трудните разговори с неколцина туземци и един стар холандски мисионер.

Когато той не отговори, Тес го погледна през рамо.

— Блакуел! — настоя тя. — Кога ще слезем на сушата?

— Няма да слизаме.

Той свали сабята и колана си от куките на стената, препаса ги и тръгна с широки крачки към сандъка. Издърпа едно чекмедже, извади голяма дървена кутия и повдигна капака ѝ. Тес бе като хипнотизирана, когато той бързо зареди два старинни кремъклии пищови и ги пъкна под ремъка на панталоните си. Плъзна по един нож във всеки от ботушите си, след това взе още един от чекмеджето, отиде до нея и ѝ го подаде.

Тес се намръщи при вида на злокобното острие и мъжа.

— Сега пък какво, Блакуел?

— Вземи го, да се защитаващ.

— От какво?

— Стой долу и заключи вратата след мен.

Тес поклати глава.

— Престани да избягваш отговора и ми кажи какво става тук.

Той сграбчи ръката ѝ, очите му побледняха, докато я накара да вземе, сложения в калъф нож.

— Не се качвай на палубата по никакъв начин. Разбираш ли?

Тес сви рамене, после се извърна и хвърли ножа на перваза. Когато се обърна, той вече прекриваше прага, ръката му бе стиснала дръжката на вратата.

— Откъде знаеш за съществуването на островите? — попита той меко с гръб към нея.

— Виждала съм ги на туристическа карта. Или си забравил, че аз все още живея в двадесети век?

Широките му рамене се свиха леко.

— Не, лейди Ренфрю, не съм забравил — след това затвори вратата след себе си.

Застанал на кърмата на кораба си, Дан вдигна далекогледа със стиснати устни. Корабът лавираше, преместваше се баласт, кърпеха се платна, проверяваше се скоростта му. Показваше силата си. Сигурен белег, че възнамеряваше да влезе в бой.

— Скоростта на вятъра, мистър Финч?

— Двадесет възела, сър.

— Нашата? — Дан свали далекогледа.

— Почти дванадесет, сър.

Капитанът промърмори една псувня и хвърли поглед към слънцето. Бригът бе по-източен, може би малко по-бърз, защото трюмът му бе празен и се издигаше над ватерлинията; бе се придвижил доста бързо близо до тях.

— Мистър Торп, вдигнете всички платна. Да не му даваме възможност да се изплъзне, след като ни предизвика — свирката на боцмана изсвири остро и мъжете се втурнаха към такелажата. — Мистър Потс?

— Да, сър?

— Готов ли сте?

Потс пламна, след това изправи рамене и срещна ледените зелени очи на капитана. Той отговаряше за съоръженията в предната част на кораба.

— Тъй вярно, кап'тане. Оръдията са готови и заредени.

Капитанът кимна рязко и извика за проверка към оръдейната палуба. Мъжете отговаряха през фунии, дълбоки гласове се носеха по тесните тръби, преминаващи между палубите.

С широко разкрасени крака и прилепнала към гърдите му под напора на острия бриз черна риза, огромната фигура на капитан

Блакуел внушаваше увереност в мъжете, които се приготвяха за битка. Той наблюдаваше приближаването на брига. „Морската Магьосница“ бе бърз, мощен и тежковъоръжен кораб, а Дан също толкова инстинктивно, както и дишаше, знаеше как да маневрира с него. Въпреки че слънцето бързо залязваше, фрегата имаше още едно предимство — тя бе боядисана в катранено черно и сега плаваше под огромни черни платна.

Погледът му обходи всеки пост; огледа всичко, после кимна на един моряк от екипажа. Като повдигна далекогледа към очите си, той преброи оръдията на брига — по-малко от осемнадесет на палубата — и видя, че хората му наброяват едва половината от неговите. Мълчаливо се помоли да не влизат в бой, за тяхно собствено добро. Още един защитник ли, Филип? „Проклет страхливец“ — помисли си той, като се надяваше червеят да е на борда; искаше му се да прониже това копеле.

За миг си представи баща си — слаб, блед, смазан; богатството му разпиляно; домът му ограбен, разрушен. И Дезире. Гърдите му се стегнаха, всеки мускул в тялото му се сви от гняв при спомена за неописуемото й опозоряване. Ситуацията накара Дан да преоцени ценностите си, а по някакъв начин лейди Ренфрю бе попаднала в категорията на най-важните от тях, въпреки че той не особено охотно си призна това. Свали далекогледа и потърка лицето си с ръка, като се опитваше да проясни мисълта си за това, което го очакваше.

— Какво става тук?

Ръката му рязко падна. Тес стоеше пред него.

— Съвсем ли си полудяла? Слизай долу!

Бригът се приближаваше бързо.

— Няма! — извика тя с ръце на хълбоците. — А ти не трябва да ми говориш толкова рязко!

Ниско ръмжене се изтръгна от гърдите му, докато се приближаваше към нея, и тя отстъпи крачка назад, като се сблъска с перилата. Той я хвана за раменете.

— Трябва ли винаги да се бориш с мен?

Тя се изтръгна от хватката му.

— Невинаги се боря, Блакуел. Поне преди да те срещна не беше така. А ти не можеш да ми дадеш нож, да ми кажеш да се защитавам, а след това да ми наредиш да стоя на едно място. Не върви.

— На моя кораб, да! Сега слез долу!

— По дяволите, не!

Върнаха се на същото.

— Не разбираш ли? — каза той, като хвърли поглед към приближаващия се бриг. — Ако те видят на борда, това ще бъде достатъчен повод за атака!

— Това е абсурдно! — присмя му се тя.

Той я сграбчи за ръцете и бавно я повдигна до лицето си.

— Заради Божията милост, жено, върви на сигурно място! Не мога да се тревожа за живота ти, за хората ми и за кораба по едно и също време!

Тя премигна. Той изглеждаше толкова отчаян, че тя почти омекна.

— Не мислиш ли, че преиграваш мал...? — думите ѝ бяха прекъснати по средата на изречението, когато той безцеремонно я метна на раменете си и се втурна към люка.

Унижението ѝ не можеше да се сравни с нищо, когато въздухът бе изкарван от дробовите ѝ с всяка негова стъпка, а ударите на юмруците ѝ по гърба му оставаха без последствия. „Той се наслаждава на това“ — помисли си тя, докато ръцете му стискаха задника и бедрата ѝ с твърде голяма фамилиарност. Усети болезнено разтърсване, когато той отвори с ритник вратата на каютата, а ушите ѝ бучаха, когато я сложи на леглото. Тя понечи да стане, но той я бутна долу и насочи пръст към лицето ѝ.

— Стой тук! Не мърдай или, кълна се във всичко свято, ще те завържа за това легло!

Тя настръхна.

— Само се опитай, маймуно такава, и...

За миг той се озова върху нея и, с ръце на хълбоците ѝ, продължи да я натиска надолу, като я принуди да забие глава във възглавниците.

— Сега не мога да отделя човек да те пази, но ако се наложи, бъди сигурна, че ще го направя. Ясно ли е!

Лек мраз повя от последните му думи и Тес кимна мълчаливо; страх скова тялото ѝ. Той като че ли винаги ѝ бе сърдит, но никога като сега. Черната му коса бе паднала ниско над челото му като гарваново крило, изразът на изрязаното му като от кехлибар лице бе мрачен, а

очите му бяха като на пантера, зениците му бяха същински черни резки. Господи, страхотно беше.

Той се изправи рязко, погледна я ядосано за миг, след което си тръгна. Тя лежеше замръзнала от страх, който бързо избухна в негодувание; скочи от леглото и се втурна след него. Той вече затваряше вратата и тя долови присмехулната му усмивка, когато я затвори под носа ѝ. Очите ѝ се разшириха, когато чу прещракването на ключалката. Тес пребледня от гняв; бе толкова бясна, че едва можеше да говори. Не че ако се развиваше, щеше да има голяма полза; тя вече чуваше тропането от ботушите му далеч напред.

— Шовинистичен шопар! — промърмори тя, заключена в стаята. Той можеше също толкова успешно да я удари по главата с тояга и да я влачи по пода за косата!

Тес се опита по всевъзможни начини да отвори вратата, накрая въздъхна и се отказа. Нека се забавляват по своя си начин. Преди да се измъкне от тази бъчва, щеше да направи живота на този мъж същински ад.



## ГЛАВА 10

Слънцето и луната се сражаваха за превъзходство още миг и сребърният полумесец протръби за победата си високо в небето, докато чакаше победеният да се оттегли крадешком. Като медна монета, потъваща в синя копринена чанта, слънцето изчезна зад хоризонта. Тъмната се спусна бързо и покри морето, а бисерната лунна светлина пронизваше неестествената тишина като блещукането на полиран оникс.

„Морската Магьосница“ се гмуркаше във вълните и караше преследвача си да я гони няколко мили, като му позволяваше да вярва, че се смята за по-слаба и иска да избегне сблъсъка. Както предвиждаше капитанът, бригът вдигна повече платна и премести баласта си, за да увеличи скоростта.

Тънка усмивка играеше по устните на Дан. „Ще дам на копелето всички предимства“ — реши той, като се отказа да даде първия залп. Той се обърна тихо към втория помощник:

— Повдигнете леко предните платна и бизана, мистър Финч. Дискретно. Нека му позволим да бъде абсолютно уверен в нещо.

Арън се усмихна и без да използва свирката си за тази цел, тихо предаде заповедта, като знаеше, че това ще ги забави малко и ще даде на брига шанс да ги държи под око. Екипажът на фрегатата бе добре обучен, а капитанът знаеше как да изтръгне максималната ѝ скорост. Когато му дойдеше времето.

Един час като че ли се проточи в безкрайна агония, докато екипажът нервно чакаше атаката с разгуптени сърца и заредени оръдия. Никой на борда не се съмняваше какво ще последва. Три други кораба бяха нападали преди и те бяха изпратили и трите на дъното. Когато бригът бе достатъчно близо, прозвуча команда да се угасят всички фенери, и като че ли с изящния замах на четка на художник „Морската Магьосница“ се стопи в нощта.

Бригът лесно се забелязваше в оскъдната светлина, защото имаше бяла обшивка над ватерлинията си — мъгляво петно върху

плаща на нощта. В настъпилата тишина мъжете на борда на фрегата чува объркани гласове, носещи се над океана. Много наблизо. Погледите им се местеха между брига и капитана, всички очакваха сигнала му. Истинско облекчение бе, когато най-после го чува.

Въжета изскърцаха срещу дървото, докато мъжете се мъчеха да прикрепят бизана, предните платна и преградите от греди отзад. Черните платна се разгънаха, зашибаха мачтите и заплюяха под напора на вятъра, улавяха го и впрягаха невидимата му мощ. Бърза и точна, „Морската Магьосница“ се обърна на другата страна. Мощната фрегата тръгна по посоката на вятъра, като шумолеше в мастиленосиньото кадифе като сабя във влажен въздух. Бригът отдавна я бе загубил в тъмнината и изобщо не разбра, че се е обърнала обратно и вече плаваше наблизо зад двумачтовия кораб. След това катраненочерната фрегата започна да маневрира на разстояние за бой, безшумно като гладна акула.

\* \* \*

Просната на леглото, Тес четеше „Здравият разум“ на Томас Пейн. Бе захвърлила чехлите, чорапите и три долни фусты заради горещината в каютата. За момента тя се бе отказала от желанието си да види как Блакуел се гърчи след садистичното ѝ отмъщение. Бе похабена енергия, реши тя, да се тормози за нещо, което не би могла да промени, и се отказа от опита си да разбере политическите теории на писателя. Затвори книгата и взе друга: „Пътешествията на Гъливер“. Блакуел имаше богата библиотека: Чосър, Шекспир, Дефо. Някои от книгите дори бяха на френски и латински. „Обзалагам се, че не може да ги чете“ — помисли си тя злобно, тръшна се по гръб и пожела да има екземпляр от последния шпионски трилър на С. Е. Бейкър, за да се потопи в него.

Като усети жажда, тя се изтърколи до ръба на леглото и посегна към каната. Внезапно корабът се наклони на една страна и порцелановият съд падна на пода. Тес се хвана за ръба на дюшека и се напегна, за да не падне върху натрошените парчета, докато корабът не се изправи. Тя се отпусна в средата на пухкавия дюшек и видя как незакрепените предмети се изтъркаляха от масата.

„Какво, за Бога, представляваш ти, Блакуел“ — измърмори тя към тавана. Когато реши, че вече няма опасност, стана от леглото, почисти счупения порцелан, след това отиде до масата и се наведе, за да събере картите и книгата. Силен трясък разцепи тишината и учуденият ѝ възглас бе незабавно заглушен от гръмотевичен тътен. Фрегатата се мятеше бясно и ръцете ѝ се размахваха в безполезни опити да сграбчат нещо стабилно. Миг по-късно тя се озова паднала по гръб. Остана така за секунда, като проклинаше красивия лунатик и почти изпадна в състояние на умопомрачение, а после се пребори със заплетените си поли и се изправи.

Чуваше бързи стъпки над себе си. Викове от всички посоки, с изключение на десния борд. Скочи към прозореца и очите ѝ се разшириха. Ярки проблясъци на светлина се отразяваха от океана при всеки вибриращ сблъсък. Водата изригваше в огромни фонтани, докато Тес се промъкваше опипом към покритата с кадифе пейка. Преглъщаше конвулсивно, когато седна тежко на нея, дотолкова шокирана, че не можеше повече да се движи. Не бе в състояние да види много, но, господи, можеше да го чуе. Викове на болка, на истинска агония отекваха до нея и караха кожата ѝ да настръхва. Толкова реалистично! После фрегатата потрепери от трикратния залп на оръдията. Чу плискане на вода, пукане на дърво, метал стържеше в метал, платна се раздираха. „Дано не са нашите“ — помисли си тя, като не бе сигурна дали корабът може да издържи толкова автентично представление. До нея достигна миризма на барут и тя видя ужасена как едно гюле падна на няколко ярда от отворения прозорец — достатъчно близо, за да попаднат по лицето ѝ пръски солена вода.

„Това е“ — помисли си тя, докато се промъкваше в задушаващата влага и затваряше прозореца. Тес стана от мястото си, втурна се към вратата и започна да удря по нея, като отчаяно молеше да се качи горе. Чу шум от стъпки отвън и извика да я пуснат. Шумът стана по-тих, заглъхна, после се чу по-далече — човекът пренебрегна зова ѝ. Това бе лудост! Ами ако тази бъчва действително потъне? Бясно задърпа дръжката на вратата, но тя не се поддаде. Тогава Тес се усмихна и повдигна полите над бедрата си. Концентрира се, прицели се и ритна дървото точно под бравата. Едно съвсем малко парченце се отчупи и докато виковете отгоре поглъщаха всеки шум, който би могла да предизвика, Тес продължи да рита с пета дървото, докато не го чу да се

пропуква. Тя се вкопчи в бравата и я задържа, докато не се откърти, и за втори път тя се просна на пода. „Няма време да пазя достойнството си“ — помисли си тя и се втурна навън, като едва докосна ръба на масата.

Коридорът бе пуст и тя тръгна по него. Придърпа полите си с ръка и се спря пред отвора, за да потърси опора при вида на това, което можеше да намери. Чуваше как Блакуел крещеше команди и ругатни. Шумът от търкалянето на оръдията назад, за да бъдат заредени, гърмеше под краката ѝ; след това корабът се разтресе от друг удар и тя бе запратена срещу вратата. Тя се отвори с трясък и Тес изхвърча навън, като се просна върху мократа палуба. Бързо се претърколи и седна, очарована от гледката пред очите ѝ.

Двама потънали в пот мъже се дуелираха със саби само на метър от нея и тя бързо се отдръпна от пътя им. Чу единият да нарича другия „подъл плъх“ и го видя да вдига сабята си. Светлината трепкаше по стоманата, когато мъжът, когото тя позна, замахна със сабята. Другият изкрещя ужасно и Тес зяпна от изненада, когато една ръка тупна на палубата пред коленете ѝ, а треперещите пръсти все още стискаха дръжката на сабята.

Стомахът ѝ се разбунтува, погледът ѝ се стрелна към ранения тъкмо в момента, когато съперникът му го прониза в гърдите. Той изрева, когато острието излезе от другата страна, и като се гърчеше и извиваше, рухна на палубата, а кръвта продължаваше да блика от раните му. Тес скочи на крака и се втурна към перилата, където започна да повръща през борда, докато в стомаха ѝ не остана нищо. Откъсна парче от фустата си, избърса си устата и след това го изхвърли в морето. Когато се върна обратно, мъжът със сабята го нямаше вече, а убитият продължаваше да кърви върху мокрите дъски. „Това не е истина“ — напомни си тя, като се опитваше да контролира учестеното си дишане и се насили да отиде при човека.

Имитация! Специални студийни ефекти.

Тя коленичи, ръката ѝ се разтрепери силно, когато я протегна, след това се дръпна обратно, преди да стигне до тялото. „Жив е“ — молеше се тя в себе си, докато отново посягаше. Пръстите ѝ потрепераха, когато докосна топлата кожа на гърлото му. Тес търсеше пулса му. Нищо. Погледът ѝ попадна върху тъмното петно, което се разливаше върху гърдите му. Тя го докосна, потърка лепкавата влага с

бакърен цвят между пръстите си, а после вдъхна миризмата ѝ. О, господи! О, господи! Тес положи ръка на гърдите му. Нищо. Тя почти не забеляза, че някой се блъсна в нея, когато направи последен опит и постави пръстите си под носа му. Задавен вик се изтръгна от нея, тя стана рязко, дръпна се назад и покри устата си с треперееща ръка. Мъртъв. Можеше да усети всичко: миризмата на барут, месо и дърво се смесваше и дразнеше ноздрите ѝ. Главата ѝ се тресеше напред-назад, свирепа отвратителна битка се вихреше край нея, като че ли тя бе призрак. Това не можеше да се случи!

Тес сподави още един писък, когато друг мъж падна в краката ѝ с изцъклени очи; ръката му се протегна към нея за части от секундата и след това падна, докато кръвта клокочеше между безмълвните му устни и се разливаше по палубата. Мъртвите очи се бяха втренчили в нея. Ужасена, Тес се мушна в отвора на коридора, водещ към каюткомпанията. Корабът се заклати и тя загуби опора под краката си, спъна се в прага и се блъсна в противоположната стена; прехапа устни, за да не извика от болка. Като се люшкаше зашеметена, без да чака болката да отзвучи, тя се хвана за стената и се заклатушка обратно към каютата. Облегна се тежко на рамката на вратата за миг, после влезе вътре и затвори вратата. Краката ѝ се подкосиха и тя се свлече на пода като розова купчина.

„Това беше истина“ — помисли си тя, като преглъщаше мъчително. Погледът ѝ блуждаеше, после тя стисна пламналите си очи и отпусна глава върху дървената стена. Господи боже в небесата, това не бе игра! Те наистина се избиваха един друг там горе! Стомахът ѝ се бунтуваше при спомена за онази ръка, все още тръпнеща, готова да продължава да убива. Ох, какво да прави сега? Как би могла да спре това? „Не бих могла“ — осъзна тя, докато изтриваше изцапаните си с кръв ръце в полите си. Те няма да се откажат, а тя не би могла да започне да търси логична причина за тази истинска битка. Трясъкът от сцепено дърво проникна в обърканите ѝ мисли и една представа завладя съзнанието ѝ.

Блакуел! Къде бе той? Боже мили, дали не умираше някъде потънал в кърви, проснат на палубата? „Ами Дънкан, Торп и... те може би умират, докато ти седиш тук“ — помисли си тя, отметна косата от лицето си и скочи на крака. Колкото и странно да беше, Тес

знаеше едно нещо със сигурност. Ситуацията, в която се намираше, внезапно се бе превърнала във въпрос просто на физическо оцеляване.

Тя се пребори с роклята, като я скъса на раменете и я издърпа покрай хълбоците си, след което я ритна встрани. Хвърли фустите върху изцапаната рокля, отиде до скрина на капитана, издърпа чекмеджетата, прерови дрехите му, след което претърси и куфара и намери чифт износени панталони и риза. Смъкна бельото си и навлече ризата, като пристегна краищата ѝ в талията си. Пъхна крак в панталоните и се огледа за нещо, с което да ги върже. Не видя нищо под ръка, затова откъсна една ивица от фустата и си приспособи колан. Крачолите висяха на повече от един фут над глезените ѝ; взе ножа и отрязва подгъвите, а след това разпори ръбовете до коленете и остави парчетата да висят. „Поне мога да ходя“ — помисли си тя, като напъха плитката си под ризата, докато вървеше към вратата. По средата на пътя се спря, отвори сандъка, наля си бренди в една чаша и я пресуши. Веднага обаче съжали, когато очите ѝ плувнаха във влага и се задави жестоко от кехлибарената течност.

Неестествено стегната, тя напусна каютата и си проправи път до каюткомпанията. „Каква съм глупачка — помисли си тя, като се държеше за преградите на стената. — Идиотка, която не си стои завряна на сигурно място долу да изчака всичко това да отmine.“ Но тя не можеше. „Импровизирай с наличното — като че ли чуваше баща си да говори, — адаптирай се бързо към ситуацията и ще можеш да преодолееш всяко препятствие.“

Тес натисна бравата.

Изскочи на палубата и огледа хаоса около себе си. Саби се сблъскваха и дрънчаха, пищови пукаха, гърлата им изхвърляха бели огньове в тъмнината. Въздухът бе наситен с дим, мъжете крещяха, когато падаха във водата, а противниците им продължаваха безмилостно да се бият на „Морската Магьосница“ и на другия кораб. Криминален тип! Блакуел, не ти ли стига собственият кораб? Тя се предпази, когато един ръмжащ мъж замахна към нея. Стъпалото ѝ улучи слънчевия му сплит и той се преви на две, като ѝ даде по този начин време да изтича на кърмата и да се покатери няколко фута по такелажа. „Слава Богу за тези уроци по карате“ — помисли си тя с опънати нерви. Позицията ѝ даваше възможност да вижда и другия кораб.

Главната му мачта бе пламнала. Нямаше и помен от Блакуел. Тя се покатери по-високо, като лесно се нагаждаше към процепите в преплетените като решетка въжета. Дали Блакуел е атакувал кораба? Можеше ли да бъде толкова безмилостен? С навито около бедрото въже, закрепено за стабилност около глезена, Тес се спусна от главната мачта, като махаше с ръка пред лицето си, за да разпръсква дима. Тя се оглеждаше на всички страни, погледът ѝ се спираше на всичко, което се движеше. Сърцето биеше в гърлото ѝ, докато търсеше. Къде си, архаична сепия такава? Мускулите на ръцете ѝ се напрягаха до скъсване, цялото ѝ тяло бе вкопчено във въжето; Тес се бореше с желанието да изкрещи. О, господи! Дали вече не бе мъртъв? Дали не бе паднал зад борда? Втренчи се в тъмнината. Моля те, господи, не!

\* \* \*

Изящната му толедска сабя издрънча от сблъсъка и Дан се напегна, мощният му тласък изпрати противника му зад перилата, докато прескачаше на брига. Друг дойде; острието прониза голите гърди на мъжа и го повали. Морякът изкрещя, залитна назад и падна върху цевта на едно оръдие; тялото му се опари в горещия метал. Стонът му заглъхваше, но Дан продължаваше да мушка; мисълта за Филип го тласкаше да търси подобаващо отмъщение тази нощ.

На палубата на брига Дан Блакуел развъртя сребърната сабя и си проправи път към капитана му. Хленчещият страхливец стоеше заобиколен от хората си на кварталдека с извадена сабя, готов за момента, когато щеше да му се наложи да се защитава. Устните на Дан се свиха презрително. Напудреният денди буташе мъжете пред себе си, не вършеше нищо друго, освен да крещи отчаяни заповеди и да размахва оръжието си. Дан не виждаше причина да убива ненужно и избутваше мъжете от пътя си, докато не бе принуден да ги пронизва. Бе дал шанс на брига да се предаде, макар че именно той пръв бе открил огън; отговорът на фрегатата бе разрушил главната му мачта.

Дан сграбчи едно въже и тръгна по перилата, като напредваше, без да спира. Скочи на палубата.

— Искаш ли дуел, Бенет? — извика той и видя как очите на капитан Бенет се разшириха. — Да, познавам те. Само страхливец би

се сражавал за пияница като Ротмиър.

Предизвикан така пред екипажа си, Бенет скочи напред, като разбутваше мъжете от пътя си в опита си да се добере до легендарния капитан.

Очите на Тес се отвориха широко, когато видя Дан да се бие; сабята му сечеше плътта така, като че ли това бяха плевели. Облечен в черно от главата до петите, той бе хубав, като изваден от „Капитан Блъд“. Сигурно бе казал нещо, за да разяри мъжа, смешно пременен с бяла перука и жълто копринено сако, защото човекът престана да се крие зад хората си. Той скочи напред, измъкна сабята пред лицето си, а след това я заби в палубата.

Гредите працияха и горяха, отломките падаха на палубата, въздухът бе пълен със сажди, но като че ли все пак стана по-тихо, когато капитаните заеха позиция за бой; екипажите им освободиха място за дуела. Бенет замахна във въздуха, сабята му изсвистя, а Дан посрещна острието със своето, сви китка и тласна мъжа обратно. Бенет парираше, нанасяше удари и посрещаше тези на Блакуел фронтално. Той бе подценил прочутия капитан и способността му да маневрира с кораба си. „Морската Магьосница“ приличаше на фантом, изчезваше в нощта само за да се появи там, където господарят ѝ избере. Побиха го тръпки на ужас, когато се загледа в тези пъклени очи. Човекът искаше кръв — тази на Филип, но и неговата, както изглеждаше, щеше да е достатъчна засега. Той замахна отчаяно с острието и разцепи въздуха на косъм от гърдите на Блакуел.

Дан блокира насочения към сърцето му удар, но върхът на сабята все пак го докосна, срязва ризата му и остави червена рязка върху рамото му. Тес се задъха, като очакваше Блакуел да падне, но той дори не се сви от болка; стойката му остана отпусната, бледозелените очи тесни и остри. Металът запя отново и, подобно на художник, рисуващ батална сцена, капитан Блакуел боравеше със сабята си с хладнокръвно майсторство, като че ли тежката стомана бе само едно перце.

Дан притисна противника си и принуди Бенет да отстъпи към кърмата. Макар че бе само малко по-дребен, той губеше сили, тежките дрехи спъваха движенията му, правеха действията му трудни и при всеки сблъсък Дан се приближаваше до него. С опрян гръб на перилата, той се нахвърли върху Дан с всичката си останала сила.



Но черният капитан бе бърз като светкавица и приклещи тънкото острие със стоманената си толедска сабя.

— Ти участва в това, признай! — настоя Дан в лицето на мъжа, докато ръцете им бяха долепени една до друга.

Усмивката на Бенет бе садистична.

— Да. Дезире беше като дива котка, Блакуел; пищеше, викаше те на помощ.

Ниско ръмжение се изтръгна от гърдите на Дан, устните му се свиха жестоко. Мускулите на Бенет се напрягнаха, за да го отблъснат.

„Филип грешеше — помисли си Бенет, — корабът на Блакуел не може да бъде разрушен, но човекът е друга работа“ — реши той, като се осланяше на уменията си да борава със сабята.

— Филип ми е осигурил убежище, където да харча парите ти — изгрухтя той, като хвърли цялата си тежест напред в опит да извади Дан от равновесие.

Не се получи.

Черните вежди се свиха.

— Доста ще ти е трудно, обещавам ти — изръмжа Дан. — Защото ще умреш.

Нещо проблесна в очите на Бенет.

— Искаш ли да се обзаложим, Блакуел?

Тес почти си глътна езика, когато забеляза един човек с чалма на главата да се приближава към Дан отзад, вдигнал един отвратителен ятаган високо над чалмата си.

— Дан! Зад теб! — изкрещя тя, но гласът ѝ се загуби в шума от битката.

Никой не се намеси, а Дан не чу дивите викове на хората си. Главата ѝ се замая, пръстите се вкопчиха във въжетата. О, господи, помогни му! Моля те! Ще го убият! Тес направи единственото, което можеше. Превърна се във вятър.

## ГЛАВА 11

Тес не се вцепени, а замахна с ръце и скочи. Стройното ѝ стегнато тяло приличаше на падаща звезда, докато летеше към бизанмачтата. Тя се молеше на Бога, защото разстоянието бе по-голямо от всякога, когато се бе осмелявала да го прави, и му благодари, когато се хвана за дървото и се завъртя около него. Десетка за изпълнение, Ренфрю.

Масивният стълб подпираше корема ѝ; движенията ѝ бяха бързи, настойчиви, но все пак сигурни, когато протегна крака; тялото ѝ се извиваше, докато прекрачи стълба, а после отново сви крака, закрепи се с глезените си на дървото зад нея и направи стойка. „Вятърът е твърде силен за лесния начин“ — помисли си тя, обърна се и застана на крака. Сграбчи едно въже, дръпна го, за да бъде сигурна, че е здраво, после провря дебелия коноп между бедрата си и около единия си крак. Като се наведе леко назад, за да запази равновесие, Тес видя ятагана близо до гърба на Дан и отново призова шампионските си способности.

С вик „Ура-а-а!“ Тес се хвърли и полетя в тъмнината с краката напред. Петите ѝ уллучиха главата с чалмата и тя чу противно изпукване, но инерцията я отнесе високо във въздуха и я плесна в едно обгоряло ветрило като муха в стъкло. Докато висеше неуправляемо, вкопчила се във въжето, Тес тръсна глава и погледна надолу към палубата. Тогава пожела да си бе стояла горе на мястото. Чалмалията лежеше до шпила, вратът му бе пречупен под невъзможен ъгъл.

Дан хвърли поглед към ятагана и мъртвия му собственик.

— Ти се биеш нечестно, Бенет — изръмжа той. — И тази нощ ще умреш като куче.

Тласкан от желанието за отмъщение, мускулестата ръка на Дан се стрелна напред, юмрукът му уллучи челюстта на Бенет и го изпрати върху перилата, които едва го задържаха да не падне във водата. „Още не е свършило — помисли си Дан, — не съм вкусил достатъчно кръв.“

Бенет се вгледа в тези изпълнени с решимост очи и ясно видя в тях смъртта си. „Този човек е обладан от дявола — помисли си той. — Играеше си с мен от първия миг. Да те вземат дяволите, Филип, и твоята надменност!“

Уморен от тази разправия, Дан се нахвърли отмъстително върху него; удар, париране, удар; първият раздра бузата му, вторият разреза сакото му напъйко от рамото до бедрото. Кръв бликна изпод жълтата тъкан. Бенет обезумя, напудрената му перука се плъзна върху челото, докато не я изхвърли в морето; голото му теме разсмя Дан и разяри англичанина. Той шибаше въздуха в диво безумие, без да премерва ударите си.

Дан му позволи да напредне няколко стъпки и докато го примамваше към себе си, се намери опрян с гръб в някого.

— Съжалявам, че прекъсвам чудесния бой със саби, Блакуел, но тази бъчва гори — тя изрече тези думи бързо, бе изплашена.

Очите на Дан се разшириха малко от познатия глас. Сърцето му пропусна един удар. „Как, по дяволите, е успяла да се добере дотук?“ — зачуди се той, а после я дръпна близо зад себе си; сабята му нанасяше удари толкова близо до лицето на Бенет, че той се дръпна назад.

— Господ не ти е дал разум и колкото грахово зърно, жено — изръмжа той, а след това с върха на сабята срязва няколко копчета от ризата на Бенет.

— Впечатлена съм, Блакуел, но... — тя преглътна, очите ѝ се стрелнаха към пламъците, които бързо поглъщаха кораба. Той се клатеше и фокмачтата рухна, върхът ѝ падна в морето. — О, господи! Виж това! — задъха се тя, като го сграбчи отзад за ризата.

— Свали флага си, Бенет! — нареди той със студен глас.

— Не, Блакуел, никога — Бенет нанесе удар, като се целеше в сърцето на Дан.

Това стана мигновено. Дан пое удара, изви китката си с въртеливо движение и Тес видя как направи три кратки завъртания, а с четвъртото запрати сабята на Бенет високо във въздуха. Като на забавен кадър тя се премятеше във въздуха, преди да цопне в морето. Миг по-късно върхът на сабята на Дан влезе под брадичката на Бенет, и това бе краят му.

— Искаш ли още? — попита Дан, но тежката въздишка на Тес го накара да отстъпи назад. Със свободната си ръка той хвана ножа, който носеше на кръста си, и преди Бенет да може да отвърне на удара, го заби дълбоко в сърцето му.

Бенет рухна на палубата, без да издаде звук.

На Тес ѝ се догади, когато Дан грубо издърпа острието от гърдите на Бенет, избърса го в жълтото му сако и го върна на мястото му. Той сграбчи ръката ѝ, за да я откъсне от ужасната гледка; тя продължаваше да гледа втренчено мъртвеца.

— Къде, по дяволите, отиваш? — изкрещя тя, когато той тръгна надолу към каюткомпанията на горящия кораб. — Това нещо ще потъне!

Мъжете скачаха през борда и Тес усещаше почти неудържимо желание да се присъедини към тях.

— На борда има карти и лоцмански дневници, които трябва да притежавам — каза той, като се спускаше по стълбата.

Тес не знаеше какво друго да прави и го последва. При не толкова ужасяващи обстоятелства щеше да се разсмее, когато той на няколко пъти си удари главата в тавана. Каятата бе като бисквитена кутия.

Дан претърси писалището, без да обръща внимание на изплашеното ѝ изражение, и събра всичко, което можеше. Като натъпка нещата под ризата си, той я издърпа навън от каятата; широките му крачки я караха да тича след него. Той не ѝ даде възможност да се изкатери по стъпалата и я метна през рамо.

— Дойдох тук на собствените си крака, Блакуел. Сигурно ще мога и да се върна по същия начин!

Той не отговори. В момента, в който се качиха горе, Дан извика първия си помощник и като стъпваше върху тела и останки, нареди хората му да напуснат незабавно кораба.

— Неандерталските ти качества са забележителни, Конан.

Той сграбчи едно въже, провери здравината му, после посегна под задника ѝ, плъзна ръка между краката ѝ и се хвана здраво за собствената си риза.

— Блакуел! — изпищя тя от интимната му хватка. Никакъв отговор. — Блакуел! — тя се извъртя, очите ѝ се разтвориха широко. — О, не, няма да го направиш!

Той завърза въжето за ботуша си, после отстъпи няколко крачки назад.

Тес изпищя пронизително, когато се откъснаха от палубата и полетяха във въздуха; ръцете ѝ се вкопчиха толкова здраво в ризата му, че я чу да се съдира. Излезе ѝ въздухът от дробовете, когато краката ѝ усетиха твърда опора, и през замъглените си очи тя видя как оставащите мачти и надстройката над кърмата на брига рухнаха. Вик наблизко. Веднага няколко чифта ръце им помогнаха да стъпят на краката си. Тя чу как Дан излая някакви заповеди, но не можа да разбере нито една от тях; ушите ѝ шумяха много силно. В следващия миг се намери по гръб.

— Вие, мадам, сте най-безмозъчната идиотка, която съм имал нещастieto да познавам! — изръмжа Дан, наведен над нея с ръце на хълбоците си, а очите му пламтяха от ярост.

Очите ѝ станаха почти кръгли.

— И това го казва човек, който би трябвало да обитава единична килия за луди! — „Нека си рецитира“ — помисли си тя, все още треперееща от това, което бе видяла и преживяла през последния час. — Какво стана с блестящите ви джентълменски качества, Блакуел? Да не ги загубихте, когато насякохте тези хора на парчета? — Тес отметна разпилените кичури от лицето си и се помъчи да се изправи на отмалелите си крака.

— Лейди Ренфрю! Наистина ли бяхте вие? — попита Гелън, като ѝ помагаше да стъпи на краката си; покритото му със сажди лице изразяваше неверие.

— Да, аз — погледът ѝ не се откъсваше от Дан. — Как можете да бъдете толкова безмилостен, толкова студен? Исусе, аз ви видях да убивате повече от двадесет души!

— Признавам се за виновен — каза той без следа от разкаяние. — И както можете да видите — той направи нетърпелив жест към кораба си, — ние също бяхме насечени на парчета!

— Вие ли спасихте капитана, милейди? — попита Гелън недоверчиво.

— За нещастие, да — промърмори тя, след което се обърна да огледа кораба.

Дан се намръщи на първия си офицер.

— Какво казваш, човече?

— Тя беше, сър, която... — Гелън посочи към мачтата, описа въртеливо движение, после сви рамене.

Дан хвърли поглед към мачтата, а после и към горящия бриг „Чалмалията“ — помисли си той и някакво особено чувство го връхлетя. Погледна надолу, като очакваше да намери дамата пред себе си. Тя не бе там. После чу гласа ѝ — остър, ясен, раздаващ команди — и погледът му последва звуците до мястото, където Тес се бе навела над един моряк...

Тес преглеждаше раната на крака му. Не беше много дълбока и след като я наложи с една не съвсем чиста кърпа, тя реши, че може да почака.

— Ще се оправите, но другите са по-зле. Ще се върна.

Тя нареди на моряка да натиска кърпата, после се премести при друг. Той бе загубил пръст и имаше дълбока рана отстрани. Прииска ѝ се да повърне, но не можеше да губи време; превърза ръката и ребрата му, и нареди на един незасегнат моряк да притиска превръзките. Отиде до друга жертва и коленичи.

— Не сте ли Сайкс? — попита тя, като раздра кървавата риза и започна да го преглежда.

Той изглеждаше поразен от това, че тя знаеше името му.

— Да, мис — ахна той. — Един куршум ме улучи.

— Виждам — Тес го погледна. Той изглеждаше по-изплашен от нея, отколкото от всичко друго. — Вие ще сте първият, мистър Сайкс. Мистър Потс! — извика тя, понеже не знаеше други имена.

— Да, милейди?

— Нуждая се от всички лекарства, които имате на борда, чисти парцали, нарязани на ленти, вода... прясна вода — натърти тя, като отметна плитката си назад и отиде при следващия мъж. — Нека всички, които са невредими, да измият незабавно палубата! — нареди тя. — След това пренесете всички ранени на сухо място! — тя се огледа около себе си и добави: — Ако можете да намерите такова.

Всичко наоколо бе или мокро, или потънало в кръв. Моряците вече отнасяха мъртвите и Тес потисна в съзнанието си мисълта кои бяха те. Тя се крепеше само на духа си, нервите ѝ бяха опънати, мозъкът ѝ отричаше истината, която можеше ясно да види.

— Извинете, милейди, но обикновено готвачът и мистър Макпийт се грижат за ранените.

— Тогава ви предлагам да ги извикате тук горе, мистър Потс, защото се нуждая от помощ!

Тес се изправи доволна, когато кръвенето бе овладяно донякъде. „Толкова много ранени — помисли си тя, докато масажираше носа си със силно стиснати очи. — Колцина ли ще оцелеят?“ Три пъти тя се натъкна на рани, покрити с мръсни превръзки и намазани отгоре с някакви вонящи мехлеми. В една модерна болница раните щяха да се нуждаят от много малко грижи, но тук можеше да се развилнее инфекция. „Чантата ми“ — помисли си тя и хукна. В нея трябваше да има нещо, което да помогне. Почти бе стигнала до каюткомпанията, когато шум, неприличащ на нищо, което някога бе чувала, я накара да спре.

В мъчителния миг преди експлозията бригът приличаше на викингски погребален кораб, оранжева огнена топка по морето. Пламтящи отломъци се носеха към черното небе, проблясващите знамена на поражението падаха в океана съскащи и цвъртящи. Още смърт. Сълзи бликнаха в уморените ѝ очи и Тес се втурна по коридора.

\* \* \*

„Морската Магьосница“ бе претърпяла минимални повреди — сцепени греди и няколко раздрани платна — но в сравнение с брига бе излязла от битката незасегната. Блакуел стоеше на кормилото и бързо маневрираше с кораба си по-далеч от плаващите отломки. По негова команда хората му хвърлиха въжета на оцелелите от брига. Като предостави управлението на кормчията, Блакуел тръгна с широки крачки към релинга. Щеше да им даде шанс да се закълнат пред капитана на „Магьосницата“ и да се присъединят към екипажа му. Ако не го направеха, щяха да бъдат оковани, докато станеше възможно да бъдат оставени на брега в следващото пристанище. Акт на милосърдие, защото всеки друг капитан щеше да се подиграе на затворниците. С този подход фрегатата спечели дванадесет нови моряци. Като подкрепи заповедта си да се погрижат за ранените с рязко кимване на глава, капитанът изпрати хора да започнат поправки по кораба, да свият черните ветрила на войната и отново да потеглят.

Мускулите му се напрегнаха, когато дръпна въжето и го хвана здраво, докато един моряк го подсигуряваше с лебедката. Като чу женски глас, той прекрати за миг работата си и хвърли поглед надолу. Лейди Ренфрю се бе качила междувременно на палубата с пълни ръце. Нямаше представа къде бе намерила кутиите и бутилките, но сега тя яростно се мъчеше да извади куршума от тялото на Сайкс. По дяволите, тя бе удивителна жена, която, изглежда, не губеше лесно самообладание. Дан бе убеден, че му харесва мисълта за многостранните ѝ способности, по-големи от тези, на които и да е мъж. „Да, но каква жена е тя!“ — помисли си той, докато лакомият му поглед изпиваше нежните извивки на закръглените ѝ гърди, скрити под най-старата му риза. Нежно чувство, което той не можеше да назове, се събуждаше в гърдите му само при вида ѝ, и Дан осъзна, че нямаше значение дали бе облечена в коприна и дантела или както бе сега, когато стегнатата ѝ фигура бе скрита в мъжките дрехи.

Внезапно на целия кораб настана мъртвешка тишина, когато тя поиска от мистър Потс остър нож.

— Потс? — Тес изви пръстите си, след това погледна нагоре, когато поисканият нож не бе поставен в ръката ѝ. Погледът ѝ се плъзна по мъжете, които я заобикаляха, върху Сайкс, обратно върху Потс. Пфу! Какво им ставаше на тези момчета сега? — Хайде, Потс, подай ножа. Веднага!

Почти самодоволно, Потс ѝ подаде ножа. Една вещица не би могла да докосне хладната стомана. В мига, в който пръстите ѝ се склучиха около дръжката, всички, които я виждаха, въздъхнаха в един глас. Тес не видя леката усмивка на Дан, когато за известно време поддържа острието над пламъка на един фенер, преди да се заеме отново с работата си, но разсеяно забеляза, че Сайкс изглеждаше малко по-спокоен.

— Говорете ми, мистър Потс — тя се нуждаеше от нещо, което да отвлича вниманието ѝ, докато вадеше куршума. — Бихте ли ми казали накъде плавахте, преди да ме спасите? — Сайкс пышкаше през стиснатите си зъби, докато тя въртеше ножа. — Съжалявам — измърмори тя, после кимна към Потс да даде на моряка още ром.

— Борехме се с жестока буря, мис — измънка Сайкс, докато я гледаше как се мъчи над него.

— Престани да бръщолевиш, човече! Не забравяй, че си ранен.



Сайкс се ухили леко. „Дръзко момиче“ — помисли си той, като се възхищаваше от куража ѝ.

Тес почувства как върхът на ножа остърга метал. С щипките от комплекта за маникюр тя измъкна мекото оловно топче от рамото му и го пусна в протегнатата ръка на Потс. Стомахът ѝ се бунтуваше при вида на бликащата кръв и тя бързо покри раната.

— Да, беше най-лошата, която сме виждали — каза Потс. — Не приличаше на ураган, имайте предвид. Искам да кажа, че подмяташе „Магъосницата“ като вейка близо до стена от черни буреносни облаци, милейди.

Движенията ѝ замряха, но тя не вдигна поглед, докато притискаше раната. Преглъщаше трудно.

— Кажи го пак? — мускулите на раменете ѝ се стегнаха.

— Аз го забелязах пръв — каза самодоволно млад мъж, клекнал срещу нея.

Устните на Потс се свиха снизходително.

— Ти си наблюдателят, Тъфи! Предполага се, че ти трябва всичко да видиш пръв.

— На тебе толкова ти пукаше, колкото и на другите! — отвърна му Тъфи.

— Дръж си езика, момче! — изръмжа Потс и другият веднага се разкая.

— Моля ви, джентълмени! — прекъсна ги рязко Тес; всеки нерв в нея вибрираше, докато се насилваше да шиє човешка плът. Главата ѝ се пръскаше от въпросите, които не може да зададе. Тес премигваше често и хапеше устните си, докато направи последния бод, после отрязва конеца и намаза раната с бацитрацин. Кимна бавно, когато Потс предложи да превърже раната, и се обърна да прегледа следващия моряк. — Продължавайте, мистър Потс — каза тя разтреперана.

— Ще ви кажа истината, милейди — започна той със заговорнически шепот, като не съзнаваше как се измъчва тя. — Един могъщ кораб, бял като крилото на ангел и бърз като стрела — в един момент зад кърмата, в следващия на левия борд. Кълна се, така беше. Никога не съм виждал нещо толкова голямо!

„Кралицата на Насау“ — помисли си Тес и усети как косата на тила ѝ настръхна.

— Какво... ааа... — преглътна тя. — Какво имахте предвид под стена от буреносни облаци?

Като свърши, Потс се наведе по-близо, стомахът му се сви при страшния спомен.

— Този голям кораб бе далеч зад кърмата ни и се насочваше право към нас. После внезапно — той махна с ръка — се появи откъм левия борт и изчезна!

— Тя попита за стената, мистър Потс — прекъсна го някой.

— Знам, ще стигна и до това! — очите му блеснаха гневно, но после се усмихнаха меко на лейди Ренфрю; гордееше се, че е привлякъл вниманието ѝ. — Капитанът извика Тъфи да му докладва — той посочи момчето с пръст. — А когато погледнахме отново, корабът бе изчезнал зад тази движеща се мъглива завеса.

— Всички сме виждали мъгла в морето, Потс — добави Сайкс с отслабнал глас. — Но това не беше мъгла.

Няколко мъже се приближиха, като кимаха утвърдително с глава.

— Да, мъглата не се извива като змия!

Въпреки горещината Тес усети студени тръпки да лазят по кожата на ръцете и врата ѝ, докато се изправяше несигурно на краката си. Като в транс тя си припомни ясното небе, когато скочи от кораба. И колко бе изплашена, когато се носеше срещу вихрещата се пелена на мъглата. Смътно си спомни трясъка на гръмотевиците и раздиращия небето блясък на светкавиците. Дали бурята, която тези мъже бяха преживели, не се бе развихрила от другата страна на черната преграда? Сърцето ѝ се сви болезнено. „През нея ли преминах или под нея? И в какво?“ Тялото ѝ се тресеше силно, ръцете ѝ трепереха, докато в мозъка ѝ се блъскаха необуздани мисли.

Тес се запъти с олюляваща се походка към перилата, кокалчетата на ръката ѝ побеляха от яростното стискане. Всичко в нея рухна под напора на вълната от факти. Да, те бяха вече факти. Дрехите, обзавеждането. Архаичните поверия, недодяланите оръжия и, мили боже, смъртта. В осветените от фенера тъмни води долу Ричмънд писукаше щастливо, а Тес изкрещя отчаяна:

— Защо ме доведе тук, Ричмънд? Защо? — питаше тя, като не съзнаваше, че вика. — В кое време си ме стоварил? — тя се плесна с ръка по устата, тропаше с пети, като се опитваше да задържи бушуващия в нея вик. „Кажи го — настояваше разумът ѝ. — Погледни

истината в очите.“ Стиснала силно клепачи, Тес позволи на мисълта да се оформи. Нямаше друго обяснение, освен това, което тя бе избягвала.

Черната стена е била врата. Към миналото.

— Лейди Ренфрю?

Тя се обърна и погледът ѝ срещна онези учудени зелени очи.

— Ти — нападна го тя, като отстъпи назад, — ти си пират! Проклет пират, да не повярваш просто.

Той се вцепени, очите му заприличаха на бяла слана.

— Моля?

— Не се прави на толкова обиден, Блакуел. Ти сам знаеш какво представляваш — тя се изплю, метално сивите ѝ очи го изпепелиха с презрението си.

„Тя е изтощена — помисли си съчувствено Дан, — на границата на припадъка е.“ Той почти усещаше неукротимата енергия, която струеше от нея. Почти експлозивна, чакаща като че ли само някой да запали фитила.

„Не мога да понесе това — мислеше си тя; погледът ѝ блуждаеше из кораба. — Не мога!“ Тес се спусна към каюткомпанията, като подмина Дънкан, натоварен с превръзки и мехлеми. Тя дори не го видя, когато се препъна във високия праг. Мушна се в каютата и започна да къса дрехите по тялото си, докато вървеше към банята. Ваната бе пълна с топла вода, и въпреки объркването си тя знаеше, че дължи това на неговата загриженост за нея. Тя се наведе, потопи главата си във водата и остана така колкото ѝ стигаше дъх. Изправи се, отметна глава назад и изпръска стените с топлата вода, която се стичаше и по нея. Миризмата на смърт остана. Като трепереше неудържимо, тя стъпи в бъчвата и насапуниса косата си за рекордно време. Натърка се бясно, после още веднъж. Кожата ѝ гореше, когато излезе от ваната и се загърна в една кърпа.

Това не промени нищо.

— Трябва да се върна обратно — промърмори тя, докато нервно крачеше с превити рамене в каютата.

Двеста години назад. Тя вече не отричаше тази възможност. Всичко вече се изпълваше със смисъл. Тес внезапно изпита непреодолима нужда да докосне нещо от своето време и отиде до жълтия си сак. С рязко движение издърпа черна сатенена ризка и късо кимоно.

Тя се вторачи в жълтата чанта.

„Моето минало“ — помисли си тя, а после я запрати наред стаята. Тя се удари в стената и падна на пода. Тес стоеше по средата на обширната каюта неподвижна, с празен поглед. След това със задавен стон се свлече на пода и падна на колене.

— Не съм оттук! — изкрещя тя, като плъзна ръце по талията си. Сълзи течаха по бузите ѝ и капеха по голите ѝ колене. — Не съм.

## ГЛАВА 12

Дан гледаше втренчено след нея. Агонията, която бе видял в очите ѝ, стегна сърцето му. Боже мили, дали случилото се не бе се отразило на разстроения ѝ разум? Крясъците ѝ към делфина със сигурност бяха доказателство за неуравновесеното ѝ състояние. „Моля те, Господи — мълчаливо се помоли той, — нека да не е така!“ Той не искаше тя да е луда. Искаше я цялата, разумна.

Най-смущаващото бе, че смелостта и изобретателността, която бе показала днес, нямаха равни на себе си в никоя жена, която бе срещал преди нея. Той погледна нагоре към мачтата — все още не успяваше да разбере как точно бе успяла да се качи на борда на брига — след това плъзна поглед върху мъжете, които лежаха на палубата с почистени и превързани рани, някои от които дори се бяха успокоили. Състраданието у дамата беше безгранично, особено като се вземеше предвид, че се проявяваше към хора, които се бяха отнасяли към нея толкова зле.

— Капитане? — Дан погледна боцмана. — Не се ли чувства добре дамата?

Дали не се чувства добре? Дан почти се разсмя на такова предположение. Емоционалната стабилност на дамата решително бе извън всякакво подозрение.

— Тя е просто уморена — извини я капитанът, като реши да ѝ даде малко време да дойде на себе си. Той потърка врата си. — Какво говорехте, мистър Потс? — Дан изпитваше нужда да узнае всичко.

Потс колебливо му предаде разговора, като се чудеше какво ли е казал, за да я накара да избяга.

\* \* \*

Дан почука леко на вратата на каютата си. Никакъв отговор. Дори като се наведе по-близо към дървото, той не можеше да чуе идващи

отвътре звуци и го завладя внезапна паника. Беше ли тя изобщо вътре? Да не би да скиташе под палубата? Или дали не бе... скочила през борда? Той отвори с удар вратата, погледът му обходи слабо осветената каюта. Тръгна да се връща, когато лек звук привлече вниманието му. Веждите му се сключиха, докато се мъчеше да определи посоката, от която идваше.

— Не съм оттук! Не съм оттук!

Прошепнатите думи го пронизаха миг преди да я види да седи върху кръстосаните си крака и да удря със свити юмруци по бедрата си. Той едва забеляза свитата ѝ фигура в затъмнената каюта и не можа да види лицето ѝ. Черната ѝ коса падаше по раменете ѝ и се разпиляваше по пода.

Тя не забеляза, че Дан се бе приближил.

Раменете ѝ потръпнаха и той я чу да подсмърча. По дяволите, тя плачеше! Тази мисъл го разтrese целия. Тя не бе проляла и една-единствена сълза, откакто бе спасена. „Ех, момиче, ще ми се да можех да ти помогна“ — помисли си той и се сепна, когато тя отметна глава назад и изхълца безпомощно:

— Искам да си ида вкъщи! Трябва!

— Не! — каза той, без да се усети.

Главата ѝ се извърна при този отказ и Тес скочи на крака.

— Остави ме сама, моля те! — каза тя, като изтри бузите си с опакото на ръката си.

Погледът на Дан веднага бе прикован от гледката на необикновено мускулестите ѝ крака, голи под късия черен сатен — или каквото и да бе това. Той преглътна. Господи, краката ѝ бяха великолепни!

— Моля те, Блакуел! Върви си! — извика тя на пресекулки.

Той се насили да вдигне погледа си.

— Лейди Ренфрю...

— Не ме наричай така! — извика тя, внезапно скочила срещу него. — Казвам се Тес. Чуваш ли ме? Тес! За Бога, нека поне да бъда това, което съм!

Тя се олюля леко и той я хвана за раменете.

— Успокой се, момиче. Ти просто си изтощена.

Тес застина за миг, като го гледаше втренчено.

Особен кикот клокочеше в гърлото ѝ и се изля на задавени тласъци. После се отпуши и тя се засмя силно; веселите нотки се смесваха с хистерични крясъци.

— Изтощена? — изписка тя, задъха се и въпреки смеха сълзите ѝ рукохна. — Исусе, иска ми се наистина да бе толкова просто! — треперещите ѝ пръсти се завряха в гънките на ризата му. — Аз не съм от това място, Блакуел — изкрещя тя отчаяно, като го притегли до себе си, като че ли това щеше да го накара да разбере. — Това не е моето време.

Той се намръщи още повече.

— Не виждаш ли? Ричмънд ме пренесе през стената. Във вашето време. Трябва да си вървя вкъщи. Аз принадлежа на бъдещето!

— Не! — той я разтърси; мисълта, че тя може да отиде, където и да е, го накара да я стисне по-здраво. — Моля ви, милейди. Не говорете тези глупости! — сърцето му се късаше, като я виждаше толкова разстроена. — Ние сме в осемнадесети век! Вие сте лейди Тес Ренфрю, дъщеря на шотландски благородник.

— Не! Аз съм никоя! Никоя! — тя го удари с юмрук по гърдите. — О, Господи! Аз съм се върнала назад във времето, Блакуел! Никой не знае, че съм тук! Никой не го е грижа!

Дан рязко се изправи срещу нея, бледите му очи я накараха да се вслуша в думите му.

— Чуй ме, жено! Ние знаем, че си тук, а на този кораб има повече от сто мъже, чието възхищение и уважение ти спечели тази нощ! На тях не им е все едно какво ще стане с теб!

Сълзи потекоха по пламналите ѝ бузи и тази гледка го преряза на две.

— Копеле такова! — озъби се тя. — Не започвай да ме лъжеш сега! — после го ритна в пищялите и успя да го удари по гърдите.

— Това не е лъжа! — Дан се чувстваше като попаднал в ураган.

— Не ти вярвам! — тя се извиваше бясно и Дан обви ръце около нея и зарови пръсти в косата ѝ, когато се опита да се освободи.

— Престани, Тес! За Бога, престани! Тази борба няма да помогне! — страхуваше се, че накрая бе преминала границата. — Скоро всичко ще се оправи, момиче. Кълна се!

— Не! Няма да се оправи! Никога няма да се оправи! — юмруците ѝ удряха по гърба му. — Ти не разбираш! Как можеш... ох,

пусни ме да си вървя! — тя го блъсна и той затегна хватката си. — За Бога, моля те. Не мога да понеса това. Не искам!

Тя опря чело на гърдите му и разстроените ѝ чувства се изляха в море от сълзи; безнадеждни ридания разтърсваха крехкото ѝ тяло. Тес плачеше за себе си — нещо, което не бе си позволявала, откакто бе малко дете, изоставено в мръсна хотелска стая на четиригодишна възраст. Сега усещането не бе много по-различно.

Несекващите ѝ сълзи напоиха ризата му и сърцето на Дан се сви от агонията ѝ. Топлината на гъвкавото ѝ тяло проникна през влажните му дрехи и той се бореше с почти неблагочестивото желание, което допирът на тялото ѝ предизвикваше у него. Стисна клепачи и се опита да потисне внезапно изникналата в мозъка му представа за онези прекрасни голи крака.

— Ох, искам просто да умра — ридаше тя.

Той сграбчи кичур коса и дръпна главата ѝ назад.

— Дори не си помисляй за това! — изръмжа той със страшен глас и блеснали очи. — Обещай сега, жено! Обещай ми, че няма да си навредиш!

Погледът му се взираше в лицето ѝ, докато очакваше отговора, и Дан почувства страх, какъвто никога преди това не бе изпитвал. Секундите минаваха, отброявани от ударите на сърцето му. След това той внезапно впи устни в нейните; те искаха обещание за живот, като се потопяваха в скръбта ѝ. Тя все още плачеше.

„Този мъж е всичко, което познавам — помисли си Тес. — Нищо друго не ми е останало.“ Сама и победена, тя почувства неудържимо желание да го прегърне. Мъжката му миризма изпълваше цялото ѝ същество и я опияняваше. Един първичен копнеж, какъвто никога преди това не бе изпитвала, я разтърси, когато горещият му език се пхна между устните ѝ. Тя го стисна и откликна на порива му, като издърпа ризата от панталоните му и плъзна ръцете си под нея.

— Не, момиче — измърмори Дан, като отблъскваше устните ѝ. Той се мъчеше да се овладее, но устните му отново срещаха нейните.

— Да — шепнеше тя трескаво, като го държеше здраво.

Ръцете ѝ се вдигнаха нагоре към гърба му, галеха потните му възлести мускули и го караха да полудява от страст. Тя поглади опънатата кожа на ребрата му, малките ѝ ръце настойчиво се движеха по гърдите му, а после се заловиха с дървените копчета на ризата му.



Дан стисна зъби; болезнено съзнаваше колко много желае тази жена. Той усещаше мъката ѝ така, като че ли бе част от собствената му душа — дълбока, нежелана болка, която прозираше в трескавите ѝ движения. Той се вгледа с копнеж в очите ѝ с цвят на буреносен облак — тъмни, бушуващи... самотни. „Тя е дама, твърде крехка за това“ — опитваше се да разсъждава той, докато зрелите ѝ форми се притискаха толкова интимно към стройното му тяло. Дан направи доблестен опит да устои.

— Ах, момиче. Не прави това — каза рязко той, когато устните ѝ минаха по цялата дължина на шията му. — Моля те. Не мога...

Копчетата се късаха и хвърчаха из каютата в бърза последователност, докато дереше ризата му, а устните и езикът ѝ бързо покриваха всеки инч плът, която се откриваше. Чувстваше нарастващата топлина и влага между бедрата си, треперещи от възбуда, докато смъкваше материята от раменете му надолу. Усещаше как и той се възбужда. Твърдостта му я разтрепери. Той беше готов. Цял тайфун се развихри в нея, тялото ѝ гореше с екстаза, който само неговите ласки можеха да ѝ донесат. Тес бързо смъкна кимоното си, сатенът зашумоля по пода около краката ѝ, преди ръцете ѝ да се обвият около големите му рамене и широките гърди, като задоволяваха нуждата ѝ да усети твърдата бронзова кожа. Топъл, масивен. Опасен.

Дишането му се учести.

Дан увисна тежко на ръба на писалището, но продължи да търси устните ѝ, докато я придърпа здраво между бедрата си, които се тресяха от силата на допира ѝ. Щеше да се пръсне от усилието да съдържа желанията на тялото си. Не можеше. Той изгаряше, твърд като скала и пулсиращ — за нея. „О, Господи, тази жена е като проклета дива котка“ — помисли си той; устните ѝ се впираха в кожата му с настоятелен натиск, езикът ѝ описваше възбуждащи кръгове около зърната му. Коленете му внезапно омекнаха, когато пръстите ѝ се плъзнаха по солидната изпъкналост на бричовите и надолу по дължината на бедрото му. Ръката ѝ се намести между краката му.

Той откъсна устните си от нейните.

— Тес, Тес — изстена той. — Ние... аз... по дяволите, жено! — изрече той, когато тя го хвана като с клещи и стисна здраво. Могъщите му ръце веднага я притиснаха.

Волята му се стопи, когато с ненаситно желание впи устните си в нейните. „Глупак! Глупак! Не биваше да допускам да се стига толкова далече — гърчеше се Дан, докато сваляше сатенената презрамка от рамото ѝ, а устните му бързо очертаха влажна пътечка надолу до гърдите ѝ. — Бил съм безразсъден идиот да вярвам, че мога да устоя на очарованието ѝ — призна си мълчаливо той. — Но тази жена ме лиши от разум само с очите си. Искал съм я от самото начало. А сега, Господи, страшно искам да бъда вътре в нея.“ Топлата му ръка покри твърдите ѝ гърди. Зърната ѝ се изправиха при допира и дразнеха дланта му. Дан наведе глава.

Тес се задъха от удоволствие, когато той хвана зърното ѝ, а езикът му ближеше нежното връхче. После той го погълна изцяло в устата си, дърпаше и сучеше почти болезнено розовия връх. Топлина се разля надолу по тялото ѝ. Ръцете ѝ се вкопчиха в изпъкналите му ребра отстрани, когато той я взе в ръце и я повдигна; гърдите ѝ се бяха надигнали под устните му.

Клепачите ѝ трепкаха, погледът ѝ бързо се плъзна по белега на рамото. Споменът от събитията през нощта бързо нахлу в мозъка ѝ. Сълзи бликнаха в очите ѝ, когато издърпа колана му. Той хвана пръстите ѝ и се изправи. Със здраво стиснати очи.

Една кристална капка падна и се размаза на голите ѝ гърди. Тя преглътна, копнееща да усеща каквото и да е, но не и бушуващия в нея смут.

— Искам те, Блакуел — задъха се тя в устните му, докато откопчаваше катарамата. Освободи едно копче. — Сега!

Две копчета. Три. Сърцето бясно биеше в гърдите му. Всеки удар бе като оръдеен залп. Четири. Пет. Членът му изскочи навън и се блъсна в покрития ѝ със сатен корем. Без да сваля поглед от неговия, ръката ѝ се плъзна в панталоните му.

— За бога! — задъха се той.

— Заради мен — прошепна тя настойчиво, докато ръката ѝ го обхвана.

На Дан му секна дъхът, кръв нахлу в цялото му тяло, слабините му пламнаха, когато тя го погали. Пръстът ѝ описа мъчителен кръг около влажния му връх и той с усилие си пое дъх.

Корабът изскърца.

Той никога не бе желал жена по-силно.

Устните му се впиха в нейните, когато тя повдигна сатена. Голямата му ръка се плъзна между бедрата ѝ. Тя изстена и се намести срещу пръстите му и Дан помисли, че би умрял заради това удоволствие. „Тя е магьосница, дама-вещица“ — помисли си той, а главата му се завъртя от уханието ѝ. Езикът му ловко очерта извивката на устните ѝ, плъзна се напред-назад по зъбите, а после проникна вътре, когато пръстът му се плъзна в мокрото гнездо от черни къдри.

Той я намери. Гореща и влажна. Тази внезапна мисъл почти го освободи от оковите на задръжките му и предизвика желанието да я вземе веднага. Пръстът му проучваше меките росни извивки и търсеше пъпката на желанието ѝ. Докосна я и тя избухна в ръцете му.

— Моля те! Сега! — извика тя, останала без дъх, сграбчи панталоните му и ги смъкна, като се отпусна на коленете си.

Тя веднага го възседна, мускулестите ѝ крайници се обвиха възхитително около хълбоците му. Устните и ръцете му бяха навсякъде, опипваха, милваха, галеха. Пръстът ѝ се заби в рамото му, когато тя се придвижи малко нагоре.

— Бързо, бързо — молеше тя.

Главичката му проникна в стройното ѝ тяло. Дан се разтрепери непоносимо. Сграбчил я за хълбоците, той гледаше лицето ѝ, докато я дърпаше надолу. Клепачите ѝ трепкаха, гърлен стон на задоволство се откъсна от устните ѝ, когато потъна под тежестта му. Тя се повдигна, после се отпусна долу. Нетърпелива, жадна и останала без дъх. Силни крака го притегляха по-дълбоко в нея. Удоволствието нарасна до степен на мъчение. Господи, толкова бе стегната. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, усещаше меки тръпки в устата си. Тя го яхна. Енергично, мощно. Утробата ѝ трепереше, кръв течеше около твърдия му член, пулсиращ, ритмично движещ се в нея. Той се отдръпна.

— Блакуел! — изпищя тя.

Той внезапно я притисна към себе си и прекъсна бясната ѝ езда.

— Кажи го! — тя срещна пронизващите му зелени очи, блеснали от желание. — Кажи името ми, Тес!

— Дан — задъха се тя.

Усмивката му бе като на звяр, докато я полагаше на килима.

— Дан — прошепна тя, хвана челюстта му и впи устни в неговите, преди да се озове отново по гръб на пода.

Пръстите ѝ се заровиха в косата му и издърпаха черната лента, завързана на тила му. Ониксови къдри се разпиляха по широките му рамене. Той направи един тласък. Тя се изви, привлече бедрата му, като го вкарваше още по-дълбоко в себе си.

— Гледай ме — поиска той.

Тя го направи. Той се отдръпна и после проникна отново в нея с изключителна нежност. Сълзи бликнаха от очите ѝ. Тя се бе изпънала, всеки нерв вибрираше с възхитителна болка. Тялото ѝ крещеше за удовлетворение, което не бе познавала досега.

Той сграбчи ръцете ѝ, постави ги от двете страни на главата ѝ и преплете пръстите си с нейните. Като стегна лактите си, започна да се движи ритмично и наблюдаваше как добре оформеното ѝ тяло се извива и трепери под неговото. Гладко, непослушно — дяволски очаровашо. Копринената ѝ коса се разпиля по пода като черна мъгла, докато всеки тласък я доближаваше до екстаза. Устните му се впиха в нейните, когато се плъзна напред, плавно и продължително. Дъхът им, остър и сладък, се смеси.

Тялото му се разтресе. Дан се отдръпна напълно, после се гмурна напред, отново и отново. Виковете ѝ на наслада изпълниха главата му, замаяха го; ниските ѝ мъркания и настойчиви дрезгави молби го докараха до края. Той ускори темпа. Изтощителният завършек вибрираше със скъпоценната агония.

Главата ѝ падна на килима. Не би могла да преживее това. Твърде много ѝ дойде. Тя се гърчеше все по-силно с всеки тласък.

— Дан, направи нещо! Мо-о-о-ля те!

Ръцете му се плъзнаха около нея и я притеглиха по-близо, докато влизаше по-дълбоко.

Капки пот падаха от слепоочията на Тес и се стопяваха в косата ѝ.

Близо, толкова близо.

Всички нерви в тялото ѝ внезапно се изопнаха и тя застина под него; дъхът ѝ секна, очите ѝ се отвориха широко и тя се втрени в него. За един разтърсващ миг Дан спря и ѝ позволи да се извие в страстна дъга и да се люшка на върха на заслепяващия екстаз. После той проникна още веднъж, твърд и голям, и се отдръпна назад с нейното име на върха на устните си. Тес се захлупи върху него, слабните ѝ изсмукваха последните му сили. Изгарящи вълни я заляха и пръснаха

искри в отмалелите ѝ крайници; той погълна последната ѝ въздишка с устата си, докато могъщото му тяло се разтресе за няколко победни мига. Затвори очи, тръпки го заливаха целия, после потрепери в невероятно облекчение и зарови лице в прохладната ѝ коса.

— Сладка магьосница — изпъшка той, останал без дъх, а в следващия миг чу отмалелия ѝ глас:

— Проклет пират.

## ГЛАВА 13

В един идиотски миг Дан се почуди дали не е сънувал, че всичко това се е случило. Случило? Той се усмихна кисело на посредствения си запас от думи. Беше великолепно, истински фонтан на страст. „Преминал съм в нов свят“ — помисли си той, а сърцето му все още биеше лудо до пръсване, когато вдигна глава. Беше страхотно усилие. Дишането му все още не се бе нормализирало, докато гледаше нежно надолу към пламналото ѝ лице. Нито пък нейното. Той отхвърли един кичур от бузата ѝ и усети влагата.

— Тес?

— Тихо — изшътка тя, придърпа главата му надолу и го целуна уморено. Дишането му се учести и той се втвърди в нея. Едно око се отвори. — Винаги ли толкова бързо се възползваш — подразни го тя.

Той се ухили бавно — мошеническа усмивка, която накара дъха ѝ да секне.

„Дръзко момиче“ — помисли си Дан, като се вдигна от гърдите ѝ. Тя се протегна бавно като котка. Той започна да се отдръпва, но тя бързо го сграбчи.

— Не, още не.

— Леглото предлага малко повече комфорт, любима.

Тес се разтопи от удоволствие. Любима. Гласът му бе дрезгав, мек и интимен, и когато отвори очи, тя поиска да запази завинаги в паметта си изражението на лицето му. Протегна се, прокара палец по устните му, а пръстите ѝ стържеха по наболата му брада. Беше ли това просто израз на задоволен любовник? Той хвана ръката ѝ, захапа пръстите, а после целуна дланта ѝ. Сърцето ѝ заби. Беше ли искрен той?

— Да, предполагам, че е така — успя най-накрая да каже тя, внезапно останала без дъх.

Той се дръпна и тя почувства остра болка в гърдите си. Нямаше да мисли затова. Не сега, не и тази нощ. Затвори очи, като проклинаше

сълзите си. „Стига вече — наруга се тя. — Приспособи се, преодолей всичко.“ Внезапно бе вдигната от пода и се озова в ръцете му.

— Ти изглеждаш толкова привлекателна на килима ми, Тес, че едва ли ще заспиш там — той я отнесе до леглото и я остави в центъра му.

— Ами ако наистина искам?

Дан не знаеше как успяваше да изглежда толкова предизвикателна, докато се прозяваше, а и не го интересуваше. „Господи, тя е очарователна“ — помисли си той, като отстъпи назад с ръце на хълбоците си. Ухили й се.

— Винаги ли си в такова бойко настроение, след като си се забавлявала?

Дан се засмя тихо, когато тя му се изплези, докато потъваше в мекото легло.

Тес усещаше, че лицето ѝ гори, но не ѝ пукаше. Очите ѝ бяха впити в най-сексапилната гледка, която някога бе виждала. Сърцето ѝ биеше бясно в гърдите ѝ и тя знаеше, че стотици жени биха дали огромни пари, за да си сменят мястото с нея в този момент. Рошави кичури се спускаха на гъсти черни вълни и падаха върху веждите, а всичко, което можеше да се види под тази коса, бе едно бледозелено око, което бродеше бавно по цялата дължина на тялото ѝ. Дълги гарвановочерни къдри падаха по раменете му; тя бе омаяна, когато той съблече това, което бе останало от ризата му. Светлината се отразяваше в черната му къдрава коса, която се спускаше по гърдите и изчезваше някъде в панталоните му с разкопчани копчета. Коланът му не бе пристегнат. „Опасна, разрошена пантера“ — помисли си тя сънливо.

Тишината бе нарушена от тихия плясък на вълните и лекото полюшване на кораба. Тес се бореше с внезапно натежалите си клепащи, но после се предаде, изтощението бързо погълна остатъка от силите ѝ. Няколко секунди по-късно тя усети топла влага между бедрата си и в следващия миг разбра, че успокояващата топлина е мокра кърпа. „Няма друг като него“ — помисли си тя.

Дан почисти семето си от тялото ѝ, като се вслушваше в тихите ѝ въздишки. Той нахисна отново кърпата, изстиска я и избърса и себе си, преди да я пхне под чаршафите. Тя се сгуши върху дюшека и протегна крака.

Дан си каза, че трябва да тръгва и се надигна. Тя се протегна сляпо и сграбчи ръката му.

— Не си отивай. Моля те.

Той се изкашля. Гласът му бе пресипнал.

— Не мога да остана, Тес. Вече е почти утро.

— Само още малко — дръпна го тя.

Дан се поколеба. „По дяволите, тя може да разруши чувството за дълг у мъжа“ помисли си той, когато погледът му се спря върху покритата ѝ със сатен фигура и сладката извивка на бедрата ѝ, която го привличаше под нагънатите чаршафи. Репутацията му щеше да рухне, ако го завареха тук сутринта.

Тес отвори едно око. Той бе взел ризата и ботушите си. Предложи му да си върви. Той изпъшка болезнено. „Искам да те усещам...“

— Не. Няма да те излагам, Тес.

— Вярвам, че това е другият начин, капитане — тя го дръпна силно за рамото и той рухна до нея.

— Малка вещица, това си ти — промърмори той, неспособен да устои на съблазнителното предложение.

— Да, и на теб ти харесва — прозя се тя и се усмихна, когато той взе една възглавница. — Дан? — тя извърна поглед към него. — Панталоните.

— Моля те, Тес, нито дума повече — Дан притисна пръст до устните ѝ, когато тя продължи да протестира. — По дяволите, жено — промърмори той вдървено, като се бореше с желанието си да я повали под себе си. — Аз не съм никакъв проклет светец! — после я прегърна с ръка през кръста и хвана закръглената ѝ гърда.

Тес въздъхна доволно, сгуши се в извивката на тялото му и веднага заспа, без да съзнава колко близо до нея бе Дан.

Само за миг Дан реши. Тя се нуждаеше от него. И въпреки че не искаше да го признае дори пред себе си, Дан Блакуел се нуждаеше от нея.

\* \* \*



Като държеше с една ръка подноса със закуската, Дънкан почука леко и когато не чу никакъв звук отвътре, бавно отвори вратата на каютата. Той замръзна; гледката, която го посрещна, зашемети стария моряк. И го вбеси. „Да те вземат дяволите, кап'тане!“ Дънкан се обърна, поклати глава и затвори вратата с трясък.

Дан рязко отвори очи и в първия момент не можа да забележи нищо друго, освен женствените форми, притиснати интимно към тялото му. Тес. Сладка вещица. Изминалите часове нахлуха обратно в съзнанието му и Дан се усмихна нежно, когато се обърна, за да погледне спящата жена, чиято черна глава лежеше на гърдите му. Красотата ѝ бе безупречна, а лекият загар на кожата някак си ѝ отиваше. Устните ѝ бяха леко подпухнали от целувките му, а тънката презрамка на ризката ѝ бе паднала от рамото ѝ, като му предоставяше примамливата гледка на щедрата ѝ гърд. Ръката му се плъзна по меката извивка от хълбока до кръста ѝ, а в съня си тя протегна ръка към гърдите му. Тялото ѝ бе идеално оформено и Дан се чудеше как една жена може да придобие такава чудесна физика. Да, силна и изящна — той се усмихна широко — и извънредно страстна. Изкушаваше се да я събуди и да усети отново онова великолепно избухване. Въпреки че бе имал и други жени, Дан никога не бе познавал момиче, толкова пламенно в любовта си; да, или пък толкова наслаждаващо ѝ се. И той мълчаливо си призна, че през целия си живот никога не се бе чувствал толкова уязвим, колкото когато тя го държеше уютно в тялото си.

Мъжествеността му откликна удивително бързо на изгарящите представи, които изникваха в мозъка му и Дан знаеше, че едно докосване до тази жена никога няма да му стигне. Желанието му бе глад, който започна да го мъчи, когато за първи път я държеше в ръцете си и бе безсилен да овладее съзнанието, че тя го желае толкова откровено. Отметна назад един черен кичур и я целуна нежно по челото. Стройният ѝ крак се преплете по-здраво около неговия. Той наведе глава, за да вкуси устните ѝ, когато чу стъпки зад вратата на каютата. Тялото му веднага се стегна, хвърли поглед през прозореца. По дяволите! Дневна светлина. Внимателно се откопчи от нея. Тя простена, но не се събуди, а просто се сгуши на неговата възглавница. Дан скочи от леглото, измъкна джобния си часовник, отвори капака и го погледна. Рано беше, едва се бе съмнало.

Внезапно почувства вина. Не смяташе да заспива. Възнамеряваше да напусне каютата рано, за да не ги открият така. Не би могъл да понесе накърнената ѝ чест пред екипажа заради това, че той не можеше да контролира страстната си натура. Дан бе честен към себе си. Тес бе жестоко разстроена, говореше несвързано, и макар че го желаше повече от всичко друго, той знаеше, че би могъл да отложи любовенето им за друго време. Един слаб гласец му се надсмя. Кого искаше да заблуди? Бе я пожелал толкова страстно, че тялото му изтръпна от болка при спомена за това. Почеса се по врата, като се питаше разсеяно какво го бе събудило преди малко.

Той се упъти към скрина, измъкна оттам нова риза и бричове и бързо се преоблече. Претърси каютата за ботушите си и ги откри до леглото. Нахлузваше единия ботуш, когато погледът му отскочи от купата с вода от предишната нощ, а после пак се върна на нея. Очите му се разшириха. Водата бе оцветена в розово от кръв. Исусе! Той погледна към Тес. Как бе възможно това? Той не бе усетил препятствие, когато проникна в нея. А и тя изглеждаше, хм, опитна. Тя бе на двадесет и пет, за Бога! После си припомни нещо друго. Тя може и да знаеше как да възбуди един мъж до невероятна степен, но Дан бе сигурен, че почти не познаваше реакциите на собственото си тяло, като чак сега си спомни подплашения израз на лицето ѝ, когато стигна до кулминацията. Беше ли възможно в този смисъл тя да е девица?

С бушуващо в него странно чувство Дан дръпна силно ботуша нагоре, после се изправи и излезе да изхвърли водата и събере разпилените дрехи. Той застина, когато вдигна късото кимоно от пода и потърка материята между пръстите си. Беше по-твърда от коприна и сатен, но по-тънка от тях. Той щеше да го хвърли на таблата на леглото, когато забеляза етикет. Намръщи се, докато четеше спираловидното писмо. *Кимона Мисакацу. Направено в Япония. Япония?* Прочете написаното на гърба. *Инструкции за пране. Машинно пране, особен режим, хладка вода. Без белина. Суши в центрофуга.*

Със сключени вежди Дан остави кимоното на един стол и се насочи към вратата. Не му харесваше това, че не можеше да разбере значението на тези думи. Пране на дрехи в машина? Сигурно щяха да станат на парцали? Ами „суши в центрофуга“? В какво и как? Не искаше да изглежда малоумен, като попита Тес.

Той се спря с ръка на бравата и се послуша, преди да отвори вратата. Предпазливо погледна навън, после излезе в коридора и се упути нагоре. Дан не отговори на никого, всъщност много малко хора го попитаха нещо, но осъзна, че заради Тес не би се спрял пред нищо, за да ѝ спести всякакви насмешки.

Нямаше защо да се тревожи за това, защото екипажът на „Морската Магьосница“ я обожаваше. Без да го съзнава, тя бе спечелила твърдите им сърца и на борда нямаше и един човек, който не би умрял за нея. Тя бе спасила живота на някои от тях, на капитана, и най-важното, бе им простила злонамереното държане.

\* \* \*

Тес се събуди бавно, сънена усмивка се появи на устните ѝ, докато търсещата ѝ ръка се протегна под натрупаните завивки. Когато намери мястото до себе си изстинало и празно, тя отвори очи и се подпря на лакът. Въпреки че бе разочарована да се събуди сама, Тес се усмихна, докато поглаждаше чаршафа. Изминалата нощ бе безумно вълнуваща. Никога не бе си представяла такова нещо. Тя пламна при спомена за собственото си агресивно поведение и се тръшна обратно на възглавниците. „Ето какво значи да си мома повече от пет години — помисли си тя. — Всичко това натрупва сексуална енергия.“

Действителността нахлу в сладострастните ѝ спомени със силата на плесница.

Капитан Блакуел вече не бе ексцентрик, а истински. „Живеея в 1789 година“ — призна си отново тя. Предишният ден премина през мозъка ѝ с учудваща яснота. Лебедката, мистър Потс, битката и кръвта. Тръпки я побиха, когато си спомни колко близо до смъртта бе Дан. „Какво трябваше да направя? Какво да правя сега?“ — измъчваше се тя с пламтящи очи; чувствата ѝ я задушаваша. Тес седна, провеси крака от леглото и потърка лицето си. Стегни се, Ренфрю. Плачът няма да ти помогне, сълзите не означават нищо. Ти си забодена тук. Настрой мисленето си. „Исусе! Двеста години!“ — помисли си тя, стана и посегна за кимоното си. Спря се с протегнатата ръка. Внимателно положена, на стола лежеше чиста риза от виненочервена тафта, черен колан и красиво бродирана блуза от виненочервена коприна, изящно

обшита с дантела с подобен цвят. Корсет, долна риза, чорапи, фуста, дреболиите — отново. И всичко това в наситено розово. Тес се намръщи. „Сигурно има изобилие от женски дрехи на този кораб“ — помисли си раздражена тя. Проклет пират, плячкосващ магазини за жени, без съмнение.

Измита и облечена, Тес реши по-добре да ходи боса и напъха чехлите под леглото. Дръпна натъпканите с мъх покривки и осъзна, че не е готова да се качи горе. След като изтупа възглавницата за трети път, тя грабна една четка за коса, отиде до прозореца и се отпусна на кадифето.

„Трябва да остана тук — помисли си тя — или поне докато не се появи друга стена. Съвземи се, Ренфрю. Най-напред, шансът това да се случи, е един на трилион. И какво, ако наистина се появи друга черна стена?“ — питаше се тя, докато прекарваше четката през косата си. Кой можеше да каже дали щеше ще попадне в своето време или в някое друго? Дали щеше да се върне напред? И колко далеч? В 60-те години? В 70-те? В деветнадесети или в двадесети век? Ами ако не уцели стената и бъде пренесена още по-назад? Може би на друго място? Трябваше ли да поема риска да попадне в по-лоша ситуация?

Не, засега бе в 1789 година, тук, в Карибите. И щеше да се възползва максимално от това положение. Усмивка се появи на устните ѝ, когато погледът ѝ падна върху килима. Изглежда, че вече го бе направила.

Тес все още не бе събрала кураж да се качи горе на палубата, когато на вратата се чу почукване.

— Влез — извика тя, докато търсеше в чантата си нещо, с което да забодне косата си.

Дънкан показва главата си през вратата и тя се усмихна лъчезарно.

— Добро утро, Дънкан.

В ръцете си държеше поднос; той бутна вратата с рамо и влезе вътре.

— Става вече почти половин час след четвъртата камбана, милейди, но все пак добро утро.

Тес хвърли бърз поглед на небето, докато свиваше плитката си на кок. „Трябва да съм спала повече от дванадесет часа“ — помисли си тя и погледна пак стареца.

— Предполагам, че едва ли ще има полза, ако настоявам да ме наричаш Тес.

Той остави подноса на масата с остър звън.

— Със сигурност няма.

— Не мисля така — измърмори тя, когато той махна покривката.  
— Знаеш ли, Дънкан, не си длъжен да ме обслужваш така — тя махна към подноса, един дантелен маншет се развя. — Грижила съм се сама за себе си доста дълго време.

— Тогава е дошло времето да ви се угажда — каза той сериозно, като разгъна ленената салфетка и с жест я покани да седне.

Тя го направи, но когато той започна да постила салфетката на скута ѝ, тя я грабна.

— Аз не съм дете — напомни му тя, а после го покани да седне на масата.

Той се ухили и услужливо зае мястото срещу нея, като си мислеше каква прекрасна гледка е тя за уморените му очи. Свежа и енергична. Не бе чудно, че капитанът — той се намръщи — внезапно си загуби ума по нея. „Младият жребец се е възползвал от нея“ — заключи Дънкан, като знаеше как действа капитанът с хубави момичета. Дънкан щеше да направи така, че това да не се случи отново, като се самоназначи за неин пазач. „Поне докато не си разменят клетвите“ — добави той мълчаливо. Веждите му се сключиха по-здраво. Дънкан разбра, че момичето не изглеждаше разстроено от случилото се предишния ден. Не приличаше на това, което бе наблюдавал у жените в миналото. Едно разклащане на крехкия им свят и следваше цяла седмица нервничене, припадъци и хленчене...

— Чу ли ме, Дънкан? Ало? Ало? — тя размаха ръка пред лицето му. — Къде витаеш, Макпийт?

Той премигна, изчерви се.

— Извинете ме, мис. Аз...

Тя постави ръка върху неговата.

— Добре ли си? — той изглеждаше озадачен. — Забрави го — махна тя с ръка и му предложи резен ябълка. — Питам за мъжете, за ранените.

Дънкан въздъхна, чертите на лицето му се отпуснаха, когато ѝ позволи да го придума да сподели закуската ѝ.

— Те са добре, момиче. Не се безпокой за нищо. Повечето са по местата си вече.

— Но не и мистър Сайкс, нали? — попита тя, учудена от твърдостта на екипажа на Дан.

Дънкан се ухили.

— Почива на слънце, както наредихте, мис — загорелият моряк май разправяше историята за геройствата ѝ вече за десети път през деня.

— Добре. Искам да го видя по-късно.

Дънкан гризеше бисквита, когато Дан прекрачи прага. Погледът му веднага се спря върху Тес. Тя се вторачи в него. Той ѝ се усмихна с ъгълчето на устните си и сърцето ѝ пропусна един удар при вида на мъжествената му фигура, а въображението ѝ изпадна в транс при спомена за пламенните му целувки, гладка кожа и... удоволствието.

Тя облиза внезапно пресъхналите си устни и в този момент разбра кои са главните неща в живота ѝ. Трябваше да го убеди, че не е луда, че наистина е дошла от бъдещето. Тя можеше да докаже веднага историята си с това, което се намираше в чантата ѝ, както и със самата чанта, но поради известни причини Тес не искаше да се разкрива толкова много, тя искаше Дан да повярва на думата ѝ. Да повярва в нея.

„Няма да е никак лесно“ — реши тя, като си спомни колко се ядоса той предишния път, когато спомена за това. Дан Блакуел нямаше да приеме истината като евангелие и Тес знаеше, че няма да може да го убеди изведнъж, че действително е дошла от бъдещето. По дяволите, та и самата тя трудно го вярваше. Това, което трябваше да направи, бе да поражда съмнения в ума му, въпроси, които да бъде принуден да ѝ задава. Само тогава можеше да му каже всичко.

— Добър ден, милейди — наруши той проточилото се мълчание; гласът му бе дълбок и дрезгав.

— Здравейте, капитане — в един нелеп миг Тес се чудеше дали не е забравила да облече ризата си, като го виждаше как я гледа.

— Довиждане, Дънкан — добави Дан, пристъпи навътре и тръгна към писалището си.

Столтът изскърца, когато Дънкан рязко се изправи на крака.

— Довиждане, капитан Блакуел — натърти той; острият му глас привлече вниманието на Тес.

Дан спря да прелиства страниците на една книга. Сви вежди. Прислужникът изглеждаше като въоръжен пазач — твърд поглед, стиснати устни.

— Ако си свършила, момиче, аз ще те придружа до палубата — каза Дънкан, като хвърли свиреп поглед към капитана.

Дан се намръщи над навигационното ръководство.

— Искам да поговоря с лейди Ренфрю, Дънкан. Ти можеш да тръгваш — каза той и обърна една страница.

Дънкан не се помръдна и на инч.

„Какво по дяволите става тук?“ — чудеше се Тес, докато ставаше бавно; погледът ѝ се местеше от единия мъж на другия.

— Свободен си, Дънкан — повтори Дан, като седна на писалището и натопи едно перо в мастилницата. Започна да прави бележки върху книгата.

Тес успя да забележи, че на Дънкан му бе трудно да се подчини и да не каже това, което имаше наум, каквото и да бе то. Той вдигна подноса, кокалчетата на ръцете му побеляха от свирепата им хватка.

Тес сложи ръка върху ръкава му.

— Никога не съм те виждала такъв, Дънкан. Можеш ли да му кажеш какво ти е?

Той въздъхна, чертите на лицето му омекнаха.

— То е, понеже те обичам, момиче. И никога няма да си простя, ако се отнасят зле с теб.

Тес се намръщи, още по-смутена, когато той протегна ръка и докосна бузата ѝ, а после тихо ги остави сами.

Тя погледна към Дан.

— Някаква представа за какво беше всичко това?

Той постави перото на мястото му, поръси написаното с пясък и после се отпусна назад в коженото кресло. Погледът му бавно обходи тялото ѝ, докато говореше.

— Да. Изглежда, че Дънкан е разстроен заради мен. Поради причини, които все още не разбирам.

Сърцето ѝ спря от знойния му поглед.

— И дори не те е грижа за това, нали?

— В него има майчински тенденции — обясни той, като стана от креслото си и заобиколи писалището.

„Не мога да му позволя да ме докосне“ — помисли си тя, но не можа да помръдне и мускул, докато той се приближаваше. Преди да успее да се дръпне, той сграбчи ръката ѝ, дръпна я рязко в прегръдката си и я целуна жадно. Впи устни в нейните, прекара езика си зад бариерата на белите ѝ като слонова кост зъби и отпи от сладката ѝ енергия. Ближеше, хапеше, а после погълна ниските ѝ стонове. „Господи, потъвам“ — помисли си той, луд от желание по нея.

Тес увисна върху него, обви ръце около врата му и отговори на търсещите му устни. Защо да се бори сега? Тя се топеше, мека като масло отвтре, докато ръцете му се вкопчваха във формите ѝ и ги притискаха върху твърдите му мускули. Тя бе замаяна и останала без дъх, когато той се дръпна.

Той притисна челото си в нейното.

— За Бога, копнеех да направя това още когато те напуснах тази сутрин.

— Виж ти! Можеше да ме излъжеш — задъха се тя.

— Извинявам се, ако съм ти причинил някакво прекалено безпокойство.

— Не съвсем, но ти със сигурност казваш много с тези трап... хей, какво има? — гледаше я толкова странно.

Той прекара пръст по устните ѝ, гласът му се понижи до шепот.

— Заболя ли те, момиче?

Тя се намръщи и се дръпна назад напълно объркана.

— Какво искаш да кажеш?

Той затвори за кратко очи и въздъхна. Въпросът, който го тормозеше днес, трябваше да получи отговор.

— Миналата нощ... имаше малко кръв, но аз не усетих съпротива, когато...

— Стой! Почакай малко, Блакуел — тя го блъсна по гърдите, не грубо, но достатъчно силно, за да я разбере ѝ да я пусне.

Тес се обърна встрани, като се опитваше да събере самообладанието си, и откри, че ѝ е трудно да се владее, когато той бе наблизко. Защо му трябваше да започва тази тема? Защо? По дяволите, нейното минало бе нейна тайна, която трябваше да бъде погребана.

— Господи, какви нерви имаш, човече — каза тя с груб глас, обърната с гръб към него, докато се вглеждаше в огледалото.



Дан усети яда ѝ дори и през разстоянието, което ги делеше, но не можеше да замълчи.

— Тес, не исках да любопитствам...

— Но го правиш — отрязва го тя. — И аз съм наистина възмутена!

Един мускул играеше по челюстта му.

— Имам право да знам всичко, жено.

— Охо, не, нямаш, Блакуел — думите ѝ го блъснаха. — Просто е заговорило мъжкото ти самолюбие — тя се спря. — Предполагам, че си очаквал девица?

— Не, и това няма значение.

Тя му се присмя:

— По това време...

— Дори и сега, Тес. Кълна се!

— Тогава защо ме тормозиш? — тя потърка челото си. — Слушай, Блакуел, ти си имал други жени в леглото си и аз не те питам за това, така че не насилвай нещата, о'кей?

Дан се пресегна за нея, дръпна я за ръката, докато тя не се обърна към него. Държеше главата си извърната, отказваше да го погледне в очите. Той нежно я хвана за брадичката и я накара да срещне погледа му. Тогава видя блясъка на сълзите в оловносивите ѝ очи, крайното унижение, изписано на лицето ѝ.

— Ах, Тес — промърмори нежно той, като я притегли в ръцете си. — Какво, за Бога, ти е направил той?

## ГЛАВА 14

— Той ме използва — прошепна тя толкова тихо, че той почти не я чу. — Използва ме така, като че ли нямах чувства, които можеха да бъдат наранени — тя зарови лице в извивката на шията му и заплака; тих плач на срам и съжаление.

Ръцете му, топли и успокояващи, гладеха гърба ѝ нагоре и надолу. Допирът им бе нерешителен, но нежен. Толкова нежен.

Тес искаше да се ядоса на това нахлуване в личния ѝ свят, но не можеше. Истинското съчувствие, изписано на лицето му, бе стопило негодуванието ѝ. Не бе я попитал подло, за да наблюдава страданието ѝ; Дан се бе опитал да ѝ спести много от това. Той бе объркан, този мъж от осемнадесети век се нуждаеше от отговори, а поради причини, които не можеше да определи, тя изпитваше нужда да му каже всичко.

Дан притисна устни до уханната ѝ коса. Боже мили, каква ли подлост бе извършил този мъж, за да ѝ причини такава мъка? Той стисна клепачи, отворен, че е отворил такава рана и което бе по-лошото, с не повече такт от един училищен побойник.

— Замълчи, любов моя — промърмори той, като я взе на ръце и я отнесе на пейката до прозореца. Седна, като я държеше в скута си, а сълзите ѝ капеха върху него.

— Всъщност грешката бе моя, че бях толкова глупава. Разбираш ли — тя се разхълца, — в колежа бях спортистка с репутацията на самотница и, е, добре, мъжете ме смятаха за някакво особено предизвикателство.

— Недей, Тес. Не говори повече. Това е твоя тайна. Прости ми, че се наврях там, където нямах право.

Тес вдигна глава, избърса сълзите по бузите си и продължи, все едно че не бе го чула.

— Емил беше хубав, съблазнителен и аз се оставих да ме прелъсти. Бях в леглото му, той бе вътре в мен и... — Дан видя как срам залива лицето ѝ. — Той ми се надсмя, каза, че не може да чака да каже на приятелите си, че все пак не съм студена кучка, а просто

плашлива малка девственица — гласът ѝ трепереше, тя се мъчеше да се овладее. — Това бе само шега, Дан, игра. Да ме вкара в леглото бе облог между такива като него, а цената бе девствеността ми — тя се сгърчи от спомена, а гласът ѝ стана по-студен от всякога. — Блъснах го, грабнах дрехите си и излязох на улицата още преди да съм се облякла напълно — погледът му се впи в някакво петно в далечината. — Той не спря да се смее, а аз вече не позволих на мъж да се доближи достатъчно до мен, за да опитам отново — тя затвори здраво очи, вече по-спокойна; разказът някак си бе облекчил унижението от цялата тази отвратителна история. Тя мълча дълго, преди да прошепне: — Това се случи преди пет години.

Яростта премина през Дан като ураган.

— Мръсни копелета — изръмжа той и тя отвори очи. — Ще им поискам удовлетворение за това!

Тес потисна усмивката си. Това, че тя виждаше смешното в архаичната му реакция, нямаше да му е много от полза точно сега.

— Не можеш да направиш това, Дан — тя слезе от скута му и седна до него.

Той ѝ хвърли кос поглед, един мускул заигра на челюстта му.

— Бъди сигурна, жено, че ще го направя.

— Блакуел — каза тя търпеливо. — Емил няма да бъде роден през следващите сто седемдесет и пет години.

— Тес! — предупреди я той; не му харесваше убедеността, която виждаше в очите ѝ.

Тя не настоя.

— Няма значение — махна с ръка. — Нека просто да приемем, че той не е някъде, където можеш да го намериш.

— Ще го намеря. И ще...

— И какво? Ще го убиеш? — изразът на лицето му показваше, че с удоволствие ще направи точно това. — Защо? Всичко свърши. Не ме е грижа за това, Дан. Вече не — тя протегна ръка, пръстите ѝ се плъзнаха по бузата му. — Но наистина е мило от твоя страна, че искаш да защитиш честта ми.

Лицето му все още бе намръщено.

— Можеш ли да ми простиш, че те накарах да преживееш отново всичко това, Тес?

— Сигурно — тя сви рамене, очите ѝ играеха палаво. — А ти ще искаш ли удовлетворение за това, че аз те прелъстих?

Дан премигна шокиран, после изсечените му устни се разтегнаха в широка усмивка.

— По дяволите, ти си нахална мома.

— Да, и на теб ти харесва това — забеляза тя, като се бореше с тежките ризи, за да стане.

Ненадейно той я грабна в прегръдките си, дръпна я в скута си и започна да я целува, бавно, еротично, един урок по истинско измъчване на сетивата ѝ.

— Да — задъхваше се той срещу устните ѝ. — Признавам, че наистина се радвам на дръзкото ти поведение, вещице.

Тя притисна устата си в неговата; езикът ѝ бавно се изви и облиза устните му, а дълбоката му тръпка обгърна всичко около нея като с топло кадифе. Погледът му срещна нейния и Дан бе разтърсен до дъното на душата си от това, което видя там.

— Миналата нощ, Дан... — тя галеше лицето му — аз открих какво ми е липсвало през тези толкова дълги пет години.

Пръстите ѝ ровеха из косата му; тя улови устата му още веднъж и позволи на чувствата си да се излеят върху него. Господи, как обичаше да се целува с него! Той бе толкова добър в това. Дан Блакуел бе мъж, на който тя не можеше да устои, да го мами и да си отиде от него, и Тес внезапно изпита благодарност, че бе захвърлена в неговия свят. Дълбок стон се откъсна от гърдите му, когато езикът ѝ се провря между устните му, и той я стисна по-здраво, а ръката му се плъзна под виненочервената материя на хълбока ѝ. За негово разочарование тя рязко се изтръгна от прегръдките му и стана.

— Ще ми липсваш, капитане — каза тя разтреперана и го накара да се изправи, като му напомняше по този начин, че не са единствените на борда, колкото и да му се искаше това.

Тес се усмихна леко, когато той смотолеви някаква ругатня и потри врата си. Страдаше малко, тя можеше да забележи това, и то ѝ доставяше удоволствие. Тя също не се чувстваше чак толкова добре.

Тя се отдалечи, преди да бъде съблазнена, и почти бе стигнала до вратата, когато в него възникна една мисъл.

— Тес? Ти си учила в университет? В колеж?

— Да. Завърших с отличие — тя отвори вратата.

— Как е възможно това?

Тя се спря и погледна назад през рамо.

— Знаеш ли, Блакуел, ти задаваш твърде много лични въпроси за човек, който не е споделил и една трошица от *своето* минало — тя задържа малко по-дълго погледа си върху него; изразът на лицето ѝ му показваше, че трябва да се откаже от това и че тази едностранна връзка бе започнала да я дразни до смърт. После излезе навън и го остави сам в каютата.

Дан се вкамени; срамуваше се от любопитството си. „Колеж? — Ами, лъже!“ — разсъди той. Нито един университет не позволяваше на жени да пристъпят прага му. По дяволите! Почеса се по тила, почти стигнал за втори път до първоначалните си заключения. Той тръгна след нея с широки крачки, решен да не позволява на малката вещица да го скастрия така. Не и когато му говори лъжи.

\* \* \*

Миризмата на храна и щастливите звуци на флейта достигнаха до Тес, докато вървеше по тесния коридор. Тя се огледа точно преди да излезе от люка, който водеше нагоре, и стъпи на палубата.

— Добър вечер, мис — ухили се Дънкан на очарования ѝ поглед и залости вратата така, че да остане отворена.

Тес не откъсна очи от гледката пред себе си. Корабът грееше сякаш обсипан с хиляди светулки; жълта светлина струеше от фенерите, които се полюляваха с поклащането на кораба. Боси крака потропваха, докато собствениците им слушаха живата музика, посрббваха на глътки от дървени чаши и посягаха към пълните с месо дървени чинии, поставени на кошове и бъчви. Двама мъже танцуваха жига; единият от тях явно играеше ролята на жена със забрадката, завързана под брадата му.

— За какво е всичко това, Дънкан?

— Това е празник, Тес — каза Дан, стъпил на палубата зад нея. Очите му бяха свити и предпазливи, когато срещнаха нейните.

— Какво имате да празнувате?

— Защо, победата, разбира се! — намеси се Дънкан, като я стисна за лакътя и я отведе към перилата.

Тя издърпа ръката си и се обърна към стареца.

— Искаш да кажеш, че празнувате потъването на оня кораб? Та това е отвратително! — изсъска тя, като гледаше към Дан. — Да танцувате върху гробовете на всички онези нещастници!

Тес бесня не повече от две секунди, защото си спомни къде се намира. Тя си пое дълбоко дъх, успокои се, когато видя пленените моряци — облечени в чисти и прилични дрехи, те ядяха като изгладнели до смърт животни. Господи, те изглеждаха толкова слаби!

— Съжалявам — каза тя, като вдигна поглед и срещна очите на Дан, а после предложи на Дънкан най-хубавата си усмивка. — Съзнавам, че човекът, който можеше да празнува днес, можеше да е и оня идиот в жълт сатен — „И вероятно да го прави върху мен“ — помисли си тя с известен реализъм. Това трябваше да ѝ стане навик — малко повече да мисли, преди да си отвори отново устата. — Загуби ли хора, Дан?

— Не — той забеляза как чертите ѝ се отпуснаха.

— Добре. Това е достатъчна причина да имаме увеселение.

— Доволен съм, че го одобряваш — отвърна ѝ той саркастично.

Тес се намръщи, безпричинно обидена от отношението му, и бе доволна, когато той ги остави сами. „Какво му става пък сега? — чудеше се тя, като гледаше как гърбът му се отдалечава по посока на кормилото. Погледът ѝ отново се върна към обкръжаващите и тя видя, че всички около нея ѝ се усмихваха. — Какво промени отношението им към мен? Не питай, Ренфрю. Никога няма да получиш пряк отговор.“

— Добър вечер, лейди Ренфрю.

Тя се обърна по посока на гласа. Гелън Торп, русият хубавец, облечен в много по-добри дрехи от тези, в които досега го бе виждала, ѝ подаваше дървена кана.

Тя я прие и му благодари, докато отпиваше глътка. Закашля се и запелтечи за миг, което го накара да си помисли, че по някакъв начин я е отровил.

— Зле ли сте, мисис?

— Не — успя да изписка тя, като отблъскваше ръката, която се бе приготвила да я тупне по гърба. — Не пия, мистър Торп, поне не чист ром.

— Извинете ме, милейди — той се изчерви и погледна надолу към ръката си. — Изглежда, че съм ви дал моята чаша.

Погледът ѝ се стрелна върху чашите и тя избухна в смях. Той изглеждаше твърде разстроен за такава дреболия.

— Как е моята, мистър Торп?

— О, аз не съм я опитвал, милейди, кълна се.

— Успокойте се — каза му тя, смени чашите и отпи от сладкия плодов сок. — Трябваше да го направите, страхотно е. Може би трябва да ги смесим? — каза тя, като понечи да налее малко сок в неговото питие.

— Да ги смесим? — той покри отвора на чашата си, ужасен от предложението.

— Да. Аз пих веднъж такова, когато бях на около седемнадесет години, един „Бахама Мама“. Обзалагам се, че ако ги смесим, ще стане по-добре — тя не спомена, че онази нощ това я бе повалило като удар с парен чук по главата и тя се бе намерила в ремаркетото на камион със зеленчуци по пътя за Маями, без да има представа как се бе озовала там. Помнеше, че ѝ трябваше седмица, за да се съвземе. Това бе последното ѝ пиене.

— Не е игра, нали? — тя се ухили; той все още пазеше напитката си. — Заповядайте.

Тя вдигна чашата към устните си, но се спря, преди да я докосне. Очите ѝ се разшириха и Гелън видя как лицето ѝ побледня от невероятен ужас. В същински транс тя изпусна чашата и като не откъсваше поглед от някакво далечно петно, изтича с бързи стъпки към люка. Покри устата си с ръка, преди да откъсне поглед от хоризонта и да се промуши през отвора. О, господи, господи, не още веднъж! Тя не мислеше, че може да го понесе. Друг кораб, друга битка, кръв, смърт — в ума ѝ нахлу представата за ятагана, спускащ се над главата на Дан. Ръцете ѝ трепереха. Буца заседна в гърлото ѝ.

— Тес? — тя погледна нагоре. Дан се мръщеше насреща ѝ. — Какво става?

— Т-този кораб...?

— Да — каза той бавно, като гледаше в нея.

— Добре де — поиска да знае тя. — Чий е? Приятелски ли е? Ще има ли битка?

Дан се успокои. Той бе готов да накълца Гелън на късчета, като си мислеше, че помощникът му я бе обидил. Предложи ѝ ръка. Тя се вторачи в нея, после вдигна поглед към него.

— Ела да видиш сама какъв флаг е развял — предизвика я той; тънка усмивка играеше на устните му.

Заля я вълна на облекчение. Дан не би я върнал обратно горе на палубата, ако имаше някаква опасност. Като повдигна брадичка, тя се облегна на ръката му и тръгна заедно с него към вратата. Те се разходиха до перилата на десния борд и Тес видя малка лодка, плаваща към „Морската Магьосница“. Другият кораб бе голям колкото фрегатата и искреше като блестящ топаз върху черното кадифе на вълните. Побиха я хладни тръпки при мистичната гледка; платната плюсяха леко, бризът донасяше звук на флейти. Четиримата мъже в малката лодка с гребла изчезнаха от погледа ѝ, когато се доближиха. Неспособна да потуши любопитството си, тя се отдели от Дан и надникна над перилата, когато един облечен в черно мъж се изкачи на кораба; ботушите му стъпваха върху дървените стъпала отстрани по корпуса, а мощните му крака съкратиха разстоянието до тях със сила и подвижност, които възхитиха Тес. Тя бързо се мушна зад Дан, Дънкан и първите офицери. Все още не бе сигурна какво ще стане. Гостът се качи на перилата и застана прав с ръце на хълбоците; краката му се приспособяваха към клатенето на кораба.

— Блакуел, проклето сънливецо — изрева той. — Що за капитан си да оставиш отломки от бъчва с ром да се влачат из половината път до Западна Индия! — после скочи с тъп звук на палубата на няколко крачки пред Дан.

— По-добър съм от теб, ето какъв капитан съм. Имай малко уважение, конска задница такава, преди да съм те пронизал.

Тес си пое рязко дъх, когато Дан започна да измъква сабята си.

— Простете на младото паленце, милорд — каза гостът насмешливо, като се преви в нисък поклон. — Ваш покорен слуга, сър. Забравих, че се намирам в присъствието на един учен мореплавател.

— По-скоро бич — каза някой зад него.

Дан и гостът кръстосаха погледи, после и двамата избухнаха в смях. Те пристъпиха напред, стиснаха си ръцете и се прегърнаха силно, като се потупваха по гърбовете.



— Дяволите да те вземат, Рам, радвам се да те видя — каза Дан, като отстъпи назад; бледите му очи оглеждаха мъжа от главата до петите.

— Да, и аз също, приятелю — веждите му се събраха. — Как върви твоето разследване?

Дан се намръщи.

— Лоцманските дневници на Бенет не ми бяха от голяма полза. Почеркът му е отвратителен и никой от нас не може да разчете тази каша.

— Може би ще дадеш на твоя слуга възможност да хвърли един поглед — подхвърли Рам весело. — Смея да твърдя, че успяха години наред да чета драсканиците ти.

Дан се изсмя тихо.

— Само ако това арогантно отношение се промени.

— Доколкото си спомням, точно то те накара да ме наемеш, Дан — каза Рамзи, докато хвърли поглед върху кораба, който не бе виждал дълго време; тъкмо щеше да се обърне обратно към Дан, когато забеляза една фигура, застанала между Дънкан и първия помощник. — Кое е това апетитно парче, Дан? Откога си започнал да позволяваш мацки...

— Да не би изведнъж да си ослепял, човече? — изсъска Дан с поглед, пламнал изведнъж от гняв.

Рам го погледна и вдигна вежди, като забеляза играещия на челюстта му мускул. Погледът му се отмести обратно към жената. Ако тя не бе курва, тогава... Като пренебрегна всички други, той тръгна право към нея с очарователната усмивка на развратник. Дан простена на глас, докато го гледаше как крачи към нея. Рам се спря пред Тес.

— Такава рядка красота — промърмори той като на себе си; очите му, тъмни като шоколад, я огледаха от главата до петите.

„Какво държане“ — помисли си Тес, а после каза:

— Благодаря — и протегна ръка с намерение да стисне неговата.

Мъжът сграбчи пръстите ѝ и вдигна ръката ѝ до устните си. Очите му не се откъсваха от нейните.

— Не си ми казал, че си си взел съпруга, Блакуел — каза той, преди да ѝ целуне галантно ръка.

— Не, не е — поправи го бързо Тес. Господи, каква буца!

Кестенявите вежди се повдигнаха и устните му се разтегнаха в доволна усмивка.

— Какво щастие — прошепна той. Бавно освободи ръката ѝ с нетрепващ поглед. — Моля да ме представите, капитан Блакуел.

Дан стисна зъби; не бе сигурен какво чувство изпитваше в момента, когато тя бързо отрече връзката им.

— Джентълмени, да ви представя лейди Тес Ренфрю от Шотландия!

Тес му хвърли кисел поглед. „Предполагам, че титлата «лейди» никога няма да бъде изоставена“ — помисли си тя и реши да остави нещата така. Прибра ръката си.

— Лейди Ренфрю, този разлигавен пияница е Рамзи О'Кийф, капитан на „Тритон“, кораб-близнак на „Морската Магьосница“.

Кораб-близнак, хм? Като си спомни къде се намираше, Тес направи реверанс и го погледна, докато се изправяше.

— Приятно ми е, капитан О'Кийф — тя се усмихна, погледът ѝ се отмести от него. — А другите?

Рамзи махна рязко на мъжете да се приближат и представи първия и вторите си офицери; бе шокиран, когато тя сърдечно разтърси ръката на всеки от тях. Да, имаше нещо по-различно около тази жена и той реши най-напред да разбере какво точно бе то.

— Къде я намери, Дан? — попита Рамзи, като погледна приятеля си.

— Блакуел ме извади от морето, капитан О'Кийф, и аз мога и сама да ви отговоря.

Дан потисна усмивката от изненадания израз на лицето на Рамзи. „Да, Тес ще постави развратника на мястото му“ — помисли си той, но не бе сигурен дали не искаше тя да се държи на разстояние от О'Кийф, този майстор на прелъстяването.

— Сигурно вие сте причината да бъда повикан да вечерям на борда.

— Съмнявам се — Тес скръсти ръце на гърдите си. — Капитан Блакуел не ме осведомява за плановете си — тонът ѝ означаваше, че не я бе много грижа за тази малка изненада.

— Господи, Дан, та тя е безценна! — Рам погледна Блакуел. — Омъжена ли е? Сгодена?

Тес се огледа наоколо.

— Да не би случайно да изчезнах или нещо друго да ми се е случило? Ако говорите за мен, капитан О'Кийф, то говорете ми *на* мен!

Той се ухили.

— Ще бъде удоволствие за мен, милейди.

— Сигурен ли сте, че ще можете да го понесете?

Рамзи се засмя с тих дълбок глас.

— Да. Вярвам, че ще мога.

„Капитан О'Кийф е хубав мъж и го знае много добре“ — помисли си Тес. По десетобалната скала, в която Дан бе нейният еталон за десетка, О'Кийф бе твърда осмица. Той бе хубав, с изсечени черти на лицето, добре сложен, самоуверен, дори прекалено самоуверен с тесните бричове, които носеше на себе си, но именно тук свършваха приликите между двамата мъже. Дан не съзнаваше колко добре изглежда и когато се гледаше в огледалото, то бе да провери дали не е останала храна по лицето му, или нещо подобно. О'Кийф имаше усмивка на победител и твърде много чар и ги използваше в своя полза, най-вече с жени, реши тя. Той се интересуваеше от впечатлението, което правеше, което не бе лошо, защото то със сигурност бе приятно.

Дан я наблюдаваше, когато тя си позволи да задържи погледа си върху Рамзи. Той можеше да разпознае възхищението, когато го видя в очите ѝ. И най-лошото бе, че Рамзи ѝ отвърна със същото. „Трябваше аз да отида на «Тритон» — помисли си Дан, а после се упрекна за този внезапен изблик на ревност. Тес не бе негова, поне не в нейните очи. — А в твоите? — мълчаливо се попита той. — Искаш ли тази жена? Жена, която твърди, че е дошла от бъдещето?“

— Вечерята ще бъде сервирана след по-малко от час — наруши Дънкан тежкото мълчание.

— Ела да видиш тези лоцмански дневници, Рам, докато се преоблека за храна — каза Дан, за да отвлече вниманието му от Тес.

— Не, мисля да се разходя на палубата с дамата, капитане. Трябваше да ми кажеш за момичето, преди да ме докараш на борда.

— Ах, колко мило от ваша страна да ме поканите, О'Кийф — клъвна го Тес саркастично, а после му обърна гръб и заговори на Гелън: — Какво ще кажете за една обиколка на палубата, мистър Торп?

Гелън се изкашля, погледът му се стрелна към капитана, който отчаяно се опитваше да удържи смеха си, и към капитан О'Кийф, останал с отворена уста.

— За мен е чест, милейди — Гелън ѝ предложи ръка, като се опитваше да скрие самодоволната си усмивка, когато тя я прие.

— Извикайте ме, когато кльопачката бъде готова — подхвърли тя през рамо, докато се отдалечаваше със спокойна крачка заедно с първия офицер.

— Кльопачка? — попита Рам с любопитство.

Дан сви рамене.

Рамзи скръсти ръце на гърдите си, докато се възхищаваше на стройната ѝ фигура, на нежната извивка на хълбоците ѝ. Той тръсна глава, като се самообвиняваше. Всеки мъж можеше да разбере, че тя не е блудница, и когато погледът му падна върху хората от екипажа на Дан, Рам забеляза, че не е единственият, стигнал до такова заключение. Мъжете ѝ се възхищаваха като на картина от Рембранд, от разстояние, като не се осмеляваха да я докоснат, за да не разрушат този шедьовър. Рам обичаше изкуството — това, което можеше да бъде погалено.

Дан се кискаше от мястото си.

— Прелестите ти за съжаление са увехнали, старче. Смея да кажа, че за първи път на Рамзи О'Кийф му е отказана компанията на дама, и то по неин собствен избор — смехът на Дан бе тих, сърдечен.

Рам не сваляше поглед от нея.

— Твоя ли е тя, Дан? Спал ли си?...

— Не бъди груб — изръмжа Дан ниско. — След такъв кралски отпор дори и на теб ти е ясно, че дамата не принадлежи на никого.

Устните на Рамзи се разтвориха в широка усмивка.

— Тогава тя е свободна плячка?

— Жената не е фазан, Рам.

Когато тя отново погледна към тях през рамо, Рам ѝ кимна дори още по-леко.

— Кажи ми нещо за нея, Дан! — помоли тихо Рам и погледна приятеля си. — Не ми казвай, че не си забелязал това. Лошият ѝ говор, студената ѝ независимост. Не мисля, че някога съм срещал жена като нея.

Блакуел се наведе към люка и Рам го последва.

— И през целия си живот, О'Кийф, се съмнявам, че ще срещнеш  
такава — чу се Дан да казва.

## ГЛАВА 15

— Тя пристигна, сър.

Русият мъж се напрегна, макар че никой не разбра това, защото стройното му тяло остана отпуснато в изящното кресло с праметнат върху облегалката му крак.

— Пусни я вътре — нареди той с лениво движение, като че наистина не можеше да бъде обезпокоен. Вдигна кристалната чаша към устните си и отпи една глътка, като се вглеждаше в отворените врати на верандата, където лекият вятър нежно надипляше чистите завеси.

Миг по-късно облеченият в ливрея слуга се появи отново на прага с наведени надолу очи.

— Мисис Кабреа, сър.

Мъжът в креслото хвърли последен поглед към океана и се обърна към жената.

— Жълтото не ти отива, Лизи. Изглеждаш така, като че ли си нарисувана цялата в един ужасен нюанс.

Тя се изчерви от обидата.

— Един джентълмен обикновено става, когато в стаята влиза дама, Филип.

— Когато влиза дама, ако трябва да се съобразявам с този абсурден обичай.

Тъгълът на устата му се изкриви и Елизабет сви устни, като се бореше с желанието да го ухапе. Тя започна бавно да сваля ръкавиците си, пръст по пръст, след това махна малката шапка с пера от главата си. Нехайно остави прашните си вещи на полираната маса и влезе вътре, а широкият ѝ кринолин се полюшваше, докато вървеше бавно към бюфета. Елизабет очакваше момента, в който щеше да може да предаде вестите, които носеше. Тя се усмихна леко в себе си, докато пълнеше миниатюрна чашка със сладък портокалов ликьор.

— Лизи!

Гласът му прониза тишината, в тона му имаше предупредителна нотка. Тя трепна и разля малко от течността върху дървената маса. Избърса петното с пръст, облиза го и се обърна към него.

— Трябва ли да изстисквам сведения от теб, любими мой? — тонът ѝ подсказваше, че това би я забавлявало. Пръстите ѝ стиснаха дръжката на чашата, идеалните черти на лицето ѝ бяха помрачени за миг от страха. Преглътна. Филип Ротмиър не бе човек, който можеше да бъде насилван, напомни тя на себе си. — Честно, Филип — каза тя, като повдигна брадичка и нервно въртеше в пръстите си един кичур от къдравата си руса коса.

Седна, издърпа ръкава си, а след това насочи вниманието си към тучната гледка отвъд терасата, не съвсем сигурна какво точно ще направи той, когато я изслуша. С бялото на очите си видя как той стана от креслото си и се насочи към нея. Приблужи се, дългият му тънък показалец повдигна брадичката ѝ и я принуди да срещне сините му северни очи.

— „Чатъм“. Какво стана с него и с капитана му?

Елизабет се замисли защо ли се бе свързала с човек, който бе изпратил беззащитна жена в най-опасните райони на този остров да му върши работата. Причината бяха парите, реши тя и вдигна чашата към устните си.

— Той бе унищожен — тя усещаше напрежението му. — Всички, с изключение на един, са мъртви, а твоят хубав бриг не е нищо повече от купчина горящи дъски, плаващи по морето — завърши тя с известно задоволство.

Ноздрите му се разшириха, очите му се превърнаха в същински цепнатини, а отрупаните му със скъпоценности пръсти стиснаха изцялата чаша.

— Как? — попита той. Не бе особено впечатлен.

Изписаните ѝ руси вежди се повдигнаха.

— Има ли нужда да питаш?

Той я сграбчи за косата.

— Разкажи ми! — каза той тихо, като изви силно назад главата ѝ.

Дъхът му я удряше в лицето; миришеше на ликьор и Елизабет изпусна нервите си; страхуваше се да не я удари.

— Беше Блакуел.

Тя не успя да каже нищо повече, защото той я блъсна на пода и след това отиде до бара. Наля си разтреперан вино в нова чаша, изпи го на един дъх, след това напълни отново чашата и я вдигна към устните си. Внезапно я запрати срещу стената. Финото стъкло се счупи в измазаната стена, виното закапа като кръв, а привлечените от шума любопитни слуги веднага бяха изпратени за кърпа.

Той се извърна и леденосините му очи пронизаха жената.

— Лъжеш!

— Не! Той беше — Елизабет се дръпна към завесите, когато той тръгна към нея. — Вчера вечерта на брега бе намерен човек. Кормчията на Бенет — тя говореше, паднала на колене; на лицето ѝ бе изписана молба да ѝ повярва.

Той се надвеси над нея, широките му лапи стиснаха болезнено ръцете ѝ.

— Къде е този моряк? — попита той тревожно.

— В църквата. Той умира, Филип. Вчера вечерта го изморих с въпросите ти, докато отецът не ме помоли да си тръгна.

Хватката му се затегна, тя изпищя.

— Нещо друго, Лизи?

Сълзи потекоха от очите ѝ; Елизабет преглътна няколко пъти, не се решаваше да се изправи на крака, за да се освободи от хватката му.

— Блакуел има лоцманските карти — погледът му освирепя и под окото му заигра един мускул. — Морякът го е видял, а един юнга е влязъл в каютата му, Филип. Блакуел ги притежава! Той ще те намери!

Лицето на Филип внезапно се проясни, той се изсмя тихо и я блъсна настрана, докато се изправяше.

— Никак не харесвам надеждата, която усещам в гласа ти, Лиз. Не разчитай на това — каза той, като махна с ръка.

Елизабет се опитваше да се изправи с известно достойнство сред струпаните на куп платна и китови кости, докато той небрежно тръгна към отворената врата, като се поклащаше на токовете си.

— Не. Благородният капитан Блакуел е воден от желанието за отмъщение. Такава безполезна емоция! Толкова много грешки може да направи — той въздъхна уморено, погледът му блуждаеше между палмовите листа и се спря върху младото тъмнокожо момиче, което береше цветя в градината му. — Ще му трябват години на този надут самохвалко, за да ме намери из тези острови. Това бе единствената



причина, заради която избрах този рай за мухите — той въртна глава. — И все пак можеш да бъдеш съвсем сигурна, Лизи, че ще се радвам на сблъсъка, ако се стигне дотам. Бъди съвсем сигурна — усмивката му бе тънка, самоуверена и накара Елизабет да потрепери.

Филип представляваше приятна гледка — строен, с бяла кожа, с добре вчесана светла коса, но очите му смразяваха хората — студени като на акула, безмилостни. И Елизабет не искаше да има нищо общо с тайните, които те криеха.

Филип улови погледа ѝ, като се наслаждаваше на следите от уплаха върху грижливо изписаното ѝ лице, на потрепването на ръцете ѝ. Тя цялата бе пламнала от напрежение. Малката женица бе твърде прозрачна за играта, която играеше.

— Без съмнение Блакуел е наясно за двуличието ти — безпричинно ѝ напомни той.

Погледът на Елизабет се спря върху петното на полите ѝ. „Не, Дейн не знаеше“ — молеше се тя. Тя бе заедно с него, когато той разбра какво се бе случило с Дезире. Бе наблюдавала бесния му гняв, начина, по който той тръгна из града да търси Филип. Точно тя бе завела Филип при Дезире и баща ѝ, бе го насърчила. Нервна тръпка мина през тялото ѝ. „Дейн няма да ми стори зло“ — мълчаливо се убеждаваше тя. Ако се бе срещнала с мрачния капитан, Елизабет бе сигурна, че щеше да го накара да повярва, че тя самата също е измамена от Филип. Разсеяно попипваше топазената огърлица, блещукаща върху млечнобялата кожа над гърдите ѝ. Наистина, не се тормозеше особено от това, което Филип бе направил с лековерното дете; съзнанието ѝ не допускаше такива мисли. Елизабет щеше да си получи парите колкото може по-скоро, да намери кораб и да отпътува от това нещастно парче земя. Преди Дейн да ги намери.

— Трябва да тръгвам, Филип — каза тя, като гледаше смачканата си рокля. — Трябва да се преоблека — тъй като той не отговори, тя вдигна поглед. Дъхът ѝ спря от изражението на лицето му. — Не! — изстена тя, като се опитваше да се изправи.

Устните на Филип се бяха изкривили в жестока усмивка, докато сваляше завързаната около врата си кърпа, а след това бавно разкопча ризата си. Дантелените ѝ маншети се развяваха при движенията му. Проблясваха скъпоценни камъни, в които се отразяваше светлината, докато той бързо я сваляше от гърба си. Той я гледаше как нервно

ближе устните си и веднага се озова при нея, когато тя успя да се изправи на крака.

— Не, Филип, моля те. Недей пак.

Въпреки молбите си, тя остана замръзнала под празния му поглед. Грубите му ръце я хванаха за гърдите, пръстите му се впиха в колана на роклята ѝ. Тя се задъха, когато той разкъса плата на кръста ѝ. Бутна я на пода, след това разкопча копчетата на бричовете си. Очите ѝ се разшириха и тя избухна в ридания, като се опитваше да избяга.

Той я удари с опакото на дланта си, пръстенът му раздра бузата ѝ. После я сграбчи за челюстта и плътта ѝ побеля под пръстите му, когато обърна лицето ѝ към себе си.

— Никога не ми отказвай, Лизи. Ще съжаляваш за този ден.

Ужасена, тя кимна покорно, а сълзите капеха от големите ѝ черни очи. Той тържествуваше заради уплахата ѝ, наведен над нея, ближеше стичащите се по пръстите му капки кръв, доволен, когато сестра му се предаде.

## ГЛАВА 16

Когато Тес влезе в каютата, елегантно облечените мъже се обърнаха към нея. Бузите ѝ бяха зачервени от топлината и тя отметна разпилените кичури от лицето си, като се усмихна леко. Каяутата, която преди изглеждаше просторна, сега бе претъпкана с офицери.

Тя отстъпи назад към стената, докато моряци в престилки се точеха един след друг пред нея и носеха подноси с варена риба и пилета с гарнитура, печени ябълки и захарно цвекло, гърнета юфка със сос и сребърни съдове с твърд хляб и масло. Истинско масло, чудеше се Тес, докато един моряк наливаше червено вино в кристални чаши.

Погледът ѝ се разходи из каюткомпанията, слабо осветена от фенери и свещи. Върху дългата, покрита с белези маса бе сложена чиста покривка и излъскани калаени, сребърни и кристални съдове, а от аромата на храната ѝ потекоха слюнки от устата. Очите ѝ се спряха върху Дан, който стоеше пред огледалото и завързваше една връзка. Широките му рамене бяха покрити с тъмнозелено кадифе; той нагласяваше широката си вратовръзка. Сърцето ѝ подскочи, когато улови погледа ѝ в сребърното огледало. По дяволите, изглеждаше толкова добре.

Сакото му бе дълго, краищата му се развяваха почти като опашки отзад; тъканта не бе украсена, а яката бе висока и твърда. Снежнбяла коприна се показваше от шията и ръкавите му и Тес си помисли, че всеки друг мъж в нейното време щеше да изглежда смешен в това облекло, но Дан я накара да пламне. Панталоните му бяха бледожълтеникави, опънати до скъсване върху мощните му бедра, а подобно на О'Кийф и той носеше ботуши до коленете вместо чорапи, и обувки с катарамии. Дългата му коса бе прибрана назад с обичайната черна лента и буйните, все още влажни къдрици се увиваха около врата му. Той се обърна с лице към нея, като дръпна още веднъж зелената си брокатена жилетка.

Тя си пое бавно дъх, за да усмири пулса си.

— Изглеждаш много добре тази вечер, Дан — очите ѝ танцуваха немирно. — Кой би могъл да си помисли, че ще се изтупаш толкова добре за един пират?

Чу се тих смях някъде от дясната ѝ страна; Тес погледна натам и видя О'Кийф нехайно изтегнат на леглото, подпиращ се на свитата си ръка.

— Ах, Блакуел, тя е очарователна. Такова остроумие и двусмислени комплименти са истински извор за самолюбие на мъжа.

— Мисля, че вие и така ще оцелеете, О'Кийф. Имате достатъчно самолюбие за всички нас.

Няколко мъже се задавиха с напитките си, но Рамзи просто се ухили.

— Не ти пука много за мен, нали, момиче? — каза той, като скочи пъргаво от високото легло, напоено с нейния парфюм.

— Не ви познавам добре, за да не ви харесвам — отговори тя, докато той се приближаваше към нея.

— Може би тази вечер ще промените лошото си мнение за покварената ми душа? — той грабна ръката ѝ и я целуна бързо по кокалчетата.

Тес проточи врат, за да погледне нагоре към него. Господи, какъв ласкател.

— Ще видим, капитан О'Кийф. Запазвам си правото да задържа заключението си до момента, в който ще съм готова с него. А сега, ако нямате нищо против — тя издърпа ръката си, — моля да ме извините, докато се освежа — Тес се пхна в банята и въздъхна, след като затвори вратата. „Да се освежа!“ Господи, никога не бе помисляла, че ще се чуе да казва това!

Тя погледна надолу към нощното гърне и потръпна от отвращение. Никога досега през живота си не бе ценила повече модерните водопроводни инсталации, отколкото в този момент. „Да се оправиш с всичко това е цяло изкуство“ — помисли си тя, докато се мъчеше да използва грубите приспособления. Тя изми ръцете и лицето си от солта, махна фибите от косата си и изчетка черната маса до блясък, а после сви кичурите на женствен кок, като остави няколко да ограждат лицето ѝ. Тес се радваше, че роклята ѝ не бе като предишната. Тази бе по-сериозна и с по-високо деколте. Не понасяше

мисълта какво би направил О'Кийф, ако видеше малко кожа. Този мъж бе дявол на два кра... „Това вече не е хубаво, Ренфрю“ — смъмри се тя.

Тес трябваше да си напомня къде беше, а също и за съществуващите двойни стандарти. „Нежният пол“, така я наричаха те. Чудеше се какво биха казали за това Амелия Иърхарт, Рейчъл Маклийн и Сали Райд. Тя никога не се бе намирала в компанията на толкова много мъже като през последните две седмици и все още не можеше да свикне с цялото това внимание. Това се превръщаше вече в предизвикателство и тя знаеше, че трябваше да внимава какво казва, или по-скоро как се изразява. Рамзи бе добър приятел на Дан, може би най-добрият му приятел, както и капитан на един от корабите му и тя не искаше да става причина за разрыв между тях, без значение колко пресилена бе тази догадка. Като се увери, че нищо смущаващо не се показва, Тес се стегна и събра сили за предстоящата вечер. „Бъди безмилостна, Ренфрю. Не им цепи басма.“

Дан хвърляше от време на време по едно око върху вратата на банята. Когато тя най-после се появи, той едва се пребори с желанието си да прескочи през мебелите, за да отиде при нея. За Бога, как би могъл да бъде водач на хората си, след като единственото, за което можеше да мисли, бе тази жена и това какво бе за него да я прегръща, да я целува и да я люби? Той остави настрана чашата си и се обърна към Рамзи, без да съзнава, че е спрял да говори по средата на изречението. Тя вървеше към него. Изгарящите спомени от последната нощ изпълниха ума му — силното ѝ тяло, гладко, горещо и гърчещо се под него, молещо го да ѝ покаже това, което никога не бе познавала. Всичко, за което можеше да мисли, бе тази жена и как тя му бе дарила най-страстната нощ в живота му.

Те бяха донякъде изолирани в средата на стаята.

— Боже мили, Блакуел! За какво, по дяволите, мислиш? — попита тя нежно. — Изразът на лицето ти е съвсем неприличен!

Той ѝ се ухили малко криво и я накара да ѝ се завие свят, когато улови ръката ѝ и я постави върху своята. Наведе се по-близо към нея и прошепна:

— Мислите ми са твърде дръзки, за да ги изказвам на глас, любима.

Тес едва не се задави от нежните му думи, сетивата ѝ бяха разтърсени както когато я нарече така за пръв път — когато бе вътре в

нея на същото това място, където стояха сега. Безсилна да направи нещо друго, тя сведе поглед, после го погледна в очите.

— Великите умове мислят за едно и също, а, Блакуел? — промърмори гърлено тя.

Той отметна глава назад и дълбокият му сърдечен смях накара няколко глави да се обърнат.

Рамзи трепна, чертите на лицето му се изопнаха. Беше изминало известно време, откакто Дан се разсмя, но той продължаваше да се усмихва. Този човек бе дотолкова изпълнен с жажда за отмъщение напоследък, че не му бе оставало време да се радва на каквото и да било. „Да бях на негово място“ — помисли си Рам, като му завиждаше за тайните, които двамата споделяха в този момент. Интимният поглед, изпълнен с топлата и чувственост, който Тес отправи към Дан, накара Рамзи да почувства остра болка от ревност. Наложил му се да се успокоява. „Вечерята все още не е започнала“ — реши той самонадеяно.

Часовникът удари и Дънкан обяви, че вечерята е сервирана.

Тес се обърна към офицерите, които се изправиха зад столовете си, докато Дан я насочваше към далечния ъгъл. Тя вдигна тежките поли и седна, като хвърли поглед през рамо към Дан, докато той издърпваше стола под нея. „Имаше някакво мълчаливо послание в този нежен поглед“ — помисли си тя и се чудеше какво ли е било. Краката на столовете изскърцаха в пода; мъжете седнаха на масата едва след като тя се бе настанила удобно. „Едно момиче би могло и да свикне с цялата тази галантност“ — реши Тес, когато Дан зае място точно срещу нея. От лявата ѝ страна бе капитан О'Кийф със спиращата сърцето секси усмивка; от дясната — Гелън Торп. Тес забеляза, че всички те проявиха интерес към начина, по който тя постави салфетката си.

Дан я гледаше, без да съзнава какво слагаха в чинията му. Въпреки че нейната бе пълна, тя изчака търпеливо, докато сервираха на всички, и тогава най-после опита ястието. Несвикнали с женска компания, мъжете здравата гълтаха сервираната пред тях храна, но Тес се хранеше бавно, като се наслаждаваше на всяка хапка. Маниерите ѝ бяха безупречни, невероятно точни, и той забеляза как тя оставяше ножа встрани след всяка хапка, а после сменяше приборите в ръцете

си. Толкова елегантно. Всички други, включително и той самият, държаха ножа и вилницата в ръцете си постоянно.

— Виждам, че още държиш същия готвач, а, Блакуел — каза Рамзи, като се наслаждаваше на приятния дъх на варената риба. — Този странен малък човек решително приготвя чудесни ястия.

— Да, при оскъдните ни запаси той наистина се справя доста добре — отговори Дан.

— Познавате ли се с готвача, лейди Ренфрю? — попита Рамзи.

— Страхувам се, че не — тя отпи от виното си, като ѝ се искаше да е диетична „Кола“. — Капитан Блакуел ми забрани да слизам долу и аз предполагам, че там шефът е той.

— Мъдро разпореждане, Дан — каза Рамзи, като погледна капитана, а после пъкна щедра порция пиле в устата си.

— Аз все още не разбирам какво толкова лошо има в това да се слиза долу?

Забележката ѝ накара няколко мъже да се разкискат.

— Това не е подходящо място за една дама — каза ѝ Гелън. — А и нашият готвач си има репутация. Никой не влиза във владенията му.

Очите на Тес леко се разшириха.

— Никой? — тя погледна към Дан. — Дори и вие ли?

— Той има някаква особена мания по отношение на кухнята — Дан сви рамене и се наведе към чинията си. — Веднъж отрязва пръста на един моряк за това, че бе опитал малко от кейка му.

Тес остави вилницата си на масата с остър звън.

— Но това е варварство!

Дан отправи пронизващ поглед към Арън, а после погледна Тес:

— Не се тревожете, лейди Ренфрю. Той рядко се показва на палубата и изобщо не говори — хладният му тон показваше, че темата повече не бива да се коментира, и той се обърна към мъжа до себе си.

Тес се ядоса от отношението му към нея и каза рязко:

— Що за кораб е „Тритон“, капитан О'Кийф? — след това се обърна и го погледна.

— Фрегата, милейди, двойник на „Морската Магьосница“ — Рамски усмивката си, докато мажеше масло върху малко парче хляб, което после пъкна в устата си.

„Той е на около четиридесет години“ — помисли си тя.

— По-точно? Таванът сигурно е повдигнат? — той кимна. — Предполагам, че това е необходимо, след като вие сте толкова висок?

Той се ухили дяволито.

— Аха, значи все пак има нещо, което дамата е забелязала в този беден, самотен моряк.

— Искате да кажете, освен вашата самонадеяност?

Той сложи ръка на сърцето си, тъмните му очи блестяха.

— Ох, вие ме наранявате жестоко, прекрасна лейди, с отровните стрели, които забивате дълбоко в нежното ми сърце.

— Кожата ти е твърде дебела, О'Кийф — промърмори тя със смеещи се очи.

— Но все пак сте я пронизали цялата, милейди.

Изписаните ѝ вежди се повдигнаха.

— Да я направим по-мека с камшика, а?

Гелън се помъчи да сдържи усмивката си, но Рамзи отметна назад глава и се разсмя на глас.

— Ама че остър език имаш, момиче! Кажи, каква причина съм ти дал да бъдеш толкова сурова с мен?

— Аз не съм сурова, капитан О'Кийф. Правдива, мисля, е точната дума. Вие сте безподобен флиртаджия и аз знам това.

Рамзи се наслаждаваше на искреността ѝ.

— Мило момиче — грабна той ръката ѝ. — Няма ли някакъв начин човек да спечели студеното ти сърце?

Тя се освободи.

— Не знаех, че то може да извади такъв лош късмет.

Рамзи се намръщи; трябваше му малко време да разбере какво искаше да каже тя.

— Нали всички дами на възраст за женене желаят да си намерят възлюбен и да се омъжат?

— Вие сте на възраст за женене, така ли?

Забележката ѝ предизвика тих смях у мъжете, които седяха наблизо. Рамзи въздъхна тежко.

— Страхувам се, че в близко бъдеще няма да се оженя.

Очите ѝ искряха.

— Искате да кажете, освен ако няма пистолет, насочен към главата ви? — Рамзи направо се изчерви при тази забележка. — Защо



мъжете си мислят, че всичко, за което жените си мислят, е женитба, деца, готвене, чистене и пране. Прал ли сте някога, капитане?

Той поклати глава, а после попита:

— А ти, момиче?

— Разбира се.

Рам бе шокиран от отговора ѝ.

— Дамите обикновено оставят тези неща на прислужниците си — каза ѝ той.

Те всички я гледаха доста странно сега. Тя предизвикателно повдигна брадичка.

— Усилената работа е добра за душата, или не сте чули това? — беше доволна да види, че се засрамира малко. — Винаги съм се грижила сама за себе си, капитан О'Кийф, а прането е истинска болка. Не е това, което бих нарекла добър начин да прекараш деня — Тес знаеше, че прането в 1789 година ставаше чрез търкане върху камък. — И със сигурност не е основната ми цел в живота.

— Смея ли да попитам каква е тя — веждите му се сключиха.

Тес погледна към Дан и видя, че той слушаше внимателно.

— Преди две седмици бих могла да ви кажа, но сега не съм толкова сигурна — отговори тихо тя.

— Ще се върнете вкъщи, а после? — попита Рамзи и видя как изражението на лицето ѝ помръкна.

Тя погледна надолу в чинията си.

— Не мога, О'Кийф. Никога не бих могла да се върна у дома — „Понеже той не съществува“ — каза си тя и за миг помисли за Пени, като се надяваше, че кариерата ѝ все още е наред. След това я заболя, че Пени нямаше да бъде родена през следващите сто седемдесет и пет години!

— Сигурно има хора, които ви търсят? Роднини? Родителите ви, може би? — тонът на Рамзи изразяваше искрена загриженост.

— Едва ли — очите ѝ срещнаха погледа на Дан. — Те са мъртви. Катастрофа с кола... карета — бързо се поправи тя. „Пиян шофьор“ — мълчаливо беснееше Тес. Как можеше да им обясни, че бе запратена на пода на паркираната кола, като единственото нараняване, което получи, бе навехнатото капаче на коляното ѝ, а вторите ѝ родители бяха убити и олимпийската ѝ кариера отиде на вятъра.

— Моите съболезнования за загубата ви, милейди — каза Рам.

Дан за момент се почувства объркан. Щом семейството ѝ не я бе хвърлило в морето, тогава кой? Наистина ли бе скочила от кораба от страх за живота си? Някога той бе сметнал това изявление просто за бълнувания на една луда. Но сега...

— Благодаря, О'Кийф. А вие откъде сте? — попита тя, за да смени темата.

— Родом съм от Лексингтън, милейди.

— Как така нямате акцент?

— Може би защото не съм стъпвал на твърда земя близо петнадесет години.

— Боже мили! Да не искате да кажете, че сте на кораба толкова дълго?

— Да, морякът си е моряк, момиче — той насочи вниманието си към чинията.

— Вие също ли, мистър Торп?

Гелън преглътна, доволен, че тя най-после забеляза присъствието му.

— Не, страхувам се, че не съм толкова известен като капитана, милейди. Стават само десет години, откакто не съм стъпвал в семейната си плантация в Северна Каролина.

Тес се отпусна на стола си, като поглеждаше между двамата.

— Обзалагам се, че вие двамата сте оставили върволица от разбити сърца по цялото Източно крайбрежие!

— Нямам тази чест, милейди — подметна Гелън, като се кискаше. — Нямам тази репутация с дамите, каквато имат капитаните Блакуел и О'Кий... — той млъкна, когато усмивката ѝ увехна. — Извинете ме, лейди Ренфрю. Не исках да ви обидя.

— Не сте — тя отмести поглед. — Така... Вие с Блакуел имате репутация, хм?

Рамзи се наведе по-близо.

— Възможно ли е да усещам ревност в гласа ви, милейди?

Тя се изсмя гърлено, а дрезгавият звук накара Рамзи да пламне целия.

— Не, просто искам да знам истината, така мисля — тя опита рибата. — Каква репутация, мистър Торп?

Изглежда, той се почувства неудобно.

— Не такава, каквато бих обсъждал с дама — промърмори той, като извърна поглед.

— Охо! *Онази* репутация — очите ѝ искряха от смущението му. — Отпуснете се, мистър Торп. Мъжете и жените са факт от живота.

— Толкова съм доволен, че ви чувам да говорите така, лейди Ренфрю — промърмори Рамзи с кадифен глас.

Тес сведе поглед. „Спокойно, момче, спокойно.“ Тя бе достатъчно близо, за да усети мириса на одеколона му, да види невероятно дългите му мигли. „В някой от следващите дни — помисли си тя — той ще получи заслуженото си възмездие.“ Щеше да се влюби безумно в жена, която нямаше да бъде поразена от чара и добрия му вид, и Тес тайно се надяваше, че ще види този мъж да страда.

— Не, аз вярвам, че ако засилим армията си, това само ще им създаде впечатлението, че искаме да се бием — каза някой достатъчно високо, за да чуе тя. Любопитството ѝ бе раздразнено.

— Да не искате Съединените Щати да се оставят уязвими за англичаните? — забеляза Дан.

— Те няма да се осмелят да нападнат!

„Щяха — помисли си Тес, — в 1812 година.“

Дан се усмихна снизходително на младия офицер, избърса устните си и после хвърли салфетката в чинията си.

— Ние сме млада страна, мистър Флеминг, с правителство като бебе, което едва се е научило да пълзи.

— Но все пак, що се отнася до военната мощ, капитане, ти искаш да се мерим с Англия, Франция и подобните им...

— Ние можем — намеси се Рам. — Не сме ли доказали това? — около масата се чу одобрително мърморене.

— Съгласна съм.

Всички обърнаха глави към Тес; на лицата им се четеше удивление.

— Моля за извинение, милейди? — каза Флеминг, очевидно раздразнен от намесата ѝ.

Тес се огледа около себе си и забеляза лошо прикритата липса на уважение към мнението ѝ. Тя се наведе напред, готова да им даде един малък урок по равни права.

— Съгласна съм с Да... капитан Блакуел. Ако другите световни сили видят, че сме лесни за завоюване, че пристанищата ни са

незащитени, то тогава ние сме застрашени от нападение. Но ако подсилим армията и флота, които да станат колкото техните или подобри от тях, тогава те ще разберат, че няма да им бъде лесно с нас и ще помислят повече, преди да се решат да нападнат.

Внезапно настана мълчание, а от далечния ъгъл на масата Дан я гледаше под спуснатите си клепачи, като се възхищаваше на решителността ѝ да се включи в такъв разговор, в който не ѝ бе работата да се намесва. Той се наведе напред, постави лакти на масата и опря брада на сключените си пръсти.

— И какво, ако мога да попитам, предлагате да направим в тази ситуация, лейди Ренфрю?

Тес пренебрегна снисходителния му тон и си пое дълбоко дъх, докато връщаше мисленето си двеста години назад.

— Точно това, което предписва Конституцията.

Гарвановочерните му вежди се повдигнаха.

— Вие сте чела документа?

— Да, искате ли да ви цитирам преамбюла? — стрелна го тя в отговор и устните му се свиха, понеже разбра, че вероятно тя можеше да го направи. — Там се казва, че правителството ще събере и ще поддържа армия — „Но не са го направили, поне не и в следващите няколко години.“

— Конституцията позволява на Конгреса да набира и да поддържа армия, но за тази цел могат да бъдат отпуснати пари за не повече от две години — възрази Дан, като стана от мястото си и тръгна към бюфета.

— Знам това — каза тя, докато го наблюдаваше как изля в гърлото си няколко брендита и тръсна глава, когато ѝ предложи и на нея едно. — Но какво ще стане, ако се нуждаем от нея за по-дълго време? Аз мисля, че трябва да финансираме армия и флот през цялото време.

Дан прошепна нещо на един моряк, който си тръгваше с поднос.

— Защо просто не призоваваме доброволци, когато възникне нужда от тях? — намеси се някой. — Освобождението ни от Кралството е доказателство, че това върши работа.

— Вярно, мистър Камбърт, но ако всеки годен мъж бъде призован, кой ще остане да обработва фермите, да произвежда храна, облекло, барут и желязо, които са необходими за екипировката на

хората на фронтовата линия? — за момент всички замълчаха пред очевидното. — Ние не се самозадоволяваме. Можем ли да си позволим още един Вали Фордж?

Мъжете поклатиха тежко глави.

Дан се отпусна лениво на стола си, като разсеяно въртеше в ръка изящната кристална дръжка на чашата, и каза:

— Не можете да очаквате търговците да дадат стоките си доброволно. Откъде ще дойдат парите, с които да се плати на войската?

Погледите се обърнаха към нея, за да видят как ще отговори.

— Малка такса върху продажбата на стоки в Съединените Щати и мито върху стоките, минаващи през пристанищата ни, би трябвало да напълнят съкровищницата.

— Та точно това бяха направили и англичаните! — надсмя й се Камбърт.

— Не — Тес се наведе, без да забележи малкия човек, който влезе в каютата. — Те се опитаха да налагат такси и да ни уморят от глад, да ни контролират, но нашите войски им доказаха, че не могат да направят това. Не цветисти речи и изхвърлянето на някакъв си чай. На самите себе си дължим това да не позволим липсата на средства да унищожи това, за което загинаха всички онези момчета — тя тръсна глава, като си мислеше колко много войни все още предстояха. — Правителството не може да се крепи на обещания, вие знаете това. Да подкрепяме Конгреса и президента не е достатъчно. Сами да си наложим данъци, това е разрешението.

— Наистина ли вярваш в платената армия? — попита Дан, като си мислеше за един разговор на същата тема, който бе водил преди няколко месеца.

— Разбира се. Не бихте използвали, да кажем... услугите на ковач, без да му платите, нали? — тя не дочака отговора. — Да се плаща за защитата на свободата ни означава професионално обучена и добре екипирана армия. Да не говорим за предимствата, които предлага постоянната бойна готовност — това предизвиква неохотни кимвания. — Аз съм сигурна, че ще спя по-добре, ако знам, че по моретата се патрулира, а бреговете са защитени.

Имаше странен проблясък в очите на Дан, в който Тес не можеше точно сега да вниква.

— Добре изложено гледище, лейди Ренфрю — похвали я Рамзи, като хвърли бърз съзаклятнически поглед към Дан.

Гелън поклати глава, напълно зашеметен.

— Признавам, че за пръв път чувам жена да изказва такива възгледи, милейди, особено такъв интерес към защитата на страната си.

— Давали ли сте си някога труд да попитате някоя жена за мнението ѝ, мистър Торп?

Той се изчерви.

— Не, милейди.

— Опитвайте понякога. Може да бъдете изненадан.

— Мога ли да ви запитам откъде сте толкова информирана, лейди Ренфрю? — каза Арън Финч.

„Защото за мен това е история“ — помисли си тя, но каза:

— Баща ми беше военен, мистър Финч, а майка ми учителка, и аз съм видяла голяма част от страната ни от много по-различен ъгъл — „Хм, какво съдържано изказване.“

Дан не можеше да отрече убедеността в думите ѝ, но все още не знаеше какво да мисли, докато седеше и слушаше. Тя бе приковала вниманието на мъжете в каютата, напълно заплени, докато описваше земите на запад от Колониите. „Подробностите за планини, равнини и гори, които тя предложи, не могат да бъдат измислица“ — реши той, когато тя за пръв път обърна внимание на чашата без дръжка, от която изпускаше пара зелена течност.

— Казахте, че земята е по-плодородна на запад, нали, лейди Ренфрю? — попита някой.

— Да, на изток и на юг от областта Охайо — добави тя, като вдигна поглед към малкия среброкос човек, облечен в късо черно кимоно-жакет и торбести панталони. Веднага забеляза особените му черти, докато той слагаше един сладкиш в малка чиния, а после седна зад масата. — *Домо аригато*<sup>[1]</sup> — каза тя, като предположи, че той е японец.

Погледът му се стрелна към нея и Тес ахна, толкова бе напрегнат.

— Ееех. *Домо иташимашите*<sup>[2]</sup> — отговори той тихо, като се покланяше от кръста надолу.

Всички разговори замряха.

Дан внезапно се изправи с широко отворени очи, когато Хига-сан заговори бързо на Тес на език, който той никога не бе чувал. Тя се разсмя тихо, каза му отново нещо на същия изкълчен език и той забави ломотенето си. „Думи“ — напомни си Дан. Досега не знаеше, че този човек е способен да говори толкова много.

— Тес?

Тя го погледна.

— Какво ти каза той, момиче? — Дан зададе въпроса си нежно, тихо.

Тес се огледа наоколо. Все едно им бе казала, че е пътувала във времето. Добре, добре, добре. Тя се обърна към Хига-сан, като го попита дали разбира английски.

Той поклати глава, после въздъхна и кимна, като разпери пръстите на ръцете си. Те поговориха още малко, преди тя да обърне внимание на Дан.

— Той говори твърде бързо и аз му казах, че съм забравила японския. Каза, че това било сладка музика за ушите му.

— И вие разбрахте това? — попита Гелън удивен.

— Малко. Между другото. Но защо се шашкате?

— Това е нашият готвач, лейди Ренфрю — каза Дан. — Той едва ли е произнесъл и пет думи за десетте години, откакто е на служба при нас.

Сега бе неин ред да бъде изненадана. Този старец с любезно лице да е резачът на пръсти?

— А знаете ли поне името му?

— Поне това сме успели да установим — измърмори Дан троснато.

Тес се обърна към Хига-сан и му заговори, като се почукваше по челото, когато изразът не ѝ идваше достатъчно бързо. Той отговаряше бавно, а тя се хилеше; отговорът ѝ го накара да засияе, когато тя погледна към масата.

— Той е от Окинава, островите Рюкю южно от Япония, в Източнокитайско море. Аз имах удоволствието да поживея там три години.

— Чувал съм за тези острови — Дан погледна към Рамзи. — Капитан Джон Грийн говореше за тях — спомни си той.

Рамзи се наведе назад.

— Да, Китай, откъдето идват коприната и порцеланът — той се изправи. — Простете ми намека, лейди Ренфрю, но аз разбрах, че тези хора не позволяват на никого да влезе в страната им, с изключение на холандците.

— Не Китай, а Окинава, това е съвсем друго нещо, момчета. А що се отнася до холандците, това е много вероятно... — Тес погледна право към Дан — в 1789 година.

Тя си изпи чая и стана, като се поклони на Хига-сан и му благодари отново. Той се поклони, после взе подноса, като сложи сладкия кейк на една салфетка. Отправи се към вратата с живи стъпки, а тя грабна кейка и го последва.

— Тес! — изрева Дан. — Къде, за Бога, тръгна, жено?

Тя се усмихна.

— Хига-сан ме покани да ми покаже кухнята си — тя отхапа от вкусния сладкиш с широка самодоволна усмивка.

---

[1] Благодаря много (яп.). — Б.р. ↑

[2] Няма защо (яп.). — Б.р. ↑



## ГЛАВА 17

Всички около Тес, с изключение на кормчията и наблюдателя, бяха заспали, изтощени от пиянската нощ на празненството. Някой започна да хърка, а друг викаше женско име в съня си. Тя се усмихна, докато подпираше ръце на перилата, и се остави на повее на соления хладен бриз. Долу в кухнята бе задушно и топло, и тя се нуждаеше от свеж въздух. С Хига-сан бяха успели да общуват през последния час чрез изречения от по две думи и жестове, а Дан на два пъти бе слизал долу да проверява за нея със смутено изражение на лицето, а после, без да каже нещо повече от поздрав, си бе тръгвал.

Времето, прекарано с мълчаливия старец от Окинава, бе пропито с остра болка по дома ѝ и нейния век, и една буца бавно се насъбра в гърлото ѝ. „Добре де, има какво да се каже и в полза на това да бъдеш захвърлен назад във времето“ — реши тя. Нямаше замърсяване, озонови дупки, ядрени войни, отвлечения на самолети, автомобилни катастрофи — и СПИН. Америка бе неопитомена и в по-голямата си част непозната. Индианците скитаха свободно заедно с бизоните. Списъкът беше безкраен, точно както и този с недостатъците. Неразвита медицинска помощ — тя вече бе изпитала това — профилактичната медицина на практика не съществуваше, деца работеха във фабриките, жените бяха смятани за хора от втори сорт и бяха лишени от право на глас. Но най-отвратителното от всичко за сърцето на Тес щеше да съществува още седемдесет и пет години. Робството.

И с какво щеше да си изкарва хляба? Със сигурност в осемнадесети век нямаше никаква нужда от треньори по гимнастика. Висшето ѝ спортно образование можеше да ѝ послужи. „За какво?“ — запита се тя. Отличното ѝ забиване във волейбола бе напълно безполезно. В 1789 година не бе много вероятно в образователната система да се държи толкова много на физическите упражнения. Тес се опитваше да не се самосъжалява, но лека потиснатост помрачи настроението ѝ, когато си помисли за своето време и за чудесата на

двадесети век. Но какво всъщност бе оставила зад себе си? Дрехи и Мустанг от 65-та година? Никакво семейство, малко приятели. Търсеше ли я изобщо някой? Дали на някой друг, освен на Пени, му пукаше дотолкова, че да се разтревожи? Сълзи замъглиха погледа ѝ и тя стисна клепачи. „Имам предимство тук — напомни си тя. — Познавам бъдещето. И разполагам с достатъчно време, за да убедя Дан, че е така.“

— Тес?

Някак си тя знаеше, че той е сам.

— Това лято, Дан, френските занаятчийци ще щурмуват Бастилията и това ще бъде началото на революцията срещу управляващата класа — каза тихо тя, а после се обърна и се облегна на перилата. Зад рамото на Дан тя виждаше как „Тритон“ се поклаща от океанските вълни със запалени фенери. Там също бе тихо. — През 1812 година ние ще воюваме... отново — очите му се разшириха леко. — С Англия.

— Те нямат причини да ни нападат, Тес.

— Ами! Не слушаше ли там вътре? Те ще изгорят Вашингтон. Езерото Ери ще бъде пълно с английски кораби — той погледна за миг встрани, а после отново към нея. — Не се тревожи, Оливър Пери и флотът му ще се прочуят с тактиката си за победата над англичаните.

— Въображението ти е забележително — присмя ѝ се той. Това, че имаше вероятност думите ѝ да се окажат истина, го ядосваше.

Тя сви рамене.

— Добре. Френската революция е след две седмици — ще бъдем свидетели, нали? — после се намръщи замислено. — За колко време идват дотук новините от Европа?

— Три месеца, най-малко.

Тя изпъшка разочарована.

— Добре де, ако съм все още тук, това ще бъде доказателство, нали?

Дан отказа да признае каква болка му причиниха думите „ако съм още тук“ и скръсти ръце на гърдите си.

— Къде смяташ да отидеш, Тес? Нямах пари, дом, защитник — той се спря, очите му се смееха. — Освен мен.

Тя се озова внезапно пред него.

— Слушай, Блакуел, ти не си отговорен за моето благополучие; след като съм се справяла сама в моя век, сигурно ще успея и във

вашия — отмина го и се насочи към люка. Той я сграбчи за ръката. — Пусни ме! — изсъска тя, като се дърпаше от хватката му.

— Трябва да престанеш да говориш това, жено. Ами ако те чуят и другите?

Устните ѝ се свиха.

— Престани да ме наричаш лъжкиня, Блакуел.

— Нищо от това, което си казала, откакто се срещнахме, не е било истина.

Очите ѝ бяха като сребърен пламък, докато го предизвикваше.

— Само защото не знаеш всичко, и това, че не е просто и ясно, не означава, че не е вярно. Аз самата едва можах да повярвам какво ми се случи и не съм сигурна, че искам да прекарам толкова много време да те убеждавам. Не желает ли поне заради мен да се усъмниш малко?

Тя го погледна малко по-дълго в очите, но когато не получи нищо повече от един леден поглед, се извърна, като се бореше с чувствата си. „Никога няма да го убедя без веществено доказателство — помисли си тя, — и никога няма да бъде щастлива тук.“

Изразът на лицето му бе суров, тежък; безпомощен, когато гневът му се стопи.

— Жено — изръмжа той, като се опитваше да избегне въздействието на тъжните ѝ влажни очи. — Ти си дяволски различна от всички, които някога съм срещал.

— Това не ти ли говори нещо?

— Да. Говори ми, че си луда — каза той така, като че ли думите оставиха гаден вкус в устата му.

Тя изпадна в гняв.

— Тогава защо не ме хвърлиш в морето...

— Тес!

— Или не нахраниш акулите с мен...

— Тес...

— Или най-добре да ме оставите на пустинен остров, капитан Блакуел? Има много...

— Тес?

— Какво!

Той изчака малко.

— Не можеш ли да разбереш какво виждам аз — една жена, която твърди, че е дошла от... — гласът му се снижи — двадесети век.

Ти правиш такива чудновати изказвания, Тес — стоманен кораб, дълъг над четиристотин фута; система, която движи кораба без помощта на вятъра; начин да се замразява храна в тропиците, острови, които не са нанесени на картата, а сега предсказваш и някаква дяволска революция! В какво да вярвам?

— В мен, Дан.

— Не мога.

Тя застина и започна да се дърпа.

— Добре тогава, предполагам, че сме стигнали до задънена улица.

— Не.

— Да — тя се прозя, очите ѝ гледаха остро. — Това, че прекарахме заедно една нощ, Дан, не е достатъчно да оправдае всичките тези обвинения и разпити — лицето ѝ се сгърчи от болка. — Започвам да съжалявам за лю...

Той бързо я взе в прегръдките си и я прекъсна.

— Не, моя вещице, това не бе постъпка на безумна жена — изразът на лицето му внезапно омекна, изпълнен с горещи спомени и обещанието за още.

— Какво бе тогава? — трябваше ли да я гледа така точно сега?

— Беше фантастично — очите му искряха на лунната светлина и той я притегли по-плътно до себе си. — Да, и ти не можеш да отречеш, че беше така.

Тя усукваше в ръка копринения му шал.

— Не! — почти му изкрещя. — Аз ти казах, че не лъжа — повдигна поглед. — Как постигаш това, да ме караш да забравям гнева си? Никой не обича да го наричат лъжец.

— Знам, момиче — каза той извинително. — Ще положя усилия да се въздържа в бъдеще.

*Бъдещето.* Дан отчаяно се опитваше да не ѝ вярва; той не искаше да изкаже гласно съмненията, които го връхлитаха сега.

— Защо си тук?

— Излязох за малко чист въздух. Драсканиците на Бенет...

— Не, имах предвид Карибите?

— Това не те засяга, Тес.

Тя замръзна в ръцете му.

— Страшно съм ти благодарна за вярата в мен, Блакуел — блъсна го в гърдите, което го изненада достатъчно, за да се освободи от него. — Ти стана най-арогантният мъж, който някога съм срещала — каза тя, като бързо се изплъзна от обсега му и тръгна към люка. — Освен Рамзи, разбира се.

— Ела тук, Тес.

Тя стъпи на прага.

— Съмняваш се в мен, така ли? Ха-ха! Играта приключи, свърши...

— Тес!

— Финито! Очакваш да докажа коя съм, откъде идвам, а в същото време не ми казваш нищо за себе си. Ти си един проклет пират, за Бога!

Тя се върна в каютата, където думите и видът ѝ предизвикаха внезапно мълчание и слисани погледи. Тя не им обърна никакво внимание.

— Могъщият капитан Блакуел — бушуваше тя, — търсец в открито море приключения и плячка.

— Това е лъжа!

Тя се извърна, погледът ѝ се местеше бързо върху Дан, Рамзи и офицерите. Те всички изглеждаха като зашеметени, изненадани по гащи до коленете. Дънкан чистеше около тях, като изобщо не успяваше да скрие хиленето си.

— Тогава каква е истината, Блакуел? — тя прекоси каютата и спря на няколко инча пред него. — Защо сте тук? Защо са толкова важни тези лоцмански дневници? — тя кимна към книжата и надрасканите листа хартия, които лежаха на масата, заобиколена от мъжете. — И не ми казвай, че това не ме засяга. Аз също съм затворена в тази бъчва, знаеш това.

Очите му се присвиха, той стисна устни.

— „Магьосницата“ не е бъчва.

— Не променяй темата. Карай към целта.

— Ако мога да ви прекъсна...

— Не — каза тя, като изглежда остро Рамзи.

— Не си ли казал на момичето, Дан? — все пак попита той.

— Не.

— Той не ми вярва, освен всичко друго — стисна устни тя.

Дан и Тес водиха мълчалива битка с очи, докато Рамзи махна на мъжете да излязат.

Когато и последният от тях си замина, Рамзи каза:

— Тя носи дрехите на Дезире, Дан. Аз бях убеден, че ти вече си й обяснил.

Лицето й помрачня.

— Не, капитан О'Кийф, не е — промърмори тя и Дан можеше да се закълне, че видя блясък от сълзи в очите й, преди да извърне поглед. — Благодаря, Дан — прошепна тя. — Ти ме накара да се почувствам като пълна глупачка... отново.

Дан разбра, че тя се връща към първото си любовно унижение, и тази мисъл накара сърцето му да се свие болезнено.

— О, Господи, Тес, не! Не съм искал...

Тя го погледна и проля една-единствена сълза.

— Уморена съм. Върви си, моля те — тя незабелязано избърса бузата си и се насочи към Рамзи, като му протегна ръка. — Лека нощ, капитан О'Кийф. Беше ми приятно да се запознаем — успя да каже въпреки буцата в гърлото си. — Може би пак ще се срещнем?

Усмивката му бе крива, развратна.

— Имате думата ми за това, лейди Ренфрю — той пое ръката й, вдигна я към устните си и я целуна нежно. — Ако зависи от мен, няма да позволя толкова рядка находка да се изплъзне от ръцете ми.

Тя му се усмихна слабо и издърпа ръката си. Той определено щеше да е страхотен в очите на едно момиче.

— Спокойно плаване, Рамзи.

Той се намръщи, погледът му се местеше между Дан и жената, която вървеше към пейката до прозореца. Нима не знаеше, че „Тритон“ щеше да бъде само на един изстрел разстояние? Той тръгна към Дан, който бе забил поглед в килима и проучваше качествата му.

— Колко жалко, че ти си я измъкнал от морето, човече, а не аз.

Дан рязко вдигна глава и очите му се присвиха опасно.

— Ти не искаш от нея повече, отколкото от всяка курва, Рам.

О'Кийф погледна назад през рамо към Тес.

— Не, не и с тази, Блакуел — той се обърна отново към Дан. — И ще ти призная, че ще бъда изключително доволен, ако загубиш благоволението на дамата.

— Излизай, Рам — изръмжа меко Дан. — И не се надявай, че ще имаш някакъв шанс при моята дама.

О'Кийф сви вежди при това безочливо твърдение.

— Времето ще покаже това, приятелю.

Двамата капитани си отправиха мълчаливо предизвикателство; после Рамзи се поклони леко, завъртя се на пети и напусна помещението, а ботушите му изтракаха в настъпилото тежко мълчание.

Тес, която изнищваше конци от подгъва си, разбра, че като е ходила боса, е повредила изящната рокля. Роклята на Дезире. Такава буца се бе събрала в гърлото ѝ, че я болеше да диша, да преглъща. По дяволите! Това не би трябвало да я засяга толкова много.

След като затвори вратата, Дан се приближи и застана зад нея.

— Дрехите са твои, Тес.

— Кой е сега лъжецът, Блакуел? — тя разпусна косата си. — Предпочитах да мисля, че са били откраднати, отколкото да знам, че всъщност са принадлежали на една от твоите жени — последната дума бе изречена тежко и горчиво.

— Дезире е... беше моя сестра.

Тя вдигна глава.

— Кажи го пак?

Раменете му се свиха, той отиде до масата и се подпря на нея, като ѝ говореше през рамо.

— Дезире бе само на петнадесет години, когато я видях за последен път.

Тес усети болката в гласа му.

— Кога беше това?

— Преди две години.

— Тогава тя е само...

— Мъртва, Тес, тя е мъртва.

Тя опря чело в рамката на прозореца.

— О, Господи, съжалявам, Дан! Не знаех.

— Не я видях, преди да умре, Тес. Да, аз бях далеч, търсех сполука и приключения в открито море — той се присмя горчиво, осъдително над себе си. — Дори не знаех за смъртта ѝ допреди няколко месеца — Тес се обърна с лице към него. Той гледаше в пода.

— Случили са се неща, които ти вероятно няма да можеш да разбереш, и аз не виждам нужда да те въвличам в личните си дела.

— Това се казва удар под пояса, Дан — той погледна нагоре намръщено. — Мислиш ли, че не ми пука? — тя стана и отиде при него. — Аз спасих нещастната ти кофа на онзи горящ кораб, Блакуел — тя го тупна по гърдите. — Аз се погрижих за екипажа ти, търпях арогантността ти и твоите приятели-грубияни. Аз се опитвах да се приспособя, капитане, казах ти неща, които никой не знае — тя го изгледа продължително, очите ѝ го молеха да я допусне до себе си. — Мога да се закълна, че тук при нас нещо потръгна добре, Дан. Или последната нощ наистина беше само търкаляне в...

Той рязко я привлече към себе си, устните му притиснаха нейните в безмълвна целувка. Пръстите му се впиха в хълбоците ѝ, когато я притисна по-здраво до себе си. Тя усети настойчивостта му, когато езикът му се пхна между устните ѝ. Простена и жадно пое топлата му енергия. Тръпки пробягаха по гърба и между бедрата ѝ; Тес плъзна ръце под сакото му и усети покритите му с коприна ребра. „Все същото всеки път“ — помисли си тя замаяна, цялата изгаряща, останала без дъх, загубила контрол над себе си.

— Не подценявай себе си, Тес, нито пък това, което се случи между нас — промърмори той в лицето ѝ. — Моля те. Не мога да понеса да чуя отново тези думи.

Тя се разтопи от нежната му молба, когато устните му се плъзнаха по горещата ѝ шия.

— Какво или кого търсите? — задъха се тя, като наведе глава така, че да му е по-удобно.

Той замръзна, дръпна се назад, студеният му поглед я прониза.

— Един убиец.

Веждите ѝ се събраха, оловносивите ѝ очи проучваха изражението на лицето му.

— И ти ще убиеш този човек, нали?

— Да.

Тя го стисна по-здраво.

— Дан, недей, по-добре го хвани, закарай го обратно в Америка и го изправи пред съд, но не го убивай. Ще бъдеш също толкова лош, колкото и той.



— Той не заслужава нещо по-малко от болезнена бавна смърт —  
тя се удиви от студенината в гласа му, от свирепите проблясъци в очите  
му. Ръцете ѝ се отпуснаха надолу и той се отдръпна. — Той ухажваше  
Дезире като изискан джентълмен, обещаваще ѝ любов и венчило. Успя  
да излъже баща ми и да примами сестра ми в бърлогата си, и след като  
обсеби зестрата ѝ, брутално я изнасили! — Дан вдигна поглед към Тес,  
лицето му изразяваше дълбоко страдание. — Когато звярът ѝ се  
наситил, позволил и на приятелите си да я притежават — той удари  
дланта си с юмрук и стисна клепачи. — Тя се опитала да си отиде, но  
той не ѝ позволил дори и тази малка чест и я убил със собствените си  
ръце — Дан тръсна глава и я погледна. — Не, Тес. Копелето трябва да  
си плати. Той ни посрами, открадна парите ни и най-прекрасния живот.  
Той ще умре от моята ръка.

„Няма да мога да го убедя“ — помисли си Тес. Лицето му бе  
затворено, студено; устните му бяха изкривени от свирепа усмивка,  
която тя вече бе виждала веднъж — когато се биеше с Бенет. Тес  
искаше да го разтърси. Но не можеше да престане да мисли за младото  
момиче, какво бе преживяло и как бе умряло. Стомахът ѝ се  
разбунтува, когато въображението ѝ нарисува ужасната картина. Този  
долен подлец си бе заслужил електрическия стол.

— Дан — каза Тес меко. — Не бива ти самият да го правиш.

Той я погледна.

— Не, трябва. Това бе моя грешка.

— Не! Не е — тя отиде при него и грабна ръката му. — Как би  
могло? Та ти не си бил там!

— Не разбираш ли, жено? — той се изплъзна от ласките ѝ. —  
Ако бях там, това нямаше да се случи! Боже мой, та тя беше още дете,  
едно невинно дете-жена, глезено и пазено цял живот! Да — той  
замахна с ръка във въздуха, — докато големият капитан Блакуел  
пиратстваше в открито море — устните му се изкривиха презрително,  
— сестра му не намери нищо друго, освен позора и смъртта.

Той погледна за миг към Тес; тялото му бе сковано, юмруците  
стиснати до побеляване, докато се бореше с мъчителните спомени.  
После се обърна и тръгна с широки крачки към вратата. Спря се с ръка  
на бравата, после погледна през рамо и видя една сълза да се стича по  
бузата ѝ; лицето ѝ изразяваше съчувствие.

— Не си отивай така, Дан. Нека ти помогна.

Думите ѝ достигнаха до него през шума от скърцането на кораба и плискането на вълните.

— Не, момиче. Този път битката е моя.

## ГЛАВА 18

Дан затвори вратата. Отвътре го разкъсваше истинска буря. Притвори очи и стисна зъби. Обърна се към вратата, но ръката му се отпусна безсилно, преди да я отвори. Опря чело на полираната рамка. Не беше разумно да се връща при нея сега, когато тялото му гореше от желание... Но се страхуваше, че я бе наранил несправедливо, че бе допуснал да излее яда и болката си върху съвсем невинен човек. В представите си видя сълзите ѝ и мълчаливата ѝ молба да му разреши да сподели бремето му.

Тес с желание би се борила до него. „Не — поправи се той със слаба усмивка, — тя ще настоява да се бие до него.“ Обърна се и въздъхна дълбоко. В този миг искаше само да я притисне в прегръдката си, да вдъхне уханието на косата ѝ, да почувства топлината на тялото ѝ. „О, Господи — помисли си той. — Какво изкушение хвърли в краката ми...“ Призна си, че никоя жена досега не го бе обърквала така. Странното ѝ поведение, острите ѝ приказки, неочакваните ѝ изисквания го озадачаваха, но секунда допир до кожата ѝ, до устните ѝ, го караха да забрави всичките си съмнения.

— Сър?

Дан вдигна глава.

— Младата дама ще има ли нужда от нещо тази вечер? — попита Дънкан.

Дан погледна към кофите с гореща вода в ръцете му.

— Попитай я сам. Научих се да не решавам нещата вместо нея.

Дънкан се ухили.

— Странна жена, сър.

— Така е — съгласи се веднага Дан.

— И капитан Рамзи изглежда увлечен по момичето — подхвърли Дънкан.

— Повече от очевидно, Макпийт — лицето му потъмня.

— Капитанът ще вечеря ли с нас утре вечер, сър? — зачовърка предизвикателно Дънкан.

— Не, няма! — отговори рязко Дан и тръгна към стълбите. Тази вечер капитанът на „Тритон“ бе подложил приятелството им на голямо изпитание.

Дънкан с усмивка го изгледа в гърба, обърна се и почука. Чу гласа ѝ и влезе. Тя стоеше до прозореца с гръб към него.

— Момиче — повика я той тихо.

— Здравей, Дънкан. Какво има? — Тес избърса очите си, преди да се обърне към него. — О, не ме гледай така. Не ми е направил нищо — Дънкан се отпусна с облекчение. — Хей, Макпийт, ти си като някой цербер.

Той ѝ се усмихна топло.

— Привързах се към тебе, момиче.

— А къде беше, когато О'Кийф бе тук?

— Тогава не разбрах, че имаш нужда от помощта ми — устните му потрепваха в усмивка, докато подреждаше столовете.

— Една жена трябва да внимава много с този мъж.

— Харесваш го, нали?

— Той е... трудно е да се опише — усмихна му се тя.

— Плени ли сърцето ти? — Дънкан стоеше неподвижно до леглото.

— О, Боже, не! — извика Тес и възрастният човек се засмя с облекчение.

— Надяхах се да разбереш, че е женкар...

— Не беше много трудно да се разбере — той е прекалено прозрачен.

— Така е. Капитан Рам харесва жените.

— Каж ми нещо, което не знам, Макпийт.

Дънкан прибра лоцманските дневници и карти в чекмеджето на масата и отнесе кофите в банята. Секунда по-късно тя чу плисъка на вода. Той се появи с празни кофи и запита има ли нужда от още нещо.

— Не, благодаря, Дънкан. Ценя високо грижите ти за мен.

Старият човек ѝ се усмихна ласкаво.

— Знам, момиче.

Тръгна към вратата и протегна ръка към резето, когато тя добави:

— Той ми каза за Дезире и защо е тук.

Дънкан се обърна рязко с широко разтворени очи:

— Наистина ли?

Тя кимна и веднага попита:

— Познаваше ли я?

Тъга замъгли очите му.

— Да, от бебе.

— В такъв случай, моите съболезнования...

Дънкан наведе глава. Все още не можеше да повярва, че Дан бе говорил с нея за това. Погледна я внимателно в очите.

— Тя щеше да те хареса, милейди.

— Така ли мислиш? — Тес сведе поглед към полата си. — Едва ли, след като унищожих дрехите й — добави тя разсеяно.

— Тези дрехи не бяха предназначени за мис Блакуел, момиче — Тес го погледна с изненада. — Спомням си добре покупката: той изхарчи цяло състояние и ощастливи шивачката — тръгна си с половината от стоката й! Даа. Много странно. И двамата знаехме, че тези дрехи ще бъдат твърде големи за сестра му. Тя не беше жена като тебе, бе по-скоро дете и като фигура, и като характер... — смръщи вежди. Тогава Дънкан бе решил, че капитанът се опитва да облекчи чувството на вина пред сестра си, която бе изоставил без необходимите грижи и закрила толкова дълго време. Сега обаче бе склонен да мисли, че той може би е предчувствал идването на лейди Ренфрю.

— Защо тогава О'Кийф каза това?

— Защото е драка и обича добрата кавга.

— Но това е подло.

— Може би — Дънкан сви рамене. — Но благодарение на него капитанът ти е казал някои неща, нали?

— Да, така е. Но не иска да ми разреши да му помогна...

— Бъдете търпелива, милейди. Ако наистина искате да помогнете... — Дънкан затаи дъх.

Тес въздъхна и се изправи.

— Нямам кой знае какъв избор — измърмори тя.

Той й пожела „лека нощ“ с усмивка. Според него това бе признание за известна привързаност, макар и да му липсваше ентусиазъм.

\* \* \*

Тес се събуди и веднага разбра, че няма да може да заспи отново. Все още бе тъмно. Тя стана, запали лампата, намали фитила и седна на пейката до прозореца. Луната хвърляше среброто си по неспокойните вълни на океана. По някое време Тес прехапа устни и хвърли поглед към масата. След няколко минути колебание стана, освободи се от чаршафа, в който се бе увила, и облече нощница от златист атлаз. Присмя се на себе си, когато установи, че в чантата ѝ имаше само бански, трико, две памучни блузи, чифт дънки, изрязани до коленете, и фино бельо. Протегна се и вдигна крак нагоре, успоредно на тялото си. „Ще трябва да поработя малко сутринта“ — реши тя и се отпусна в креслото до масата. Вторачи се в чекмеджето и отново се опита да намери оправдание за намерението си да се рови из чуждите документи. Проклетите лоцмански дневници предизвикваха любопитството ѝ. Как е възможно да не могат да разберат нито дума от тях? Пое дъх и отвори чекмеджето. След миг колебание измъкна папката с дневниците, развърза я и внимателно разтвори подвързания в кожа дневник. Прелисти страниците и трябваше да признае, че Дан бе прав. Нищо не се разбираше.

Половин час по-късно тя все още напразно се мъчеше да се ориентира в гъсто изписаните страници. Буквите бяха неравномерно надраскани, тежкият пергамент бе напръскан с петна от мастило, които още повече затрудняваха разчитането на думите. Тес разтърка чело, стана и взе от чантата си хапче за главоболие и химикалка. Глътна таблетката и потърси в чантата си бележник — хрумна ѝ, че дневникът е може би закодиран.

Бе имала шанса да прегледа две стари книги на баща си с обяснения за разчитане на някои кодове — децата на морските офицери обичаха да си изпращат кодирани съобщения: изкушението, както и удоволствието от този вид игра бе голямо. Седна на стола с бележника и химикалката в ръка и опита безуспешно няколко варианта. Продължи да упорства — чувстваше, че е на правилен път.

— По дяволите! — извика тя високо около час по-късно.

Оказа се, че са използвали един от най-простите кодове: азбуката бе разделена на две и буквите бяха подредени в обратен ред; същото бе направено и с останалите букви: това означаваше, че седмата и двадесет и седмата букви не се променят. Детинска игра. Цифрите бяха кодирани по същия начин. Те посочваха ширини и дължини, от които

Тес не разбираше нищо, но ги записваше прилежно. Имаше също и символи за нещо, което не ѝ стана ясно, и тя прескачаше тези пасажии само с кратки забележки.

Замря за миг, когато си помисли за Дан и какво ще направи с нея, след като разбере, че е ровила в чекмеджетата на масата му. „О, добре — най-лошото, което може да направи, е да ме хвърли обратно в океана“ — помисли си тя и продължи да дешифрира текста.

Дневникът съдържаеше и лични спомени на Бенет, които Тес прескачаше. Дан нямаше защо да знае ужасяващите подробности за смъртта на сестра си или как точно баща му е бил измамен и лишен от половината от имота си... Тя поставяше декодирания текст между пергамента и продължаваше със следващата страница. Главата ѝ туптеше, гърбът я болеше, но тя потисна болката, отмести купчината смачкана хартия и продължи, без да забележи, че се зазорява...

\* \* \*

Дан внимателно отвори вратата и надникна в стаята. Намръщи се, влезе и затвори вратата. Тес спеше, отпуснала глава върху масата сред куп хартия. Забеляза дневниците под бузата ѝ и застана над нея с ръце на кръста, готов да я постави на място за това, че се е ровила в личните му вещи. Но когато погледът му попадна на ръката ѝ, мускулите му се отпуснаха и той протегна пръсти към инструмента между пръстите ѝ. Втренчи се в тесния цилиндър, превъртя го в ръката си, натисна посребрената горна част. Той прищракна леко и от дъното му се появи заострен връх. „Какво може да е това?“ — зачуди се той, като местеше поглед от нея към цилиндърчето, което държеше в ръка. Наведе се, прекара връхчето по хартията и не бе особено шокиран, когато видя, че от него се проточи мастилена черта. Написа името си, озадачен, че мастилото не мирише и веднага засъхва. Щракна химикалката няколко пъти и връхчето се скриваше и появяваше от тръбичката си. Отстрани бе написано: „Собственост на правителството на САЩ“. Погледна бързо Тес и за секунда през главата му премина смешната мисъл, че тя може да е шпионка. „Не, трябва да има някакво логично обяснение за всичко това“ — реши той. Погледна листата хартия и разгъна няколко, изписани с ясен, прецизен почерк.

Тя простена тихо и се опита да се намести по-удобно. Не бе честно да я остави да спи така и той леко я вдигна на ръце, отнесе я до леглото, без да може да отмести гладни очи от меката извивка на гърдта ѝ под тънкия атлаз. Тес отвори очи и го погледна стреснато.

— Не се сърди, Дан — прошепна тя. — Исках само да ти помогна...

Той седна на леглото до нея и покри голите ѝ рамене с чаршафа.

— Не се сърдя, любов моя — тя му се усмихна и той отмести ласкаво един кичур коса от лицето ѝ. — Ти много ми помогна, благодаря. Но как разбра, че текстът е закодиран?

— Татко ме научи — измърмори тя с прозявка и се сгуши между завивките.

Дан съжали, че не познава баща ѝ. Наведе се и я целуна по челото. Тя въздъхна и с доволна усмивка потъна в сън. Той я гледа още няколко секунди, като се питаше какво бе направил, за да заслужи тази жена точно в този момент, когато животът му бе така безнадеждно объркан. Тя се бе противопоставила на преследването на Филип, а бе разрешила голяма част от загадката и така го бе улеснила. Без съмнение бе работила през цялата нощ — достатъчно бе да погледне натрупаната върху масата хартия. Той тръгна към нея — и се спъна в нещо: онази странна жълта чанта. Тя бе отворена — или разкъсана: не бе сигурен. Част от съдържанието ѝ бе пред очите му. Дантела и коприна се подаваха от нея; той разпозна парчето черен атлаз и трикото ѝ: спомни си как изглеждаше върху стройното ѝ тяло.

Виждаха се още матова бутилка, дръжка на четка и някаква избеляла бледосиня тъкан. Наведе се, докосна ги, но веднага се изправи — нямаше право да се рови из нещата на една дама. Победи желанието си да разгледа съдържанието на чантата и се отпусна в креслото до масата. Когато Тес поиска, ще му покаже всичко.

Отвори дневника и се зачете в декодирания текст. Намръщи се и опипа равномерно откъснатия лист хартия. Качеството бе превъзходно, повърхността на хартията бе гладка и разчертана с бледорозови линии. Забеляза топче хартия, прикрепена със спираловидно навита тел в горния край. Повдигна я и прелисти страниците. Ето защо листата бяха откъснати така равномерно. „Много хитро“ — помисли си той и затвори бележника на Тес. Погледът му веднага попадна на надписа под нещо като герб на гърба на плътния външен картон. „Стюарт Хол,



Канзас Сити, МО 64108.“ Къде ли е това място? И кой ли е този Стюарт? Шотландец? Приятел на Тес може би, след като ѝ е подарил такава хубава хартия. Мисълта го разтревожи и той бързо отместа бележника ѝ настрана. Много по-важни неща изискваха вниманието му. Но докато четеше, непрекъснато поглеждаше чантата, инструмента за писане и надписа на корицата, който дразнеше любопитството му с ясения си шрифт.

## ГЛАВА 19

Беше ѝ горещо. Допирът на тялото му я хвърляше в огън. Устата му бе почти до нейната. Тялото ѝ лъщеше от пот, гърчеше се от желание, лек стон се понесе от устните ѝ. Никой не чу: стонът ѝ се стопи в здрача на съня ѝ... Той я притискаше към себе си, шепнеше нежни думи, горещата му ръка галеше бедрото ѝ, търсеше влагата между краката ѝ. Тя се разтвори за него и пръстите му се вмъкнаха в нея, движеха се леко вътре в нея, разтърсваха тялото ѝ в почти болезнено удоволствие. Тя се задъхваше, извиваше се, реагираше с желание на движенията му — и изведнъж се озова на пода. Корабът се бе наклонил, тя неволно се хвана за завивките, които се смъкнаха от леглото, и тя се претърколи.

— Какво става, за Бога?

Тес стана и с мъка успя да се върне на леглото, което бе единственото стабилно нещо в момента. Отхвърли косата от лицето си и пое дълбоко дъх. Господи, какъв сън! Тялото ѝ все още бе заключено в еротична прегръдка и ѝ бе нужно време да възстанови контрола над себе си. Съблече овлажнената нощница и се отпусна на гръб сред възглавниците с ръце над очите. Бе толкова... истински този сън. Истински и хубав. По дяволите, тя го искаше. И ако той влезеше при нея сега, ще бъде принудена да го изнасили. Но той не влезе. Тя стана, изми си зъбите и наплиска лицето и шията си със студена вода.

Корабът се люлееше силно и Тес трябваше да се задържи за шкафа, за да погледне през прозореца. Сиво море, сиво небе, все още без дъжд. Вратата се отвори и Тес бързо се обърна. Влезе Дан, следван от воя на вятъра в коридора. Бе облечен в широка бяла риза, отворена на врата, и тесни бричове, напъхвани в черни ботуши до коленете. Черната му коса, разрошена от вятъра, бе в диво безредие. Когато я видя, той се усмихна и постави ръка на кръста си.

— Аха. Най-сетне милейди е будна — погледът му се плъзна по тялото ѝ. — А аз си мислех, че смяташ да останеш в леглото през целия ден.

„Може би да — ако съм с тебе“ — помисли си тя, обзета от чувствени видения.

— Ей, момиче, не ме гледай така — промърмори той дрезгаво и тръгна към нея.

— Как те гледам? — предизвика го тя.

Той се спря пред нея, вгледан в откритата, съблазнителна вдлъбнатина между гърдите ѝ, и вдигна очи, за да срещне нейните.

— Прекрасна си — прошепна той и отмести косата от рамото ѝ. — Ти си всичко, което един мъж може да желае, любов моя.

Коленете на Тес омекнаха и тя протегна ръце към него. Това бе достатъчно за Дан: той я притисна в прегръдките си, впи жадно устни в нейните. Желанието ѝ го обгърна и възпламени нуждата му от нея. Езикът му се вмъкна дълбоко в устата ѝ и тя разцъфтя под страстта му, ръката ѝ се плъзна в отвора на ризата му, стисна гърдта му, вдигна се и обхвана врата му. Задържа се така, усещаше твърдото му, дълго тяло с най-малки подробности — кожата ѝ копнееше за ръцете му... Сърцето му се удряше силно в ребрата, кръвта му буйно се стичаше право към слабините. По дяволите, той не бе мислил за нищо друго цяла сутрин. Трудно му бе дори да я погледне, без да пламне от огъня на желанието. Ръцете му обхванаха извивката на бедрата ѝ и той я притисна към втвърдения си член. А тя плъзна ръка по бедрото му с желание за нещо повече...

Устата му притискаше нейната, езикът му облиза устните ѝ, преди отново да ги обладае в страстна целувка. Струваше му се, че ще се пръсне от нужда за нея. Ръцете му се изпълниха с твърдата извивка на бедрата ѝ, той я повдигна, притисна я към себе си, върховете на пръстите му се срещнаха между бедрата ѝ и тя отговори на движението им там...

Тес се извиваше в ръцете му, галеше стегнатите мускули на гърба му, плъзна пръсти в колана на бричовите му... Хапеше устните, брадичката му, спусна устни надолу по врата към отвора на ризата му...

— Сънувах те — призна тя, докато развързваше ризата му.

— Така ли? — краката му трепереха.

Тя го погледна с жадна усмивка.

— Познай как и къде — ръката ѝ се плъзна надолу и обхвана члена му.

Наполовина стон — наполовина смях прозвуча в гърлото му.

— Мили Боже, жено...

— Харесва ти, нали?

Изражението му внезапно се промени и Тес потрепери от това, което видя в тези бледозелени очи. Нито един мъж досега не я бе гледал, като че ли би умрял без нея.

— Да, магьоснице моя, да!...

— О, Дан... — обхвана я чудна, разтърсваща радост.

Устните ѝ се разтрепериха и тя с труд преглътна буцата, спряла в гърлото ѝ. Той се наведе бавно и я целуна нежно и всеотдайно, ръцете му я залюляха в бавен ритъм срещу тялото му. И тези мигове на дълбока нежност бяха много по-еротични от минутите на дива страст.

Дан чу тревожното извикване, но не реагира, докато вратата не се отвори рязко. Той бързо прикри Тес с тялото си.

— Капитане! Вятърът отнесе горното платно. О... извинявайте, сър.

Дан не отмести очи от Тес.

— Финч, изчезвай, ако ти е мил животът.

Вратата се тръшна зад гърба му. Той я целуна отново и я освободи от прегръдката си.

— Остани.

Той простена, обхвана лицето ѝ в големите си ръце и я целуна нежно.

— Трябва да тръгвам, любов моя.

Можеше да получи всичко от нея, когато я наричаше така с толкова нежност.

— Ураган ли е, или тайфун?

Капитанът ѝ се усмихна.

— Надявам се, че не е като този, който ти събуди в мен, момиче... Но все пак е буря.

Тя го перна игриво и погледна към прозореца.

— Сериозно ли е?

Усмивката му се разшири.

— Страхувам се, че е фатално.

— Дан!

— Не, но ще ни създаде работа — събра накрая сили да се отдели от нея и тръгна към вратата. — Облечи се и ако искаш, ела на

палубата — стига да издържиш на люшкането — когато посегна към резето, в гласа му се долавяха игриви нотки.

— Мога да издържа много повече, отколкото ти си мислиш, Блакуел! И откога имам нужда от твоето разрешение?

Той се обърна, погледът му попадна на босите ѝ крака и бавно се вдигна нагоре. Коприната прилепваше към влажното ѝ тяло, очертаваше ясно гърдите ѝ, втвърдените зърна. Презрамката на нощницата се бе смъкнала от рамото ѝ, но тя не помръдваше и не отклоняваше очи от него. Дълбоко в гърдите му нещо се раздвижи, нещо безименно, което го накара да признае властта ѝ над душата му.

— Страхувам се да не бъдеш захвърлена обратно в морето, Тес. Внезапните пориви са опасни — Тес усети, че той вложи в думите си и още нещо. — Ще изпратя хора да те придружат — тя отвори уста да протестира, но той вдигна възпиращо ръка. — Моля те да изпълниш желанието ми, обич моя. Искам да съм сигурен в твоята безопасност, докато работя.

Тя въздъхна примирено и му отдаде шеговито чест.

— Да, капитане!

Той вдигна въпросително вежда, устните му потръпнаха в усмивка.

— Означава ли това, че най-сетне си разбрала кой командва на този кораб?

— Нима е имало някакво съмнение досега?

Той отметна глава назад и се разсмя от сърце. Смехът му я обгърна с топла ласка и остана при нея и след като той отвори вратата и изчезна зад нея.

\* \* \*

Някой почука на вратата точно когато дооправяше леглото.

— Влез — извика тя.

Появи се Дънкан и веднага се смръщи, като я видя. Тес забеляза неодобрението му и също се намръщи.

— Какво има? — погледът му се плъзна по панталоните ѝ. — О, Дънкан, корабът се люлее като люлка. Не можеш да искаш от мене да се нося наоколо с пола!

— Не — съгласи се той след миг. Но потъмнялото му лице не се промени много: веждите му останаха събрани, а устните му — силно стиснати.

— Тревожи те нещо друго. Какво има?

Той замълча.

— Говори, Макпийт! — заповяда тя с ръце на кръста. — Какво съм направила този път, за да те вбеся чак толкова?

Дънкан се отпусна и той прокара ръка по лицето си.

— Не съм ядосан на тебе, момиче — погледът му се откъсна от леглото и тя почервения, когато прочете израза в очите му. — Капитанът трябваше да си премести нещата в друга каюта! Няма право да ти се натрапва, когато му се прииска! — гневно довърши той.

— Аз съм в неговата каюта, Дънкан, на неговия кораб и той е законът тук. Поправи ме, ако греша.

— Да, но ти не си му невеста! — той удари с юмрук по масата. — Той няма право да те срами по този начин!

— Аха, ясно. Финч си е отворил устата.

— Не. Аз бях зад това магаре.

— О — погледна за миг настрана, за да успокои гнева си. — Разреши ми да ти изясня едно нещо: аз не се срамувам от нищо и отношенията ми с Дан не са работа на никого, Дънкан. Включително и на тебе — изражението му й подсказа, че го е наранила. — Съжалявам, ако това те притеснява — приближи се до него. — Ще ти кажа нещо и се опитай да го разбереш. Искам да бъда с него, но това не означава, че искам да се омъжа за него — очите му се разшириха от изненада и тя разбра как звучи казаното от нея в ушите на човек от осемнадесети век. — Искам да кажа, че той не ме принуждава да върша нещо, което не желая — усмихна се леко. — По-скоро е обратното.

— Лейди Ренфрю! — той се задави, почервениял от смущение.

Тя потупа шеговито набръчканата му буза.

— Ще ти кажа още нещо, Макпийт: жените мислят за това точно толкова, колкото и мъжете — мина покрай него, отвори вратата и излезе. — Освен това, той не ми е правил предложение, нито пък аз съм очаквала подобно нещо от него.

Корабът се залюля рязко и я принуди да се хване за перилата.

— Би ли се омъжила за него? — запита Дънкан зад нея.

Тя се спря, но не се обърна да го погледне. Никога не бе мислила по този въпрос. Да се омъжи за Дан? Не. Да. Не! Това ще означава никога да не се върне в своето време. „А искаш ли да се върнеш?“ — запита се тя и не можа да си отговори. Ще ѝ се удаде ли някога възможност да се върне? И да бъде принудена да избира? Поклати глава.

— Не мога да отговоря на този въпрос, Дънкан — обърна се и го погледна в очите. — Съмнявам се дали някога ще мога. Стъпи на палубата и силният вятър я удари в лицето, напълни очите ѝ със сълзи и тя се хвана за ръката му, когато корабът опасно се наклони. — И ако се опиташ да го принудиш да направи нещо, което не желае, кълна се, че ще те накарам да съжالياваш — завърши тя със сладка усмивка: знаеше, че всички очи на палубата са насочени към нея. — Ясно ли е?

— Д-да, милейди.

Тя отмести погледа си. По дяволите, той се усмихваше.

Доволен, че малката му хитрост я бе накарала да мисли за евентуална възможност за брак, Дънкан потупа ласкаво ръката ѝ. „Аха — мислеше си той, — ще се постарая да ги видя скоро оженени.“

Вятърът притисна дрехите плътно към тялото ѝ и тя разкрачи широко крака, за да може да се задържи права. В лицето я пръснаха фини капки вода; Тес бързо отхвърли налудничавите идеи на Дънкан и се огледа за Дан. През изминалите седмици бе научила много за „Морската Магьосница“. Горното платно, бе казал Финч, и тя погледна нагоре. Там нямаше и следа от Дан. Чу гласа му и вдигна поглед още по-нагоре. Дъхът ѝ секна и тя неволно покри уста с ръката си.

Високо над нея Дан се държеше с една ръка за мачтата, а с другата се опитваше да постави на място ново платно с помощта на дълга кука, с която придържаше месингов пръстен: въжето на платното трябваше да премине през него. От другата страна Гелън и още един моряк се опитваха да закрепят другия край на платното. На няколко метра от нея на палубата двама моряци държаха въже и тя го проследи с поглед нагоре. То бе здраво вързано за горната мачта и на около три метра по-долу се увиваше около кръста на Дан. Това въже бе единствената му осигуровка — като се изключи здравата хватка, с която се бе вкопчил за мачтата. Вятърът го блъскаше и люлееше, но той се държеше здраво. Дишането ѝ се ускори, докато го наблюдаваше безпомощно отдолу.

— Дънкан! Не можеше ли някой друг да направи това?

— Капитанът няма да поиска от никого да направи нещо, което и на него не му се иска да прави — той поклати глава, развеселен от излишния ѝ страх. — Освен това мисля, че той се наслаждава на усещането за опасност.

Тес можеше да разбере това. Тя самата бе вървяла по деветсантиметрова греда, бе се люляла и прехвърляла опасно на смесената успоредка с надеждата, че движенията ѝ са достатъчно точни и че при прехвърлянето лостът ще се намира точно там, където се е надявала да бъде... „Няма причина за безпокойство“ — каза си тя. Той бе капитанът, опитен и силен мъж, свикнал да върши тези неща в лошо време. Не си даваше сметка, че стиска с все сила ръката на Дънкан и ноктите ѝ се забиват в кожата му през тънкия ръкав.

Дан изсумтя, по челото му изби пот, мускулите му се напрегнаха да повдигнат тежкото платно. Още две ръце нямаше да му бъдат излишни, но не можеше да рискува никого от хората си. Дръпна рязко куката, като проклинаше вятъра, който с неотслабваща сила си играеше с него като с кукла на конци.

— Слизайте! — извика той на Гелън. По-младият моряк започна да слиза, но първият помощник-капитан поклати глава. — Дяволите да го вземат, момче, това е заповед, не е молба!

Гелън неохотно заслиза, като предпазливо избираше пътя си. В този момент неочаквано силен порив на вятъра откъсна Дан от мачтата и въжето го завъртя като пумпал.

— Дан! — изкрещя Тес, без да съобрази, че не трябва да го вика, докато е там.

Вятърът се поуспокои и той погледна надолу. Дори и от това разстояние тя можа да види в погледа му неодобрението от облеклото ѝ.

— Проклети панталони! — промърмори той и очите им се срещнаха. На лицето ѝ ясно се четеше тревога и Дан знаеше, че тя се страхува за него. Трогна се, усмихна ѝ се и се залови за работа — бързаше да слезе и да я успокои.

Тес с напрежение следеше всяко негово движение, мускулите на гърба му се опъваха и стягаха, докато закачаше платното и притягаше въжетата. Тя се възхищаваше на силата му, искаше ѝ се да докосне всеки сантиметър от влажната му гладка кожа веднага щом слезе долу



и не я беше грижа дали някой разбираше чувствата, които я вълнуваха в момента.

Погледна сивите сърдити вълни. Очите ѝ се разшириха от страх, когато океанът като че ли внезапно започна да нараства и да се издига.

— О, Боже! — ахна тя. — Дънкан, погледни!

Тес наблюдаваше безпомощно водната стена, която като че ли замря за миг, преди да удари фрегатата.

— Стой тук! — изкрещя Дънкан и я дръпна, когато тя направи стъпка към мачтата.

— Дан!

Тонове морска вода се стовариха върху фрегатата. Развързани варели се затъркаляха по палубата, живи тела се плъзгаха по нея и се опитваха отчаяно да избегнат търкалящите се варели. Те се сблъскваха и съдържанието им се изливаше в морето или по палубата. Тес и Дънкан се държаха здраво за рамката на вратата за стълбата надолу и се молеха да издържи, когато водата се втурна срещу тях и протегна студени пръсти, за да грабне живота им. Но Тес мислеше само за Дан. Искри прескачаха от удара на метал в метал, възета се късаха, мъже викаха другарите си, капитана си... Всичко свърши като че ли за секунда и океанът прибра водите си като че ли поуспокоен, въпреки че вятърът все още не мирясваше. Тес се давеше и плюеше, бършеше водата от лицето си, мъчеше да си поеме дъх. Погледна нагоре към Дан и извика отчаяно.

Въжето се бе увило около краката и гръдния му кош, вятърът блъскаше тялото му в платната и мачтите. Горната мачта се бе счупила и той висеше безпомощно, напълно зависим от бесните пориви на вятъра. Тес изтича до мачтата и започна бързо да се изкачва към него, без да обръща внимание на опитите на мъжете да я спрат. Гелън се втурна след нея. Краят на въжето висеше от главната мачта и един от моряците вече се опитваше да го освободи.

Тес бързо се катереше нагоре по въжетата, като си помагаше с крака и ръце. Корабът се наклони и вятърът я завъртя. Сякаш се мъчеше да върви по въжен мост, върху който някой упорито подскачаше... После започна и да вали. Потоци вода се лееха върху кораба. Тес продължаваше да се изкачва.

— Милейди, не го правете! — извика зад нея Гелън, когато тя седна на напречната мачта като дете на люлка.

Тес се хвана за люлеещата се мачта и изкрещя на Гелън:

— Не! Тя е пропукана и няма да издържи и двама ни! Слизай! — посочи му докъде да слезе. — Задръж се стабилно на такелажата и когато ти дам знак, бъди готов да го подхванеш!

Дъждът хапеше бузите ѝ, пълнеше устата и тя на няколко пъти избърса очите си, за да може да вижда по-добре, но това не ѝ помогна кой знае колко; дрехите ѝ бяха вир-вода.

— Махай се оттук, налудничава жено! — крещеше Дан.

Погледна го — той висеше на около метър под нея. Окървавени ивици пресичаха гърдите и ръцете му там, където въжето го бе ударило или протъркало. От раната на челото му се стичаше кръв и Тес разпозна блясъка в очите му: той щеше да припадне всеки момент. Вятърът залюля кораба, мачтата разсече въздуха като гигантски камшик и притисна Дан с тежките си платна. Тя чу стона му и извика.

— Дан! Дан!

Мълчание.

Избърса водата от очите си и примига.

— Блакуел, по-добре ще бъде да ми отговориш!

— Или какво, скъпа? — говорът му бе неясен.

Тя успя да се усмихне и се вкопчи в люлеещата се мачта. Стори ѝ се, че дочу още „дръзко момиче“, но не бе съвсем сигурна.

Дан вдигна глава, светът се въртеше около него; в главата му вибрираха ударите на вълните, които се разбиваха в кораба, и виковете на хората му под него. Дъждът шибаше лицето му, пълнеше с разредена кръв очите му. Опита се да я види през пороя вода, който се стичаше върху него. Тя бе с гръб към него, седнала на гика. Не можеше да вижда ясно. Кръвта пулсираше в черепа му и той не можеше да намери достатъчно сили в себе си да посегне към нея в мига, в който корабът опасно се наклони. Мили Боже! Тя ще падне! Ужас спря дъха му, когато тя се пусна и падна назад, увиснала на хлъзгавата гредка само на сгъвката на коляното си! Не, не! Той се опита да я достигне. Тя ще умре!

И тази беше последната му осъзната мисъл.

Гелън висеше под него в очакване на знак от Тес. Арън и Рамзи О'Кийф чакаха на различни нива под него. Не знаеше как капитанът на „Тритон“ се оказа тук, но те имаха нужда от силата му в момента, за да спасят капитана.

Тес изрече кратка молитва, притисна брадичка до гърдите си и започна да се люлее напред и назад като на люлка. Дървото стенеше, дъждът шибаше по платната. Тя вдишваше и издишваше със съскане през зъби. С протегнати ръце Тес увеличи амплитудата на люлеенето си. С всяко засилване се приближаваше все повече и повече към въжето, на което висеше Дан.

Тя го хвана и мускулите на краката ѝ застанаха от внезапното спиране. Тя се изви напред, за да придърпа Дан по-близо. Дланите ѝ горяха, тежестта му дърпаше мокрото въже настрана. „Тегли, Ренфрю, тегли!“ — извика тя отчаяно, когато вятърът го издърпа от ръцете ѝ.

— Хванах го! — чу се вик и тя погледна надолу: Рамзи придържаше с ръка Дан, който висеше надолу с главата; Гелън го държеше за краката, докато Рамзи режеше въжето.

Мъжете се втурнаха нагоре по мачтата и внимателно поеха капитана си. Някой постави парче плат върху раната на главата му, когато го положиха върху хлъзгавата палуба и разрезаха останките от въжето по него.

Рамзи следеше с поглед гъвкавите, добре премерени движения на Тес, която бързо слизаше по такелажа. Невероятно! Смелостта и възможностите ѝ бяха невероятни. Когато краката ѝ докоснаха палубата, корабът отново се наклони, тя се спъна и падна в ръцете му. Погледите им се срещнаха за кратък миг и благодарността в очите ѝ сви сърцето му. В следващия миг тя вече се опитваше да стигне до Дан през стената от струпалите се около него мъже.

— Занесете го в кабината! — заповяда тя и мъжете веднага я послушаха. Валеше като из ведро, фрегатата се люлееше, а тя вървеше с ръка на главата на Дан и се бореше със сълзите си. „Той е жив!“ — повтаряше си тя. — Дънкан, чисти чаршафи, кърпи и вода. Поставете го на леглото — изчака нетърпеливо, докато го настаниха на леглото, и се приближи до него. Огледа внимателно раната. Малко по-дълбоко одраскване — няма да има нужда от зашиване. Повдигна с палци клепачите му. Точно както бе предположила: зениците му бяха с различна големина. Тя почисти раната и смени временната превръзка. Обърна се към Гелън: — Дръж я здраво и не я пускай, докато не ти кажа — провери пулса на Дан. — Дан? Чуваш ли ме?

Никаква реакция.

Мъжете се спогледаха разтревожено. Когато Гелън кимна към вратата, тихо си тръгнаха, сигурни, че за капитана им ще се погрижат добре. В кабината останаха само Гелън и Рамзи.

— Съблечете тези мокри дрехи — каза тя на Рамзи, като предположи, че той ще направи това. Нямаше сили да го съблече сама; вярно, искаше ѝ се да види великолепното му тяло, но когато Дан знаеше, че тя го гледа...

Отвори чантата си и затърси нещо, което можеше да се използва в този момент. Обърна я и изсипа съдържанието ѝ върху масата, част от бельото ѝ се разпиля по пода. Бързо сортира това, което можеше да използва: антибиотик за третиране на рани, таблетки тилебол, лосион против слънчеви изгаряния, цитопласт, ножица. Бързо напъха всичко останало в чантата си, когато чу стъпките на Рамзи зад себе си.

— Интересна дантелка — измърмори той и вдигна нещо от пода. Тес се обърна бързо и грабна от ръката му бикините си.

— Сега не е време за шегички, О'Кийф — отговори му тя. Бе обезпокоена: досега Дан трябваше поне да се размърда. Тя седна до него, придърпа завивките над гърдите му. Той беше прекалено блед. — Ще се заема с него. От тебе има нужда горе — каза тя на Гелън.

Той се поколеба, но после кимна и се отправи бързо към палубата, за да прецени размера на щетите.

Рамзи с любопитство я следеше, докато тя разви малко цитопласт и го разреза на еднакво големи парчета. Погледна под окървавеното парче плат, отхвърли го настрана и внимателно намаза раната му с някакво мазило, а после притисна изрязаните лепливи превръзки върху раната. Пръстите ѝ се задържаха за малко на челото му, отместиха нежно настрана влажни къдрици. Рамзи се вцепени, но после бързо се порица за ревността си. Влезе Дънкан, приближи се до нея и ѝ подаде парче плат. Тес внимателно изсуши с кърпа косата на Дан, като непрекъснато шепнеше името му. Въздъхна и погледна двамата мъже.

— Мисля, че има мозъчно сътресение — и двамата се намръщиха неразбиращо. — Силно разтърсване на мозъка — очите им се разшириха. — Може да има сериозни последици — лицата им се свиха в тревога, — а може и да няма.

Рамзи преглътна.

— Последици, милейди?

— Съсиреци кръв, подуване на мозъка, не знам точно. Не съм доктор, но веднъж съм виждала сътресение на мозъка.

— Тогава можеш да го лекуваш?

Тя сви рамене.

— То се лекува от само себе си. От нас се иска само да наблюдаваме и да имаме търпение. През следващите двадесет и четири часа трябва да го будим на всеки два часа — тя погледна Дан, извика го отново. — Може и да не продължи толкова дълго. Той може да дойде в съзнание и след няколко минути — „Моля ти се, Боже, моля ти се.“ Колкото по-дълго бе в безсъзнание, толкова по-лошо...

— Капитанът ще се оправи — заяви Дънкан уверено и я потупа окуражително по рамото. — Той е силен мъж. Виждал съм го в много по-тежки положения от това.

Тес не откъсваше очи от Дънкан. По време на кариерата си като гимнастичка бе свидетел на много и най-различни наранявания — дори самата тя бе имала мозъчно сътресение, когато бе дванадесетгодишна. Но във всички случаи получаваха незабавна медицинска помощ от професионалисти. А Дан разполагаше само с нея и курсовете ѝ за даване на първа помощ! Той би могъл и да умре!

— Милейди?

Тес погледна Дънкан с насълзени очи. Той ѝ подаде кадифената роба на Дан. Тя я пое и двамата мъже безшумно затвориха вратата зад себе си.

Тес съблече мокрите си дрехи, облече топлатата роба и зае мястото си до него върху леглото. Наведе се над него и целуна студеното му чело.

— Събуди се! — молеше се тя. Болката в гърдите ѝ шепнеше колко много от сърцето ѝ бе откраднал този зеленоок морски пират. — Не ме оставяй тук сама, Дан... — тя се облегна назад, без да откъсва поглед от бледото му неподвижно лице.

О, боже! Какво ще стане, ако му е писано да умре днес? Можеше ли да промени съдбата му? А ако не може? Гърлото ѝ се сви, всеки дъх се превърна в мъчителна агония и тя с труд преодоля желанието си да изпищи. Покри лицето си с ръце и се отдаде на сълзите си.

## ГЛАВА 20

— Тези сълзи за мене ли са, обич моя?

— Разбира се, че не! Нещо ми влезе в окото — Тес стреснато си пое дъх и отпусна ръце, когато разбра кой бе проговорил. — Дан! Ти си в съзнание!

— Така е по-добре: при тази вода, която се лееше над мене, бях започнал да си мисля, че потъваме...

Очите на Тес се напълниха отново със сълзи.

— О, Дан — проплака тя и отпусна глава на гърдите му.

Ръцете му бавно я обгърнаха.

— А, Господи! Ти си истинска — в гласа му звучеше учудване и страхопочитание. Прегръдката му се затегна. — Мислех си, че си паднала, Тес.

Тя затвори очи, заслушана в равномерните удари на сърцето му.

— Де такъв късмет — промърмори тя. Слабият му смях премина в стон. — Боли ли те?

— Твоето предсказание, изглежда, се сбъдна.

Тес се намръщи леко.

— Какво искаш да кажеш?

— Френската революция: изглежда е започнала в главата ми.

Тя се усмихна и мълчаливо благодари на Бога.

— По-добре е, отколкото да си напълно безчувствен.

Наклони се над него и се взря в пребледнялото му лице, като се опитваше да запамети всяка извивка, и най-малката бръчица...

Той гледаше със затаен дъх следите от сълзи по бузите ѝ, мократа ѝ коса, която се къдреше върху слабичките ѝ рамене, собствената си кадифена роба, увита набързо около тялото ѝ. Господи, тя изглеждаше като видение от най-съкровенията му мечта...

— Не си ударена? — тя поклати глава. — Не искам да рискуваш живота си отново, Тес — тонът му бе нежно укорителен. — Обещай ми.

— Не мога. Имам само теб, Дънкан, екипажа... — искреността ѝ го трогна. — А и това е единственото нещо, което мога да правя добре.

— Не си права.

Ръката му се плъзна нагоре по гърба ѝ, обхвана главата ѝ и я притегли надолу. Устните му докоснаха нейните, той я настави удобно върху тялото си. Целувките му бяха бавни и нежни, езикът му облиза солта от нейните устни и се плъзна вътре. „Тя можеше да умре“ — мислеше си той и задълбочи целувките си. Сладостта от реакциите ѝ облекчи наранената му гордост: бе спасен за втори път от жена!...

Ръката му се движеше по гърба ѝ, плъзна се отпред, обхвана гърдата ѝ и тя простена. Огън се спусна до пръстите на краката ѝ, тялото ѝ потрепери от еротичния натиск на ръката му върху гърдата ѝ. Тес удължи удоволствието с още няколко секунди, после се отдръпна и се засмя, като видя детинското разочарование, изписано на лицето му.

— Не трябва да се възбуждаш — погледна многозначително издутия чаршаф между краката му. Устните му потръпнаха и той отново посегна към нея. — Имаш нужда от почивка, Дан — тонът ѝ не допускаше възражения и той трябваше да се примири. Тя стана, изсипа на дланта си две таблетки и наля чаша вода. — Изпий тези таблетки — той я погледна въпросително. — Довери ми се. Няма да... — преди да довърши, той взе таблетките от дланта ѝ, прочете думите, издълбани на тях, и ги глътна с чаша вода.

— Ето един послушен малък пират — потупа го Тес шеговито по главата.

— Тес... — започна той с предупреждение в гласа, но тя оправи възглавниците с усмивка и подпъхна завивката под брадичката му, без да му обърне внимание. — Аз не съм бебе — довърши той гневно и отметна завивката, но рязкото движение предизвика остра болка в главата му. Той простена, стисна очи и разтреперано се отпусна назад.

— Така ти се пада — тя сложи ръце на кръста си. — Чуй ме сега: ще лежиш поне два дни. Няма, повтарям, няма да ставаш от това легло. Все още си в опасност, Блакуел, и ще изпълняваш нарежданията ми — наведе се малко напред, за да подчертае думите си. — Ясно ли е?

През отвора на робата се виждаше откритата ѝ гърд. Прииска му се да зарови глава между гърдите ѝ...

— Вдигаш бунт, така ли?

— Да, по дяволите, ако това е единственият начин да те задържа в леглото!

Той протегна ръка, пръстите му докоснаха кожата ѝ, доразтвори робата. Тя затаи дъх.

— Изглежда ми предстои много интересно оздравяване...

Шепата му се изпълни с гърдта ѝ, палецът му нежно загали зърното ѝ.

Тя простена, за миг затвори очи и потрепери вътрешно, когато той се опита да я дръпне надолу. С усилие отстрани ръката му, изправи се и притегна робата.

— Блакуел, ти ме уплаши до смърт, а сега единственото, за което мислиш, е... — тя махна с ръка към леглото.

— Имай милост, любов моя... — тя посрещна с усмивка умолителния му поглед. — Ти ме поставяш на изпитание, като стоиш до леглото ми, облечена само в тази стара дрипа.

— В такъв случай, надявам се, че това ще те накара да ме слушаш.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Ще се държиш с мен като тиранин, така ли?

Тя не отклони погледа си.

— Точно така, капитане — не искаше в никакъв случай да мине отново през изживяната вече паника. Закле се, че няма да му разреши да стане от леглото, докато не се увери в пълното му възстановяване, независимо от оплакванията или опитите му да я съблазни.

Клепачите му натежаха и Дан се опита да се пребори със съня, който я отнемаше от жадния му поглед... Тя бе жива. „И колкото си иска дръзка“ — добави той мълчаливо. Болката в главата му постепенно избледня и изчезна.

Тес се намръщи: той заспа така внезапно! Покри го със завивката, премери пулса му: силен и равномерен. Отмести кичурите коса от челото му, разсеяно провери превръзката.

Вратата се отвори и в каютата влезе Дънкан.

— Как е?

— Дойде в съзнание — успокои го тя и Дънкан се усмихна облекчено. — Изглежда, няма никакво увреждане на способностите му — Тес погледна встрани почервеняла.



Когато обърна глава, Дънкан бе изчезнал: стъпките му заглъхваха по коридора. Гласът му бе неясен, но радостните викове на екипажа стигнаха до нея и тя се усмихна.

Бурята бе кратка, но яростна, и бяха нужни дни, за да се отстранят нанесените щети. Сега обаче корабът се люлееше равномерно и кротко.

Тес събираше мокрите и окървавени дрехи, когато погледът ѝ попадна на картите, навити и напъхани в кутия, прикрепена към стената. Тя взе една от тях и я разтвори върху масата. Разгледа я, намръщи се и измъкна от чантата си смачкана брошура. Сравни картата, отпечатана на гърба на рекламата с разтворената на масата. Усмихна се дяволито, грабна химикалката си и се опита да постави знак на твърдия, овосъчен пергамент. Не успя с химикалката и опита с молива си за очи. Осъвремени картата на Дан с три малки острова там, където на неговата карта бе отбелязано само пусто море...

Поставяше картата на място, когато Дънкан се появи отново, последван от няколко моряка с по две кофи гореща вода и пълни с благодарност и възхищение очи. Тес пусна молива за очи в чантата си и тръгна към тях.

— Дънкан, не мога да им разреша да правят това. Знам колко е ценна прясната вода на кораба.

— Извинявайте, милейди — обади се един от моряците, — но това е нашият начин да ви благодарим — той кимна към леглото. — За нашия капитан.

Тя погледна умолително Дънкан, но възрастният мъж само предизвикателно кръстоса ръце на гърдите си.

— Благодаря ти, Макпийт — прошепна тя и кимна на моряците.

Те си размениха усмивки, изляха водата във ваната и си тръгнаха, като ѝ кимаха и мърмореха благодарностите си.

Изчезнаха бързо, когато на прага се появи Хига-сан. Без да промълви нито дума, той се отправи към банята, постави върху малкото столче до ваната табла, натоварена със сапуни и шишенца, после извади една торбичка и пръсна проблясващото ѝ съдържание върху горещата вода. Едва тогава се обърна към нея, като посочи с жест към ваната.

— Добре — въздъхна тя. — Предавам се. А сега ме оставете сама, за да мога да се насладя на този подарък, преди водата да е

изстинала.

Тес заключи вратата зад тях, смъкна робата си и се отпусна в ароматизираната вода. Въздъхна от удоволствие и се облегна в медната вана, но без да изпуска от погледа си Дан. Обгърна я аромат на билки и диви цветя, неочакван, екзотичен, чувствен. Отпусна се за пръв път, откакто стъпи на палубата този ден.

Дан се размърда, тихо тананикане зазвъня в главата му и устните му трепнаха в усмивка: веднага разпозна гласа ѝ. Отвори предпазливо очи. Виждаше я през полуотворената врата на банята: вдигнала ръце, тя миеше косата си. Гърдите ѝ се люлееха над ръба на ваната, влажни и проблясващи на светлината. Слабините му пламнаха в огън. Тя протегна ръка за каната до нея, обля косата си, изцеди я, обви я с кърпа и се отпусна за миг назад. Той се опита да седне, но изтощените му мускули и пулсиращ череп не му разрешиха това. Тя бе в безопасност и щеше да бъде до него, когато се събуди. Приятната мисъл отново го върна в съня му.

Тес излезе от ваната, подсуши се, и се зае да проучи съдържанието на глинените гърненца на Хига-сан. В едното имаше ароматизирана пудра и малко пухче; другото преливаше от пенест крем и тя си направи удоволствието да се намаже от главата до петите. Тъй като нямаше какво друго да облече, отново навлече робата и излезе от банята. Отпусна се на пейката до прозореца и се зае да изсушава косата си с кърпата. Даде си сметка, че всеки път, когато смъкваше нещо от себе си, то веднага изчезваше безвъзвратно. „Сигурно е работа на Дънкан“ — реши тя, докато се решеше. Погледна към часовника върху гардероба. Реши да събуди Дан след петнадесет минути. На вратата се почука боязливо и тя я отвори, като постави пръст на устните си.

Дънкан се засмя.

— Хубава ли беше банята, милейди? — прошепна той.

Тя кимна и се облегна на рамката на вратата.

— Чудесна. Моля те, благодари на моряците от мое име. Ще събудя капитана след малко. Ще уредиш ли да му бъде донесено нещо за ядене?

— С удоволствие — той понечи да си тръгне, но се спря. — Капитан О'Кийф се върна на „Тритон“, но поиска да му се обадиш, ако имаш нужда от него — в гласа му звучеше нотка на неодобрение.

Тес погледна Дан.

— Имам всичко, от което се нуждая, Дънкан.

Преди да затвори вратата зад себе си, той се усмихна с облекчение.

\* \* \*

— Дан? Дан? Време е да се събуждаш.

— Човек не може да намери покой дори в собственото си легло! — той ръмжеше и дърпаше завивките нагоре, опитваше се да ѝ обърне гръб. При всяко движение в главата му сякаш експлодираше снаряд. Ръцете и гърдите му горяха, а тя го лишаваше от благословената забрава на сън без болки?! И за какво, боже мили? За празни приказки?! — Махай се, жено!

Тес с мъка задържа усмивката си. Какъв мърморко. При всяко събуждане настроението му се влошаваше, но тя не можеше да се поддаде на молбите му и да отстъпи. Знаеше, че в мига, в който се обърне, той ще се отпусне отново. Започна да масажира мускулите на гърба му. Без да обръща внимание на стенанията му, продължи с мускулите на раменете. Задърпа го за лакътя, но той се измести, без да я погледне. Масажира мускулите на ръката му — знаеше колко болезнено ги беше пренапрегнал.

— Изпий това — Дан се обърна и видя, че тя държи в ръка чаша вода и две от онези таблетки. Грабна ги от нея, хвърли ги в устата си и пресуши чашата. — Още една — каза тя и му подаде втора чаша с вода.

Махна рязко с ръка.

— Стига ми и една!

Тес повдигна вежда, той се предаде и послушно изпи и втората чаша. Усмивката, с която оправяше възглавниците, го обезпокои.

— Легни по гръб — заповяда му тя и когато той отказа да изпълни заповедта ѝ, го блъсна леко на леглото.

Дан заскърца със зъби. Тя извади от легена на шкафа малка кърпа, от която се вдигаше пара и се обърна към него. В този момент той не искаше нищо друго, освен да го остави на мира.

— Не искаш ли да те поизмия? — запита го тя мило.

— Не. Махни се от тук, жено. Мога да...

— Не можеш — поправи го тя с усмивка и плесна мократа кърпа върху лицето му.

Дан я издърпа настрана и се опита неуспешно да я изпепели с поглед. Тя му се усмихна дяволито и прекара мократа кърпа по гърдите и едната му ръка. Потопи я отново в легена, изцеди я и се нареди да продължи, когато той я грабна от ръцете ѝ и я хвърли обратно в легена.

— Достатъчно, казах вече!

— Чудесно — отвърна спокойно Тес. — Искаш ли да хапнеш нещо? — той изръмжа. — Може ли да приема това за „да“? — тези мъже бяха истински бебета!

Отиде до масата и се върна с табла, третата по ред, която Дънкан оставяше за него. Постави внимателно таблата на другия край на леглото. Той отказваше да я погледне. Седна на леглото и разгъна салфетка на скута му. Погледна я гневно, но тя не му обърна внимание. Разряза сирене, хляб и притоплена наденичка. Подаде му хапка.

— Хайде, Дан. Трябва да ядеш.

— Нямам нужда от нищо! Искам да престанеш да се мотаеш около мен и да се махнеш! — блъсна ръката ѝ и храната се разлетя по стаята.

Тес погледна разпиляната храна, стисна юмруци, пое дъх и се обърна към него.

— Това бе много бърз удар. Каква беше целта му?

— Махни се, Тес.

— Но защо?

Бавно обърна глава към нея.

— Щом като трябва непременно да знаеш, пикае ми се — изтърси той. — Или и това ще направиш вместо мен?

Тя се изчерви.

— Ай, ай, ай, колко сме остроумни днес!

— Тес — изръмжа той заплашително. — Махни се, преди...

— Има ли някакъв проблем, милейди? — прекъсна го Дънкан от прага.

Тес го погледне.

— Не. Само сме малко нещо кисели.

— Тес. Кълна се, че...

Погледна Дан.

— Ооо, треперя от страх. Помощ, Дънкан. Този гаден стар пират иска да ме хвърли в морето — тя драматично притисна ръка към челото си и въздъхна.

Веждите му се вдигнаха учудено и Дан примига, когато на устните му затрептя усмивка. Отпусна се на лакът: не можеше да остане кисел след малкия ѝ театър.

— Предавам се — той махна с ръка. — Моля за пощада.

— Ааа, победа най-сетне — въздъхна тя доволна и го погледна накриво. — Ставаш голямо леке, когато пожелаеш, Блакуел.

— Заслужавам да бъда здраво напердашен и обесен на напречната греда — продължи той галантно.

— Звучи ми чудесно — усмихна му се тя. — Кога започваме?

— Безсърдечна магьосница — отвърна той на усмивката ѝ.

— Да, така е. Ти ме харесваш такава.

Наведе се над него, за да провери температурата му, уханието ѝ изпълни ноздрите му и той я хвана за ръката. Целуна нежно дланта ѝ и я погледна.

— Прощаваш ли ми, обич моя?

— Изкара тежката артилерия, а, капитане? — прошепна тя, неочаквано загутила дъх.

Гарвановочерни къдрици покриваха челото му, лека усмивка заигра по устните му. Сърцето на Тес замря. „Господи, той отново ме кара да загубя ума и дума“ — помисли си тя.

— Знам, че не обичаш да бъдеш затворен, Дан, но наранената ти гордост не е извинение за грубото ти поведение.

— Заслужавам укорите ти — съгласи се той и погледна устните ѝ с копнеж.

— Трябва да останеш в леглото до утре.

Той приближи глава до нейната, дъхът му галеше устните ѝ.

— Разбрано, лейди Ренфрю.

— Честна дума, нали? — той отдръпна глава и вдигна вежди. — Дан, имаш мозъчно сътресение, за бога! Това е много сериозно!

Помисли за миг и измърмори.

— О, добре, давам дума.

— Хубаво. Сега ти разрешавам да ме целунеш.

Той се засмя, дръпна я надолу, устните му почти докосваха нейните.

— Смя ли да приема, че ми е простено?

— Да, разбира се.

Дан се усмихна и я целуна, устните му, топли и меки, се отпуснаха върху нейните. Той хвана долната ѝ устна между зъбите си, после вмъкна езика си в тъмната влага на устата ѝ. Тес се отпусна върху него, ръката ѝ се плъзна по голите му гърди.

Дънкан се изкашля и те бавно се разделиха.

— Изпрати ми господата Торп и Финч, Дънкан — нареди Дан, без да откъсне поглед от нея. — Искam да чуя доклада за повредите.

— Да, капитане!

Дан погледна възрастния мъж, който остана на място със студено и непроницаемо изражение. Дан отново насочи вниманието си към Тес.

— Изпълнявай заповедите ми, човече!

На Тес не ѝ трябваше много време, за да разбере къде е проблемът.

— Не повече от двадесет минути — заповяда му тя, стана от леглото и с това просто движение напомни болезнено на Дан за дрехите ѝ — или по-точно за липсата на такива.

Тя вдигаше таблата, когато на вратата се почука, и Дан ѝ махна с ръка, все още разгневен от облеклото ѝ.

Първият и вторият помощник-капитани влязоха в каютата и Тес строго ги предупреди:

— Ако го преуморите, аз лично ще ви съдера от бой!

Те кимнаха учтиво и тя се обърна към Дан.

— Още не се е зазорило, Блакуел. Ще дадеш на тези мъже и на себе си малко почивка, нали?

Излезе от стаята, проследена от погледите на тримата мъже.

— Съжалявам, че аз не се ударих в мачтата, сър — очите на първия помощник-капитан не се откъсваха от празния праг.

— Ще те прострелям в крака, ако смяташ, че това ще ти помогне, Гелън — предложи дръзко услугите си Арън.

— Наистина забавно, господин Финч — отвърна сухо Гелън. — Всеки мъж би...

— Господа! — Дан ги прекъсна, обезпокоен от обрата на разговора.

Двамата мъже се обърнаха с лице към него.

— Смятам, че сме се събрали тук да говорим за моя кораб!

Покани ги да седнат и няколко минути те докладваха за повредите на фрегатата, времето, необходимо за ремонт, и посоката на курса, който предстоеше да следват.

— Откъде разбрахте, че е код, сър? — запита Арън.

— Не съм аз, дамата дешифрира тази бъркотия — Дан бързо прехвърляше страниците, докато намери търсената.

Гелън и Арън се спогледаха зашеметени.

— Наистина забележителна жена, ако мога да се изразя така, сър.

— Трябва и можеш да кажеш това, господин Финч — Дан не му спести предупредителен поглед.

— Сър? — продължи Гелън. — В дневниците се споменава за някакъв остров на три градуса на юг, но аз не си спомням да има такъв на тези ширини.

— Трябва да е грешка — Дан махна разсеяно с ръка. — Никой досега не е отбелязал наличието на такъв остров. Подай ми картата.

Гелън стана да изпълни заповедта му.

— Дори и дешифрирани, дневниците на Бенет са пълна бъркотия — оплака се Арън, когато Гелън се върна с навития на руло пергамент и го разтвори пред любопитните им погледи.

— Да. Чудо е, че е стигнал толкова надалеко — Дан се бе увлякъл в листата, които държеше в ръката си.

— Сър? — в гласа на Гелън прозвуча колебание. — Извинявайте, но ние вече го намерихме — Дан вдигна глава и присви очи. — Той е отбелязан на картата, сър — първият помощник-капитан смутено му подаде картата. — Както и още два други.

Дан грабна картата и намръщено разгледа черните маркировки на Тес. Разпозна почерка ѝ и си спомни: тя бе заявила, че картите са погрешни веднага щом ги видя. Преди дешифровката на дневниците. О, Господи, не!

— Лейди Ренфрю. Лейди Ренфрю! По дяволите, жено! Ела тук!

Тес показа глава от вратата.

— Изкрещяхте ли нещо, сър?

Дан изглежда гневно подсмиващите се помощници, после извърна поглед към жената, облежната на рамката на вратата с табла в ръце. Гелън и Арън колебливо проследиха погледа му.

— Край, момчета. Изчезвайте — каза тя и кимна към вратата, като постави таблата на свободния край на леглото и наля чай.

Дан скръсти ръце на гърди.

— Драскала си по картите ми.

Тес го погледна.

— Ядосан ли си?

— Имам причина да бъда ядосан.

— Защото картографията ми е слаба? — облегна се на таблата на леглото и загриза коричка хляб.

— Откъде знаеш за точното разположение на тези острови?

Тя погледна многозначително към офицерите.

— Наистина ли искаш да отговоря на този въпрос?

— Джентълмени, свободни сте засега — обяви Дан.

— Да, сър — отговори заедно мъжете, събраха си тефтерите и се отправиха към вратата. И двамата изгледаха завистливо капитана си, преди да се измъкнат навън.

— Сега ще обясниш ли?

— Бях на единия от тях — отговори тя спокойно.

Веждите му се вдигнаха изненадано, на лицето му бе изписано неверие.

— Кога?

— Ако смяташ да се държиш по този начин, няма да кажа нито дума!

Двамата се вторачиха един в друг, Тес — гневно, Дан — с невъзмутимо спокойствие. Но не беше спокоен. Изчисленията ѝ бяха прекалено точно, за да бъдат игнорирани.

— Кога? — повтори той въпроса си.

— Няколко дни преди да скоча от „Кралицата на Насау“ — Тес изчака да я нарече лъжкиня, но той замълча, вгледан в картата върху леглото. Дали бе готов да ѝ повярва? — Негодникът, когото търсиш, е на един от тези острови, нали?

Той я погледна.

— Да. А ти какво правеше там?

— Криех се.

— От мъжете, които са се опитвали да те наранят?

— Грешка, Дан. Те искаха да ме убият. Те насочиха пистолет срещу мен, преди да скоча от кораба.



— Дявол го взел! — той озадачено се почеса по врата. — Но защо?

— Не е твоя работа — той се намръщи. — Поне докато не приемеш, че казвам истината — тя седна на леглото и започна да прави малки сандвичи — стомахът ѝ куркаше от глад. Неочаквано дъхът ѝ спря. — Вярваш ли ми?

— Приемам, че може да си била на някой от тези острови.

Погледна го с надежда.

— Не бих могла да бъда там, ако той не е бил вече картографиран и населен, нали? В моето време, Дан, той е претъпкан с хотели и курорти.

Когато той се вторачи неразбиращо в нея, Тес въздъхна, поклати глава и съсредоточи вниманието си върху храната. Лъскава черна коса се спусна над ръката ѝ, когато се протегна за парче плод и го постави в устата си. Погледна го, усмихна му се и продължи да яде. Изчакваше го, разбра той. Взе си парче свинско и заби здрави зъби в него. Тя се измести, робата се дръпна и разкри великолепни крака и той с удоволствие ги обгърна с поглед. Изглеждаше здрава и добре, и умът ѝ като че ли също бе на място, като се изключат онези моменти, когато... Той погледна неволно към масата, върху която лежеше черният инструмент за писане. Жестоко предупреждение проряза сърцето му и се заби в мозъка му. Спомни си всеки момент, в който тя бе настоявала пред него, че е дошла от друго време — в главата му зазвучаха датите, които бе посочила, случките, които щяха да станат в бъдеще, виждаше пред очите си странните вещи, които бе извадила от още по-странната си чанта, знанията ѝ по медицина, които тя наричаше нищожни, ценната помощ, която му бе дала с нейните лекарства... Онези бели хапчета бяха прогонили болката му... Да, тя бе необикновена жена и приказките ѝ бяха някак чужди, но тя не бе глупава. А островът? „Може ли да се правя, че не виждам толкова много неща? Но да приема, че е дошла от — бъдещето?!...“

Думите ѝ на празненството онази вечер не го оставяха на мира... Поддържане на постоянна флота... Президентът бе разговарял за тази възможност с него само преди няколко месеца. Поради тази причина корабите на Дан бяха в Карибско море: да защитават колонииите от англичаните и французите, които през последните няколко месеца упорито нападаха американските кораби. Те се опитваха да ограничат

разрастващата се търговия и задълженията на Дан бяха да пленява всеки плавателен съд, заплашващ интересите на Съединените щати. Той въртеше замислено вилицата в ръка и разсеяно наблюдаваше в среброто отраженията на светлината от лампата. „Какво ли друго може да ми каже? — питаше се Дан. — Ами ако стигнат до брега на Флорида и организират армия?“ Замисли се върху тази възможност. Англия все още имаше фортове с добре въоръжени войскове части в колониите, а французите притежаваха Луизиана и Флорида. „Дали това ще бъде резултатът от Френската революция? Или семената на войната, за която тя му каза, няма да дадат плод, преди да са изминали още двадесет и три години? Откъде знае Тес за тези надигащи се напрежения, ако те не са история за нея?“ — недоумяваща той. Мислите му се оплетоха и той се поддаде на изкушението да я помоли да му разкаже още за бъдещето.

— Тес, кажи ми още нещо.

Тишина. Погледна я: Тес спеше, облежната на таблата на леглото с парче хляб в отпуснатите си на скута пръсти. Той се усмихна нежно, отмени подноса и я положи внимателно върху леглото. Тес с въздишка се сви на топка. Загъна я с одеялото, отмени къдрици черна коса от лицето ѝ и я целуна с обич по слепоочието. Облъкна го сладостното ѝ ухание.

Бе дал обещание да не става, но зовът на природата изискваше облекчение. Той внимателно смъкна крака от леглото. Хвана се за таблата на леглото и се изправи. Не му се зави свят и се осмели да направи стъпка напред.

Босият му крак попадна на нещо малко и студено. Той погледна надолу, наведе се и вдигна малък сребърен предмет.

Завъртя го в ръката си. „Мили Боже!“ — прошепна той и тръпки полазиха по гръбначния му стълб. Косата на тила му настръхна.

## ГЛАВА 21

Дан се взираше втренчено в малката сребърна монета в ръката си. Бе изпаднал в шок — по лицето му изби пот, тялото му трепереше толкова силно, че не можеше да го контролира. Върху метала бе изгравирани силуетът на неговия президент, а под него стоеше датата 1967 г. Хиляда и деветстотин! Пръстите му се затвориха в стегнат юмрук и той наведе глава. Не. Не може да бъде. Погледна монетата отново и тя като че ли изкрещя надписите си: „Свобода! Вярваме в Бога! Съединени американски щати!“

Хиляди дяволи. Бъдещето! Монета от бъдещето!

Подлудяваше ли? Не. Не бе възможно сама да е изсякла монетата. Обърна се рязко и се вторачи в заспалата жена и истината, която бавно бе започнала да прониква в него, му спря дъха. Отпусна се вцепенено върху леглото — знаеше, че на дланта му лежи неоспоримото доказателство.

Тес Ренфрю бе пропътувала цели два века назад във времето.

Как, в името на Бога, бе осъществила това? Спомни се нощта на битката и колко бе разтревожена, как бе плакала и викала, че иска да се върне вкъщи — в нейното време. Тогава ли бе разбрала какво ѝ се бе случило? Тази мисъл го накара да потрепери. Тя бе заявила, че делфинът я е пренесъл през стената. Дан се обърна бавно към прозореца, спомни си ясно бурята и завесата от плътна черна мъгла — и загадъчният кораб, бял и огромен като планина... Той се бе появил и изчезнал така бързо — тогава на Дан за миг му се бе сторило, че губи разсъдъка си. Сега разбра, че този кораб трябва да е бил „Кралицата на Насау“, и се замоли убийците ѝ да са останали на него.

\* \* \*

— Дънкан, остави вратата леко отворена — трябва да помислим за репутацията на дамата.

— Да, сър.

— Затвори я, Макпийт — измърмори Тес. — Вече съм будна — тя вдигна глава и погледна Дан, който седеше на масата с поставени върху нея боси крака. — Обеща да не ставаш от леглото.

Той ѝ се усмихна, когато тя седна и прибра косата от лицето си.

— Обещанието ми важеше до тази сутрин — Тес погледна към прозореца, скочи от леглото и тръгна към него, като пристягаше робата си.

Той ѝ наля чай и плъзна чашата към нея. Тя не ѝ обърна внимание, облегна се на масата и провери превръзката, зениците и пулса му. Беше малко бърз.

— Одобряваш ли състоянието ми?

— Не съвсем. Трябва да бъдеш в леглото и да почиваш, не да работиш — тя махна с ръка към тефтерите и инструментите, пръснати върху масата.

— Тес, наистина съм добре.

Тя изсумтя.

— Не смей да ми идваш с оплаквания, че главата ти гърми като копита на руски състезателен кон.

Той се загледа замислено в нея — питаше се как ли се е чувствала, когато е открила, че е захвърлена обратно в едно толкова примитивно за нея време.

— Защо ме гледаш така?

Ръката му се плъзна надолу и без да откъсва очи от нея, той постави на масата спортната ѝ чанта.

— Покажи ми бъдещето, Тес.

Очите ѝ се разшириха, погледът ѝ се местеше в неверие от чантата си към него, и тя се изправи.

— К-какво?... О... — преглътна с усилие и очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя затрепери, по бузите ѝ се застинаха сълзи, пулсът ѝ се ускори.

Дан бавно смъкна крака от масата и я пое в прегръдките си. Вдигна я нежно и притисна главата ѝ към гърдите си. Тя ридаше с дълбоки, разкъсващи сърцето ридания, които напразно се мъчеше да постави под контрол. Риданията ѝ го обвиваха с тежката си мъка, проникваха в него и Дан разбра колко бе страдала през изминалите седмици, заради отказа му да ѝ повярва.

— Шшт, любов моя, успокой се, моля те — шепнеше той и галеше гърба ѝ. — Сълзите ти ме убиват, моля те...

Тес вдигна глава и избърса лицето си.

— Кога?... Какво те накара да повярваш?

Той въздъхна и отметна глава назад.

— Повярвах донякъде, когато спомена за пръв път за островите...

— Но това беше преди битката! — прекъсна го тя.

— Така е — той се взря в нея. — Убедителността на думите ти ме накара да се зачудя. Установих, че откривам смисъл в разсъжденията ти, и това ме обезпокои, признавам. А и датите, които спомена, бяха прекалено точни, за да мога да отхвърля този факт, без да се замисля — Дан се усмихна, когато забеляза самодоволното ѝ изражение. — Държиш се особено, някак открито предизвикателно. Дори и Рам забеляза това — лицето му потъмня за миг, но бе ясно, че не отдава особено голямо значение на попъзновенията на капитан О'Кийф. — А когато към това се прибавят и изключителните ти физически способности и онази политическа дискусия с хората ми... — той замълча. — Ти знаеш какво предстои да стане, знаеш, че ще започнем да се облагаме с данъци.

Тя кимна.

— А флотата?

— След няколко години — отговори тя.

Той се замисли няколко секунди, после неочаквано се усмихна.

— Бяхме започнали този разговор снощи, но ти задряма точно когато се канех да ти задам някои въпроси.

Тя се сгуши удобно на скута му.

— Съжалявам.

Той задържа погледа ѝ, в очите му се четеше съжаление.

— Признавам си, че те мислех за побъркана. Не исках да приема истината за възможна и се опитвах да намеря поне някакво разумно обяснение за странното ти поведение.

— Няма страшно. И на мене не ми беше лесно да повярвам. Отначало мислех, че си някакъв ексцентрик, организирай пътуване за удоволствие с кораб и дрехи отпреди два века. И на мене ми бе нужно време да разбере какво е станало. Но защо направо не ме отписа като избягала от някоя лудница?

Той се засмя.

— Защото, сладка моя магьоснице — той потупа с пръст носа ѝ, — не си жена, която който и да е мъж може с лекота да отхвърли настрана.

„Комплиментите я смущават — помисли си той, като проследи с наслада розовината, която бавно покри бузите ѝ. Тя излъчваше силно чувствено желание и той напразно се опитваше да му се съпротивлява. — Стига само да ме погледне с тези нейни сиви очи, и аз се превръщам на пепел — призна си той, намести я върху скута си и наведе глава. Устните му докоснаха нейните, тя простена името му и вдигна глава, за да го улесни. — По дяволите — каза си той и се предаде.“ Ръцете ѝ се склучиха около врата му и тя разцъфтя под него, с радост му даде възможност да вкуси от щастието ѝ.

Езиците им влязоха в нежен двубой и Тес предизвикателно се наведе назад, за да го накара да я последва. Смахът ѝ, дълбок и гърлен, го увлече надолу и той прие предизвикателството. Бързо вдигна краката ѝ над страничните облегалки на креслото, закова я в прегръдката си и впи устни в нейните, докато пръстите му развързваха робата. Тя се изви към него, когато ръката му се плъзна под кадифето и обхвана гърдта ѝ. Кожата ѝ бе толкова нежна... Палецът му докосна зърното ѝ и Дан почувства как то се втвърдява под натиска му. Той започна ритмично да масажира и притиска с ръка гърдта ѝ и тя застана под устните му, пръстите ѝ се вплетоха в косата му, тялото ѝ се извиваше под ръцете му, жадно за още... Той отметна робата и я притисна още по-силно към себе си: истинска наслада бе да усеща голата ѝ гърд, притисната до тялото му... Тя мъркаше в ръцете му, шепнеше нещо в ухото му, докато ближеше и гризеше меката му част... В слабините му лумна пожар. Ръката му се спусна надолу до гладкото, бледо бедро и той я чу да си поема стреснато дъх, когато загрубялата му длан се плъзна между краката ѝ. Тя замря в очакване.

На врата се почука.

— Махай се! — извикаха и двамата и чуха бързо отдалечаващи се стъпки.

Тес се разсмя, но Дан изруга гневно и се опита несръчно да се намести под нея. Ненавременното прекъсване бе охладило пламналата им страст и Тес смъкна с въздишка краката си от страничната облегалка на креслото, като се загърна в робата.

— Един път поне ми се иска да бъда с тебе, без за това да знае целият кораб — измърмори тя.

Думите ѝ пронизаха гърдите му и отново пръснаха огън в тялото му. Признанието ѝ бе изречено някак между другото и Дан не посмя да се запита доколко е дълбоко, но без съмнение това бе признание, че го харесва и го желае. Стана му приятно и му се прииска да чуе още...

Тес погледна многозначително чантата върху масата.

— Сигурен ли си, че си готов за това?

Дан затвори за миг очи и кимна.

Тес стана от скута му и седна на края на масата. Отметна коса над рамото си и разтвори ципа. Дан се присви неволно от звука и се наведе напред, за да разгледа сака по-отблизо. Колебливо затвори и разтвори ципа няколко пъти.

— Много хитро — заяви той накрая и се отпусна в креслото, за да ѝ даде възможност да продължи. По гърба му полазиха тръпки, когато тя изтърси съдържанието на чантата върху масата.

Тес побърза да напъха бельото си обратно, но той я спря.

— Почакай — вдигна някаква малка дантела със странна форма. Хвана я за копринените панделки и я завъртя пред очите си, после погледна озадачено Тес.

— Това е сутиен — обясни тя, грабна го от него и го постави върху гърдите си.

Веждите му се вдигнаха нагоре, после по устните му трепна дяволита усмивка.

— Ето една дреха, която бих искал да видя да се носи както трябва — изкоментира той, без да сменя поглед от порумениялото ѝ лице.

— Само насън, пирате — подразни го тя и пусна сутиена в чантата. Подаде му портмонето си. — Това е личната ми карта — каза тя и когато той се намръщи неразбиращо, обясни, че в нейното време всеки има лична карта, която винаги носи със себе си. — С нея можеш да отидеш навсякъде и да докажеш кой си. А това е шофьорската ми книжка — добави тя, когато той измъкна пластмасовата карта от преградката на портмонето. Реши засега да не се впуска в разговор на тема „коли“.

Дан прекара пръст над снимката, впечатлен от яснотата на образа. „Истинско чудо“ — мислеше си той, докато тя обясняваше

начина за хващане на образи върху хартия с помощта на нещо, наречено „камера“. Тя го обърка още повече, като му показва снимки на родителите си и на приятелите си.

— Кой е този? — запита той рязко, като посочи снимката на русокос младеж.

— Стар приятел от колежа — отвърна тя и в очите ѝ проблесна игриво пламъче пред тази демонстрация на ревност.

Той хвърли снимката настрана и пхна ръка в джоба си.

— Имаш ли още такива монети? — запита той.

На дланта му лежеше сребърна монета. Очите ѝ се разшириха, после гневно се присвиха и тя се опита да грабне монетата, но той бе по-бърз от нея. Тя се плъзна от масата и едва не падна на пода.

— Така! А говореше, че си ми повярвал преди...

— Да, Тес — той обхвана брадичката ѝ с топлата си длан и се вгледа в очите ѝ. — Кълна се в кръвта на сестра си: много преди да намеря тази монета знаех, че Господ те е изпратил при мене.

Тес замря под погледа му.

— Моля те, не ме лъжи, Дан.

Сребристосивите очи го молеха да каже истината: тя изглеждаше толкова уязвима и крехка... Дан почувства колко много ѝ се искаше да разбере дали ѝ бе повярвал, преди да намери доказателството, и от какво голямо значение за нея бе това.

— Говоря истината, обич моя...

— Благодаря ти — прошепна тя, затвори очи и се отпусна на гърдите му по начин, от които в гърдите му внезапно избухна влудяващо желание. Монетата сигурно е била последният необорим аргумент в нейна полза. — Това е четвърт долар — обясни му тя, целуна го и седна с подскок на масата.

Той поклати глава, изненадан отново от гъвкавостта и подвижността ѝ.

Тес разтвори преградката за монети на портмонето си и му даде възможност да разгледа съдържанието ѝ на спокойствие, като търпеливо отговаряше на въпросите му за отделните монети и тяхната стойност. Подсмихна се, когато зърна лицето на Томас Джеферсън на монета от пет цента и я отхвърли настрана, но се смръзна, когато му показва банкнота от един долар. Дан остана с отворена уста, когато видя на нея своя президент.



— Бащата на нашата страна — заяви тя тържествено.

„Той би бил много доволен от това“ — помисли си Дан, докато оглеждаше внимателно банкнотата, украсена с образите на бъдещите президенти. По-късно ще разговаря за тях с Тес и ще разбере какво са направили за страната си, за да заслужат да бъдат почетени по този начин.

Изгърси от портмонето ѝ пари, документи, стари рецепти. Тес скръсти ръце и внимателно го наблюдаваше, докато той се ровеше из тях и оглеждаше любопитно и най-дребния къс хартия. После се прехвърли на другите вещи, изръсени от чантата ѝ върху масата: шампоани, дезодоранти, лакове за коса. Той отваряше шишета, миришеше ги, четеше етикетите. Трябваше да го спре, когато се опита да вкуси шампоана с мирис на череши. Отпусна се в креслото с рекламната брошура в ръка и смръщи вежди, докато изучаваше миниатюрната карта на задната ѝ корица. Разтвори я и в следващия миг я размаха гневно в лицето ѝ.

— Тази жена е гола!

Устните ѝ потрепнаха в усмивка.

— Не съвсем. Облечена е в бански костюм. Нещо, което човек облича, за да играе във водата — опита се тя да обясни. О, боже, той изглеждаше така, като че ли ще се пръсне. — Бикини — добави тя безмилостно.

— Тес, а ти, ти... — запрегльща с труд, неспособен да довърши въпроса си от страх пред отговора ѝ.

— Разбира се. Защо не? — тя сви рамене, развеселена от реакцията му.

— Пред мъже? — избухна той. — Така? — размаха отново брошурата.

Тя порови в чантата си и измъкна розовите си италиански бикини със смела кройка, които можеха спокойно да се поберат в съвсем малка кутия. Той повдигна парчетата плат и връзки, неспособен да се ориентира кое накъде е. „А, дяволите го взели!“ — помисли си той и ги метна ядосано в скута ѝ.

— Можеш да изхвърлиш това нещо — заяви той с глас, нетърпящ възражения. — Няма да го носиш отново.

— А какво ще стане, ако поискам? — запита тя предизвикателно, като се опита да не се разсмее.

— Мили боже, Тес! — той скочи на крака, грабна бикините и ги размаха пред носа ѝ. — Това не е нищо повече от триъгълни платна за детско корабче! — закрещя той, захвърли ги и нервно заразтрива тила си. — Хиляди дяволи, като си помисля само, че си се разхождала пред глутница разгонени бикове в тези... тези шивашки отпадъци!...

— Исках да кажа, че мога да ги обличам само за тебе, Дан — успя тя да се вмъкне в гневната му тирада.

Дан вдигна глава и най-сетне видя смеха в очите ѝ.

— Подведе ме нарочно, нали? — обвини я той тихо и отпусна рамене.

— Виноват — изкозирува тя и се разсмя. Откритата демонстрация на ревността му я стопляше отвътре и възбуждаше с нова сила.

— Ти си безсърдечна, Тес.

— Хей, ти поиска да ти разкажа за бъдещето. Няма значение дали вярваш или не, но това ще бъде висша мода след два века — предизвикваше го тя, бикините се люлееха от пръста ѝ и той простена отчаяно. — Струвах ми шейсет долара.

— Шейсет? — заекна той и се отпусна в креслото си. Опита се да си представи корабен товар, равен на тази огромна сума, и потрепери от получения резултат. Спря поглед върху съдържанието на чантата ѝ и се намръщи.

— Това е твоето време, Дан, и аз ще се съобразявам с твоите правила — успокои го тя. Бузите ѝ бяха порозовели от играта, които си бе разрешила с него. — Имам предвид в общи линии — уточни тя.

Очите му само просветнаха.

— Още не съм забелязал подобно нещо.

Тя се опита да си придаде възмутен вид.

— Обвинявате ме в неприлично поведение, сър?

— За моя век.

— Наистина ли поведението ми е смущаващо за тебе? — запита тя разтревожено.

— Не. Никога не ми е хрумвала подобна мисъл! — изглеждаше изненадан от въпроса ѝ. Хвана ръката ѝ. — Страхувам се, че аз съм този, който те смущава.

Тя се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Ние делим тази кабина, Тес, без да сме разменили клетви...

Тя издърпа ръката си.

— Не прави това, Дан.

— Трябва...

— Виж какво, в двадесети век не е задължително мъжете и жените да се женят, за да се наслаждават един на друг.

— Но ти не си повече там, Тес — в гласа му звънна напрежение.

— Знам това! — срязва го тя. — Нека засега да се съобразим с моето виждане на нещата, о'кей? По дяволите — тя потърка озадачено челото си с пръсти. — Не мога да повярвам, че водим този разговор. Всеки мъж би се радвал на възможността да спи с жена, без да бъде обвързан с нея!

Той присви гневно очи, думите му бяха хладни и премерени.

— Аз не съм като...

— Знам, знам — прекъсна го тя, внезапно успокоена. Обгърна го с поглед и изразът на лицето ѝ стана по-мек. Да, той бе различен... — Разбрах това още когато за пръв път спяхме заедно, Дан.

Той я погледна с дръзка, чувствена усмивка и Тес пламна от желание, когато срещна погледа му.

— В спомените ми от онази нощ, любов моя, няма нищо за спане.

— И в моите — отвърна тя с внезапно предрезгавял глас и се смъкна от масата, за да се настани в скута му. Загорялото му лице изведнъж придоби свиреп, агонизиращо изражение, което я стресна. Тя докосна озадачено бузата му. — Дан?

Ръката му рязко се зарови в косата ѝ, а с другата я притисна към тялото си, като същевременно впи жадни устни в нейните — сякаш се опитваше да я погълне в себе си и да я задържи там... През последните няколко часа капитанът бе обхванат от странен страх. „Да“ — призна си той и задълбочи целувката си. Страхуваше се до смърт да не загуби Тес — в нейното време...

## ГЛАВА 22

„Морската Магьосница“ цепеше искрящите води като черна сабя, разсичаща лазурна синя коприна. Платната припляскваха, изпълнени с мощ, и влачеха фрегатата към нейното предназначение. Дан огледа океана през далекогледа си и даде заповеди. Свирката на боцмана пронизително разцепи въздуха. Голи до кръста мъже в скъсани панталони бързо се изкачиха по такелажата, за да изпълнят заповедите.

— Стегнете се! — извика Гелън на мъжете от екипажа. — Предстои ни откриване на нови земи!

Дан отпусна далекогледа и погледна леко смръщен първия си помощник.

— Тази сутрин изглеждаш много доволен, Гелън.

Гелън смутено извърна поглед настрани.

— Признавам си, че жадувам за твърда земя под нозете си, сър.

Едва забележима усмивка пробяга по устните на Дан, когато той отново вдигна далекогледа си.

— Смея да предположа, че жадуваш за повече от твърда земя под себе си, човече.

— Да, сър. Няма да се откажа от приятно ухаещо момиче с меки форми — замечта той на глас. — Облечено в онези тихо шумолящи рокли, които карат човек да си мисли за топлите съкровища под тях... — той се поизкашля и изправи рамене, когато капитанът свали далекогледа и го изгледа с вдигнати вежди. — Трудно е да се мисли за нещо друго, капитане — почервения той, — откакто лейди Ренфрю е на кораба... сър.

Дан замълча и отново отправи поглед към морето. „Да — помисли си той. — И на мене ми е трудно да се въздържа да не държа тази жена непрекъснато в леглото си от деня на първата ни среща...“

Зад гърба му Гелън простена.

— О, господи... Никога няма да бъде достатъчно скоро, сър.

На долната палуба стоеше Тес в облак от яркосиня коприна и търсеше Дан. Забеляза го, завъртя се и демонстративно направи реверанс. Тази сутрин се бе събудила в стая, пълна с нови, скъпи дрехи. Около леглото имаше три големи сандъка, препълнени с копринени рокли, дантела, брокат, кадифе в зелено, черно, виненочервено, изкусно украсени и елегантни: сигурно върхът на модата на осемнадесети век. Беше силно впечатлена от екстравагантната колекция, чувстваше се приятно глезена. Всяка рокля бе окомплектована със съответстващи по цвят и кройка корсети, фусты, чорапи и елегантни атлазени чехли, украсени с панделки или маниста. Но най-силно я трогна парчето пергамент, на което с мъжки почерк бе написано:

„Добре дошла в моя век, любима“

„О, Блакуел, какво ще правя с тебе?“ — запита се тя с радостен трепет и тръгна да го търси.

Гелън простена високо, когато капитанът го блъсна рязко в стомаха с далекогледа и тръгна към нея.

— Не слизай, аз ще дойда при тебе — извика му тя, събра полите си в една ръка и изкачи с лекота почти вертикалните стъпала, без да осъзнава, че всички мъже на кораба спряха работата си, за да се насладят на двата стройни глезена, изложени за кратък миг пред погледите им.

Дан ги изглежда гневно над главата ѝ, преди да се наведе да ѝ помогне. Погледът му обхвана богатите гънки на коприната, подредена като шал около голите ѝ рамене и гърдите ѝ, едва покрити от меката тъкан. В тази рокля тя като че ли се молеше да бъде изнасилена.

— Мили Боже, Тес. Не знаех, че тази рокля е толкова разголваща — прошепна той в ухото ѝ, когато тя стъпи на палубата до него.

— Сигурно — потисна подтика да придърпа нагоре ниско изрязаното деколте. — Сравни я с моите бикини и ще се почувстваш по-добре — отвърна тя дрезгаво и той простена, постави ръката ѝ върху своята и въздъхна:

— Върна се двеста години назад, за да ми докажеш само че не съм нищо повече от разгонено животно в твое присъствие...

— Разгонено животно? Имаш ли нещо против да се доизясниш?  
— погледна бързо надолу и тесните зелени панталони не оставиха нищо за въображението ѝ. — Или може би демонстрираш нещо?

Дъхът му излезе със съскане през стиснатите му зъби.

— Жено, опитваш се да ме измъчваш пред офицерите и екипажа ми? — панталоните му като че ли станаха още по-тесни и той побърза да пхне ръка в тях.

Тя се засмя тихо и гърлено и още повече го лиши от контрол.

— Знаеш, че можеше да останеш снощи при мен.

— Не, трябваше да си тръгна — скара ѝ се той тихо, но не можа да игнорира поканата в сребристосивите ѝ очи: също като снощи, когато тя, игрива и мъркаща като котенце, се опитваше да го примамва на леглото при себе си. „Заслужил съм да получа специална похвала за проявена галантност“ — помисли си той сега с известна горчивина. — Спомням си едно обещание от твоя страна да се подчиняваш на изискванията на този век, Тес.

— Хей, не си прав: облечена съм точно според тези изисквания, не е ли така?

Усмихна ѝ се с одобрение.

— Сменила си само дрехите, любима.

В гърдите ѝ се пръсна искра и тя стисна леко ръката му.

— Искам да ти благодаря, Дан. Имаш великолепен вкус. Дрехите са приказни. Никога не съм носила нещо толкова — тя разстла полите си, общити със стъклени маниста — спиращо дъха.

Той се обърна към нея и усмивката му разкри здрави, бели зъби.

— Време е тогава да носиш точно такива дрехи...

Сърцето на Тес замря за миг, после бясно заудря в гърдите ѝ. Време. Думата ѝ напомни къде беше и с кого.

— Добро утро, лейди Ренфрю — поклони ѝ се Гелън.

— Утрото е наистина добро, господин Торп — полите ѝ прошумоляха на бриза и ѝ се стори, че го чу да простенва, а Дан едва успя да прикрие усмивката си. Тес забеляза, че моряците изкарват сандъци през предния люк. — Плячка от някой пленен кораб, нали, стари пирате? — тя кимна към носа на кораба.

Дан се разсмя, когато срещна шокирания поглед на първия си офицер. Гелън отвори уста, но гневният поглед на капитана го накара да замълчи.

Прозвуча оръдеен залп, Тес подскочи и се удари в Дан. Ръката му стисна леко кръста ѝ и той усети как стегнатите ѝ мускули се отпуснаха. Тя му имаше доверие и осъзнаването на този факт стопли сърцето му.

Засенчила очите си с ръка, Тес проследи с поглед умелата маневра на „Тритон“, който бързо се приближаваше до „Морската Магьосница“. Рамзи се бе изкачил високо по такелажата на главната мачта и се люлееше в унисон с поклащането на кораба. Тес усети, че ръката на Дан неволно се стяга около кръста ѝ.

Рамзи се намести, отблъсна се и прелетя над водата на края на дебело вълне. Приземи се само на няколко метра от Тес и я огледа от главата до петите още докато се изправяше.

— Добро утро, милейди — поздрави той с поклон, без да отмества възхитения си поглед от нея.

Тя кимна в отговор и на устните ѝ трепна усмивка.

— Изглежда, имате слабост към впечатляващи появявания, О'Кийф?

— Дамата предпочита нещо по-изтънчено?

— От вас? Сигурно се шегувате.

Тя се засмя и Рамзи отново бе покорен от зашеметяващата хубост на тази жена. Пое си дъх и се обърна към Дан.

— Той е там, Дан! — възкликна той развълнувано. — Господи, човече! — удари възбудено юмрук в дланта си. — Точно където посочи!

— Хей, почакайте за секунда — прекъсна го Тес: не бе сигурна, че бе разбрала правилно. — Какво е там?

— Островът, който търсехме — Рамзи ѝ хвърли бърз поглед и продължи: — Пристанището е малко, но градът е съвсем различен от представите ни. „Барстоу“ е закотвен в пристанището — добави той и в гласа му прозвуча ненавист. — Пребоядисан е, но фигурата на носа му не може да се сбърка.

— Искаш да кажеш, че си бил там? — едва не извика Тес, силно вбесена.

— Да, от разстояние, разбира се.

Тя скръсти ядосано ръце на гърдите си.

— Кога точно, О'Кийф?

Той се намръщи.

— Сутринта след бурята, милейди.

— Какво? — тя се обърна гневно към Дан с ръце на кръста, тялото ѝ трепереше от гняв. — Изпратил си „Тритон“ напред!... — „Преди намирането на монетата“ — премина бързо през главата ѝ и едва не се задуши при мисълта какво можеше да означава това.

Дан прекара пръсти по въображаемите си мустаци, опитвайки се да скрие усмивката си пред внезапните пламъци, които засъскаха от нея. Но миг след това чертите ѝ омекнаха от нежната усмивка, която заигра по устните ѝ. Очите ѝ се замъглиха, тя пристъпи по-близо и постави длан на ръката му.

Рамзи се напрегна, неспособен да отмести поглед от деликатните пръсти, които галеха кожата на Дан.

— Това бе подъл номер — чу я той да казва. — Достойна постъпка за един пират.

Рам отметна глава с учудено вдигнати вежди. Това не беше истина! Но като че ли Дан се наслаждаваше на обидата и поведението му накара Рамзи да се пита какво ли още крие от дамата.

Дан бе прочел рекламната брошура, в която се разказваше и за историята на този остров. Повече от сто години този малък рай бе процъфтявал като убежище на престъпници, търсени от закона. „Истинско пиратско леговище“ — помисли си той и погледна Тес.

Но сега вниманието ѝ бе приковано към нещо зад него и той проследи погледа ѝ.

Моряците изваждаха от дървените сандъци пистолети и пушки, зареждаха ги с бързи, привични движения без ненужни приказки, стегнато, професионално. Тес ги гледаше със страхопочитание, силно впечатлена.

— Нямаш намерение да атакуваш този малък остров, нали? — тя погледна Дан и действителността внезапно се стовари безмилостно върху нея. „Какво бъдеще ще имам с човек извън закона?“ — запита се тя. После се зачуди защо поначало се замисля точно за това.

Дан като че ли се поколеба, преди да отговори.

— Това не е твоя работа.

В сребристосивите ѝ очи пламна огън.

— Не ми излизай с тази глупост отново, Блакуел! Това е моя работа. Аз дешифрирах дневниците! — заби пръст в гърдите му. — Аз ти казах къде е този остров! Не смей да ми излизаш с приказки от рода



на „аз съм мъж, а ти жена“, ясно ли е? Ще нападнеш ли острова? — подчерта въпроса си, като удряше с юмрук по гърдите му при всяка дума.

Дан я погледна възхитено. Господи, беше прекрасна в яростта си!

— Нямам намерение — устните му потрепнаха — да атакувам острова.

— Обещавааш ли?

— Да — отвърна той без колебание.

— Добре — успокои се тя и се приближи до перилата, за да наблюдава подготовката на моряците.

Дан се обърна към Рам, който се бе вторачил озадачено в Тес.

— Рам, нека повече хора разберат, че си пристигнал — нареди тихо Дан. — Пусни хората си в градска отпуска, но не им давай много пари.

Рам отмести най-сетне очи от Тес, погледна го и кимна. Запиването на мъжете можеше да коства живота на всички.

— Да вдигна ли пиратско знаме, сър? — подхвърли саркастично Рам.

Дан погледна Тес, която разговаряше с мистър Торп, и прехвърли погледа си отново на Рам. Усмихна се накриво.

— Въпреки че напоследък си много силен в това отношение, едва ли е нужен такъв драматизъм.

Рамзи прие хапливата му забележка с усмивка.

— На дамата като че ли й харесват малките ми подвизи, сър — отговори той, като отстрани въображаемо косъмче от ръкава си.

— За разлика от смотаните глупачки, с които си свикнал — Дан тихичко се засмя, — лейди Ренфрю вижда ясно целта на „малките ти подвизи“.

— Не мога да разбера какво целиш, като я мамиш, Дан. Струва ми се, че се отнасяш прекалено сериозно към клетвата си.

Дан се вцепени.

— Колкото по-малко знае за нашата мисия, толкова в по-голяма безопасност ще бъде.

— Нямах намерение да слезеш с нея на брега, нали? Мили боже, този остров е сборище на убийци и крадци!

Дан скръсти ръце на гърдите си.

— Опасността ми е ясна, но какво предлагаш да направя? Да я оставя на кораба? — Дан нямаше намерение да я изпуска от очи.

— Ще ти предложи нещо — каза Рамзи след минута размисъл. И той не искаше Тес да остане под закрилата само на няколко моряка. — Да посетя ли губернатора?

— Ако има такъв, то той е повече от подозрителен. Както и всяка друга овластена личност там. Задачата ни е да открием кой финансира нападенията срещу нашите кораби — Дан потърка замислено тила си. — Не издигай знаме, Рам. По-добре е да показваме колкото е възможно по-малко. Ще пуснем котва на източната страна при тазвечерния прилив.

Обсъдиха отново плана си през следващите няколко минути. Решиха да изпратят напред интенданта за осигуряване на квартири, определиха си местата на срещи и паролите, хората, които ще бъдат куриери. Дан му предаде карта на острова, начертана с тънки линии черно мастило. Рамзи намръщено огледа тънката хартия с разчертани редове, но я напъха в джоба си без коментари, каза „довиждане“ на Тес и се приготви да се върне на кораба си.

— Как ще обясниш присъствието й? — в думите му прозвуча предизвикателство.

Дан го погледна студено.

— Отново навлизаш в забранени води, О'Кийф — в гласа му заклокочи потискан с труд гняв.

— Страх те, че ще отхвърли предложението ти? — Рамзи вдигна предизвикателно вежда, хвана се за въжето и без да чака за отговор, се отблъсна от перилата.

Дан погледна към Тес. Знаеше, че ще му откаже: беше му дала да разбере това. „Но защо? — питаше се той. — Защото държеше прекалено много на свободата си или защото не искаше да се обвързва с това време?“ И си даде сметка, че му се искаше да я обвърже така силно и сигурно към себе си, че никога да не поиска да се върне обратно. Но независимостта на младата жена го объркваше и той не знаеше как трябва да постъпи с нея. В момент на лудост бе обмислял удоволствието да се люби с нея, докато забременее — радостта от създаване на живот с тази жена в началото запали кръвта му — но после той отхвърли тази идея. Ако не е забременяла от първия и единствен досега път, когато бяха заедно като мъж и жена, тя никога

няма да му прости такава подла измама. И сигурно ще постави под въпрос искреността на чувствата му към нея. После си спомни, че тя бе подхвърлено дете — беше му казала, че не познава истинските си родители. Много вероятно е да не приеме извънбрачната бременност като скандал. Болезненото ѝ минало бе доказателство за издръжливостта ѝ. „Разсъждаваш като отчаян глупак! Нищо няма да я задържи тук, ако нейното време си я поиска обратно... — помисли си той и сърцето му слезе в ботушите. — Хиляди дяволи!“

Някакъв моряк неочаквано изтърва сандък и той се удари върху палубата, разцепи се и съдържанието му се разпиля. Той я чу да поема бързо дъх и се отправи към нея в момента, в който тя повдигна поли и заслиза бързо по стълбата.

Дан стигна до строшения сандък малко след Тес. Погледът му отскочи от сандъка към Тес, отправи се гневно към виновния моряк. Тес стоеше неподвижно до сандъка, после бавно вдигна очи и го погледна.

— Ти си ме лъгал — прошепна тя.

В краката ѝ лежаха пръснати униформи на континенталната флота.

Тес си проби път между моряците и се отправи с гневни крачки към каютата с Дан плътно зад нея. Затръшна вратата почти в лицето му: тя се удари в рамото му, върна се обратно и се тресна в стената зад нея.

— Жено!

— В офиса на баща ми имаше репродукция със заглавие „Смяна в зелено“: континенталната флота променя цвета на униформите от червен в зелен! — Тес не обръщаше внимание на гнева му, самата тя побесняла. — Кой си ти, Блакуел, офицер от флотата или пират?

За миг той се вгледа напрегнато в нея, преди да отговори:

— И двете.

— Не мислиш ли, че ми дължиш някакво обяснение? — тя скръсти ръце на гърдите си.

Дан въздъхна и разтърка отново тила си, както имаше обичай да прави в тежки моменти. Защо се колебае? Нима вече не ѝ бе доверил толкова много? Без да промълви нито дума, той се приближи до масата и измъкна от едно от чекмеджетата кутия. Тес я бе виждала и преди, но тя бе заключена и независимо от желанието си, не можеше да проучи

съдържанието ѝ. Дан отвори капака и извади документ, запечатани с восък. Счупи го и ѝ ги подаде. Тес разгъна твърдия пергамент и очите ѝ се разшириха. Документът разрешаваше на Дан да защитава американските интереси както намери за добре. Той бе подписан от самия Джордж Уошингтън! Ръцете и тялото ѝ се разтрепериха от шока на откритието ѝ. Президентът бе написал този документ собственоръчно. Защо никога не бе чувала за него?

— Защо ме остави да мисля, че си пират? — възкликна тя, без да откъсва очи от пергамента в ръцете си.

— Нямах право да говоря.

— Ти си тук по две причини, нали? — тя го погледна и му подаде документа. — Заради това и да хванеш убиеца на Дезире.

Дан кимна и върна документа на мястото му.

— Трябва да се закълнеш, че няма да казваш нито дума за това.

— На кого точно мога да кажа? — запита тя обидено.

Но това не трогна Дан.

— Клетвата ти, Тес.

— Кълна се — приближи се до него и обви с ръце кръста му. — Semper Fi, от все сърце, Semper Fi<sup>[1]</sup>...

\* \* \*

Тъмната фрегата заобиколи малкия остров и се сля с нощта. С полусмъкнати абаносовочерни платна, корабът умело маневрираше под командата на Дан. Никой на тази част от острова нямаше да се запита какво ли прави този тъмен кораб близо до брега. Някои хора тук биха искали светът да забрави, че някога са живели. Тъй като нямаше как да приблизят кораба до опасните рифове, спуснаха в морето дълга лодка. Тес седна на кърмата и моряците загребаха с добре отработен ритъм. Дан седеше зад нея и ги насочваше. Само малък фенер осветяваше пътя им. Заобиколиха внимателно фрегатата и се изравниха с носа ѝ. Тес чу шепот и тихия смях на Дан, моряците забавиха движенията си. Тя вдигна озадачено вежди, когато всички се загледаха с интерес в нея, а след това — в украсения с дърворезба нос на кораба. Тя проследи погледите им и замря, хладни тръпки полазиха по кожата ѝ. Женската фигура на носа на „Морската Магьосница“ се

виждаше ясно в лунната светлина. И Тес видя собственото си отражение, покрито във веещи се назад черни одежди.

— Това е доказателство, любов моя, че е предопределено да останеш тук — прошепна Дан в ухото ѝ. — С мен...

---

[1] *Semper Fidelis* (лат.) — „Винаги верен“ — клетва на военната флота на Съединените щати. — Б.пр. ↑

## ГЛАВА 23

По покрития с драскотини барплот седеше уличница с мръсна, разкъсана рокля и ядеше пилешка кълка; босите ѝ крака се люлееха над пода. Вдигна ги, когато под нея внезапно се строполи някакъв мъж. Наведе се и погледна между коленете си, за да прецени повредата на дървото под нея; в този момент друг мъж се заклати наблизо и тя го блъсна обратно в мелето с окуражително подвикване.

Някой ритна Рам в стомаха, той се прегъна на две с висок стон и се залюля назад, но не и преди да хване стъпалото на противника си и да го ритне жестоко между краката.

— Сега съм сигурен, че повече няма да се раждат други малоумни, за да мърсят тази земя — заяви задъхано той и разтърка стомаха си, докато се изправяше.

Мъжът се гърчеше върху мръсния под; той се държеше с две ръце за слабините и псуваше Рам до девето коляно, като намесваше в ругатните си няколко вида свини. Наоколо битката бе в разгара си: мъже се стоварваха върху други мъже, столове, пейки, маси. Рам все още се опитваше да си поеме дъх, когато един от офицерите му прелетя през задимения въздух и се стовари върху масата, натрупана с храна. Тя се разцепи по средата и младият Дейви се оказа притиснат между двете половини. Секунда по-късно обаче той скочи на крака и се втурна в битката, покрит с останки от салата. Рамзи проследи подвизите му с възхищение, граничещо със страхопочитание. После си плю на дланите, разтри ги и се спусна нетърпеливо към биещите се.

Дан блъсна вратата на пивницата, която вече едва висеше на пантите си, простена и се облегна на рамката ѝ.

— Направил го е отново, Дънкан — поклати осъдително глава.

— Да, сър.

— Изглежда, ще трябва да му помогнем — Дан неволно се сви, когато тежък юмрук се стовари върху челюстта на Рамзи. — Този път като че ли съдбата не е на негова страна.

— Така изглежда, сър.

Дан въздъхна, съблече палтото си, подаде го на Макпийт и запретна ръкави.

— Дамата ще бъде много недоволна, сър.

— Не съм чул това, Дънкан — подхвърли той, грабна за ризата някакъв пияница, който притискаше моряк от „Тритон“, и му фрасна един в мутрата. Отпусна хватката и засмука кокалчетата на пръстите, когато другият се свлече на пода в безсъзнание. Точно когато се обърна, за да посрещне следващия си противник, Рамзи се плъзна по една от пейките и се приземи с трясък в краката му.

Дан го изглежда с ръка на кръста.

— Когато поисках от тебе да осигуриш шумно пристигане, не съм имал предвид точно това, Рам.

О'Кийф се захили и прие подадената ръка.

— Хиляди дяволи, човече! Бием се, откакто стъпихме на твърда земя!

Някакво тяло се изтряска шумно в прозореца и увисна безпомощно над перваза като мръсна дрипа. Двамата капитани опряха гръб до гръб и налагаха всеки, който се случеше да мине край тях или се осмели да ги нападне.

— Сигурен съм, че не си влязъл в тази дяволска дупка с развети знамена? — подхвърли саркастично Дан и стовари юмрук върху нечия глава пред себе си.

— Несправедлив си към мене, стари приятелю — Дан го изглежда заплашително. — Е, признавам, че се започна заради червенокосата с великолепните... Оу! Мили боже! — Рам неволно се присви, когато пръстът му пропука при последния удар. Но незабавно забрави за болката, когато срещу тях се спусна мъж с размерите и устрема на разярен бизон.

Двамата бързо се разделиха, нападателят им профуча между тях и се нахендри с главата напред в отсрещната стена. Жена изпищя, но успя да отскочи встрани, а после закрещя гневно над изпадналия в безсъзнание грубиян за разляната напитка и пребърка джобовите му за компенсация.

— Оставяш се да те командва долната глава, Рам. Разбра ли поне по някаква случайност дали на този остров има някаква власт? — Дан междувременно се справи с някакъв млад нахалник, стовари бутилка върху главата му, изтупа ръце и се обърна към Рам. Търпеливо му даде

възможност да се справи сам с мускулестия си противник и се намеси едва когато стана ясно, че Рам е на път да изгуби няколко зъба. — Нещо губиш сили, О'Кийф — подразни го Дан с ръце на кръста, докато се мъчеше да си поеме дъх.

— Не видя ли, че бяха трима срещу един?!

В този миг Дан получи силен удар в гърлото, сгърчи се с висок стон, загуби равновесие и седна на земята. Преди да успее да се изтърколи настрана, Рам се стовари върху него.

— Утре имам среща с някакъв англичанин — отговори той с кървава усмивка и се изтърколи настрана, за да освободи Дан.

— Ако доживеем до утре — промърмори Дан и бързо скочи на крака със стиснати юмруци.

\* \* \*

Облечена в затворена нощница с дълги ръкави, Тес крачеше напред-назад по износения килим. „Как можа да ме захвърли тук и да изчезне? Да ме остави сама? Е, не съм напълно сама“ — призна си тя. Трима души стояха на пост пред всекидневната, а в салона имаше още най-малко петима моряка от екипажа на „Морската Магьосница“, без да се броят онези, които се мотаеха в двора и конюшните. Бе като в проклета крепост, а Дан се бе понесъл нанякъде за тайна среща с Рамзи. Но преди да тръгне, бе наел целия горен етаж на странноприемницата, бе й се извинил за неудобствата и я бе уверил, че на сутринта ще се преместят в частна къща. Тес не намираше никакви особено фрапиращи минуси тук, като се изключат бълхите и нуждата от специалист по вътрешно обзавеждане. Тръгна към спалнята си и се отпусна изтощено върху леглото.

Чувстваше се като затворник, но си даваше ясна сметка какво ще й се случи без закрилата на Дан. Когато влезе за пръв път в общото помещение, почти всеки похотлив мръсник тръгна към нея — до появата на Дан и хората му. Говорът и маниерите й насочваха вниманието на хората към различията в нея и Тес мъдро държеше устата си затворена. Изобщо не се опитваше да имитира говора на Дан и другите. Завиваше й се свят, когато се мъчеше да използва техния маниер на говорене и изрази. Неочаквано закопня за изолацията на



фрегатата. „Справих се със съмненията и възраженията на екипажа към мен, но как да се справя с хората от цял един остров?“

Вцепени се, когато през затворената врата проникнаха внезапни звуци: смях, скърцане на ботуши и стонове. После чу прещракване на ключове и удар на врата срещу стена. Смъкна се от леглото и се отправи към стаята на Дан. Почука тихо и се вслуша в заглушения смях и шепот зад вратата. „Сигурно са пияни“ — реши тя, стисна устни и тихо отвори вратата. Само след миг скръсти ръце и се облегна на рамката. Над петнадесетина души от екипажа я наблюдаваха стреснато. Всички бяха с окървавени носове, подути очи, скъсани дрехи, кървави драскотини и бързо почерняващи натъртвания. Двама души с мъка влачеха трети към масата, но когато я видяха, безцеремонно го тръшнаха на някакъв стол наблизо. Мъжът изстена, отпусна се назад и праметна ръка над облегалото на стола, за да се задържи горе-долу изправен. Усилията му бяха посрещнати с приглушен смях.

— О’Кийф. Прекрасно. Трябваше да се сетя. Не можеш ли да престанеш с тези грандиозни сценични изяви?

— Добър вечер, милейди — той се хилеше с окървавена уста и поглъщаше с поглед фигурата ѝ изпод подутите си клепащи.

— Надявам се — заради тебе — че онзи, с когото си се бил, изглежда по-зле — думите ѝ бяха посрещнати със смях, който бързо затихна под строгия ѝ поглед, и мъжете наведоха глави като провинени момчета. — Господи, каква бъркотия! — влезе в стаята, отиде до умивалника и се върна с леген, кана и чисти парцали.

— Ние спечелихме, милейди — осмели се да се обади Гелън, като избърса кръвта от устната си. Другите побързаха да го подкрепят с възклицания и подробности от боя.

— Първият помощник-капитан се справи с един негодник два пъти по-тежък от него! — обади се един от моряците.

— А ти, Кам, бе адмирал на тясно, когато те видях за последно!

Стаята потрепери от гръмогласен смях и младият моряк се изчерви. На Тес не ѝ бе лесно да схване значението на последното изречение, но накрая стигна до извода, че бедното момче е повръщало в нечий skut.

Вратата към хола се отвори и в стаята влязоха Дънкан и Хига-сан с превръзки и мазила. Мъжете отстъпиха настрана и очите ѝ се

разшириха.

— По дяволите! — тропна гневно легена и каната върху масата и се отправи към Дан.

Той стоеше неподвижно с грижливо сгънато сако, метнато върху ръката му, докато тя го оглеждаше от петите до главата. Челюстта му бе натъртена, а долната устна и кокалчетата на ръцете му кървяха.

Дан огледа пълната с мъже стая и се намръщи.

— Късно е, Тес. Защо не си в леглото?

— Гледайте само кой говори! — няколко мъже се отместиха от пътя им, когато тя поведе Дан към масата и го бутна да седне на стола.

— Лягай си, жено, или поне се облечи — Дан направи опит да метне сакото си на раменете ѝ, но тя го отхвърли с яростен поглед, впит в захиления Рамзи.

— Ти си егоистично магаре, Рамзи О'Кийф. Как може да го въвлечеш в това?

Дан се опита да се усмихне.

— Тес, моля те, не е виновен само той.

— Не ми ги сервирай тези, Дан! — тя сърдито отстрани ръката му от нейната. — Той обича да предизвиква разпавии! Погледни го само! Не може да реши дали да се хили, или да кърви! Хиляди дяволи! — тя натопи парче плат в легена и гневно го изцеди. — Отправя закачки към омъжена жена и не може да разбере защо съпругът ѝ се опитва да го прати на оня свят!

— Тес, не беше чак толкова лошо.

— И ти! — Тес го изгледа вбесена. — На всяка цена трябва да му спасяваш кожата! — отново погледна гневно Рамзи. — Забрави ли, че Дан имаше сътресение на мозъка? — междувременно тя промиваше внимателно челюстта и устните на Дан.

Дан завъртя глава.

— Престани, това са незначителни рани.

— Аз обаче имам няколко, които се нуждаят от нежната ви грижа, милейди.

Тес отправи смразяващ поглед към Рамзи.

— Внимавай, Рам — обади се Гелън. — Както е ядосана, милейди може да ти отреже главата — думите му бяха посрещнати със смях.

— Приемате това за смешно, така ли? — тя хвърли парцала в легена и заля с вода масата.

— Правилно — хилеше се Рам. — Прекрасна си, когато се сърдиш, момиче.

— Сърдя? Човек се сърди, когато му сервират на вечеря погрешна поръчка! Не можете ли да разберете какво означава мозъчно сътресение?! — тя изгледа всеки един подред и завърши с Дан. — Още един удар в главата ти можеше да те убие! — тя се завъртя бързо и изтича от стаята, като затръшваше вратите зад себе си.

Кухият звук отекна по етаж.

Рамзи въздъхна, опря лакти на масата и отпусна пулсиращата си глава в ръцете си. Думите ѝ го бяха прерязали на две и отнели напълно самонадеяността му.

— Господ да ми прости, Дан, нямах представа за риска — столът изскърца, когато се облегна назад. — Мили Боже, този път обаче не ти завиждам.

Дан стана и се отправи към вратата. Отвори я безшумно и я затвори плътно зад себе си.

— Тя го обича, нали? — обади се Арън в настъпилата тишина.

Въпреки че отговаряше на първия помощник-капитан, Дънкан отправи многозначителен поглед към капитан О'Кийф.

— И кога точно стигна до този блестящ извод, сър?

\* \* \*

Рамзи седеше на претрупаната с храна маса с известно чувство на вина: не можеше да се освободи от картините на глад и мизерия, които бе видял по пътя дотук — бордеите с окъсани, мършави деца с безнадеждни очи и, най-лошото, презрителните подигравки на родителите им, когато слезе от каретата на англичанина. Неговият домакин се бе самоназначил за управител на острова, както бе схванал Рамзи: досега не му се бе удал шанс да провери титлата му. Англичанинът бе чакал на пристанището пред „Тритон“, за да го вземе за обещания обяд.

Тялото го болеше и той се чувстваше неудобно на малкия, тапициран с кадифе стол. Отпиваше отлежало уиски с очи върху

дъщерята на англичанина. Моника си вееше с ветрило, очите ѝ със златисти точки се вглеждаха в него над ръба на чашата. Рам ѝ намигна многозначително и се присви отвратен, когато тя се изсмя високо. „Длъжен бях — оправдаваше се мислено той — да прекарам част от времето си с тази жена и да слушам оплакванията ѝ за липса на приемливи ухажори.“ Тя се бе оказала богат извор на информация по време на разходката им в сложно аранжираната градина около къщата. Баща ѝ бе внимавал като че ли да не остава много дълго насаме с Рамзи, но не бе чак толкова внимателен по отношение на дъщеря си. Рамзи вече бе успял да пробва устните ѝ и да опипа съблазнителните на вид извивки (които се оказаха главно подплънки с памук, както установи с известна изненада). Разглезено момиче, реши той презрително, когато забеляза колко високомерно се държи с прислугата. Неочаквано мислите му се върнаха към Тес: замисли се за умението ѝ да се шегува, за прямотата ѝ. Представи си с каква лекота Тес би поставила на място тази никаквица пред него с острия си език. Въздъхна и се опита да не обръща внимание на натъртената си челюст, като се съсредоточи върху приказките на англичанина.

— Сигурен съм, че ще можем да намерим подходящ купувач на вашата стока, капитан О'Кийф — говореше Уитингам с характерен носов акцент. — С удоволствие ще се погрижа за това, ако ми предадете номенклатурния списък на товара си.

Рамзи прикри усмивката си. Мъжът практически потриваше доволно ръце в очакване на комисионна.

— Предпочитам да се пазаря сам, ако нямате нищо против. Събрал съм стока в резултат на половингодишна работа и имам да изплащам много надници. Много неприятно задължение, но няма как да се избегне — изрече той с драматична въздишка, погледна с усмивка към жената и добави: — Но напоследък ми потръгна в някои отношения...

Англичанинът се наежи. Проклет арогантен колонист. Богаташ, ако се съди по дрехите му, но, независимо от това, неблагодарен бунтовник. Господи, как мразеше живуркането в изгнание на този остров, как силно копнееше за достойнствата на живота в Лондон, за хладния английски климат... Уитингам стана и оправя дрехите си — знак, че срещата е приключена — и капитанът също се изправи.

— Както искате, капитане. Утре сутринта ще изпратя посредник на кораба ви — добави англичанинът. Искаше да отклони желанието на капитана да огледа стоката в личния му склад.

— Не се безпокойте, сър. Вие направихте достатъчно за мен, а аз нямам много време за губене. Ще се върна с моя човек по снабдяването, да кажем, следобед?

Уитингам се смрази. Проклет колонист! Плаче за удар в лицето! Как смее да поставя под въпрос неговите условия?!

— Страхувам се, че това ще бъде много неудобно. Имам важна среща...

— О, татко, може да се направи нещо друго! — намеси се Моника. — Ти ще си проведеш срещата, а аз ще забавлявам капитана, докато ти се присъединиш към нас — тя се изправи и застана между двамата мъже. — Ще останете с нас за обяд, нали, капитан О'Кийф? — завъртя съблазнително очи към американеца, залюля ханш и полите ѝ се обвиха около краката му, а деколтето ѝ му разреши да се наслади на гърдите ѝ.

„Кого се опитва да прави на глупак, тази малка никаквица?“ — помисли си Рам.

— Отново ми предлагаш помощ точно навреме, дъще — каза бащата: стори му се, че капитанът се хвана на въдицата, хвърлена от дъщеря му. Изглежда, тя можеше да върши някоя и друга полезна работа от време на време, не само да тегли пари от касата му.

Като си напомни да засили охраната на „Тритон“, Рамзи кимна и улови доволната усмивка на Моника. Нямаше намерение да се откаже от жена, която му се предлагаше с такава готовност.

Пожела им добър следобед и побърза да си тръгне. След няколко минути един от слугите съобщи, че гостът наистина е поел към пристанището. Уитингам се обърна към дъщеря си:

— Лягай си, дъще, и не смей да си мислиш за капитана. Нахалникът ще бъде мъртъв вероятно преди да измине и седмица!

Моника замря от ужас, но когато се опита да реагира, баща ѝ се разкрещя:

— Отивай си в спалнята, момиче!

Тя побърза да избяга от стаята.

Изад нишата до стълбата внезапно се появи една фигура и стресна възрастния мъж.

— По дяволите, човече! — задави се той с ръка на сърцето. — Натресе поне десет проклети години в такования ми задник!

Филип прекоси стаята по посока на бара.

— Внимавай как говориш, Найджел; произходът ти си проличава — наля си пиене, изпи го на една глътка и тръгна към вратата. — Вземи му стоката. А скъпоценностите — знаеш, нали?

— Почакай! Той ли е?

— Продължавай, Найджел, и... — Филип го погледна над рамо с ръка на резето. — Когато реша, че мозъкът ти с размер на грахово зърно може да поеме толкова много, ще се превърнеш в труп.

\* \* \*

Рамзи скочи в движение от каретата и се скри в страничната уличка. Изчака, докато каретата се скри зад ъгъла, и отправи поглед към къщата на англичанина. Вратата се отвори рязко и от къщата излезе мъж, изкара един кон изпод сянката на някакво дърво наблизо и го възседна. В първия момент Рам се притисна към стената зад него, а после присви очи и безшумно се промъкна между захвърлените сандъци и други отпадъци, за да огледа конника по-добре, преди да се е отдалечил. Мъжът дръпна юздите на коня и Рам зърна профила му, преди ездачът да забие жестоко шпори в хълбоците на животното. Капитанът изруга тихо и се спусна след коня с твърдото решение да открие къщата на негодника.

## ГЛАВА 24

Златистият огнен кръг пулсираше над линията на хоризонта и пръскаше по безоблачното небе ивици в розово, в топъл пурпурен цвят и в прохладните нюанси на лилавото. Тес наблюдаваше красивия залез от отворения прозорец, после погледът ѝ бе привлечен от оживените улици под нея. Махна с ръка на стражата под прозореца и мъжете ѝ се поклониха учтиво. Магарета теглеха каруци, пълни със стока, собствениците им ги подкарваха с криваци. По страничните улички тичаха деца и се дразнеха едно друго. По дворовете бяха пръснати кози и пилета, оставени сами на себе си. Прилоша ѝ от достигащите до прозореца ѝ миризми. Около кладенеца в центъра на площада се събираха жени с поли в ярки цветове и тънки блузи; те пълнеха огромни кани, разменяха клюки и от време на време я поглеждаха с любопитство. Тес се усмихна, махна им с ръка и това явно ги шокира, но после някои от тях се съвзеха и ѝ направиха реверанс. Запита се какво ли мислят за нея. Дамата на капитана или блудницата на кораба?

Огледа се. Стаята бе скромно мебелирана, спретната и чиста. Какво ли не би дала за климатична инсталация или поне една кутия изстудена диетична кока-кола! Или шанс да поплува малко с бикините си! Или да погледа някой от филмите с Пени или... „Можеш ли, можеш ли да се откажеш от всичко това?“ — зашепна непокорно гласче някъде дълбоко в нея. Тя се смрази. Това проклето гласче я разтревожи. Освен това Тес не бе сигурна, че ѝ харесва фактът, който трябваше да признае: Дан Александър Блакуел, морски капитан от Континенталната флота, доверения на президента, се бе превърнал в цял един свят за нея. А той можеше лесно да бъде убит в онзи бой! Хиляди дяволи! Хората от този век са умирали като мухи поради най-невероятни причини — не ѝ се искаше изобщо да мисли за тях! Какво ще стане, ако загуби Дан?

Остра болка проряза гърдите ѝ, спря дъха ѝ и тя отново се обърна към улицата, опитвайки се да подреди чувствата си. Какво ще стане, ако ѝ се удаде да се върне в бъдещето? Кога ще има такъв шанс?

Следващата седмица? Следващата година? Никога? И към какво ще се върне? Беше си задавала тези въпроси от мига, в който разбра в кое време бе попаднала. Не искаше да зависи от никого, винаги бе напълно независима. Но 1789 година не предлагаше особено големи възможности за една жена. Мъжете бяха учители, политици, земевладелци; жените бяха гувернантки, гледаха деца, слугуваха и бяха изцяло зависими от това, което им даваха мъжете — бащи или съпрузи. Мъжете ръководеха представлението: жените плащаха за него. Особено я дразнеше фактът, че сега се нуждае от мъжка закрила. Но ако си постави за цел, би могла да се приспособи. Загледа се в мравуняка от хора под прозореца: живи, енергични, обичащи се... „Какво ще правиш, Ренфрю: ще се криеш през следващите сто години?“

\* \* \*

— Тес, кажи нещо, недей мълча така — Дан стоеше пред затворената врата. — С това мълчание няма да постигнеш нищо.

Не получи отговор на молбата си. Знаеше, че е там: бе видял да изнасят използваната вода от банята ѝ и на два пъти бяха отнесли в стаята ѝ табли с храна. Погледна Дънкан, който слагаше масата за вечеря, сви рамене, приближи се до масата и с тежка въздишка се отпусна на един от столовете.

Държанието ѝ го тревожеше. Не бе характерно за Тес да оставя нещата да кипят в нея, без да им даде външен израз. Тя не криеше чувствата си: казваше какво иска, когато го поиска, и това бе едно от нещата, които харесваше най-много в нея. Неочаквано седна изправено, през главата му премина ужасяваща мисъл. Дали не е получила някакъв сигнал или видение за връщане в нейното време? Стана, пресече с широки крачки стаята и заудря силно с юмрук по вратата.

— Няма я, сър.

Обърна се и видя главата на Пот да наднича в стаята през другата врата.

— Кажи ми, че съм чул погрешно.



— Не, сър — Пот влезе в стаята, като мачкаше в ръце шапката си. — Дамата каза, че има нужда от малко свеж въздух, сър.

Дан пристъпи към него и Пот неволно се сви.

— И ти просто я остави да тръгне! — гласът му гърмеше.

— Лейди Ренфрю може да бъде много убедителна.

Дан изскочи от стаята и се втурна към общото помещение, като прескачаше по три стъпала наведнъж.

— Господин Сайкс върви след нея — чу той Пот да вика надолу по стълбата.

Срещна Рамзи на площадката и капитанът на „Тритон“ го последва извън хана, където към тях се присъединиха и други мъже от екипажа. Пръснаха се като мрежа от човешки тела, но изминаха само няколко метра, когато Дан я видя и въздъхна с облекчение.

През палмовите дървета видя Тес да върви по плажа боса, елегантните ѝ сандалети се люлееха от пръстите ѝ. Свободно пуснатата ѝ черна коса танцуваше на вятъра. Дан спря така неочаквано, че Рамзи едва не се блъсна в него отзад.

— Господи, какво видение!...

— Така е... — въздъхна с копнеж Дан и за Рам не бе трудно да разчете чувствата на приятеля си.

— Тя е влюбена в тебе, знаеш това, нали! — гласът му бе изпълнен със съжаление.

— Не, не знам — отвърна тихо Дан.

— В такъв случай си истинско магаре, човече — надсмя му се Рам. — Признавам, че много те ревнувам.

Дан го погледна с вдигната вежда.

— Ще се бориш ли с мен за нея?

Рам се усмихна горчиво.

— Това не може да бъде битка, приятелю мой. Тази жена знае какво представлявам и ми даде достатъчно ясно да разбере, че не се интересува от това, което съм.

Дан отново погледна Тес. „Тъмнозелено ѝ отива“ — реши той.

— Искане ми се да я запомня такава... Съмнявам се дали ще я видим отново в толкова ведро и спокойно настроение.

Рамзи се засмя.

— Тя е наистина много енергична и смела жена.

— Да, прекалено смела, има остър език, своенравна е и независима, и... — дъхът му се свърши и той видя подигравателната усмивка на Рамзи. — Прав си. Тя никога няма да приеме предложение за брак.

Рамзи се намръщи, напълно объркан.

— Не я е грижа, че ще я мислят за опозорена?

Дан сви рамене, на лицето му се четеше дълбоко страдание.

— Тес е доволна от положението такова, каквото е.

Рамзи се запита какво ли можеше да означава това.

— Но ти не си доволен?

Дан поклати глава.

— Никога няма да се примиря.

— Може би причината е в човека, не в предложението? — подразни го Рамзи и в него заблещука слаба надежда. — Какво ще кажеш, ако аз ѝ направя предложение?

Дан го изгледа студено.

— Само ако искаш бавна и много мъчителна смърт.

Рам се засмя и потупа приятеля си по гърба със странно чувство на облекчение, че не той е този, който изживява такова мъчение.

— Опитай отново, Дан, после пак — и отново. Ако се наложи, завлечи я вързана и със запушена уста до най-близкия свещеник.

Дан се усмихна накриво: знаеше, че вероятно това е единственият открит за него начин да се ожени за нея.

Рамзи я погледна още веднъж, после рязко обърна гръб.

— Обичай я, Дан — прошепна той и Дан усети скритата му сърдечна болка. — Обичай я толкова много, че никога да не съжалявам защо не съм се дуелирал с тебе за ръката ѝ — той тихо се отдалечи.

Докато тя се разхождаше по брега, сърцето на Дан биеше тежко и силно в гърдите му. Изражението ѝ бе отчаяно или, може би, изпълнено със съжаление? Той се запита какви ли мисли тревожат този бърз ум — дали бяха същите като неговите? Всеки миг, в който не бе с нея, се превръщаше за него в бавна агония. Не можеше да спи, не можеше да се храни, не можеше да събере мислите си, когато знаеше, че е разтревожена достатъчно, за да остане уединена в стаята си повече от ден.

Дали не чакаше да се появи стената, онзи прозорец във времето, както тя го наричаше? Мисълта за това стегна гърдите му и спря дъха

му: знаеше, че няма да преживее мъката, ако тя му бъде отнета сега. *Защото я обичаш*, изкрещя умът му и той едва не се задави от признаването на този факт. Облегна се на палмовото дърво наблизко и прошепна думите на глас. Изпълни го топлина и спокойствие: най-сетне бе намерил думи за прекрасното, объркващо чувство, което го бе измъчвало толкова дълго. Бе пропътувала повече от двеста години назад, за да бъде обичана от него, и той никога няма да се откаже от нея. Дори и ако това означаваше да я последва в бъдещето, за да бъде с нея.

Махна с ръка на Сайкс и едрият моряк заедно с още няколко от приятелите му се приближиха до капитана си.

— Оставете я на спокойствие и се дръжте настрана, но не я изпускате от поглед — нареди Дан и по този начин осигури на Тес уединението, което търсеше, и закрилата, от която имаше нужда. Забеляза, че избърса бузата си с бързо движение, но можеше само да гадае каква е причината за сълзите ѝ. С огромно усилие Дан откъсна поглед от нея, обърна се и се отправи към странноприемницата, без да хвърли поглед назад.

\* \* \*

— Как можеш да ядеш отново, след като вече си вечерял? — запита Гелън, но Рамзи само сви рамене и продължи да поглъща парчетата печено свинско, без ни най-малко да се засегне.

Дан погледна недокоснатото парче месо в чинията пред себе си, бутна я настрана и вдигна тумбестата чаша до устните си. Вечеряше заедно с неговите офицери и четирима офицери от „Тритон“, но единственото, което искаше, бе да говори с Тес. Тя се бе върнала малко след него, но се бе затворила в стаята, без да каже нито дума. Неволно погледна отново към вратата ѝ и с приглушено проклетие се премести така, че да бъде с гръб към нея.

— Как ще стигнеш до него? — запита Рамзи и пхна в устата си пълна лъжица с грах.

— Ти си този, който е видял проклетата къща! Нали за това се събрахме! — озъби се ненужно Дан, скочи и бързо закрачи към прозореца.

Рамзи преглътна и се намръщи озадачено на неоправданото му избухване. За Дан не бе характерно да разрешава да го управляват чувствата, когато положението изискваше пълното му внимание. „Жените разрушават нормалния мисловен процес на мъжа“ — помисли си Рамзи с крива усмивка, докато всеки от събраните офицери предлагаше своя собствен план за проникване в къщата. Разговорът ставаше все по-оживен и шумът — по-висок, когато Дънкан прибра чиниите и мъжете се настаниха около разтребената маса. Рамзи избърса устните си със салфетка, смачка я и я хвърли в чинията си, която подаде на Дънкан. Разгъна картата, която бе начертал по-рано, и измъкна от джоба на връхната си дреха парче графит.

— Тя е на хълма в най-отдалечената част на острова и е истинска крепост: стени, пазачи — негодникът я е заобиколил дори с вода.

Гелън вдигна вежда.

— Ров с вода?

Рам се усмихна.

— Едва не паднах в него. Тесен е, но е дълбок и добре скрит от пълзящи растения и храсти. Той спи тук — Рамзи показва мястото, после им посочи къде точно е коридорът, приемната, конюшните, стаите на прислугата и всичко друго, което бе успял да установи. — Това е много удобно място. Морето е зад гърба му и всеки кораб с размерите на едномачтов платноход може да акостира тук — той потърка брадичката си с ръка и се намръщи замислено. Мъжете го изчакаха търпеливо да заговори отново. — Складовете са тук, съвсем близо до пристанището, а Уитингам е тук, малко по-настрана.

— Това тайна информация ли е, или всеки може да слуша?

Сърцето на Дан подскочи в гърдите му и той бързо се обърна. Тес стоеше на прага. Мъжете бързо скочиха на крака, като събаряха столове и едва не преобърнаха и масата. Рамзи се изправи бавно, като погледна бързо към Дан.

— Добър вечер, лейди Ренфрю — той направи дълбок поклон и всички се присъединиха към него.

— Сядайте, стига сте стърчали така. Рамзи, отсега нататък ще ме наричаш Тес — тя влезе в стаята и се приближи до Дан. — Хай! — поздрави го тя дрезгаво и отмести кичур коса от челото му. — Изглеждаш ужасно.

— Добър вечер, Тес — той ѝ се усмихна и очите му се плъзнаха смело по тялото ѝ, когато вдигна чашата с коняк към устните си. С усилие постави под контрол желанието си да я грабне и обсипе с целувки.

— Престани — прошепна тя и побърза да му обърне гръб. Надникна през рамото на Арън и разгледа картата. — Какъв е планът?

— Още нямаме план — каза Арън и неволно обгърна с поглед поруменелите ѝ бузи и току-що сресана коса: бе толкова красива...

— Търсите начин да влезете вътре или какво?

— Не — намеси се Рамзи. — Трябва да видим стоките в складовете, без да събудим подозрение, а после да намерим начин да се вмъкнем и в тази проклета къща. Утре сутринта смятам да направя първото.

— Защо складовете са толкова важни за вас?

Рам погледна Дан и когато той кимна почти незабелязано, продължи с обясненията си:

— Интересува ни маркировката на стоките. В този район се извършват нападения над наши кораби. Те се разтоварват и унищожават. На пазара в Южна Каролина попаднахме на сандък с оригинална маркировка на „Барстоу“: бяха се опитали, но не бяха успели да я унищожат напълно. Стоките се...

— Продават в Съединените щати и така вие купувате обратно ваша собствена стока. Искате да проверите какво държат в складовете, преди да са успели да направят фалшиви маркировки, така ли е? Нужни са ви доказателства? — Рам се ухили. Господи, как ѝ сечеше само пипето! — А с информацията, която получихте от лоцманските дневници, можете да свържете всички тези престъпления с името на убиеца на Дезире? — Рам кимна. — Всеки мъж или жена — продължи Тес с многозначителен тон — имат слабо място. Имате ли информация за слабото място на този човек?

— Жените — отговори Дан. — Млади, богати, беззащитни жени. И скъпоценности.

— Той краде предимно скъпоценни камъни, въ... Тес... — Рам се изкашля, несвикнал още с името ѝ.

— Мили Боже — прошепна тя и погледна Дан. — Скъпоценности, така ли? Разбирам, че нямате такива на разположение, за да ги използвате като примамка?

Дан поклати глава.

— Той си присвои не само чеиза на сестра ми, но и по-голямата част от богатството, което баща ми донесе от Индия...

— Можеш ли да купиш някакви скъпоценности? — прекъсна го тя.

Дан сви рамене.

— Тук не могат да бъдат открити скъпоценности с високо качество или такива, които да мога да купя.

— Да не споменаваме факта, че той ще разбере това, преди да започнем да действаме — добави Арън.

— Преди аз да мога да действам — изясни нещата Дан и офицерите му запротестираха.

— Смяташ да действаш сам срещу него? — запита стреснато Тес.

— Разбира се! За това изобщо няма какво да се говори. Той разори моето семейство и... Какво ще правиш, Тес? — запита Дан с тревожно събрани вежди, когато тя неочаквано се спусна към стаята си.

Тес незабавно отиде до грозната кафява торба и измъкна от нея жълтата си спортна чанта. Дан я бе прибрал в торбата, за да не привлича внимание. Бързо плъзна пръсти под картоната, който усилваше дъното.

Освободи залепения с тиксо пакет и се върна във всекидневната. Застана пред Дан и разтвори книжния плик. Мъжете изпънаха вратове, за да могат да виждат по-добре, когато изтърси съдържанието му на масата.

Върху набързо начертаната карта се изсипа цяло богатство под формата на шлифовани диаманти.

— Това достатъчно ли е?

Някои от мъжете изругаха неволно, други подсвириха, но всички се струпаха около камъните, като местеха озадачени погледи от тях към нея и обратно.

— Света Дева Марийо! — прошепна Дан и вдигна към светлината скъпоценен камък, голям колкото нокът на палец. — Откъде имаш това съкровище?

Офицерите зачакаха със затаен дъх. Тес го погледна.

— Откраднах го.

— Какво? — извикаха всички.

Дан се отпусна върху стола наблизно.

— Не влязох в къщата заради тях — започна Тес, като махна с ръка към скъпоценните камъни, пръснати на масата.

— Ти си крадла? — изрева ужасен Дан.

— Не! Е, добре, само за една нощ — Тес знаеше, че не може да избегне обясненията, и се опита да намери начин да ги изрази разбираемо за тях. — Слоун имаше намерение да предаде на вестниците компрометиращ, въ, материал за приятелката ми, Пени. Пен ме помоли да го взема — Тес сви рамене. — В края на краищата този материал се състоеше от лично нейни неща. По дяволите, Слоун дори ми каза къде точно да открия пакета! Трябваше да разбере какво става, защото в плика с материалите за Пени бе поставена и тази малка изненада — тя посочи с палец скъпоценните камъни върху масата.

Дан стана рязко и закри нервно напред-назад.

— Проклетата крадла! — той се спря и я изгледа гневно. — Хиляди дяволи! Това ли криеше от мене?

Тес постави ръце на кръста си.

— Виж какво, Блакуел, Слоун е поставил тези диаманти в плика с материалите за Пени с надеждата, че ще бъде убита заради тях! И аз дори нямаше да бъде тук, ако не ме видяха на излизане. Двете с Пен си разменихме местата и аз тръгнах вместо нея с „Кралицата на Насау“.

Дан погледна диамантите. В главата му пулсираха думите й: „Нямаше дори да бъде тук, да бъде тук...“

— Можеш ли да кажеш, че не би направил същото, ако приятелят ти има нужда от тебе? — запита тя, като посочи с глава О'Кийф.

Очите на мъжете в стаята се приковаха в него и в стаята настъпи изчаквателна тишина.

— Тес те хвана натясно, приятелю — обади се Рамзи тихо.

Дан отпусна рамене и разтри нервно тила си, като местеше поглед от диамантите към Тес и обратно.

— Предлагаш ни да използваме тези диаманти?

— Разбира се. Аз мога да бъда допълнителна примамка за...

— В никакъв случай!

— Но аз мога да вляза в къщата и да ви помогна отвътре.

— Излишно е дори да се мисли за такава възможност...

— Казахте, че той има слабост към скъпоценности...

— Тес! — Дан повиши заплашително глас.

— А аз мога да бъда толкова безпомощна, колкото на него му се иска.

— По дяволите, жено! — той пристъпи напред, ръцете го сърбяха от желание да я хване и силно да я разтърси. — Няма да допусна да се приближиш до онова животно! Престани! — двамата се вторачиха гневно един в друг, зелен лед влезе в двубой със сребърен пламък и Тес разбра, че той няма да отстъпи.

— Окей, прекрасно. Губиш шанса да хванеш този негодник за слабото място — тя се наведе над масата и прибра диамантите в пакета. — Отхвърляш моето предложение за помощ, а аз ти отказвам диамантите — тя пресече с решителни крачки стаята, отвори вратата към общото помещение и излезе.

Дан, Рамзи и офицерите за миг замряха на местата си, втречени в отворената врата, после Дан се втурна с бързината на пистолетен изстрел след нея.

— Върни се, жено!

— Върви по дяволите, Блакуел.

Той се спусна по стълбите, последван по петите от Рамзи, Гелън и Арън. Няколко двойки очи я проследиха, когато притича през общото помещение и вратата, преди Дан да я настигне и спре.

Той разблъска от пътя си хора и столове, като ускори крачка.

— Мили боже. Не можеш да очакваш от мене да поставям под заплахата и твоя живот!

Бе на няколко крачки зад нея, но тя не спираше.

— А ти рискуваш твоя, независимо от опасността!

— Това е нещо съвсем различно. Аз съм мъж — той преодоля разстоянието между тях, но когато протегна ръка, за да я хване, тя вдигна полите на роклята си и се спусна в бяг.

— Опитай отново, Блакуел. Това не бе особено сполучливо.

Минувачите се спряха, за да проследят кавгата между красивата двойка.

— Върни се с мене в странноприемницата, преди да се принудя да те отнеса там на ръце! Хайде, Тес, престани — това не е съвсем безопасно.

— Безопасно! — тя се спря така внезапно, че той едва не се блъсна в нея. — Ти си толкова обхванат от желание за мъст, че не



искаш и да помислиш какво ще се случи с останалите, ако те убият. Хайде! Направи го! — викаше тя. — Дай възможност на този негодник да те унищожи. Ако на тебе не ти пука за твоя живот, защо на мене да ми пука за моя? — тя се обърна рязко и тръгна бързо по някаква странична уличка. — Аз съм свикнала да бъда сама — промърмори тя през стиснати зъби.

Той чу последното ѝ изречение и я последва.

— Ето защо се криеше от мене днес. Защото съм заплашвал този малък защитен пашкул, за който си се хванала с две ръце — логичното му заключение накара Тес да забави стъпките си.

— Аз не съм равнодушна към тебе, Дан. Ти си от голямо значение за мене — в гърлото ѝ заседна буца.

Той изравни стъпките си с нейните.

— Значение? Това е слаба дума, момиче. За мене е от значение дали бричовете ми са чисти.

Тя спря и се обърна с лице към него.

— Какво искаш от мене?

Той разтвори ръце.

— Поискал ли съм нещо?

Погледите им се срещнаха и Тес разбра, че той няма да назове нещата с истинските им имена.

— Какво ще стане, ако бъда върната обратно в моето време? — задави я мъка.

— Това няма да стане.

В думите му се почувства болка: тя бе изразила с думи неговите страхове.

— Може и да стане, и никой от нас няма да има силите да го спре! — очите ѝ се замъглиха, пулсът ѝ се ускори, обхвана я паника.

— Аз ще го спра! — заяви той предизвикателно и се приближи до нея. — С последната капка кръв, ако се наложи — обгърна бързо с ръка кръста ѝ и я притисна силно към себе си. — Твоят век те изостави, Тес, подхвърли те в моите ръце и аз имам намерение да те задържа — целуна я страстно, устните му обхванаха жадно нейните, ръцете му притискаха тялото ѝ към неговото. „Губя я“ — мислеше отчаяно той и усили натиска си. Пламъци изгаряха телата им там, където се докосваха, кръвта им кипеше. Жадната му целувка бе гореща

молба, която не смееше да изрази с думи: молба да остане при него, да живее с него, в неговото време...

— Разреши ми да ти помогна, Дан — прошепна тя срещу устните му, останала без дъх, но той поклати глава. — По дяволите! Не знаеш ли какво голямо значение имаш за мене? — извика тя и впи пръсти в мускулите на ръцете му. — Не си ли разбрал досега, че съм готова да направя всичко за тебе?

Пръстите му се вплетоха в косата ѝ и отметнаха главата ѝ назад.

— Всичко ли, Тес?

— Да — отвърна тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Омъжи се за мене тогава.

Тес се вгледа в очите, зелени като морска пяна. Тя знаеше, че трябва да вземе решението сега — или да загуби всичко.

— Да — прошепна тя с въздишка.

Дан покри устните ѝ с неговите, отне ѝ дъха, целуваше я, докато коленете ѝ се подгънаха, после бързо я завъртя и тя видя, че се намират в църковен двор и към тях върви човек в кафява роба.

Тя го погледна над рамо с широко разтворени очи.

— С-сега ли? — заекна тя.

Дан не ѝ даде възможност да мисли дълго — с ръка на гърба ѝ той я подтикна нежно към свещеника.

— Извикай бързо Дънкан — долетя гласът на Рамзи някъде отстрани. — Не трябва да пропуска това!

## ГЛАВА 25

Мислите на Тес кръжаха в бесен хоровод в главата ѝ, докато Дан говореше със стария свещеник. Да се омъжи? Сега? В тази минута? Тя преглътна, погледна умолително към каменния портал, на който се бе облегал Рамзи, но той се усмихваше със скръстени на гърдите ръце, сякаш се смееше на някаква шега, известна само на него. Погледна възрастния свещеник. Той кимна, махна с ръка към църквата и ги поведе към нея.

— Никога ли не си чувал за годеж? — прошепна Тес с ъгъла на устните си.

Дан се засмя, без да престане лекичко да я побутва напред.

— Няма да оставя нещата на случайността сега, когато сме толкова близо до олтара.

— Страх те е, че мога да ти избягам?

— Да.

— Можеше да отговориш и с „не“.

Той наведе глава, за да мине под свода и я придърпа със сериозно изражение на лицето в хладния полумрак на църквата.

— Искам между нас винаги да се говори истината, Тес.

Тя му се усмихна.

— И аз също — чувстваше ръката си съвсем малка в топлата му длан. — Но ти поне можеше да ми дадеш възможност да се преоблека — не си бе представяла, че на сватбата си ще носи тъмнозелена рокля.

Докато вървяха по пътеката между пейките, той смело огледа стройното ѝ тяло, обвито в атлаза на роклята ѝ.

— Изглеждате много очарователна, милейди — „И трептяща като струна, приятно заруменяла след добра кавга“ — помисли си той и слабните му пламнаха от огъня на желанието.

— Дан! Намираме се в църква! — напомни му тя с почервенели бузи. — Говоря съвсем сериозно. Аз съм цялата в пясък и освен това съм потна...

— И изплашена? — запита я той със съчувствена усмивка.

Тя срещна погледа му.

— Кой няма да бъде?

Пред олтара Дан я обгърна нежно с ръце и дъхът на Тес замря, когато видя изражението на лицето му.

— В този ден, Тес, ти обещавам да ти осигуря живот в щастие и безопасност, да бъдеш заобиколена с децата ни и да остарееш с техните. Не трябва да се боиш от моето време, малката ми. Няма да допусна то да ти причини болка.

Тес примига и по бузата ѝ се плъзна сълза. „Ощипи ме, сигурно спя! — помисли си тя. — Той наистина иска да се ожени за мене! Не прави това само заради някакво архаично чувство на задължение спрямо женската ми чест или заради възможността да ме има в леглото си! Той наистина иска да се ожени за мене!“ Нужни ѝ бяха цели тридесет секунди, за да може тази осъзната истина да проникне в нея. Господи, откъде извади този късмет? Да заживее нов живот със заслужаващо доверие мъж като Дан: красив, непредсказуем, галантен, нежен... Мъже като него бяха изчезващо племе в нейния век. „Заслужавам ли това щастие, Господи?“ — питаше се тя, без да откъсне поглед от него.

На Дан му се стори, че светът замря, докато тя го гледаше втренчено, без да помръдне в ръцете му. Сърцето му натежа като воденичен камък в гърдите му, когато се наведе и докосна нежно устните ѝ с устни.

— Моля те, любов моя, омъжи се за мене.

Гърлото ѝ се стегна, когато чу потрепването на гласа му. Молбата му бе изпълнена с напрегнато отчаяние, неочакван страх, който тя никога не бе допускала, че ще сподели с нея или с когото и да било друг. Той ѝ даваше шанс да се оттегли.

— Да, пирате, ще се омъжа за тебе — прошепна тя, плъзна ръка в джоба на полата си и извади пакета. В главата ѝ се залюляха внезапно познати картини, премислени изводи: фигурата на носа на фрегатата и приликата ѝ с нея, дрехите, които ѝ прилягаха като направени по поръчка, предизвикателствата му, нежният допир на ръцете му... Дан, абсолютно влуден от нея. Дан в безсъзнание, неподвижен като гранит. Дан, понесъл я към леглото си. Делфинът, черната стена. „Моето предназначение е било да бъда тук. Обичам този мъж прекалено много,

за да се съмнявам в това.“ Тя се облегна на него и топлият им дъх се сля.

Някой извика името му и Дан простена, когато тя му отказа устните си. „Няма да издържа много“ — помисли си той, като пристъпи неудобно от крак на крак: предизвикателният поглед на Тес с лекота подкопаваше усилията му да сдържи напирещото желание... Обърнаха се и видяха, че Дънкан подтичва вече в края на редицата от църковни пейки с палтото на Дан, метнато на ръката му. Зад него в бързината да не пропуснат сватбата на капитана един в друг се блъскаха моряци. Старият моряк се приближи бързо до тях с доволна и щастлива усмивка. Дан облече тъмнозеленото сако.

— Готови ли сте? — усмихна им се свещеникът, възхитен от възможността да извърши церемония, различна от почти ежедневните тъжни опиявания над осакатени тела, преди да бъдат положени в земята.

— Да — отговори тя развълнувано и пристъпи към олтара, като незабелязано пусна пакетчето с диаманти в джоба на Дан.

Държаха се за ръце с преплетени погледи, докато се кълнях да се обичат, почитат и грижат един за друг. Тес прекъсна церемонията само веднъж с настояването думата „послушание“ да бъде пропусната. Искането ѝ ужаси свещеника, но Дан кимна с потръпващи от мълчалив смях рамене и още повече порази нещастника.

— Той силно ще съжалява за това — прошепна Рамзи и получи безмилостно бодване от Дънкан в натъртените си ребра.

Запечатаха женитбата с целувка, преливаща от радост, и всички присъстващи замряха пред любовта, получила в тяхно присъствие благословия от Бога. Дървените греди на старата каменна църква потрепераха от груповото поздравление, което последва: Тес бе отнета от ръцете на Дан и груби ръце притискаха ребрата ѝ, докато преминаваше от мъж на мъж — моряците поздравяваха невестата на капитана си! Замаяна и с насинени ребра Тес се озова неочаквано пред Рамзи.

Капитанът на „Тритон“ я притисна в прегръдка с похотлива усмивка и я целуна. Дан наблюдаваше целувката с повдигната вежда: фактът, че Рам, изглежда, се възползваше от възможността да демонстрира на жена му майсторлъка си, не го разгневи — забеляза, че Тес се бе отпуснала като парцал в ръцете му. Рамзи се оттегли, смутено вторачен в нея.

— Тес, аз, въ...

— Не се измъчвай, О'Кийф — каза тя и спокойно се отдръпна от ръцете му. — И твоят ден ще дойде.

Тес се обърна към Дан и с дяволита усмивка го хвана под ръка.

— Приятно ти е да дразниш нещастника, нали? — прошепна Дан, когато тръгнаха след свещеника, за да сложат подписите си върху брачния документ.

— Е, не си съвсем прав, но време беше да му дам добър урок.

Засмяха се тихо, докато свещеникът драскаше прилежно в дебела книга. После обърна към тях пергаментата, за да го подпишат.

— Рождената дата и името, Тес — напомни й Дан.

— Какво да напиша? — запита тя с перо в ръката. — Искам да кажа, родена съм — тя се наклони към него и едва чуто прошепна — в 1964 година.

Дан задържа погледа й.

— Напиши истината, Тес. Искам този документ да е легален и обвързващ.

— Децата ни ще ти бъдат благодарни за това — отвърна тя и той се вгледа озадачено в нея за миг, но после се засмя и я целуна бързо.

Тес изпълни желанието му и след нея сложи подписа си и той, посипа пясък върху мастилото, издуха го, сви пергаментата на руло и го прибра в джоба си. Тя извика от изненада, когато той се наведе, плъзна ръка под коленете й и я вдигна, като я притискаше към гърдите си.

— Дан? — той излезе от църквата под аплодисментите на хората от екипажа си. — Пусни ме — запротестира тя тихо, когато излизаха от двора.

— Прекалено дълго се въздържах, любима — той ускори крачките си.

Тя се засмя и обви ръце около врата му.

— Става въпрос за „разгонването“, което спомена по-рано, права ли съм?

Той простена болезнено.

— Да, Господи, да.

Минувачите се спираха и се заяпваха в тях, някои примигваха: не можеха да повярват на очите си, че това бяха същите млади хора, които крещяха един на друг само преди минути.

— Къде отиваме? Странноприемницата е в обратната посока — каза тя и посочи с ръка над рамото му.

Той я погледна с лукава усмивка.

— Искаш всички в хана да чуят виковете ти от удоволствие? — измърмори той дрезгаво и бузите ѝ почервеняха под погледа му. Слава богу, къщата бе готова да ги приеме.

— Ай, колко си самоуверен само... — тя загриза врата му. Божичко, как прекрасно ухаеше!...

— Ще направя всичко по силите ми да задоволя невестата си.

— Давам ти период от шестдесет години, за да го постигнеш — предизвика го тя.

— Удоволствието ще бъде мое, любима — прие той предизвикателството, прекрачи ниската каменна ограда и тялото му завибрира под бързите ѝ целувки. — Тес?

— Хмм? — езикът ѝ се плъзна около ухото му и той потрепери.

— Искаш ли... ах... да... оу... — той преглътна с усилие — да видиш, къде ще прекараме първата си брачна нощ?

— Ъмм — ръката ѝ се плъзна под сакото му. — По-късно — той се изкачи по стъпалата и отвори вратата с ритник. — Блакуел, не ти ли се струва, че трошиш твърде много врати за човек на твоята възраст?

Пръстите ѝ се сплетоха в косата му и тя обърна главата му към себе си и притисна устни към неговите, докато той прекрачваше прага. Пусна я на земята и тя се изтегна в цял ръст, когато се наведе назад да затвори вратата. Прещракването на ключалката отекна многозначително в празната къща. Той се облегна назад, като се опитваше да си поеме дъх.

— Светлина.

— Нямаме нужда.

Дан отново простена болезнено и се измъкна от ръцете ѝ. Тя се засмя, но така и не се помръдна, когато той се запрепъва в полуздрача, като ругаеше тихо. Искрица от удар на кремък о кремък проблесна пред очите ѝ и стаята се изпълни с топла светлина. Тя бе просторна, преобладаваха бледосивият и наситено синият цвят, но в момента стаята не можеше да я заинтересува. Очите ѝ веднага се отпавиха към стълбата и тя тръгна към нея. Бе стъпила на първото стъпало, когато Дан се приближи.

— Гладна ли си?

— Да — тя вдигна полите си, грабна го за сакото и го затегли нагоре по стълбите, тъмнозелената ѝ рокля се обви около краката му.

— Мога да потърся малко сирене и хляб... — тя бавно поклати глава, без да се спре нито за миг. — Малко вино, може би? — той направи крачка напред.

— Не съм гладна по този начин.

Чувствена усмивка трепна на устните му.

— Какво е желанието на милейди? — гласът му бе дрезгав, дълбок, и препрати горещи вълни през тялото ѝ.

— Като че ли не знаеш. Опитвам се да те вкарам в леглото от седмица — те стояха изправени един срещу друг на площадката. — Сега вече нямаш извинение.

— Не можех да опетня репутацията ти.

— Кавалерството е още живо — промърмори тя, облегна се на него и отметна сакото му от раменете. Отвори близката врата и го замъкна вътре с надеждата, че ще влезе в спалнята. Слава богу, не бе сбъркала. Захвърли сакото му и се залови за ризата, ръцете ѝ бързо освобождаваха копчетата, смъкваха се надолу...

Той обгърна кръста ѝ и я притисна към тялото си, когато пръстите ѝ докоснаха кръста му.

— Тес, а-а... Тес?

— Да? — тя енергично издърпа ризата от панталоните му.

— Мисля, че именно от младоженеца се очаква да проявява инициатива...

Устните ѝ се впиха във врата му, засмукаха го, зъбите ѝ го загризаха и Дан напразно се опитваше да събере мислите си, за да довърши започнатото изречение. Той нежно се освободи от ръцете ѝ. Лъч лунна светлина посребряваше покрития с килим под и осветяваше лицето му. Изражението му накара Тес да замре, затаила дъх.

— Любов моя, искам да се насладя пълнокръвно на тази нощ — той обхвана лицето ѝ със задебелите си длани и бавно притисна устни към нейните. Целувката му бе смес от страст и нежно обожание, и сърцето на Тес забави ударите си, топлина обгърна тялото ѝ като пелерина от разтопен мед. Пръстите ѝ се плъзнаха в косата му и с нежен натиск той я притегли към себе си; в тялото ѝ завибрираха ударите на сърцето му...



Тес не забеляза как и кога корсажът ѝ се плъзна по тялото ѝ, всичките ѝ сетива бяха съсредоточени върху устните, притиснати пламенно върху нейните. Тя му отстъпи инициативата, остави го да прави каквото той поиска. И той го направи...

Устните му бавно се спуснаха надолу по шията ѝ, докато ръцете му освобождаваха тежките поли, които се свлякоха в нозете ѝ. Топлите му пръсти заиграха по стегнатия ѝ корем, покрит с тънка зелена батиста. Той коленичи пред нея, ръцете му се спуснаха по краката ѝ, преди да повдигне единия от тях върху бедрото си и да се залови да смъква чорапа ѝ с бавни, чувствени движения...

— Дан — прошепна Тес и впи пръсти в рамото му, когато той погали с устни вътрешната страна на бедрото ѝ, докато пръстите му продължаваха бавно да смъкват копринения чорап... — Не мисля, че ще издържа много...

Той се изправи бавно, без да откъсва поглед от тялото ѝ, все още обвито в тъмнозелена батиста.

— Ще издържаш, магьоснице моя... нощта е пред нас...

В очите му Тес прочете обещание за наказанията, на които предстоеше да бъде подложена за предизвикателствата ѝ към него през последните дни. Той я изви назад над ръката си и през тънката батиста стисна с устни зърното на гърдта ѝ. Езикът му многократно го очерта с бавни движения... тъканта се навлажни и залепна към нея... Тес се изви още по-назад, косата ѝ докосна пода и Дан осъзна предимствата на брака с гимнастичка... Той внезапно я подхвана под коленете, понесе я към леглото и нежно я постави върху пухената завивка. Тес се изправи на колене с очи, впити жадно в загорелите му гърди и отмести рязко бялата мрежа, която се спускаше като едва различима паяжина от балдахина. Ботушите му тропнаха на пода и той я погледна, с пръсти върху колана на бричовите си...

Тес нетърпеливо навлажни устните си в очакване да го види напълно гол... бедрата ѝ горяха в огън.

— Побързай, Блакуел — прошепна тя и Дан преглътна с мъка, когато тя хвана подгъва на ризата си и бавно я съблече през глава. Тя се свлече безшумно на пода и жадният му поглед се впи в тясната ивица черна тъкан между бедрата ѝ.

Мили боже! Никога преди не бе виждал нещо по-еротично от тази нищожна ивица точно там...

Тес забеляза веднага реакцията му.

— Харесва ти, нали?

Погледът му се придвижи от конците, прихванати високо върху бедрата ѝ, по плоския корем и стегнатите, закръглени гърди с втвърдени и влажни зърна, които надничаха през завесата от копринени черни къдрици, и се спря на лицето ѝ. „Тя е самата женственост“ — помисли си той и кръвта му запулсира в слабините. Знойна, съблазнителна. Негова...

— Да, любов моя, много — успя той най-сетне да каже и бързо задърпа бричовите си надолу.

Тес поглъщаше жадно играта на стегнатите, твърди мускули на тялото му, докато той риташе панталоните си настрана.

— Знаеш ли, за мъж, който се оплаква от наложено въздържание, ти наистина се разтакаваш прекалено и направо ме влудяваш...

Той протегна ръка и я притисна плътно към себе си.

— Опитай ме, жено — простена той.

— Виж, това вече е добра идея — отвърна тя и положи собственически ръка върху бедрото му. Дланите ѝ галеха мускулите на гърба му, извивките на стегнатите му бедра, а Дан я притискаше към тялото си, страстно смучеше устните ѝ, гърдите ѝ горяха гърдите му...

Той прокара палец под тънката ивичка между бедрата ѝ и в нетърпението си да смъкне бикините ѝ, скъса тънката коприна. Тя се засмя и сплете език с неговия...

Той хвърли остатъка от бикините — трудно му бе да издържи на еротичното внушение, че е вече вътре в нея — коленичи с един крак на леглото и я обърна по гръб. Устните му, горещи и влажни, изгаряха кожата ѝ, розовите, твърди връхчета на гърдите ѝ, езикът му потъваше в горещата тъмнина на устата ѝ...

В тялото ѝ като че ли избухнаха огнени кълба и пламъците им бързо плъзнаха към краката ѝ... Тес се гърчеше и стенеше под настоятелните му устни от огъня, който пръскаха в нея.

Ръцете му галеха неспирно тялото ѝ, в един момент дланта му покри тъмното петно между краката ѝ — и тя се разтвори за него... Той нежно раздели влажните гънки и без да откъсва поглед от очите ѝ, плъзна пръста си в нея, после бавно го изтегли. Клепачите ѝ потрепераха, тихото ѝ мъркане от удоволствие бе божествена песен за слуха му и той продължи тази любовна игра с нея, гледаше я как

прехапва устни, усети я да потръпва. Прокара преднамерено бавно пръст по разгорещената ѝ плът и плъзна друг пръст в нея... Пламнала в огън, Тес освободи влага, която навлажни обилно ръката му...

— Моля те, Дан — прошепна тя и безуспешно се опита да го примами върху себе си.

Той бавно поклати глава, наслаждавайки се на извиването на гъвкавото ѝ тяло, на молбите ѝ.

— Не, сърце мое, искам повече от тебе — много повече...

— Алчен пират — едва можа да промърмори тя, докато той разпалваше огъня на страстта до непознати досега шеметни усещания...

Бе повече от ясно, че познава добре жените, знаеше къде да докосне, как може да предизвика най-силно удоволствие. Но осъзнаването на този факт не безпокоеше Тес — тя бе наясно, че ще бере плодовете на бурното му минало, докато е жива. В този момент искаше само да си възвърне поне отчасти инициативата: не можеше да остави всичко на неговите ръце и фантазия! Грабна го за косата и дръпна главата му към себе си, за да впие устни в неговите, плъзна свободната си ръка между тях и деликатните ѝ пръсти се обвиха около втвърдения му член. Той простена и цялото му тяло потрепери. Властта ѝ над него засили удоволствието ѝ.

— Тес, любов моя, спри, ще ме направиш безполезен... — шепнеше той, докато се опитваше да се освободи от ръката ѝ.

— Не можеш да издържиш, така ли? — задъхано стенеше тя, кракът ѝ галеше извивката на бедрата му, а ръката ѝ — корема и гърдите.

Дан прокара изгаряща пътечка по стегнатия ѝ плосък корем, нежната извивка на бедрото, вкусвайки я, вдишвайки уханието ѝ. Тя простена и стонът ѝ прозвуча ясно в безмълвието на затихналата стая, когато той разтвори краката ѝ с широките си рамене... Влажните тъмни косми между краката ѝ трепнаха под горещия му дъх.

Тя посегна с ръка надолу.

— Дан! Не! Никога не съм...

Устните му докоснаха черните ѝ къдрави косми и Тес се отпусна с въздишка на поражение, залюляна от огнени пламъци и горещи вълни. С ръце върху вътрешната страна на бедрата ѝ, Дан ги разтвори още повече и сега я имаше изцяло пред себе си — влажна и пулсираща

от желание... Тес зарови глава във възглавницата, отстъпчива и слаба под играта на устата и езика му... Когато езикът му се завъртя около влажната, пулсираща сърцевината на желанието ѝ в непозната досега за нея ласка, дишането ѝ се ускори, буйни тръпки разтърсиха тялото ѝ, а светът около нея се пръсна на хиляди искрящи парченца... А когато се изтегли нагоре, подпрян на лакти над нея, тя бе вече почти в сълзи...

Усмихна се лукаво, когато със стон заби нокти в раменете му и той се отпусна в люлката между бедрата ѝ. Членът му се притисна към отвора ѝ; той вплете пръсти в нейните, впил поглед в очите ѝ. Дан натисна напред и изпълни кадифената ѝ мекота със себе си... котешкото ѝ мъркане на задоволство бе достатъчно, за да пререже изтънелия конец на самоконтрола му... Тя незабавно се затвори около него и го всмука още по-навътре... и Дан не можеше да си представи нещо по-великолепно от Тес... Неговата красива, омайваща съблазнителка сега го увиваше в екзотичен плащ... „Моята магьосница — мислеше си той, — моята трептяща от живот морска магьосница...“

Дан започна вечните мъжки движения на любовта в бавен, нежен ритъм... Без да откъсне поглед от очите му, Тес ближеше устните му, очертаваше с език красивата им мъжествена извивка, вкушваше себе си по тях... Зелен пламък искреше в очите му, чертите му бяха изопнати и напрегнати от дълго сдържаната нужда... Косата му се развърза и падна върху раменете му, черни кичури погалиха бузите ѝ. Тя усещаше пулсирането на кръвта му вътре в себе си: в тъмната пещера на женската ѝ същност го чувстваше твърд като камък, но същевременно топъл и туптящ от живот...

Бледото кадифе на кожата ѝ контрастираше остро с неговата, бисер на фона на полиран дъб. Бризът, солен и топъл, подръпна с дългите си пръсти мрежата над тях. Времето бе изгубило значението си. Те бяха двама влюбени в един-единствен свят — техния.

Силните ѝ, добре тренирани нозе, се обвиваха около кръста му, задържаха го във влажните ѝ дълбини... На Дан му се стори за миг, че няма да издържи на прекрасното мъчение да бъде вътре в нея. Никога нямаше да му стигне времето с нея, никога!... Искаше много повече!... Бореше се да слее двамата в едно, притискаше я към влажното си тяло, влизаше със сила в нея, трепереше от приближаващата експлозия в слабините му... А тя се притискаше към него, всмукваше го с наслада, подчинена на свирепия му бърз ритъм, с жадно впити устни в

неговите... Кожа се търкаше в кожа — влажна, гореща и жадна за още... Ноктите ѝ се забиваха в гърба му. Мускули се свиваха и отпускаха в гореща последователност — дъхът им се сливаше и изгаряше лицата им. Тялото ѝ пулсираше и увиваше около неговото... Тя се изви и извика — пожарът в нея я завъртя в луд огнен танц и залюля тялото ѝ в пламъка на неописуем екстаз. Дан се гмурна с дива сила в нея и ниският му гърлен стон разроши косата ѝ, когато той пръсна жизнената си сила в горещата ѝ влага... И тя всмука в себе си изцяло семето му, сърцето му, любовта му...

Много повече от обикновена страст ги задържа на шеметните пулсиращи висоти на общия оргазъм, треперещи от силата на освободението си... Дан целуваше с благоговение невестата си, докато бавно се спускаха към земята, понесени на гребените на ласкави вълни... огнената буря в тях бавно отстъпи на спокойното блаженство, което нежно ги обви с надеждата за утрешния ден...

## ГЛАВА 26

Дан се засмя уморено.

— Тази жена явно се опитва да ме изпрати преждевременно на онзи свят — промърмори той в извивката на врата ѝ.

Кракът ѝ се плъзна с наслада по тялото му.

— По кой път да тръгнем? — тя лежеше отпуснато под него, изпълнена с доволство.

Той повдигна глава и отмести влажната къдрица от бузата ѝ, след това погледът му проследи движенията на пръстите му.

— Ти си невероятна жена, Тес — прошепна той.

След преживяното преди минути той я наричаше „невероятна“? Ръцете ѝ нежно се спуснаха по влажния му гръб.

— Великолепен в леглото, както бе и на пода...

Усмихна ѝ се с мъжка арогантност.

— Това, че няма с кого да ме сравниш, е наистина предимство за мене.

Тес загриза игриво кожата на гърдите му.

— Не се надувай, Блакуел — промърмори тя, ръцете ѝ се плъзнаха надолу и обгърнаха стегнатите извивки на бедрата му.

— Не се надувам, обич моя, но ако продължаваш да ме докосваш така — той простена — ау... ооо... страхувам се, че... за твое удоволствие... оу... други части от мен ще се надуют много бързо...

Тес се засмя дяволито.

— Ай, за какъв мъж само съм се омъжила — винаги готов да създаде удоволствие на жена си... — изведнъж замълча, стресната от мислите, нахлули неканени в главата ѝ.

Дан забеляза тревогата в очите ѝ.

— Какво те безпокои, Тес? — запита той и се смръщи, когато я усети да се стяга под него. Премести се, легна на една страна и сви закрилящо едрото си тяло около нея.

— Господи, Дан — тя потърка чело. — Никога няма да стана истинска съпруга — в гласа ѝ тревожно звънна паника. — Не знам

какво означава да живееш в този век. Не мога да готвя без електричество. Досега съм живяла в свят, изпълнен е машини, опакована храна и...

— Тес — прекъсна я той спокойно. — Няма да помръдваш и пръст дори, ако не искаш. Прислугата ще се грижи за всичко.

— Ти имаш слуги! — възкликна тя. — О, това е прекрасно! Не мога да свикна с треперенето на Дънкан над мене, да не говорим за останалите — тя замълча и го погледна с любопитство. — Точно колко си богат, Блакуел?

По устните му трепна усмивка.

— Няма да имаш нужда от нищо, любима.

— Внимавай, Дан. Това е много важен въпрос за всяка жена.

— Малка моя магьоснице — промълви той и се наведе да я целуне. — Признавам, че не се омъжих за тебе с надеждата за домашно спокойствие — Дан отвори уста над розовото зърно на гърдта ѝ.

— Защо тогава се ожени за мене? — думите се изплъзнаха неочаквано от устните и тялото ѝ внезапно замря.

Дан спря на половината път до целта си, отдръпна се назад и се вгледа в лицето ѝ. Видя сърцето ѝ, разтворено за него, готово да поеме болката от жестоки думи. „А, любов моя — помисли си той, — какво смело и същевременно крехко създание си ти...“

— Защото, Тес — той нежно погали бузата ѝ, — аз съм луд от любов по тебе.

Очите ѝ се разшириха и тя рязко пое дъх.

— Не казваш това само защото направих почтен капитан от тебе — тихичко промълви тя. — Нали, Дан?

Лицето му се освети от весела усмивка.

— О, не, обич моя, не.

Горещи сълзи запариха на очите ѝ.

— Н-не съм очаквала, че... че някой мъж ще се влюби в мене — долната ѝ устна потрепери и тя я захапа, за да задържи потока сълзи зад клепачите си. Не успя, и малки кристални капчици бавно се плъзнаха надолу по бузите ѝ. Прошепна с прекъснат глас: — И аз те обичам...

Сърцето на Дан заудря силно в гърдите му, после като че ли внезапно стихна, за да продължи в още по-луд ритъм след миг. Очите

му се замъглиха, той бързо я обгърна с ръце и обсипа с целувки лицето и шията ѝ. Тес заплака и риданията ѝ сякаш го разкъсаха на две.

— О, господи — той притисна главата ѝ към гърдите си. — Не плачи, Тес, моля те. Не мога да понеса това.

— О, я замълчи. Това си е женско право. Ти не можеш да разбереш.

— След като настояваш.

— Имаш ли някакъв избор?

Той се засмя: истинска наслада бе да усеща гърдите ѝ, притиснати до неговите...

— Мисля, че може би се влюбих в тебе от момента, в който смело си призна, че си претърсвала стаята ми — въздъхна той след миг.

— Каютата — поправи го тя и отпусна крак върху бедрото му. — Това беше много отдавна. Защо не ми каза веднага?

Ръката му се придвижи надолу и дланта му се изпълни със сочната извивка на бедрото ѝ.

— Не исках да мислиш, че казвам тези думи с едничката цел да те задържа при себе си.

Тя го блъсна леко.

— Това обяснение куца, Блакуел. Знаеш, че нямам проход във времето под ръка и по желание... — наведе се назад и разголи гърдите си пред жадния му поглед. Той се ухили с шеговита похотливост, подчертана с дяволито вдигната вежда, и бавно наведе глава. — Дори не знам къде живееш — продължи Тес като го отблъсна назад, — или ти просто се носиш по моретата в защита на американската кауза?

Господи, как обичаше начина ѝ на изразяване!

— Семейството ми закупи земя на територията на Флорида. Вече започнахме да отглеждаме захарна тръстика и да берем плодове от тропическите овошки.

Тя отново го задържа настрана от розовите пъпки на гърдите си.

— Имаш предвид портокали?

Той изстена, устните му трепереха от желание над втвърдените ѝ зърна.

— Откъде знаеш това? — той срещна погледа ѝ и видя искриците на смеха в очите ѝ. — Говори, магьоснице.



— През моето време Флорида е известна с портокаловите си насаждения, както и с плажовете и курортите си — без да иска, повиши глас, когато той обхвана с устни розовия връх на гърдта ѝ и го всмука дълбоко в устата си.

Дан се запита за миг какво ли ще стане в бъдеще с неговата плантация, но тази мисъл бързо бе задушена от силното му желание отново да се люби с жена си — ако тя престане да бърбори.

— К-как се казва вашето имение?

Ръката ѝ, нежна като котешка лапа, гореше гърдите му.

— Последния път, когато бях там, на портите имаше надпис „Корал Кий“.

Тя замря и бързо повдигна глава от възглавницата.

— Но... това е мястото, където живеех! Мили Боже! Значи ли това, че гражданите са задължени на тебе за града си?

Той сви рамене, устните и езикът му бяха заети с долната част на гърдта ѝ, а ръката му — с меката извивка на бедрото ѝ.

— В съседство със земите около моя дом — прошепна той, без да откъсва устни от кожата ѝ — има само три семейства. Градът е отдалечен на около половин ден езда.

— Корал Кий... о... не е останал... ох! — пръстите му я откриха топла и влажна, и Тес забрави какво искаше да му каже...

Дан не запита дали знае нещо за неговите потомци. Не — за техните потомци. Дали сега бъдещето ще се промени, когато Тес е тук, в неговия век, омъжена за него? Мили боже, бе твърде объркващо да мисли върху това особено сега, когато знаеше, че тя бе готова за него... Тяхното време бе сега и този факт го изпълни с още по-голяма решимост да си върне принадлежащото му по закон. Плантацията нямаше да изтрае дълго без него. А той не би могъл да издържи дълго без Тес...

Той неочаквано бе обърнат по гръб и тя се плъзна върху него с грацията на котка. Черните ѝ коси се разпиляха по гърба ѝ, погалиха корема му.

Гъвкавото ѝ тяло изгаряше като с нажежени въглени кожата му, бе почти болезнено хубаво да го усеща върху себе си. Пръстите ѝ се плъзнаха в косата му и главата му се завъртя, когато тя притисна устни в неговите. Тя хвана за миг долната му устна между зъбите си, загриза я, засмука я, а после притисна език в зъбите му, плъзна го по

вътрешната страна на устните, преди да го вмъкне дълбоко в устата му. На Дан му се стори, че ще се пръсне от наслада. Членът му се втвърди като камък и Дан запламтя от агонизиращо желание, когато тя отпусна бедра върху него. Опита се да събере сила в ръцете си, за да посегне към нея, но не му бе даден такъв шанс.

Тя се изправи с дяволита усмивка на уста, възседнала бедрата му, пръстите ѝ се затвориха около члена му и бавно го загалиха... Стори му се, че ще експлодира в ръката ѝ... Мускулите му се стегнаха от възбуда, кръвта бясно пулсираше в слабините му... ръцете му обхванаха извивките на бедрата ѝ и я придвижиха нагоре към сърцевината на огъня му...

— О, хайде, Тес... Бързо...

— Обичам те, пирате — прошепна тя и задържа погледа му, докато го насочваше в себе си. — Разреши ми да ти покажа колко те обичам.

И тя му показва: извиваше се над него, обхваната от нажежена до бяло страст, огнена и примитивна. Само минути по-късно Дан се надигна и дрезгавият му екзалтиран вик отекна в стените на къщата...

\* \* \*

По пустия бряг се понесе тропот на конски копита; водата тихо припляскваше след сивия жребец, който препускаше съвсем близо до нея, като изхвърляше във въздуха пясък и счупени мидени черупки. Над вечната песен на вълните се носеше женски смях и звънът му летеше над самотния бряг. Дрехите на ездачката, тънки и вече мокри от пръските, прилепваха към нея и очертаваха гъвкавите извивки, стегнатите гърди с втвърдени от нощния хлад зърна. Зад нея седеше гол до кръста мъж. Тъмните му бричове скриваха тялото му от кръста до коленете, ръцете му фамилиарно обвиваха кръста ѝ. От небето с цвят на оникс пълна луна ги обливаше със сребристата си светлина.

Конят зави остро към дърветата. Когато стигнаха уединението на лагуната, двамата ездачи се плъзнаха от него и веднага се сляха в главомайваща прегръдка; силуетите им се превърнаха в един под покривалото на близката палма. От назъбените каменни плочи и скали

наоколо се спускаха течни кристали и с ритмично припяване се пръскаха в образуваното от прилива езеро.

Красотата на лагуната плени любовниците и засили жаждата им един от друг...

На възвишението над тях безмълвно стоеше самотна фигура и наблюдаваше със студени очи любовната игра на влюбените. Устните на наблюдателя се изкривиха в жестока усмивка, когато мъжът събу бричовите си, а после съблече и нощницата на жената. Захвърли я небрежно и я повлече към водата. Непознатият оглеждаше похотливо жената. Тялото ѝ бе гладко и стегнато. „Тя изглежда като съвършена скулптура от алабастр“ — реши той. Наблюдаваше със студена омраза игрите на любовниците под водата, неговите устни върху кожата ѝ, върху гърдите ѝ, ръцете му в гореща ласка на най-деликатните места... До ушите му достигаше смехът им и дори любовните стенания от нетърпелива страст... Мъжът неочаквано я вдигна върху една каменна плоча наблизко и влезе бързо в нея, ритъмът на движенията му се ускоряваше, докато възторженият ѝ вик долетя до странника върху възвишението над тях.

Отегчен от гледката, Филип им обърна гръб. Бе ги виждал така прекалено често от снощи насам: бе наблюдавал двойката с далекоглед през алеята срещу спалнята им. Скочи на коня си и заслиза внимателно по наклона от другата страна на възвишението, като си помисли за миг колко удобно изобретение е далекогледът. Песента на църковната камбана бе привикала любопитните в църквата, а непочтените — при Филип. Срещу дребна монета с лекота бе научил кой се бе оженил. Единственият му противник в живота бе тук: на неговия остров. Филип притежаваше дори къщата, наета от Блакуел. Тук той притежаваше всичко. „Колко забавно — помисли си той и слабните му запулсираха, — че невестата на Дан е толкова привлекателна и млада.“

— Колко глупаво от твоя страна, Блакуел — прошепна той, — да поставяш единствената си слабост в краката ми...

\* \* \*

Филип наблюдаваше двойката в конюшната, сам той невидим под сянката на дървото. Дан си губеше времето с грижи за коня, докато жената с приятната плът търпеливо го чакаше до вратата. Той безшумно се приближи, обхванат от желание да я разгледа по-добре; меката светлина и прозрачната нощница щедро му разкриваха примамливите ѝ извивки. Вторачи се в тъмното петно между краката ѝ и слабините му пламнаха. Пръстите му го засърбяха от желание да я има под себе си и да ѝ се наслади, както той си знае. А Дан да разбере за всичко с пълни подробности. „Може би дори да наблюдава“ — обмисляше Филип, после бързо отстъпи назад, когато тя внезапно се обърна и несъзнателно направи няколко предпазливи стъпки към него, като се взираше в тъмнината. Повдигна нощницата си и тръгна надясно. Филип се усмихна злобно, когато Дан изхвърча в паника от вратата само секунди по-късно с името ѝ на уста. „И така, Блакуел, твоята слабост има име. Тес.“

\* \* \*

Слънцето пръскаше лъчезарното си сияние в стаята, когато Дан освободи връзките на прозрачната мрежа; тя се спусна безшумно около леглото и обви спящата му жена като в пашкул. Погледът му се плъзна по спокойните ѝ черти, съвършени в красотата си, обхвана черния облак на косата ѝ, която се стелеше в силен контраст по бледата кожа на голия ѝ гръб, слезе към прекрасните ѝ закръглени бедра, обвити небрежно с чаршаф. Пред очите му лежеше най-страстното създание, което някога бе познавал. „Или ще познава“ — помисли си той с уморена усмивка. Бе изтощен, продухан като стара лула: не можеше да каже колко пъти се бяха любили, откакто се заклеха във вечна любов пред свещеника. „Моята пълна с живот магьосница“ — помисли си той, после неохотно се обърна, облече ризата и обу ботушите си. Умираще от глад и след като хвърли последен поглед към леглото, тихо излезе от стаята.

Слезе бързо по стълбите: шумовете, които чуваше от долния етаж, ускориха още повече стъпките му. Аромат на запечена наденица изпълни със слюнка устата му. Тръгна по посока на миризмата и лесно намери кухнята. Там властваше Хига-сан: той се движеше с точни,

премерени движения между масата и кухненския шкаф, сипваше каша, поставяше още съскащи тлъсти кафяви наденици върху голяма чиния.

Възрастният човек го погледна и с елегантен жест го покани да седне. Наля горещо бразилско кафе в порцеланова чаша и я постави пред капитана. Дан не загуби нито миг: седна, нетърпеливо грабна салфетката и се зае за работа. „Тес сигурно ще се ужаси от тази закуска“ — помисли си той, срязва голямо тлъсто парче печено свинско и го напъха в устата си. Това бе много по-добро от оскъдните остатъци от храна, които бяха открили по време на среднощното претърсване на шкафовете. Затвори за миг очи, за да се наслади по-пълно на аромата, и отдаде цялото си внимание на храната пред него. Привършваше третата си порция, когато задната врата внезапно се отвори и Дънкан се втурна в кухнята с ръце, пълни с дърва за огнището.

— Добър ден, сър — засмя се той, хвърли поглед наоколо и усмивката му поуехна. — Дамата не е ли тук, сър?

— Спи, стари човече. Остави я за малко на мира.

Дънкан се засмя и пусна дървата с трясък в сандъка до огнището.

— Уморихте девойчето, нали? — подразни го той добросърдечно и изтупа ръце в бричовите си.

Дан изсумтя неопределено; знаеше, че никой нямаше да отмине, без да подхвърли шега за този ден и половина, който бе прекарал с Тес в леглото. „А какво знаят те? — помисли си той с усмивка. — Как ли ще се поразят, ако разберат, че ако има някой изтощен, то това е той, а не Тес...“

Приключи със закуската си и поиска да разбере какво става с офицерите и екипажа му. Хига-сан незабелязано влизаше и излизаше с кофи и подноси. С напредването на деня къщата постепенно се изпълни с мъже. Голяма част от тях бяха в състояние на тежък махмурлук: държаха главите с ръце и съскаха гневно, когато някой повиши тон над едва чут шепот.

— Къде е капитан О'Кийф? — запита Дан, докато се мъчеше да разчете скицата на склад пред него и същевременно да прикрие прозевките си.

Вдигна озадачено очи, когато въпросът му не получи отговор. Забеляза, че мъжете разменят предпазливи погледи: нежеланието им да му отговорят бе повече от ясно. Дан хвърли молива на масата и се

отпусна на стола. Погледна строго първият помощник-капитан на „Тритон“.

— Затвори се в кабината си след женитбата ви, сър, и не е излизал от там — червенокосият офицер даде тази информация неохотно, като че ли с чувството, че предава капитана си.

Изражението на Дан остана непроменено. Зачуди се дали сърцето на Рам кърви все още за Тес, но бързо отхвърли тази мисъл. Отношенията на Рамзи О'Кийф с нежния пол не се отличаваха с постоянство и задълбоченост.

— Как, поне не провери ли някой от вас дали е жив?

— Жив е, сър. Лично го тръснах в койката му — обади се кормчията и протегна огромната си ръка към чинията със сладкишите. — Но добре се прояви, преди да се укроти — прибави той със смях, докато оглеждаше сладкиша и решаваше откъде да го захване.

Дан простена.

— Сигурно трябва да се радвам, че не е успял да предизвика нов скандал — измърмори той в чашата си с кафе.

Стаята внезапно затихна.

Дан изруга свирепо, върна бавно на масата крехкия порцелан и изскърца със зъби.

— Проклятие! Много важно е да не насочваме вниманието към себе си. Доведете ми О'Кийф. Веднага! — изрева той и мъжете се пръснаха. — Лишавам всички участници в боя от едноседмична заплата и слизане на брега! Изчезвайте!

Гневът му още не се бе уталожил, когато час по-късно пред къщата изтрополяха конски копита. Офицерите влязоха с безизразни лица, посрещнати от гневния поглед на капитана. Когато Рамзи влезе с огромен пакет под мишница, обвит в бяло платно, Дан не помръдна от стола и продължи да си играе с дръжката на чашата. Ухилен до уши, Рам внимателно постави плоския пакет до стената, после се отпусна на стола до Дан и го плесна приятелски по рамото.

— А, Блакуел, имаш вид на мъж, преситен от любов.

Дан бавно обърна глава, все още с неподвижно изражение.

— Век е нужен, за да се насити човек на любовта на Тес.

— Къде е тя? Не ми казвай, че си я изтощил...

— Достатъчно, Рам — срязва го Дан. С невъздържаността си приятелят му поставяше под сериозна заплаха живота им. —

Състоянието на жена ми не е твоя работа.

— Спомена ли ме някой?

Всички обърнаха глави към Тес и бързо скочиха на крака.

— Добър ден, джентълмени — отговори тя на поздравите им, но без да откъсва поглед от съпруга си. Усмивката ѝ бе само за него, докато пресичаше с бързи крачки широката кухня; моряците се отпуснаха като послушни кученца на столовете след командата ѝ да седнат по местата си.

Когато Тес се отправи към него, Дан се изпълни с гордост. Тя му взе дъха с вида си и той правилно предположи, че същото е състоянието на всички присъстващи. Кожата ѝ като че ли излъчваше светлина от току-що взетата баня; косата ѝ — гъста маса от гладък оникс — бе прихваната отзад с тънка панделка. Тъмночервен атлаз и дантели шумоляха примамливо с всяка стъпка и омайният звук се надпреварваше с ударите на сърцето му.

Дан протегна ръка и тя изтича към него, целуна го силно по устата, без да я е грижа за другите наоколо. Главата му се завъртя от аромата ѝ на билки и диви цветя, само близостта ѝ се оказа достатъчна, за да успокои гнева, който кипеше в него.

— Обичам те — прошепна тя, но всички чуха.

— И аз, скъпа моя — отговори ѝ той свободно и я притисна до себе си.

Тес се обърна към групата около масата и спря погледа си на мъжа отсреща.

— Рамзи О'Кийф! Мислех, че ще те намеря проснат на пода — след това погледна към Дан. — Много си гръмогласен — каза му тя многозначително.

Дан наведе глава към нея.

— Извинявам се, любима. Събудих ли те? — прошепна той в ухото ѝ.

Ръката ѝ се отпусна на гърдите му и се плъзна по ризата.

— Не, но ми липсваше в леглото — прошепна тя съвсем тихо и Дан простена, като стегна ръка около кръста ѝ.

Рамзи заобиколи масата и се приближи до тях.

— Добър ден! — той хвана ръката ѝ, целуна я леко и добави: — Женитбата ти се отразява добре — забеляза с наслада руменината, която плъзна по бузите ѝ.

— Прав си — съгласи се тя и погледите, които си размениха с Дан, накараха мъжете да се размърдат неловко по местата си. — И така, какво имаш да кажеш за собствено оправдание, О'Кийф? Този път? — подчерта нарочно тя.

Рам сплете пръсти зад гърба си и заби поглед в пода.

— Страхувам се, че нищо, момиче.

— Хей, Рам, тази игра на провинено малко момче не те спасява. Я ме погледни.

Рам се засмя — направо боготвореше начина ѝ на изразяване.

— Ако искаш да знаеш, донесъл съм сватбен подарък за Дан.

Рам облегна плоския пакет на стола и се зае внимателно да го развързва.

— Ако смяташ, че това ще намали гнева ми, О'Кийф...

Тес бутна с лакът Дан.

— Не бъди лош. Това е първият ни сватбен подарък. А аз ще се погрижа за гнева ти — добави тя тихо, без да сменя поглед от пакета пред нея.

Рамзи дръпна освободеното от връзките платно.

Тес си пое рязко дъх, неволно отстъпи назад и се спъна в Дан. Ледени тръпки пробягаха по гърба ѝ.

Опряна на облегалката на грубо изработен стол, пред нея стоеше единствената причина, поради която тя се бе оказала в този век...

— А, Рамзи. Красиво е и си прилича — възкликна Дан, неусетил все още напрежението в нея.

Мъжете се размърдаха, протягаха вратове, за да виждат по-добре.

Тес пристъпи с протегнатата напред ръка като в транс.

— Не, Тес — спря я Рамзи. — Още не е изсъхнала.

Ръката ѝ бавно се отпусна надолу, но погледът ѝ не се отмести от портрета. Бе забравила за него...

— Джентълмени, забележете: тя за пръв път като че ли загуби ума и дума — засмя се Рамзи.



## ГЛАВА 27

Портретът. Същият, който видя в къщата на Ротмиър в нощта, когато открадна диамантите. Жената в зелено бе тя!

Тес не реагира.

Дан и Рам си размениха озадачени погледи.

— Тес?

Ръката на Дан докосна рамото ѝ и тя трепна рязко и бързо се обърна. Имаше вид на подплашено животно с тези широко разтворени сиви очи, втрещени невиждащо право през него. После чертите ѝ се омекотиха и погледът ѝ бавно се насочи към него: тя като че ли се върна в стаята някъде отдалеко...

Дан хвърли поглед за миг към пълната с мъже стая и попита:

— Какво има, скъпа? — хвана я за ръка и я дръпна настрана.

— Виждала съм този портрет и преди, Дан — тя заби пръсти в мускулите на ръцете му. — В моето време. В нощта, когато откраднах диамантите.

Кожата на Дан настръхна, чертите на лицето му се опънаха. Погледна картината, като че ли се опитваше да види нещо извън маслените бои, после върна погледа си на Тес и отново го прехвърли към платното. Очите му се присвиха от напрежение, Тес почти чувстваше как умът му поставяше фактите на място. Когато накрая се обърна към нея, усмивка осветяваше лицето му.

— Не ти ли казах, че ти е предопределено да бъдеш тук? — прошепна той, обхвана кръста ѝ с ръка и притисна заоблените ѝ форми към тялото си.

— Това ми звучи подозрително като „Казах ли ти?“ — той вдигна бавно вежди, ясните му очи я предизвикваха да му противоречи. Господи, той бе образец на мъжка арогантност. И тя реши, че този път е най-добре да игнорира предизвикателството. — И тогава бях шокирана така — питаше се как подарък от Рамзи за Дан се е оказал в крайна сметка в ръцете на такова магаре като Фалън Ротмиър. — Тази

картина бе единствената причина, поради която бях забелязана и принудена да избягам.

— При мене — усмивката му се разшири още повече.

Тя въздъхна с преиграна умора.

— Нека бъде както ти искаш, Блакуел.

— Скъпа Блакуел, аз обикновено постигам това, което искам — той я целуна — твърд натиск на уста и език, целувка бърза и собственическа — после погледна над главата ѝ. — Благодаря ти, Рам — гласът му бе искрен. — Това е подарък, който много ще ценя.

— Удоволствието бе мое — Рам се поклони на приятеля си.

— Благодаря ти, Рамзи — тя разгледа внимателно картината. Образът ѝ на платното излъчваше чувственост и мекота, но същевременно бе мистериозен и някак отдалечен. Бризът прилепваше роклята към тялото ѝ, мъгла обвиваше босите ѝ нозе. — Истински съм поласкана... Едва ли някога ще узнаеш, колко много тази... — погледът ѝ попадна на подписа. — Ти си я нарисувал?! — възкликна тя недоверчиво.

— Обиждаш ме, Тес — заяви той, като опъна жилетката си и вдигна брадичка със засегнат вид. — От тона ти човек може да си направи извода, че според тебе всичките ми таланти лежат в...

— Бричовете ти — довърши тя с дръзка усмивка.

Кухнята се изпълни с мъжки смях.

— Ау, какъв остър език — смееше се Рам, опрян на масата със скръстени ръце. — Истинско щастие е, че ти, Дан, ще трябва да го понасяш, не аз.

Усмивката му бе тъжна и малко завистлива; независимо от казаното, очите му ясно отразяваха чувствата, които го измъчваха. Дан разпозна в тях болката, която бе виждал в собственото си отражение през последните години.

Опасността и приключенията губеха постепенно чара си, постоянната борба със смъртта лишаваха мъжа от по-нежни чувства. Рам жадуваше за нещо по-близо до сърцето, искаше му се да се откаже от лекомисления си живот, да открие истински жената — извън удоволствията на леглото. Бе на тридесет и пет години, а те продължаваха да бъдат тайна за него и това много го измъчваше. Дан погледна платното. Рам бе вложил сърцето си в него. Дан бе узрял за любовта, когато Тес се втурна така драматично в живота му. Сега бе

ред на Рамзи. Трябваше само да открие момичето, желаещо да приеме и издържи буйния му характер. „Или — помисли си Дан с усмивка — нежно да го постави на място“.

\* \* \*

— Складът е почти препълнен, Дан. Всеки проклет сандък има маркировки на френски, испански, английски и американски стоки. Исусе, те са атакували дори португалците!

— Успокой се, Рам, ще го хванем — Тес го потупа по рамото и му наля още малко ром. — Няма защо да се влудяваш от неща, които не можеш да промениш — той отхвърли теорията ѝ с гримаса. — Поне все още — довърши тя.

Дан проследи с поглед съблазнителното люлеене на бедрата ѝ, когато тя тръгна към кухнята, за да провери нещо, което наричаше „пица“. Бе сигурна, че всички ще я харесат, но изиска от всеки офицер да се закълне, че ще си държи езика зад зъбите. Не ставаше въпрос за семейна тайна, както подразбра Дан; Тес просто не искаше да променя историята. Единственото, което можеше да каже в момента, бе, че от кухнята се носеше божествен аромат.

— Време за вечеря — извика тя, когато влезе в гостната с Хигасан и Дънкан след нея, всеки с голям поднос в ръка. Поставиха подносите на масата и тя подреди салфетки и чинии пред всеки.

Офицерите се вторачиха в червената каша върху хлебно тесто, после погледнаха неуверено Дан. Наистина „нещото“ изглеждаше отвратително, призна си той, но нямаше никакво намерение да я обижда с отказ. Брашното по лицето и дрехите ѝ бе доказателство за усилията, които бе положила да го приготви.

— О, вие, бебета такива — възкликна тя, когато никой не посегна към предложените пици. Взе си демонстративно една и я плъзна на чинията пред себе си. А после, за ужас на Дан, я взе с пръсти — нещо, което никога не бе правила преди — и заби зъби в нея. Тес притвори очи и се усмихна с издути бузи. — Нямате представа какво изпускате — подразни ги тя и продължи да дъвче.

Дан я последва и веждите му се вдигнаха високо след първата хапка.

— Нали каза, че не можеш да готвиш? — възкликна той, като преглътна.

— Казах, че не мога да готвя без електричество — прошепна тя зад салфетката си. — Дан, живях сама повече от девет години. Трябваше да се науча да готвя — нямах избор.

Тес сервира още една пица и я поднесе предизвикателно на Рам. Той простена, намести се на стола и послушно отхапа от нея. Очите му се разшириха, езикът му бързо облиза сока от устните.

— Вкарваш ме в грях, момиче — промърмори той.

— Е, ти сигурно знаеш повече от мене в това отношение — отвърна му тя веднага и той ѝ намигна.

Гелън бе следващият, последван и от останалите мъже, които правилно решиха, че могат да рискуват, след като капитанът им бе все още здрав и прав.

Тес приемаше с царствено кимане похвалите, с които я обсипваха мъжете, докато пиците изчезваха една след друга. Бе работила цял следобед: бели домати за соса, моли Хига-сан да ѝ търси подправки, меси тестото и накрая се съгласи да прибави и парченца наденица към плънката по настояване на Дънкан. Имаше затруднения само със сиренето, но успя да намери заместител, който напомняше онова меко, бяло италианско сирене с по-остър вкус, наречено „моцарела“ в нейното време.

С чинии в ръка Дан и Рам се приближиха към ниската масичка до дивана и се вгледаха замислено в картата върху нея.

— Можем да поставим заряди тук и тук — пръстът на Рам остави мазно петно върху картата. — Канцеларията е тук — последва още едно петно и той облиза пръста си и протегна ръка за още една пица, без да погледне.

Тес го плесна по ръката и посочи чинията му. Той изглеждаше като малко момче, което моли за още един сладкиш.

— Ще го взривяваме ли, сър? — запита изненадано Гелън.

— Не виждам друг избор. Не трябва да разрешаваме тези стоки да бъдат продадени и превърнати в мръсни пари или оръжия.

— Не мога да повярвам, че обмисляте да унищожите насъбраните стоки. Помислете само за хората, на които те могат да помогнат — обади се Тес и подаде на Рам чинията с поредната пица.

Дан я обгърна за миг с погледа си.

— Разбирам те, скъпа. Но нямаме друг избор, както вече казах. Не можем да натоварим на корабите си толкова много товар. Рисуваме оттеглянето си, ако сме под ватерлинията. „Магьосницата“ е бърз кораб, но не и когато е претоварен.

— Трябва да има някакъв друг изход — Тес се настани върху страничната облегалка на дивана и се наведе напред, за да разгледа картата по-добре. — Можете например да поставите хора пред предната и странични врати на склада. Единият от тях чупи катинарите, пуска другите отвътре и организира прехвърляне от ръка на ръка до каруците отвън — тя посочи с пръст точно как вижда нещата, после се облегна на дивана. — Складът е до пристанището, „Тритон“ е вече там, а и „Магьосницата“ лесно може да се промъкне до кея. Времето на прилива ще стигне. Натоварват каквото можете да си разрешите като баласт, после запалват останалото.

— Не мога да въвека в това никой друг, освен Рам — заяви Дан.

— Едва не ми се наложи да се бия с него, за да ме включи в акцията — оплака се Рам.

— Не си прав, Дан. Това засяга всички. А ти не виждаш ясно нещата заради убиеца на сестра ти, който е забъркан във всичко това — мъжете в стаята изразиха шумно съгласието си с нея и Дан я погледна раздразнено. — Не ме гледай така. Имаш на разположение достатъчно тренирани мъже и се обзалагам, че те няма да стоят настрана, независимо от заповедите ти.

Рам се ухили.

— Жена ти е права.

— Знам, дяволите да го вземат!

Тес се плъзна в скута му.

— Планът не е съвършен, но...

— Да не би да предлагаш да взривя склада, докато хората ми са в него?

— Внимавай с мене. Знаеш, че спя с теб — заплаши го тя и в стаята избухна смях. — Можеш да възпламениш взрива отвън — Дан се намръщи и я отмести от скута си, силно заинтересуван от новата идея. — Търколи една-две бъчвички с барут вътре и метни един коктейл „Молотов“. Повече не ти трябва.

— По дяволите, за какво говориш? — запита Рамзи.

— Това е бутилка, пълна с нещо леснозапалимо — например, газ за лампа или чист спирт; в гърлото ѝ се вмъква парцалена ивица, която трябва да се натопи малко в течността. Ето това — тя посочи бутилката със силен ром — може да свърши работата. Запалвате парцала и хвърляте бутилката в склада. Тя се счупва и...

— Ще запали барута — довърши Дан, отпусна се на дивана и я притегли към себе си.

— Или ще предизвика пожар. Можете да подредите останалите сандъци около буретата с барут, запалвате единия от тях и се оттегляте: по този начин огънят ще стигне до барута. Трудно е да се определи необходимото за това време, но ние можем да свършим работата спокойно, без много шум и няма да бъдем притеснени за време. Може да използвате и детонатор: буретата с барута са вътре, свързани с тънко, дълго въже, изтеглено навън, запалвате въжето и — край. Но така рискувате въжето да не изгори до края.

Дан разтри замислено брадичката си, преди да я погледне.

— Това току-що ти хрумна, така ли?

— Не — тя го ощипа незабелязано. — Мислех за това, откакто видях плана.

Той погледна жената, сгушена до него.

— Ако бе на наша страна, сигурен съм, че щяхме да печелим битките си по-бързо и по-лесно.

\* \* \*

— Искам да дойда.

— Не.

— Покажи ми поне една основателна причина.

Дан стисна гневно устни.

— Не те искам там.

— Това не е убедителна причина, Блакуел — Тес скръсти ръце на гърдите си, което още по-силно подчерта красивата им форма.

Дан побърза да отмести погледа си. Тя нямаше представа каква покоряваща чувственост излъчваше.

— Тес, скъпа...

— Не смей да ме наричаш така сега, пирате! Аз тръгвам! — тя засъблича роклята си и Дан замря за миг, очарован от голите ѝ крака и тялото, които се показаха под нея.

— Знаеш, че мога да бъда полезна. Мога да отворя ключалките, например, без особени усилия.

— Твоите умения като крадла не са ни нужни — озъби се той.

— Сарказмът не ти отива, Дан — тя отиде до шкафа за дрехи и извади черното си памучно трико от едно от чекмеджетата.

Той го грабна от ръцете ѝ и го захвърли.

— Не! Ти си ми жена, Тес, и аз ти нареждам да стоиш тук!

Тя обърна бавно глава и го прониза с поглед.

— Какво каза?

— Забранявам ти да напускаш тази стая.

— Ти забраняваш, ти забраняваш? — повтори тя бавно, като едва сдържаше закипелия в нея гняв. — Слушай, Блакуел. Аз няма да разреша да бъда третирана като вещ! Заповядваш? Ха! — тя го удари с малкия си юмрук в гърдите. — Предстои ти да се събудиш с гръм и трясък, драги, ако смяташ, че можеш да ми говориш така! Аз съм господар на себе си! Никой, повтарям, никой няма право да ми заповядва какво да правя! Фактът, че сме женени, не ти дава право да си присвояваш моя живот, когато и както ти хареса!

„Господи, колко е прекрасна дори и в гнева си“ — помисли си Дан, когато тя го дръпна за ризата и го накара да се наведе, за да я погледне в лицето.

— Ако си искал някоя от онези кротки, боязливи женички, които чакат от мъжете си да им кажат какво да правят, отговарят, както се очаква от тях, висят на прага с лулите и чехлите им в ръце, то тогава ти, капитан Блакуел, си се оженил за неподходяща жена.

Дан знаеше много добре за какъв вид жена се бе оженил. Точно както знаеше, че не може да спечели този спор сега: бе притиснат от времето.

— Не мога да си изпълня задачата, ако се безпокоя непрекъснато за твоята безопасност.

— А какво се очаква от мене да правя? Да седя тук и да стискам палци?

— Можеш да ме чакаш.

Идеята не се намираше на първо място в нейния списък.

— Мога да дойда с вас.

— Проклятие! Няма ли да се откажеш от това?

— А ти?

— Дяволите да те вземат, жено! — зарева той към тавана, после затрополи гневно към вратата. Спря се с гръб към нея и с ръка върху резето. — Обичам те, Тес. Повече от живота си.

Раменете му се отпуснаха, когато тя не отговори. Отвори вратата и заповяда на пазачите да не пускат никой да преминава. Не се сдържа и хвърли поглед през рамо. Болката в очите ѝ разкъса сърцето му. Но той не трябваше да отстъпва, заради нейното собствено добро и заради неговото. Затвори тихо вратата зад себе си.

Заслепена от червената мъгла на яростта си, Тес протегна ръка към черното си трико.



## ГЛАВА 28

Тес висеше от външната страна на перваза. Преди да отскочи, погледна още веднъж към вратата. Знаеше, че Сайкс стоеше пред нея и блокираше с едрата си фигура пътя ѝ извън стаята. Бе опитала всичко — само без предложение за сексуални услуги — за да го примаме да я пусне. Но усилията ѝ останаха напразни. „Дяволите да те вземат, Дан!“ Нямаше да ѝ се наложи да прибегва до това сега, ако той бе проявил малко разум. От самото начало бе взела активно участие във всичко и нямаше да допусне да бъде изключена точно сега, без значение дали му се харесва или не. Хиляди дяволи! Ако не бе тя, досега щяха да се почесват по главите в гостната и да се чудят как да се справят с положението!

Хвърли бърз поглед през рамо, после се отблъсна, като се извъртя бързо с протегнати ръце, за да се хване за клона на дървото под прозореца. Успя да го улови и веднага стегна мускули, за да не се залюлее. Клонът простена, листата тревожно зашумоляха. Тя се пусна, скочи безшумно на земята и веднага пропълзя в сянката. Морякът, поставен на стража до ъгъла на къщата, се завъртя при лекия шум от приземяването ѝ и се взря към дървото. Тес затаи дъх, когато той направи няколко крачки към нея. Приблужи се и тя се напрегна да не би да хълцукне или да издаде някакъв друг звук и да се разкрие. Но той отмина край нея и тя се изправи бавно, като грабна шепа влажна пръст, която размаза по лицето си, после избърса ръце в дъното на изтърканите си дънки. Огледа се внимателно и се спусна в бяг към пристанището. Приспособленията за отваряне на ключалки бяха прикрепени стегнато към тесния ръкав на трикото ѝ, добре скрити от широката риза на съпруга ѝ, която бе навлякла. Босите ѝ крака тупаха почти безшумно по пустия път.

\* \* \*

Моряците пазеха улицата с пушки, насочени във всички възможни посоки; между тях се търкаляха бавно и почти напълно безшумно тежко натоварени талиги: бяха увили колелата им с парцали и ги бяха смазали щедро с гъша мас. Въоръжени мъже бяха поставени на стратегически места, готови веднага да дадат сигнал при всяко подозрително раздвижване. Влажният вятър донасяше гръмогласен смях и песни. Вълните приплясваха ритмично върху каменната дига: успокоителен, познат звук за нерви, опънати като корабни въжета...

Дан напрегна мускули, вдигна тежкия сандък на гърба си и направи няколко бавни, внимателни стъпки. Когато прехвърли товара си на Рамзи, по слепоочията му се стичаха потни вадички, а дишането му бе ускорено.

— Внимавай, Дан, невестата ти ще изпадне в ярост, ако си нараниш нещо съществено — Рамзи се хилеше, белите му зъби присвяткваха в тъмнината.

— Невестата ми и в момента е сърдита — промърмори той тихо. „И без съмнение е готова да ми издере очите“ — помисли си Дан: виждаше непрекъснато и с обезпокоителна яснота израза на лицето ѝ. Той ще направи всичко възможно, разбира се, да измоли прошката ѝ — ако тя реши отново да разговаря с него. — Къде беше през последния час? — запита той подозрително с ръце на кръста. Срећна дяволия поглед на Рамзи и махна с ръка. — Забрави въпроса ми. Не мисля, че искам да зная — и тръгна за нов сандък.

Скоро бяха натоварени и последните сандъци за баласт на „Тритон“ и Гелън даде знак за буретата с барут. Вкараха в склада четири тумбести бурета, Дан ги отвори и посипа купчинки от запалителния прах по останалите сандъци, скупчени около тях. Преместиха буретата до най-големите и най-скъпи сандъци с алкохол, коприна и подправки. Когато Дан се отправи за „коктейлите“ на Тес, Рамзи го спря.

— Вече не си сам, Дан. Имаш жена, за която трябва да мислиш.

— Нямам намерение да умирам тази нощ, Рам — той го отместа от пътя си и повдигна сандъка със запушените с парцали бутилки. — Считам, че като старши офицер имам право на избор.

— Да, да, сър — отдаде шеговито чест Рамзи, но в очите му нямаше и следа от усмивка: яд го беше, че Дан не му разрешава дори

тази малка услуга. — Каква загуба на добро питие — измърмори той, вгледан в тъмните бутилки с ром.

— За мене е истинска мистерия как човек с твоите размери може да понася тази гадост — Дан поклати със съжаление глава и тръгна към вратата. — Обзалагам се, че е прецеждана през мръсни парцали.

Рам стисна устни, за да не се изсмее високо. Знаеше, че приятелят му предпочита по-леките питиета пред силния черен ром, предназначен за моряците му.

— Провери дали пътят е чист — нареди Дан.

Рам излезе да провери дали хората им се бяха прибрали и се върна с черен кон, който досега бе стоял вързан до вратите на склада. Дан го възседна и постави внимателно „коктейлите“ в торбите, завързани за седлото отпред.

— Изчезвай — заповяда той на Рамзи с последната бутилка в ръка. Рамзи отпусна рамене и отвори уста да протестира, но Дан заплашително присви очи. — Това е заповед, О'Кийф.

Рам кимна, скочи неохотно на коня си и се отправи към кея. Не се стърпя да не хвърли поглед назад. Дан бе захапал здраво юздите със зъби, конят заподскача стреснато, когато удари кремъка.

\* \* \*

Тес се загуби. Бе ходила до пристанището, но сега нищо около нея не ѝ изглеждаше познато. Необходимостта да се крие в сенките допълнително я затрудняваше и забавяше. Шумът на морето бе единственият ѝ ориентир. Бе минала вече край две от кръчмите и бе разпознала няколко души от екипажа. „Няма как да ги питам за посоката“ — помисли си тя, благодарна, че тези, които я видяха, я взеха за момче и не ѝ обърнаха внимание.

Спря се на една тъмна пресечка, облегна се на някакъв парапет и се опита да прецени положението си. „Прекалено шумно за един часа през нощта“ — помисли си тя: смях, плач на малки деца и тропот на копита се смесваха с гукането на островните птици.

Нужна ѝ бе цяла минута, преди да осъзнае, че се е движила в кръг. Малко по-надолу, над покривите на ниските къщи наоколо, виждаше ясно сводестите прозорци на къщата и хана зад нея. „По

дяволите, Ренфрю, какво стана с чувството ти за ориентация? Дан сигурно е приключил досега“ — реши тя и се отдели от парапета. Бе направила само няколко стъпки, когато до ушите ѝ достигна шумолене. Обърна се бързо с внезапно ускорен пулс и се взря в тъмнината. Кой е зад нея, човек или звяр? Въображението ѝ я понесе на крилата си и тя почти очакваше появата на Джейсън, размахал окървавена бравичка. Секунда по-късно изпод дървото наблизо се материализира свещеникът и Тес въздъхна с облекчение.

— Госпожа Блакуел? — той се вгледа в нея. — Ти ли си, дете мое?

— А... да, аз съм, отец Джейкъб.

— Но какво, в името на Бога, правиш тук толкова късно? — той се огледа. — Сама?

Тес изправи рамене. Възрастният човек оглеждаше озадачено облеклото ѝ, присвиваше очи към черното ѝ трико, което се виждаше от деколтето на ризата.

— Защо сте се облекли като момче?

— Ъ... аз... бях... ъъ... — о, боже, не можеше да лъже свещеник! — Търсех Дан — призна си тя накрая. — Мислех, че ще привлече по-малко внимание, ако се облека така — никога досега не се бе чувствала така неудобно в панталони.

Свещеникът се усмихна ласкаво.

— Тогава ще ти помогна да го намериш. Не е безопасно за такова деликатно създание като тебе да ходи по улиците нощно време без придружител — той тръгна решително към нея. „Момичето сигурно се е измъкнало без разрешение“ — помисли си той — знаеше, че съпругът ѝ никога не би допуснал подобно нещо. Възрастният човек едва бе изминал разстоянието между тях, когато като че ли от всички посоки загърмяха копита.

Свещеникът бързо се спусна към нея и я дръпна към себе си. Тя извика остро и се спъна, когато срещу тях се спусна кон. Отец Джейкъб я бутна зад себе си, но втори кон спря зад гърба му точно срещу нея, ездачът му се изсмя грозно — конят му дишаше почти във врата ѝ. Тя инстинктивно отстъпи настрана, за да не попадне под копитата му, когато голяма, черна карета се завъртя на завоя, спря внезапно с пронизително скърцане и блокира последната им

възможност за бягство. Свещеникът прошепна нещо на латински. Украсената със злато врата се отвори.

— Елате тук, госпожо — заповяда мазен мъжки глас.

— Само в мечтите ти, драги! Хайде, отче — тя се опита да мине между конете, но ездачите затегнаха кръга около тях и в този миг се чу ясно прещракване. Обърна се бързо към каретата и видя цев на пистолет в ръка, обсипана с пръстени.

— Влизай.

— Недей, момиче!

— Няма, отче — увери тя стареца и се обърна към мъжа с пистолета. — Тук има някаква грешка. Не ви познавам и определено няма да тръгна...

— Предизвикваш ме и ще си го получиш. Убийте попа.

Небрежно подхвърлените думи смразиха сърцето ѝ. Един от ездачите хвърли въже около отеца и го издърпа настрана от Тес. До слепоочието му веднага бе опряно дулото на пистолет.

— Моля ви, не го наранявайте! — замоли се тя, като пристъпи неволно към каретата. — Ще дойда, проклет страхливецо, ще дойда!

— В името на Бога, не! — извика отец Джейкъб, докато се бореше отчаяно със стегналото го въже. — Не отивай! Бягай! Бягай!

— Предупреждавам те да не смееш отново да ме обиждаш, мадам — Тес преглътна с мъка при новата заплаха. — Побързай.

— Не-е-е! — викаше дрезгаво свещеникът и се дърпаше в напразни опити да стигне до нея.

Край нея отекна изстрел, който опърли сплетената ѝ на плитка коса, ушите ѝ зазвъняха. Тя се завъртя рязко и видя стария свещеник да пада на земята сред потоци от кръв, която изтичаше от остатъка от главата му и направи бързо тъмна локва на улицата. Краката ѝ се разтрепериха, стомахът ѝ се преобърна и за част от секундата тя като че ли се вцепени.

— Ти, негоднико! — изкрещя тя, хвърли се към убиеца и задра с нокти лицето му. — За какъв дявол направи това? — ноктите ѝ оставиха кървава следа по бузата му, но той не се помръдна. — Аз се съгласих да дойда, за бога! — кръвта му се стичаше по върховете на пръстите ѝ и даваше някаква слаба утеха.

— Свидетелите, милинка, са винаги нежелани — каза той и Тес се смръзна. Тонът му бе гладък и прекалено контролиран за това, което

бе извършил само преди минута.

Оглушителен взрив разтърси нощта и земята потрепери от силата му. Той сграбчи ръката ѝ и я изтегли рязко в каретата, като я блъсна грубо в срещуположната стена и тя падна в краката му. Над главата ѝ мъжът бутна настрана червена завеса с дулото на пистолета си. Експлозиите следваха безразборно една след друга, пламъци обагриха нощното небе и осветиха лицето му. Пръстите му се забиха в ръката ѝ и това бе единствената му реакция. Улицата се изпълни с хора, които тичаха към пристанището. Той пусна завесата с безизразно лице и бавно се обърна към нея. „Той ще ме убие“ — помисли си тя, докато се бореше отчаяно да се освободи от грубата му хватка и гориташе бясно със силните си крака. Той изсумтя при един от ударите, после съвсем спокойно я удари по главата с дръжката на пистолета. В черепа ѝ избухна болка и неясният му силует заплува пред очите ѝ: студени, красиви черти под руса коса... Той спря погледа си на кръвта, която Тес усещаше да се стича по бузата ѝ, и оголи зъби в жестока усмивка. После пред очите ѝ падна черна пелена и тя се отпусна в безсъзнание на пода.

\* \* \*

Дървото запуши и след миг буйни пламъци затанцуваха като развяна от вятър оранжева коприна.

Посипаният върху сандъците барутен прах засъска, огнената пътечка бързо напредваше към буретата с барут. Дан запали с кремъка си парцала, вмъкнат в последната бутилка ром, и я хвърли в склада, сграбчи бързо юздата и пришпори коня. Изплашеното животно изхвърча през отворената врата секунди преди първата експлозия. Останки от сградата се разхвърчаха във въздуха, над главата му се понесоха горящи късове дърво и падаха пред краката на коня. Той умело се промъкваше през горящите отпадъци, опита се да увеличи бързината на коня. Не видя парчето горяща гредка, която се спусна върху него от небето, но тялото му се разтърси от болката на удара, който го събори от коня.

Уитингам се събуди още при първата експлозия. Скочи от леглото и изтича до прозореца. Очите му се разшириха. В тях се отрази пулсиращият отблясък на пламъците, очертани ярко на фона на нощното небе. Складовете му!

— Проклятие! Хиляди проклетите дяволи!

Грабна бричовете и ги нахлу върху нощницата. Грабна заредения пистолет, който държеше на нощното шкафче, и го натика в колана си, взе още патрони и изскочи от стаята. Ще убие Филип. Този негодник си бе прибрал парите и сега бе унищожил складовете — точно в неговия дух! „Дневниците! — паникьоса се той допълнително. — Трябва да ги унищожа, те са доказателство!“ В бързината едва не падна по стълбите, блъсна се във вратата и спря за миг да си поеме дъх и да извика на прислугата за каретата. Отвори външната врата и изтича навън потънал в пот и с изкривена нощна шапка, когато внезапно се спъна и се търколи по каменните стъпала.

— Колко любезно от твоя страна да се присъединиш към нас, Уитингам — Найджел погледна ботушите пред лицето си и бавно вдигна поглед до цевта на пистолета, насочен към носа му. Погледна собственика му и младият рус мъж се засмя. — Да не би случайно да тичаше за тези тефтери? — запита го той и размаха триумфално дневниците пред носа му.

Найджел простена и усмивката на мъжа изчезна, изражението му се вледени.

— По заповед на президента, Джордж Вашингтон, те обвинявам в предателство на морските интереси на Съединените американски щати. Ясно ли е, сър?

Найджел се изправи с мъка, като сипеше прах и камъчета пред краката на младия мъж.

— Кой сте вие и какво ви дава право...

— Ето какво ми дава право, сър — Гелън Торп му показва документи, върна ги внимателно във вътрешния джоб на палтото и заповяда на хората си да оковат дебелия нисък мъж.

Дан седеше на столче за доене в обора, облегнал глава на рамката на вратата. Стискаше зъби, за да не вика от болка: Дънкан мажеше с мехлем ръката му.

— Това е нейна работа — мърмореше Дънкан, докато го превързваше.

Дан го погледна.

— Съмнявам се дали тази нощ ще поиска да направи това така внимателно, както тебе, приятелю. Така ти се пада.

Дан отново го погледна, този път с изненада.

— Наистина ли мислиш, че трябваше да я взема с нас?

Старият моряк замълча за миг.

— Да. Тя не е като другите жени, Дан. Може да бъде истински другар и да се бори за себе си.

— Тя е моя съпруга. Как може да не разбереш, точно ти, че не смея да я подлагам на рискове? — Дънкан се засмя, но стегна добре краищата на превръзката и Дан се сви от болка. — Стига, старче! Може би ще боли по-малко, ако се подложа на безмилостните камшици на... — Дан сгъна изгорената си ръка.

— Разбирам те — въздъхна Дънкан, изправи се на крака и погледна замислено младия капитан. — Моята Меги бе като твоята невеста, с остър език и буен дух... Готова да се втурне срещу англичаните, въоръжена само с тенджерите и чайниците си, стига да ѝ бях разрешил. И тя се наложи и пак участва — събираше информация и я предаваше на нашата армия... — очите му се замъглиха и той отмести поглед. Болката от загубата все още разяждаше гърдите му. След десет години само простото споменаване на името ѝ го поставяше на колене. — Не можах да я спра да върши това, което искаше — не, което бе нужно да направи, момчето ми. Все едно да се опиташ да спреш утрото... Твоята Тес, Господ да я благослови, има сърцето на Меги — погледна го отново и му се усмихна ласкаво. — Ти живееш опасен живот, момче. И сега не е време да глезиш жена си заради собственото си спокойствие. Това ще разруши любовта ѝ. Аз и Меги... не ни бе дадена възможност да се сдобрим, преди тя да... — той преглътна с труд и адамовата му ябълка подскочи.



Дан се изправи и нежно стисна рамото на стареца.

— Разбрах, Дънкан. Благодаря ти.

Дънкан му обърна гръб.

— Отивай, какво чакаш? — махна с ръка. — Тя ще ми одере кожата, ако разбере, че съм те задържал.

Дан закрачи бързо към кухненската врата, горящ от желание да се сдобри с Тес. Миришеше на дим и ром и за миг се замисли дали да не се измие и преоблече, преди да се качи при нея, но желанието му да я прегърне не му разреши да се бави повече. Прескочи стъпалата към кухнята и блъсна вратата. Мъжете, пръснати из кухнята, го посрещнаха с колективна въздишка на облекчение и прошепнатите благодарности към Бога стоплиха сърцето му.

Те вдигнаха за поздрав халбите си.

— Успешен план, сър.

— Пия за здравето на госпожа Блакуел — и за нейните добре приготвени... какво беше, Гелън?

— Мисля, „коктейли Молотов“, господин Финч.

— Тя не е ли тук? — огледа се Дан.

— Не, сър. Не е слизала при нас.

Няколко души го погледнаха загрижено. Дан грабна подадената му халба, прогони вкуса на дим от гърлото си, пхна халбата си в ръцете на Арън и излезе от кухнята. Изкачи стълбите и освободи с жест пазачите пред вратата на спалнята им.

— Вече няколко часа не настоява да я пуснем, сър — съобщи Сайкс. — Господ да я благослови, доста труд положи.

Дан кимна рязко; чувстваше се още по-виновен за начина, по който се бе отнесъл към нея. Бе я заключил! Къде му е бил умът? Изчака моряците да слязат на долния етаж и тогава завъртя ключа и отвори вратата. Погледна леглото: то бе намачкано и вдлъбнатината на възглавницата му подсказа, че тя е била там. Намръщи се, влезе в стаята и я повика. Отвореният прозорец привлече погледа му, потърси с очи черната дреха — и разбра дълбочината на болката, която ѝ бе причинил. Тя бе напуснала къщата.

## ГЛАВА 29

Дан бързо претърси стаята, опитваше се да разбере какво друго бе облякла и какво бе взела за защита. „Ах, Тес, какво направих?“ — раменете му се отпуснаха още повече, когато установи, че бе взела само кожената торбичка с инструментите за отваряне на ключалки. Облегна чело на таблата на леглото и запроклина собствената си липса на чувствителност и нейното безразсъдство: едва сега разбра колко много бе искала да бъде с него — достатъчно, за да рискува живота си. Той разтри нервно тила си. Да заключи собствената си жена! Мили боже, мислел ли е, когато го е правил?!

Дънкан бе прав: желанието му да я глези и закриля непрекъснато щеше да унищожи чувствата между тях. Той се вцепени с поглед към отворения прозорец. „В името на Бога, къде е тя сега?“ — помисли си той, изпълнен със страх. Сигурно е чула експлозията? Бе изминало достатъчно време, трябваше вече да бъде тук. Дали не се бави, за да го накара да страда? „Съжалявам от сърце, любов моя — мислеше той, силно чувство на вина го разкъсваше отвътре. — Какъв глупак съм само! Трябваше да знам, че Тес никога няма да се съгласи да стои пасивно настрана и да приема заповеди от когото и да било...“

— Сър?

Дан не се помръдна.

— Трябваше да разговаряш с мен и да ме посъветваш по-рано, Дънкан... Закъснях. Тя е избягала.

Лицето на Дънкан помръкна.

— Долу има някой, който иска да те види, момче.

— Върни ги или се погрижи сам за това — той махна с ръка. — Трябва да потърся съпругата си — Дан разтвори сандъка си и измъкна от него пистолет и меч. Зареди пистолета и опита острието на меч.

Дънкан стоеше мълчаливо на прага.

— Човекът долу чака, сър...

Умолителният тон на стареца го накара да вдигне глава. „Дънкан изглежда готов да се разплаче“ — помисли си той и сърцето му

внезапно заби лудо. Захвърли оръжията в сандъка и се втурна надолу по стълбите, ботушите му загърмяха по дървените стъпала. Замръзна в центъра на гостната, вторачен в дрипавия човечец, който стоеше до вратата с малък пакет в грубите си ръце.

— Вие ли сте капитан Блакуел? — запита той, като пристъпваше неловко от крак на крак.

Дан кимна кратко, присвил очи с цвят на блед нефрит.

— Това е за вас — куриерът му подаде пакета.

Ужасът запълзя по гърба на Дан, изкачи се нагоре и заби костеливи пръсти в раменете му... Превъртя пакета в ръката си. По него нямаше никакви знаци, никакви думи. Погледна човека до вратата.

— Кой ти го даде?

Мъжът сви рамене, погледна настрана. Дан изтегли малко острие от ботуша си, разреза връзките и разгъна пакета.

Яростният му вик прогърмя през къщата, разтреса гредите и накара мъжете в сградата да потреперят от силата му. Гелън бързо постави халбата на масата и се втурна в гостната от кухнята с другите офицери по петите си. Спря се ужасен веднага щом влезе в гостната. Дан бе на колене в центъра на стаята с отметната назад глава и смачкана хартия в ръка. Гелън погледна дрипавия мъж, който стоеше до вратата и в момента се опитваше да се измъкне край едрото тяло на Сайкс.

Капитанът бавно се изправи на крака и се спусна с дрезгав рев към нещастника до вратата.

— Кой ти даде това? Кой? — крещеше той, хвана мъжа отпред за ризата и го вдигна от пода. — Кажи му името, преди да съм го изтръгнал от гърлото ти! — разклати го така силно, че зъбите му затракаха.

— Н-някакъв мъж, облечен в червено, кълна се! Даде ми десет шилинга. Ето, вземи монетата, не я искам... — мъжът се опитваше да стигне до джобовете си с разтреперани пръсти: той бе прочел смъртната си присъда в тези зелени очи.

Дан тресна мъжа срещу най-близката стена със силен юмрук в ребрата. Ударът изкара въздуха от дробовете му, чу се пропукване на кост.

— Исусе! Той е само пратеник! — Гелън скочи напред и вложи цялата си сила, за да спре Дан да не пребие до смърт нещастника. — За бога, Арън! Помогни ми! Той е подлудял!

Четириима мъже едва успяха да го задържат.

— Пуснете го, сър — молеше се Гелън. — Той е само куриер...

Дан дишаше бързо и тежко, очите му искряха от ярост. Отхвърли мъжете от себе си като старо палто само с едно свиване на рамене и пусна нещастния човечец на пода. Повдигна бавно трепереща ръка и разгъна с дългите си пръсти смачкания пергамент. Гелън го взе, опъна го и в носа го блъсна познатата миризма на барут.

В центъра на смачканата хартия лежеше черна къдрица, единият ѝ край бе втвърден от съсирена кръв. През червеното петно, размазано върху хартията, можеха да се прочетат три думи.

„Дан обича Тес.“

\* \* \*

— О, Филип, какво си направил? — Елизабет се вгледа в неподвижното тяло, проснато напреки на леглото.

— Върви си в стаите, Лизи. Това не е твоя работа — Филип извади остър нож от ножницата на кръста си и се наведе над жената.

— Филип! Не!

Погледна я нетърпеливо и разряза дрехата на жената от врата до кръста, пътят на ножа бе очертан с яркочервена ивица.

— Какво, по дяволите?... — промърмори той на себе си, като опипа странната материя, после я дръпна. Очите му се разшириха леко, когато тя се разтегли, без да се скъса. Пусна я, като че ли опари пръстите му, но после я разкъса до бедрото ѝ. За миг и двамата се вгледаха отблизо в яркото парче тъкан, което я покриваше между краката, после Елизабет отстъпи.

— Това е тя, нали? — той не отговори, ръцете му се плъзгаха по безчувственото тяло на жената върху леглото. — Нали? — повтори гневно Елизабет.

— Бих те представил с удоволствие, но както виждаш... — Филип съблече жилетката си и се отпусна на едно коляно върху леглото.

— Сега той вече сигурно ще те убие — заяви тя, обхваната от паника.

В тона ѝ прозвуча и нотка на злорадство, която го предизвика, и той бързо стана от леглото и се приближи до нея.

Тя отстъпи пред него.

— Извинявай. Не исках да кажа това.

— Опитваш се да ме ядосаш, миличка, така ли?

— О, не, Филип, кълна се.

Той се приближи и я хвана грубо за кръста.

— Знаеш какво се случва, когато ме ядосаш, Лизи.

Тя преглътна с мъка, разчела веднага значението на погледа му.

— О, моля те, не отново. Не исках да кажа това, Филип — молеше се тя. — Но Дан...

Той я бутна на леглото, разкъса нощницата и оголи раменете ѝ. Елизабет трепереше под него: знаеше, че не бе тя причината за поведението му, а нещо по-силно от пленяването на невестата на Дан. Тя потисна ужасяващите мисли, преди още да се бяха оформили ясно, и се остави на болката, която я прониза, когато той захапа грубо нежното зърно на гърдата ѝ. Той вдигна нощницата над бедрата и се намести между краката ѝ. Не си даде труд дори да съблече дрехите си, разкопча само няколко копчета на бричовете си и я облада свирепо, без да откъсне поглед от жената, която лежеше в безсъзнание до тях.

— За бога! Не можете ли да правите това някъде другаде? — простена Тес и стисна очи, за да не вижда какво става до нея.

— Махай се! — той се оттегли от Елизабет и закопча бричовете си.

Тя скочи бързо от леглото и избяга от стаята.

Пулсирането в черепа ѝ бързо отвлече вниманието на Тес от всепроникващата, отблъскваща миризма на секс. Тя докосна раната си и по пръстите ѝ полепна съсирена кръв. Внезапно си спомни свещеника и безжизненото му тяло сред локва кръв. Стомахът ѝ се сви, тя се изтърколи от леглото на пода, посегна механично към гърнето под него и повръща, докато повече не можеше да изхвърли нищо. Облегна се изтощено на леглото.

„Отец Джейкъб! Толкова съжалявам...“ — Тес заплака мълчаливо. Свещеникът стана жертва на една проста случайност: бе се оказал на погрешно място в погрешно време. Старецът умря заради нея. Не! Той бе виновен! И тя ще му го върне тъпкано!

Опита се да стане, но отново се свлече на пода, когато забеляза, че дрехите ѝ са разкъсани. Исусе! Какъв извратен тип!

— Какво си правил? — подигра се тя, без да го погледне. — Проверки дали съм жена?

— В това съм напълно сигурен, скъпа моя.

Намекът я накара да се свие от отврата; опита се безуспешно да се загърне с останките от дрехите си. О, боже! Дали не я е изнасилил, докато е била в безсъзнание? Стисна зъби, за да се пребори с нов порив на сълзи. „Не. Не се паникьосвай!“ — заповяда си тя, огледа тялото си и установи, че инструментите за отваряне на ключалки са все още затъкнати в ръкава ѝ. Нямаше чувството, че е изнасилена, и не мислеше, че е стигнал до там. Но ще го направи. Бе убивал за това.

— Стани от пода, госпожо Блакуел. Неприлична поза за една дама.

Тя се обърна рязко и му хвърли гневен поглед над леглото. Той седеше, отпуснат лениво на някакво канапе, и тъпчеше храна в устата си. Изтръска трохите от броката на жилетката, китките му бяха обгърнати с дантели, пръстите — покрити със скъпоценни камъни. Но под скъпите дрехи и блясъка на скъпоценностите той не бе нищо повече от отблъскващ мръсник. Тя срещна погледа на леденостудените сини очи, лишени от израз, и за миг той спря да дъвче. Тес не бе глупава. Пред нея бе човекът, когото Дан търсеше — убиецът на Дезире. „Едва сега разбирам омразата му“ — помисли си тя. В този момент ѝ се искаше да го види да умира от бавна и мъчителна смърт. Издърпа покривката на леглото и се уви в плътния атлаз. „Дан сигурно е побеснял досега — помисли си тя с мъчително чувство на вина — и сигурно си го изкарва на хората си...“ Бе постъпила направо идиотски, като напусна къщата сама, но какво можеше да ѝ помогне това признание сега? Трябваше да намери начин да се справи с този убиец. Господи! Убиец!

— Добре дошла в моя дом, госпожо Блакуел — той тържествено махна с ръка към декорираната в розово и бяло спалня.

— Не мога да кажа, че се радвам да бъда тук — промърмори Тес и се изправи.

Прекоси елегантната стая с премерени стъпки, за да погледне раната си в огледалото. Използва възможността да го огледа по-добре: той се виждаше ясно в него. Изглеждаше като вампир с млечнобялата си кожа и прекалено червени устни. Не бе се помръднал от канапето, но тя усещаше как очите му бавно се плъзгаха по тялото ѝ. Взе каната и си наля малко вода, докосна грозната рана и неволно потрепери, когато напипа следи от отрязана коса. Разбра веднага каква е била целта. Изплакна устата си, намокри парцал и се опита да отмие кръвта от раната.

— Дяволите го взели — присви се от болка. — Какъв удар само, въъ...?

— Филип — подаде ѝ той, стана от канапето и заобиколи ниската маса до него. — Филип Ротмиър.

Тес се обърна бързо. Ротмиър? Нима този мъж бе прародителят на Фалън и Слоун? Какво съвпадение! Той се приближи. Въпреки че бе слаб и само с десетина сантиметра по-висок от нея, Тес вече познаваше силата, която се криеше в тези тесни, елегантни ръце — ръце на убиец. Той пристъпи към нея и тя инстинктивно отстъпи настрана.

— Какво искаш от мен?

Филип се усмихна на себе си. „Какво грациозно създание“ — призна той пред себе си, като я наблюдаваше как се движи като кралица по килима в дрипите си и покривката от леглото.

— О, всичко, скъпа моя.

Тес отскочи, но той успя да я хване за раменете. Усети, че младата жена трепери под ръцете му, и миризмата на страх го възбуди. Огледа лицето ѝ: съвършена красота, с изключение на подутината от удара. Наведе се над нея. Тя отметна глава назад, нежните ѝ ръце го блъснаха в гърдите. Той хвана с изненадваща скорост китките ѝ, изви ръцете ѝ и ги притисна към гърба. Тес се опита да се освободи, но той стегна хватката си и я изтегли нагоре, принуди я да застане на пръсти и заблiza раната ѝ. Тя простена изплашено.

— Извинявам се, госпожо. Нравът ми е виновен.

Сребърна искрица припламна в очите ѝ. Какво си въобразяваше този негодник?

— Махни мръсните си лапи от мен — заповяда тя тихо.

Той се усмихна, но очите му останаха студени и пусти.

— Животът ти сега е мой, госпожо Блакуел — дръпна я към себе си и смъкна с рязко движение покривката от нея. — Тялото ти е моя собственост — ръката му хвана грубо разголената гръд и жестоко изви зърното ѝ. — Колкото по-скоро разбереш това — усмивката му се разшири, — толкова по-здравословно ще бъде за тебе.

Тес усети натиска на втвърдения му член, вдигна светкавично коляно и го удари в слабините. Той само трепна леко, притисна я още по-силно към тялото си, стегнатата му хватка прекъсваше циркулацията на кръвта към китките. Болката прелетя по ръцете ѝ и я удари в раменете. Очите му заблестяха, устните му се извиха в животинска гримаса, която веднага бе сменена от доволна усмивка.

„Не е свикнал на съпротива — помисли си Тес, — но тя явно му създава допълнително удоволствие. Предизвикваш убиец, Ренфрю, защо не мислиш?“ Бе осъзнала грубата грешка, която току-що бе направила. Спомни си уроците, които ѝ бе дала улицата по време на бездомното ѝ детство: типове като Филип черпеха сили от страха на другия, наслаждаваха се на ролята на диктатор, на съпротивата на безпомощните си жертви, писъците и молбите за пощада ги предизвикваха още повече. Добре. Той я бе докопал, но това ще му бъде за последен път. Тес бе сигурна, че Дан ще дойде за нея, а междувременно тя трябваше да разкрие всичко възможно за този мръсник, за да помогне на съпруга си.

— След като унищожи единствените ми дрехи, предлагам да ми осигуриш други — Тес се опитваше да скрие, колкото е възможно, ужаса си от него.

— Филип! Какво правиш!

Тес погледна жената над рамото му. Тя бе руса и красива, а роклята ѝ — наситеносиня и претрупана със златни украшения. Около врата ѝ проблясваха сапфири, а в тъмните очи, отправени към нея, гореше злоба.

— Дамата иска дрехи, Лизи. Дай ѝ — той не смъкваше очи от Тес.

— Но, Филип, тя е много по-слаба от мен — подхвърли подигравателно Елизабет. — Нищо мое няма да ѝ стане.

Той дори не я погледна.



— Отново ли ме поставяш на изпитание, котенце? — гласът му бе приятен, но в него прозвуча заплашителна нотка.

Лизи видимо се сви и отмести поглед. „И тя се страхува от него — помисли си Тес. — Каква комбинация само!“

— Не, разбира се, не, Филип — и тя отнесе смачканото си високомерие извън спалнята.

Той пусна Тес, обърна се рязко и тръгна към вратата.

— Облечи се и ела на масата за закуска.

— Благодаря. Загубих апетит.

Той се обърна.

— Не ме предизвиквай да се върна и да те завлека насила на масата, госпожо Блакуел — озъби се за миг, впил студен поглед в нея с ясно и щедро обещание за болка. — Уверявам те, няма да ти хареса — затръшна вратата зад себе си и Тес посегна с треперещи пръсти към шкафа наблизо, за да не се свлече на пода. Запита се колко време ще може да издържи. „Побързай, Дан — замоли се трескаво тя, докато се взираше с надежда през прозореца в непрогледната тъмнина навън. — Моля те, побързай!“

\* \* \*

Дан седеше на стола със стегнато от напрежение тяло, когато Гелън блъсна Уитингам в стаята. Погледна студено дебелия мъж и каза с безизразен глас:

— Искам подробен план на къщата на Ротмиър.

— Сър, той ще ме убие! — наежи се Найджел, пръстите му нервно задърпаха ръкава на нощницата му.

Дан стана рязко и блъсна стола назад.

— Ако не го направиш, ще те убия аз!

Найджел се залюля, когато едрият мъж се хвърли към него като разярена пантера. Дан го сграбчи и го вдигна, за да срещне погледа му.

— Ще начертаеш карта — гласът му бе леден, очите — заплашително присвити. — И ако открия пукнатина или ъгъл, които да не отговарят на действителността, бъди сигурен, че светът ще се окаже тесен за тебе. Ясно ли е?

Найджел кимна разтреперано и бързо се отказа от мисълта да се пазари с този мъж. Въпреки че правеше впечатление на емоционален човек, бледозелените му очи, горящи от омраза и отчаяно желание за мъст, го изпълниха с ужас. „Той иска да убие някого — помисли си Найджел разтреперан. — Не желая този някой да съм аз.“

— Няма да успееш да стигнеш до него, освен ако той те пусне.

— Нищо не е чак толкова обезопасено — Дан изсумтя с отвращение и освободи дребния пълничък мъж.

— В този случай обаче е така — Найджел заоправя смачканите си дрехи. — Над четиридесет пазача, ров с вода, стените. Той затова избра това място.

Дан го блъсна в стола под ръка и бутна към него парче пергамент и молив.

— Внимавай какво правиш — животът ти ще зависи от начертаното.

„Поне ще бъда подготвен“ — помисли си Дан, прекара ръка през косата си и потърка нервно тила си. Истинска агония бе да знае, че Филип държи Тес в ръцете си. Стомахът му бе свит на топка. Изживяваше ужасен кошмар: негодникът имаше съществено надмощие над него. „Ако не бях се поддал така на желанието за мъст, Тес щеше да бъде сега в безопасност.“ Мили боже! Когато откриха свещеника, за миг си беше помислил, че може би и Тес вече не бе между живите. „Не!“ Той незабавно отхвърли ужасяващата мисъл. Филип нямаше да се откаже от възможността да му причини мъчителните страдания, в които се гърчеше сега, когато знаеше, че този перверзен тип държи в ръцете си любимата му.

„Трябва да се добера бързо до нея. Тя е интелигентна и находчива — напомняше си той, опитвайки се да постави под контрол чувствата си — и е изключително силна за жена...“ Не се и съмняваше, че Тес вече се е опитала да се възползва от наличните възможности, за да се освободи. Но Филип бе луд, а лудостта обикновено е придружена с неестествена физическа сила... Дан трябваше да се вмъкне в бялата крепост — а сега се оказа, че може да направи това само с покана...

## ГЛАВА 30

— Разреши ми да ви представя.

Гласът на Филип я стресна и тя бързо отмести поглед от вратата към верандата. Двойката пристъпи под сводестия вход с почти комична помпозност.

— Няма нужда. Ти си Фил, аз съм Тес, а тя е Елизабет Кабреа.

Очите на Лизи се разшириха и тя погледна бързо Филип.

Дневникът на Бенет бе разкрил зловещи подробности по убийството на Дезире: Тес предполагаше, че е имал намерение да изнудва Филип в бъдеще. Сега възнамеряваше да се възползва максимално от знанията си за жестоката гавра с нещастното момиче. Тес бе наясно и къде се цели: в най-слабото място.

Тя се заразхожда преднамерено бавно из стаята, небрежно оглеждайки дреболийките по шкафовете.

— Ти какво прави, Лизи, държеше му услужливо Дезире?

— Не! — Елизабет бе пребледняла.

Тес дори не я погледна.

— Ти я подмами да тръгне с тебе онзи ден, нали, Лизи? — запита тя. Внимаваше да говори с равен тон, нужно бе да задържи гнева вътре в себе си. — Нещо като отвеждане на агнето в кланицата, нали?

Елизабет се отпусна на стола до нея.

— Филип, накарай я да спре!

— Престани, Лизи — предупреди я той. — Тя не знае нищо.

— Сигурен ли си, Фил? — Тес бавно превъртя някакво порцеланово украшение в ръцете си, без да отмества поглед от него. Той се мръщеше: тя знаеше, че е объркан от начина ѝ на изразяване. — Ти предаде всички жени, Елизабет. Ти му предаде невинното момиче в ръцете — и за какво? За пари? Колко ти бе цената? — Тес погледна наситеносините камъни около врата ѝ. — Тези сапфири? Измамил те е, драга — Тес върна порцелана с отврата на мястото му. Забеляза, че раменете на Лизи се отпуснаха още повече. — Съпругът ми ще бъде доволен, когато разбере, че и ти си тук — Тес вдигна сребърната

купичка за крем, но бързо я върна на мястото ѝ, когато видя в полираната ѝ повърхност увеличената подутина на главата си. Нищо чудно, че я болеше толкова много.

През трапезарията преминаваха напред-назад слуги с подноси, пълни с храна. Стомахът ѝ се присви с отврата при вида им. Господи, бе само четири часа сутринта!

— Блакуел не може да те спаси, драга — обади се самодоволно Филип. — Тази къща е повече от крепост.

— Правилно — намръщи се тя и прокара пръст по полираната повърхност на бюфета. — Но за Дан... — „Нека да се пържат в собственото си масло“ — помисли си тя.

— Седни, госпожо Блакуел — заповяда той и се отпусна на стола си.

Когато изрече името ѝ, един строен, тъмнокос мъж, облечен в черно, като че ли замря за миг с чиния в ръка, очите му бързо прескочиха от Тес на Филип; тя улови този поглед, но не и Ротмиър, който бе твърде зает да пълни чинията си. Дали икономът няма да се окаже приятел? Нито един от другите слуги не бе реагирал на опитите ѝ да ги заговори. Господи. Нима и те бяха затворници? Тес се питаше дали може да довери на някого от тях да отнесе евентуално съобщение до Дан. Седна и се вгледа с отвращение в подносите пред нея. „Не мога да ям“ — помисли си тя. Изпитваше несигурност: а ако в храната има отрова? Разбира се, глупаво бе да мисли така, когато Филип и Елизабет се тъпчеха така, като че ли за тях няма да има утрешен ден. „И правилно, те са осъдени“ — помисли си Тес и постави две яйца върху чинията си.

Филип искаше да залови съпруга ѝ и тя не бе нищо повече от примамка, на която трябваше да се запази животът до появата на Дан. Каква болезнена мисъл! „Но не е ли възможно да се намери някаква друга алтернатива?“ — мислеше Тес, като поглеждаше широко разтворените врати. Пред тях обаче минаваха напред-назад пазачи, като добермани, надушили бърза плячка.

— Моето предложение е да не мислиш за бягство, госпожо Блакуел — подхвърли Филип и Тес изгледа гневно мършавия негодник.

— Човек никога не знае, Фил.

Той замислено събра вежди: опитваше се напрегнато да разпознае акцента ѝ.

— Може ли да запитам откъде идваш?

— От двадесети век. А ти? — „Едно на нула за каузата на доброто“ — помисли си тя, когато Филип едва не се задави с чая си.

Той се изкашля.

— Не си измисляй приказчици, няма да ти помогнат — и налага голямо парче наденица.

— Приказчици, така ли? Знам, че звучи шокиращо, но е истина — той я погледна снизходително. — Всичко си обмислил, нали? Дан ще нападне тази — това ронещо се парче скала — и ще ти предложи търсения от тебе шанс? — той я погледна обезпокоено. — Помисли отново, приятел. Той не е пропътувал толкова път, за да направи нещо така лесно предсказуемо. Независимо от лоялността към мен, той ще те хване — Тес погледна многозначително към Елизабет. — И тебе, Лизи. Ти ли предложи Фил да разреже китките на Дезире и да я остави да кърви до смърт в онази колиба?

Ударът ѝ се оказа добре премерен: Елизабет загуби цвета на лицето си, а Филип я погледна замислено под сключени вежди.

— Предполагам, че твоя бе заповедта да отрежат езика ѝ, за да не говори, нали, Фил? — Тес отпи хладнокръвно от сока си.

— О, Господи, Филип!...

— Млъквай, Лизи! — тя послушно наведе глава над чинията си.

— Кога направи това — преди или след като пусна онези мъже да я изнасят?

Той не реагира, избърса само устните си и хвърли салфетката, после бавно се облегна на стола си. До него веднага застана слуга и взе чинията му.

— На твое място бих държал острия си език зад зъбите.

Тес сви рамене.

— Приеми, че съм безразсъдна. Откога си заврял тук, Фил? Година? Две? Не ти ли се иска да пораздвижиш малко плесенясалия си задник извън този остров? Или вие двамата смятате да прекарате остатъка от живота си тук, криещи се като страхливци?

— Аз съм доволен от дома и живота си. Нямам причина да искам промяна.

— Хайде, Фил, не се надуйвай толкова. Складовете ти са превърнати в пепел. Уитингам вероятно е арестуван и пее напровала срещу теб, за да спаси собствената си кожа. Не можеш да твърдиш, че не очакваш Дан да ти потърси сметка! — очите му се присвиха за миг и Тес се опита да завърти още малко ножа, който бе забила в него. — Изобщо не си предполагал, че ще те открие. А сам го доведе до тук, като накара Бенет да нападне корабите му. Все едно, че му начерта пътечка до тук.

„Прекалено умна е за жена“ — помисли си Филип. Изброяването на допуснатите грешки подкопаваше самоувереността му.

— Каква е все пак връзката между вас двамата, освен убийството на сестра му и кражбата на семейното му богатство?

— Това бе моето богатство! Моето! — гневно извика той.

„Аха, този път потеглихме най-сетне в друга посока“ — помисли си Тес.

— Как така? То е било в неговия дом, притежание на неговия баща.

— Грейсън Блакуел крадеше от баща ми! От съдружника си! И когато баща ми умря, копелето задържа всичко за себе си!

— В договора между тях не бе ли вписана клаузата: „Останалите акции стават притежание на този, който надживее другия.“?

— Не, то бе мое!

Тя поклати глава.

— Не мисля така, драги. В най-добрия случай то би трябвало да стане притежание на майка ти — или ти си се появил от гнилоча на някое благо?

„Още един удар на място“ — помисли си тя, когато той силно почервения и стисна юмруци. Тес пое незабелязано дъх и се подготви за следващия сериозен удар.

— Какво се случи с майчицата ти, Фил?

Елизабет едва не припадна.

— Госпожо Блакуел — прошепна тя и погледна стреснато Филип. — Моля ви да не говорите за това.

Тес не я бе грижа за молбите на Елизабет.

— Родителите ти не бяха ли женени? — самата Тес бе незаконородено дете: в нейното време това не означаваше нищо, но тук...

В първия момент Филип сякаш се вцепени, но после се отпусна, намести се на стола и кръстоса крака.

— Женени бяха. Но татко я остави заради друга жена — Филип хвана ръката на Елизабет под масата. — Тъй като женитбата с майка ми е била резултат на споразумение, той заяви, че никога не я е обичал и насочи страстта си към другата — добави той с отврата — и копелето им — Тес чу странен звук и Елизабет високо изпищя. Погледна ги бързо: Елизабет се бореше със сълзите си, а Филип като че ли внезапно се успокои. — Майка ми си загина от разбито сърце, а колкото до блудницата му... — усмихна се бавно, на лицето му бе изписано садистично доволство. — На нея ѝ се случи нещастие.

Елизабет погледна настрана, но Тес чуваше ускореното ѝ дишане. Филип седеше вторачен в пространството с невиждащ поглед, празен и студен. Бе по-добро и от изповед.

— Детето?

— Добре съм се погрижил за него, уверявам те.

Бледото лице на Елизабет пламна в ярка червенина, тя заопипва нещо под масата, от очите ѝ рухнаха сълзи. Когато тя скочи и избяга, Филип спокойно облегна лакти на покритата с ленена покривка маса, сякаш нито забеляза, нито го бе грижа за изчезването ѝ от стаята.

— Човек остава с впечатлението, че тази информация ти е вече известна, госпожо Блакуел. Или все още е останала някоя и друга неразкрита тайна, свързана с брака ти?

Тес отмина с безразличие заядливата забележка и продължи:

— Доколкото разбирам, познаваш съпруга ми не само като брат на жертвата ти?

— Да — той отпи от чая си, ударът ѝ отскочи от дебелата му кожа като топка от стена. — Заедно получихме образование. В Итън.

Тес се вгледа напрегнато в скута си. Итън? Итън? Сети се и вдигна поглед.

— А, разбирам, че си чувала за училището ни — промърмори той. — Най-добрата академия на брезовата пръчка, която Англия може да предложи на едно момче.

— И най-взискателната — „Там са биели учениците и са им налагали ужасни наказания за най-малки провинения“, спомни си Тес. — Как можа баща ти да те изпрати там?

— Грейсън го направи. И на двама ни — той се облегна на стола. Не виждаше причини да не ѝ каже истината, след като тя нямаше да си тръгне от тук — поне в никакъв случай жива. — След смъртта на баща ми Грейсън ми даде образование и ме осигури с най-необходимото, но задържа това, което ми принадлежеше по право, за своя наследник.

— Струва ми се, че се е отнесъл добре с тебе. Би могъл да не ти даде нищо — „Със син като Дан — помисли си Тес, — Грейсън вероятно е дал на Филип много повече, отколкото той си признава.“ — Наистина ли не знаеш какво е станало между Грейсън и баща ти?

Близко до окото му ритмично затрепка мускул.

— Знам. Трябва ли да казвам, че съм взел това, което Грейсън ценеше най-много?

— Дезире — отговори Тес и погледна настрана.

— Не. Компанията му — обяви той с тон като че ли тя го бе разочаровала в преценките си и Тес го изгледа презрително. — Момичето бе само начин да го държа в ръцете си — Филип махна небрежно с ръка. — Той ме помнеше като много младо момче и нямаше ясна представа за мене — добави той, приближи се до бюфета, взе малка сребърна кутия, отвори капака и зарови тънките си пръсти в нея. — Това наистина бе забележително. Измамах го толкова неочаквано лесно — постави стиска емфие във всяка ноздра. — А Елизабет... — извади кърпичка и почисти носа си, без да отмества поглед от нея. — Тя бе любовница на Дан и беше в къщата им, преди да дойде тук — сви рамене. — Беше така просто — повтори той и с наслада забеляза внезапното пребледняване на Тес.

Дан и Елизабет? Тес не можеше да си ги представи заедно...

— Не се ли безпокоеше от това, че тя спи с врага ти?

— О, не, разбира се — той завъртя обгърнатата с фина дантела китка и бавно тръгна към нея. — Аз му я изпратих в леглото.

— Я виж ти. Какъв принц — прошепна тя, скочи на крака и отстъпи настрана.

— Филип! За Бога, как си разрешаваш да ѝ говориш такива неща?

И двамата погледнаха към вратата. Тес веднага забеляза, че ръката на Елизабет е обвита в копринено парче плат с цвета на роклята ѝ: единият ѝ пръст бе привързан към пръчица.



— Махай се, Лизи — той пристъпи напред в момента, в който Елизабет понечи послушно да се оттегли.

Думите на Тес я спряха.

— Ти си блудствала заради него — в гласа ѝ кипеше ярост. — Защо му разрешаваш да се отнася така с теб? — тя посочи наранената ѝ ръка. — За бога, с какво те държи в ръцете си?

Елизабет се втренчи безмълвно в Тес, после погледна Филип, който не ѝ обръщаше никакво внимание.

— Сигурно няма да можеш да разбереш — промълви тя.

— Опитай, сестричке — сряза я Тес с ръце на кръста. — Днес нищо не може да ме изненада.

— Това не е твоя работа — Елизабет наведе глава, но не преди Тес да забележи особения блясък в очите ѝ. „Сигурно взема някакъв наркотик“ — помисли си тя и се зачуди какви наркотици са били известни по това време.

Филип оглеждаше жадно жената на Дан. Позорът ѝ щеше да бъде още една сладка победа. А ако успееше и планът му това да стане пред очите на Дан — насладата ще се превърне в истински екстаз. Тези мисли запалиха тялото му. „А, прекрасно ще бъде да отнеме и това от Дан...“ Направи още една стъпка към Тес.

Тя отстъпваше назад, докато се сблъска с топло тяло и едва не скочи в ръцете на Филип, но се задържа и успя да погледне назад. Вонящ мъж с отвратителен белег от рана на врата блокираше отстъплението ѝ. Той хвана здраво ръцете ѝ. Филип се приближи с още една стъпка. Тес преглътна с мъка и погледна ужасено към Елизабет, която стоеше неподвижно със странна усмивка на лице, без дори да направи опит да го спре.

\* \* \*

Дан се намести по-стабилно на клона и вдигна далекогледа си, като сравни бялата крепост, която гледаше, със скицата на Уитингам. За трети път се катереше по това дърво, опитвайки се да открие някакъв знак: Тес ще се сети да остави знак, ако ѝ се удаде такава възможност. Ако бе жива. Около него бръмчаха насекоми, чуруликаха птици, но това не му попречи да се концентрира.

От външната страна на стената нямаше пазачи. „Прекалено самонадеяно, Филип.“ Близко до входа и до всеки прозорец горяха факли и осветяваха бялата сграда, която изглеждаше като езически дар на боговете. Устните му се извиха леко — знаеше, че запалените факли потопяват всичко извън обсега си в пълна тъмнина: още едно предимство.

Огледа внимателно кулите. Бе сигурен, че Филип ще я затвори в най-труднодостъпната част от частния си затвор. Огледа къщата още веднъж. Внезапно замря, присви очи и задържа далекогледа си насочен към най-отдалечения прозорец. Усмихна се с чувство на неописуемо облекчение. Тя беше жива. „Господ да те благослови, обич моя!“ Погледна още веднъж, за да бъде сигурен, че не си въобразява, и почти се засмя. Само Тес можеше да остави пликчетата си да се люлеят със сладко подканване от каменния перваз на прозореца.

\* \* \*

Филип забеляза страха в очите ѝ, преди да успее да го прикрие.

— Предложих ти куп неща тази сутрин, миличка. Какво ще ми дадеш в замяна? — той се притисна към нея и студените му пръсти се плъзнаха по деколтето ѝ.

Тес потрепери от отвращение и изви глава настрана.

— Правилно казано, Фил: предложи. Не съм настоявала — „О, Господи, на всичкото отгоре той имаше и лош дъх!“

— Но аз не знам нищо за тебе.

— Хайде да оставим нещата така — с малък привкус на мистериозност.

Той почти се засмя и кожата ѝ настръхна от ниския, зловещ звук. Не можеше да си поеме дъх, притисната между двамата мъже, и за миг ѝ се стори, че ще припадне. Имаше работа с хладнокръвен убиец и водеше опасна игра.

— Махай се, Ротмиър — предупреди го тя, като събра кураж да го погледне право в очите.

— Нямах избор, драга — студените му, лепкави пръсти се вмъкнаха в хлабавия корсаж и Тес си помисли, че ще повърне. „И никак няма да е зле да го направя, заслужава си го“ — помисли си тя,

като преглъщаше с мъка. Той наведе глава, мъжът зад нея стисна здраво ръцете ѝ над лактите, когато тя се опита да се извие настрана. „Няма да му разреша да си играе с мене“ — помисли си тя. Спусна ръка в джоба на роклята и пръстите ѝ се свиха около острието за отваряне на ключалки. Не бе кой знае какво, но само това имаше под ръка.

Дългите му пръсти обхванаха грубо челюстта ѝ, лошият му дъх я блъсна в лицето. Тес заби лакът в корема на пазача и в същия миг бързо вдигна ръката с острие, насочено към окото му, но улучи бузата. То се заби в кожата и тя дръпна ръка надолу. Той изкрещя, отскочи назад, хвана се за обилно кървящата буза. Погледна кървавата си длан, после насочи побеснелия си поглед към нея и замахна с ръка. В същия миг Тес падна на пода и пазачът посрещна удара на Филип: той се залюля назад с агонизиращ вик, когато пръстените на Филип разрязаха лицето му от челото до челюстта.

Тес скочи на крака, но Филип бързо я грабна за ръцете и я вдигна нагоре така, че лицата им да бъдат на едно ниво. От бузата му течеше кръв на гъсти, пулсиращи вълни, стичаше се по гърлото му и попиваше в дантеленото му жабо и жилетката.

— Ще се наслаждавам на всеки твой писък — гласът му бе леденостуден.

— Бесен си, защото те надхитрих.

Тънката му руса вежда се вдигна нагоре и тялото ѝ притрепери от ужас.

— Надявам се не искаш да кажеш, че си ми достоен противник, скъпа?

„Господ да ми е на помощ — помисли си Тес, — той е напълно спокоен, не личи да го боли... А се нуждае от поне двајсетина шева!“

— Какво? Дамата не може да предложи остроумен отговор? — той плъзна длан надолу по ръката ѝ до китката, стисна я силно и я повлече след себе си. Тес се съпротивляваше с все сила и успя да го задържи в стаята.

Той извика за помощ, но за учудване такава не се появи.

— Идва посетител, сър — извика един от пазачите.

Филип присви очи и погледна към вратите на верандата.

— Сигналът?

— Изпратен е, сър — очите на куриера се прехвърлиха към Тес.

— И? — запита той нетърпеливо.

— Лорд Уитингам, сър.

Филип се намръщи и погледна Тес.

— Доведи ми го! — освободи неочаквано ръката ѝ и тя падна върху стола наблизко. — Ще продължим друг път, скъпа, бъди сигурна — измъкна прилежно сгъната кърпичка, разтвори я и я притисна към бузата си. Тя веднага почервения.

Излезе от стаята, без да я погледне.

Тес се свлече разтреперана на пода, останала без дъх и сили от преживяния ужас... Подаден бил сигнал. Сигнал?...

Пред очите ѝ безшумно се появила чифт добре лъснати обувки. Тя повдигна глава и видя иконома, който ѝ протягаше ръка за помощ.

## ГЛАВА 31

Белите каменни стени на къщата напомняха стари кости, а осветените от светлината на свещите прозорци създаваха впечатление на огън, горящ в добре излъскан череп. Около къщата се увиваха лехи с разкошни червени цветя и отдалеч изглеждаше, като че ли там е просната скъсана селска пола: кървящ насип към високите каменни стени, увенчани с остри железни шипове, напомнящи дяволски скиптър.

Застъргаха тежки вериги и нощта сякаш завибрира от острия режещ звук. Към него се прибави скърцане на дърво и панти и подвижният мост бе спуснат бавно над рова с вода. Под него приплискваха вълни: ритмичен звуков фон на суровия глас, който даде разрешение за влизане.

На около метър настрана Дан лежеше по корем върху земята; облечен беше в черно от главата до петите, дори лицето му бе почернено със сажди. Той се сливаше с тъмнината като дебнеща пантера, само зелените му очи горяха с дива решителност.

Найджел Уитингам хвърли факлата в рова, тежките му стъпки затропаха по дървения мост. Дан пропълзя бързо по влажната земя. Пушекът от хвърлената във водата факла прикри тялото му, когато излезе на открито, преди да се хване за моста и да започне да се придвижва само на ръце, почти едновременно със стъпките на Уитингам. Почти. В момента, в който Уитингам стъпи на пътеката към къщата, мостът започна да се движи нагоре и назад. Дан напрегна мускули, но издигането се оказа прекалено бързо и той увисна вертикално над водата. Посегна да се хване за един от железните пръти точно когато дървото легна в каменната си рамка. Прояденото от ръжда желязо се строши в ръката му и той потърси сигурност в друг, залюля крак и се опита да намери опора, за да не падне в рова. Заби ботуши в стария хоросан и късове от него се зарониха във водата с тихо пляскане. Той бързо намести крака, намери подходящи хватки за ръцете си и сантиметър по сантиметър се отдалечи от светлината на

факлите. „Търпение“ — повтаряше си той; нощните звуци заглушаваха стърженето на ботушите по хоросана.

Когато реши, че се е отдалечил достатъчно от входа, изтегли се нагоре и проследи минаването на Уитингам край фонтана в центъра на градината пред къщата, но не го видя да влиза в нея: входът ѝ не се виждаше от мястото, на което се намираше. В опасна близост до него бавно се движеха напред-назад трима пазачи, а бе изброил поне още десетина, пръснати по наклона към стената на къщата. Дан внимателно ги наблюдаваше. Моделът им на поведение бе един и същ, движенията им бяха безцелни, самите те изглеждаха отегчени. Тримата най-близо до него пушеха лули и подред наблюдаваха поверения им участък. Но вниманието им не бе насочено към стената: те се ослушваха за шум и раздвижване в къщата, както установи Дан.

\* \* \*

С притисната към бузата си кърпичка Филип влезе в просторния кабинет почти без да погледне мъжа там. Уитингам се спусна към него, но се спря, когато забеляза окървавената кърпичка.

— Мили боже, какво се е случило?

Филип се отпусна в коженото кресло.

— Не смяташ ли, че това подсилва чара ми? — обърна глава, за да даде възможност на Найджел да се възхити на раната му.

Англичанинът позеленя, на лицето му се изписа погнуса.

— За Бога, човече, извикай някой да те зашие. Раната изглежда ужасно.

Филип върна кърпичката на мястото ѝ върху раната.

— Вредите, Най?

— Всичко е отишло по дяволите.

„Още нещо, с което ще си платиш, Блакуел“ — помисли си Филип с уморена въздишка.

— Но аз не съм тук заради това — Филип то погледна в очакване да продължи. — Капитан Блакуел иска да дойде тук.

— Естествено.

— Няма ли да го пуснеш? — Филип повдигна вежда. — Проклятие! Дъщеря ми е в ръцете му!

Лицето на Филип не трепна. Уитингам стисна зъби.

— Той каза още да ти дам това — измъкна кожена торбичка изпод жилетката си и му я хвърли. Филип пусна окървавената кърпичка и с отегчен вид изсипа съдържанието на торбичката върху дланта си. На фона на бялата му кожа заблестя диамант с размера на нокътя на палеца му.

Найджел никога не бе виждал тази страна на Филип и сега неочаквано стана свидетел на рязката промяна в поведението му. Той вдигна скъпоценния камък към светлината и тя се отрази от кристала и пръсна по стените красиви сини, розови и лилави ивици. Филип бе като омагьосан, почти хипнотизиран от красотата на камъка, очите му горяха от алчност.

— Както виждам Блакуелови с голямо нетърпение продължават да се разделят с остатъците от богатството си — Филип преглътна, усещаше езика си внезапно надебелял.

Найджел го поглеждаше предпазливо. Мъжът пред него дори не се опита да спре кръвта, която продължаваше да изтича от раната на бузата му.

— Блакуел каза, че има още от същите.

Филип се усмихна студено.

— Питам се колко ли струва безценната му невеста.

\* \* \*

Гелън се обърна с гръб към къщата, удари кремък и провери колко е часът. „Още три минути, сър, и сме вътре“ — помисли си той. Капитанът трябваше да разреши да бъде придружен поне от още един от тях. Обърна се към къщата и вдигна далекогледа си. Докато пълзеше по стената и се придвижваше зад нищо неподозиращите стражи, Дан наподобяваше гладно хищно животно, излязло на лов. Той успя да стигне незабелязано до цветните лехи и да изчезне в тях. Гелън задържа дъх, когато един от стражите обърна глава по посока на Дан и се вгледа напрегнато в цветята наблизо. Първият помощник-капитан отпусна далекогледа си, избърса с ръкав потното си чело и прошепна на мъжа до него:

— Пригответи се за качване на кораба, господин Финч.

\* \* \*

Силните крака на Дан бързо го понесоха към къщата. Спря, отстъпи назад, огледа се и измъкна въже, вързано към колана му. Имаше само миг на разположение да стигне до Тес, преди хората му да нападнат. Стражата тръгна към него. Хиляди дяволи! Защо точно сега изведнъж решиха да се отнесат отговорно към задълженията си? Направи бърз кръг с въжето, то просвистя във въздуха и желязната кука се закачи стабилно за покрива. Той го дръпна за проверка и се приготви за изкачване. В този миг мускулести ръце сграбчиха тялото му и го повдигнаха от земята, някаква ръка хвана въжето и той чу ясното прещракване на предпазителя на пистолет секунда преди да усети студената цев в тила си.

— Изборът е ваш, господине.

Дан неохотно пусна въжето.

\* \* \*

Извън стената, до ръба на рова, бяха вдигнати в готовност дълги дъски, взети от кораба на Филип. При подаден сигнал дъските бяха едновременно спуснати надолу и се получиха няколко импровизирани моста, по които хората на Блакуел безшумно и бързо преминаха с пистолети и мускети в ръце и изтеглени в готовност мечове и ножове... Континенталната флота атакуваше каменния затвор, за да се бие за своя капитан и дамата на сърцето му.

\* \* \*

— Какво искаш?

Тъмнокосият мъж продължаваше да стои пред нея с протегнатата ръка.

— Искam само да ви помогна да станете от пода, мадам, уверявам ви.

Тес го изглежда студено.



— Чувала съм това и преди, благодаря много — изправи се, без да поеме протегнатата ръка: нямаше доверие на никого в тази къща.

— Аз не съм ваш враг, госпожо Блакуел — той ѝ се усмихна приятелски.

Тес се смръщи леко.

— Познавам ли ви?

Той погледна многозначително зад нея и Тес бързо се обърна. Елизабет бе все още в стаята; вторачена в наранената си ръка, тя като че ли не забелязваше какво става около нея.

— Елизабет! — извика я Тес тихо.

Никаква реакция. „Изглежда като вцепенена“ — помисли си Тес.

— Виж какво, Лизи, искам да се махна от тук. Ако искаш да се присъединиш към мене, добре, но...

— Той няма да ти разреши да си тръгнеш, госпожо Блакуел — обади се с решителен глас Елизабет.

— На мене не ми пука какво...

Внезапен тътен погълна думите ѝ. В къщата се започна стрелба. Тес бързо се завъртя. Откъм кабинета се понесе бял пушек. Появи се Филип заедно със своя помощник и ужасяващата си усмивка; докато вървеше, напъха пистолет в колана на бричовите си, като същевременно се опитваше да попие пръските кръв по дрехите и лицето си.

— Виждаш ли — прошепна Елизабет в настъпилата тишина. — Никой не напуска Филип.

— Съпругът ти е готов да се пазари за живота ти, госпожо — той вдигна диаманта пред нея, за да го види, после го пусна в джоба си.

Тес отблъсна иконома настрана, когато той се опита да я прикрие с тялото си. „Няма да допусна още някой да умре заради мен“ — закле се тя пред себе си и отстъпи назад.

— Скъпоценните камъни, миличка — Филип се приближаваше към нея, без да бърза.

Тес преобърна стол, за да блокира пътя му и да го забави поне малко.

— Н-не знам нищо за...

Той спокойно отмести с ръка стола и продължи напред.

— Срамота е да лъжете така, мадам — хвана я за ръката с внезапно движение и я придърпа към себе си. Кожата му бе бяла като

брашно и той непрекъснато ближеше устните си. — Тази нощ нямам време за лъжи, госпожо Блакуел — той вдигна пистолета си и бавно прокара цевта му по обезобразената си буза, покрита с дебел слой съсирена кръв. — Между нас има някои дребни неща за разрешаване.

И Тес прочете смъртната си присъда в тези леденостудени очи. С диаманти или без диаманти, той искаше кръвта й...

От всички страни се носеха изстрели, викове от болка и викове на победа огласяваха къщата. Филип изсъска с жестоко извити устни, преди да изкрещи за стражата си и да се спусне към верандата, повлякъл Тес след себе си. Почти стотина мъже напредваха и разпиляваха хората на Филип със замаха на фермери, режещи захарна тръстика. Захвърлени факли подпалваха сухата трева около къщата...

В стаята неочаквано нахлуха двама от стражата, повлекли за ръцете безжизнен мъж. Тес веднага разпозна съпруга си и сърцето й застина.

— Хванахме го, докато се опитваше да се катери към покрива, сър — те хвърлиха затворника си в краката на Филип.

— О, Боже! — извика Тес, откопчи се от Филип и коленичи до Дан. Бързо провери пулса му. „Слава богу!“

Филип се изсмя зловещо и кожата й настръхна. Стисна зъби и успя да обърне Дан по гръб. Красивото му лице бе в драскотини, дрехите му бяха скъсани, но тя не можа да открие някакво сериозно нараняване, което да обясни състоянието му.

Филип грабна от бюфета кристална кана за вода и се приближи до тях.

— Е, капитан Блакуел — каза той с измамно мек глас и изля каната върху лицето му. — Колко мило от ваша страна, че се присъединихте към нас.

Дан внезапно вдигна ръка, сграбчи го за глезена, дръпна го силно и го събори на земята в мига, в който пъргаво скочи на крака. Филип изсумтя изненадано, каната се разби на парчета, пистолетът се изплъзна от ръката му и се плъзна по излъскания под. Един от пазачите се втурна към Дан, капитанът се завъртя светкавично и сребърният му нож просвистя и се заби в гърдите на мъжа. Той бе труп, преди да се свлече на пода. Дан се обърна: Филип се изправяше на крака. Вторият пазач вдигна пистолета си.

— Нее! — изпищя Тес: Дан бе невъоръжен!

Дан я отблъсна назад и се спусна към мъжа. Сблъскаха се и пистолетът изгърмя — агонизиращ миг — и гърбът на втория пазач се удари в пода! Последва втори изстрел и настъпи тишина. Икономът държеше в ръката си пистолет, от който се извиваше бял пушек.

Тес се спусна към Дан, проснат в краката на пазача.

— Ако си ранен, Блакуел, кълна се, ще те убия! — ръцете й бързо затърсиха рана по тялото му. Той се надигна бавно и седна на пода.

— Добре е да се чуват такива неща, любима — прошепна той и разтръска глава, за да се осъзнае.

— Капитане! — извика икономът. Твърде късно. Въздухът рязко напусна дробовете на Тес, когато силна ръка се уви около кръста й и рязко я вдигна от пода и настрана от съпруга й. Дан скочи на крака, но не достатъчно бързо.

Филип притисна цевта на пистолета си под брадичката на Тес.

— Още едно движение, драги, и невестата ти ще изгуби главата си — той се хилеше, независимо от кръвта, която течеше обилно от рана в бедрото му: случайно изстреляният куршум бе попаднал в него.

Дан го прониза с очи, тялото му бе стегнато кълбо от едва сдържана ярост.

— Безнадеждно е, Ротмиър. Тази крепост е моя — и посочи като доказателство към вратата. Там стояха Торп, Финч и Камбърт с повече от дузина въоръжени моряци.

— Но жена ти е моя, Блакуел.

— Мога да я убия и сам — подигра му се Дан. — И ти гарантирам, че ти няма да си жив да видиш това — предпазители на няколко пистолета щракнаха почти едновременно. — Крайно време е да уредим дълга между нас, независимо от каквото и да било друго.

Филип като че ли се поколеба за миг, но наглата му самоувереност взе връх.

— Аз не ти дължа нищо!

— Не си прав, Филип — обади се Елизабет, втренчена в позлатената кутия върху масата. — Предупредих те, че той ще...

— Не се намесвай, Лизи! — той примига, опитвайки се да фокусира погледа си върху Дан.

— Но ти винаги повтаряш едно и също, Филип: „Не задавай въпроси, Лизи“, „Ядосваш ме, Лизи“, „Ще страдаш за това, Лизи“ —

пръстите ѝ се плъзнаха по ръбовете на кутията. — Това започва да става доста досадно.

Дан се смръщи при това безсмислено бърборене, но не отмести поглед от Филип, който бавно прекарваше цевта на пистолета по голата шия на Тес.

— Колко ще платиш за това хубаво лице, Блакуел? Още диаманти?

Дан потисна яростта, която кипеше в него, измъкна от джоба си пакет и го захвърли на масата; диамантите се изсипаха и затъркаляха по полираната повърхност.

— Ти си достоен син на баща си, Филип. Ще заложиш ли всичко на...

— О, погледни, Филип, диаманти!

Очите на Филип се разшириха едва забележимо и той обърна глава към искрящите скъпоценни камъни.

Тес повече почувства, отколкото видя шанса си: удари го мигновено в ранения крак и се извъртя настрана. Филип изрева от болка, но пак посегна към нея. Дан скочи напред като свиреп диво животно, изби пистолета от ръката му и силните му юмруци го заудряха бясно. При всеки удар пукаха кости, кожата му разцъфваше, кръв пръскаше стените. Тежкия удар на Дан в брадичката измести челюстта му, повдигна го от пода и почти го сплеска в срещуположната стена. Дори когато краката му се подгъваха под него, той пак направи опит да сграбчи пистолета си. Ослепял от ярост, Дан склучи ръце около гърлото му и стегна силните си пръсти. Филип бясно махаше с ръце, лицето му придоби пурпурен цвят, а сините му очи едва не изскочиха от орбитите си.

— Дан! Не! — извика Тес.

Той не спираше. От устните на Филип потече кървава пяна. Тес хвана с две ръце ръката на Дан и го задърпа.

— Не прави това! Моля те!

Дан отпусна ръце и ги обви около жена си, а Филип се строполи на пода.

— Нее!... Убий го! — изпищя Елизабет, която местеше широко разтворени, паникьосани очи от Дан към Филип. — Убий го сега! — когато никой не изпълни желанието ѝ, тя бързо се наведе, грабна

падналия пистолет и го насочи към Филип. — Твоето семе никога няма да познае лудостта ти! — и стреля.

Дан обърна Тес към себе си и тя зарови глава в рамото му. От гърлото на Филип се изливаха фонтани от кръв. Тес се притисна към съпруга си.

— О, боже! Изведи ме от тук. Моля те — зашепна тя в ризата му и той незабавно я вдигна на ръце прекрачи мъртвите мъже и я понесе към коридора.

Елизабет се отпусна на колене върху пода.

— Виждаш ли какво става, когато ме ядосваш, Филип?

Дейвид се спря за миг, обърна се и я видя, че гали нежно ръката на Филип.

— Мили боже, и тя е луда като него — понечи да продължи пътя си, когато Елизабет извика името му, без да сема очи от бледата, безжизнена ръка.

— Онова там е твое — тя махна с ръка към кутията с позлатени ръбове върху масата.

Дан бавно пусна Тес да стъпи на пода. Не бе нужно да се казва нищо: разбра, че в тази кутия се намира богатството на семейството му.

— Ще те чакам тук — каза му тя.

— Къщата гори, сър — обади се Гелън. Около краката им се увиваше пушек и първият помощник-капитан даде знак на моряците бързо да се оттеглят. — Аз ще взема кутията, капитане — увери той Дан.

Дан кимна и поведе Тес по коридора към иконома, който им махаше настойчиво с ръка. Мъжът натисна дървен панел, той веднага отскочи настрана и откри входа на тунел, прокаран в скалата.

— Към кораба, сър.

Тес погледна Дан, като посочи с глава иконома.

— Познаваш ли Джейвз?

Дан отговори с усмивка на дръзкия й поглед.

— Той е старшият моряк на Рамзи, Джейми Уилкокс. Рамзи успя да вмъкне свои хора тук, без да ме осведоми.

Тес шеговито удари Джейми в гърдите.

— Можеше да ми кажеш.

Джейми разтърка удареното място.

— Благодаря — измърмори той, изненадан от силата на удара ѝ, захапи се и ги последва във влажния тесен проход.

## ГЛАВА 32

— Знаеш, че мога да вървя, не е нужно да ме носиш.

Дан не ѝ обърна внимание. Той крачеше бързо към каютата си сред многозначителните усмивки на екипажа. Не бе казал нито дума, откакто напуснаха острова, и не ѝ бе разрешил да се отдели от него, дори когато дългата лодка ги откарваше на „Морската Магьосница“. Изражението му бе напрегнато и Тес забеляза, че близо до челюстта му потрепва мускул.

Той влезе в кабината, ритна вратата зад себе си, пусна краката ѝ и тя се плъзна надолу по дължината на тялото му. Мисълта за ръцете на онзи негодник върху жена му го подлудяваше, потиснатият гняв и страх за живота ѝ сега изплуваха на повърхността. Впи ненадейно устни в нейните в дива, гореща целувка, преди още краката ѝ да бяха докоснали пода. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя отговори на пламналата в него страст, изгаряна от бързите горещи вълни, които обливаха тялото ѝ. Той раздели с бедро краката ѝ, ръцете му, големи и топли, се плъзгаха по тялото ѝ, обгръщаха гърдите ѝ, галеха тънкия ѝ кръст, обхващаха извивките на бедрата ѝ, спускаха се по краката ѝ. Тя простена, понесена от огъня на желанието му, разтреперана и останала без дъх. Никога не го бе виждала такъв: толкова отчаяно нетърпелив! Отдръпна устни, но той не прекъсваше дивия си устрем: устните му обсипваха с целувки шията ѝ, спускаха се бавно надолу...

— Дан — дишането ѝ бе ускорено, едва си поемаше дъх.

Той смъкна роклята от раменете ѝ.

— Не ме отхвърляй, Тес... Моля те... — повдигна я и зарови глава между оголените ѝ гърди. — Искам да прогоня неговия допир от паметта ти...

Тес се стапаше под жарките му ласки, обви крака около кръста му, разреши да я отнесе до леглото и да я положи върху него. Жадната му уста не я остави нито за миг, докато ръцете му трескаво отстраняваха разделящите ги дрехи. Той незабавно отпусна дългото си тяло върху нея и влезе в нея бързо, дълбоко, стиснал извивките на

бедрата ѝ в ръце, за да я притисне по-силно към собствения си огън. Движенията му над нея бяха диви, гладни, но нежни, изпълнени с гореща нужда и нежна любов. Те се впиха един в друг и достигнаха общо освобождаване с вик, който пръсна фойерверк от искри в пламналите им тела... А после ги поде ласката на бавните, успокоителни вълни на приятна отмала и доволство от взаимно дареното и получено удоволствие...

— Обичам те, пирате — прошепна Тес с разтреперан глас.

Ръцете му се стегнаха около тялото ѝ, като че ли желаше наистина да се слее с нея в едно. Той целуна влажното ѝ рамо със затворени очи: не искаше тя да забележи страха, който не можеше да крие повече...

\* \* \*

Дан се облегна на бушприта и притегли Тес към себе си.

— Трябваше добре да те напердаша по хубавото ти дупе за бягството — заяви тоя и погали споменатата част от тялото ѝ.

— Дан! Екипажът.

Той се усмихна дяволито под разчорлената си от вятъра черна коса.

— Дал съм заповед никой да не идва насам под какъвто и да било предлог.

— В такъв случай... — тя се намести между бедрата му и ласкаво загриза почернялата кожа на врата му.

Той простена, когато ръцете ѝ се вмъкнаха под ризата му.

— Опитваш се да ме накараш да ти простя?

Тес се усмихна дръзко.

— Има ли резултат?

— Да, обич моя, да...

— Дънкан ме замоли да ви предам това.

Гласът на Рамзи ги накара бавно да се отделят един от друг. Той им подаде сгъната хартия с потъмнели от изминалите години краища. Тес го погледна въпросително.

— Каза, че е изпаднала от торбичката с диамантите, когато е подреждал каютата.



Устните на Рамзи се извиха в усмивка и Тес се изчерви, когато си спомни в какъв чувствен безпорядък бяха оставили каютата с Дан. Сега бе облечена в бричовите и ризата на съпруга си; очите на Рамзи открито ѝ заявяваха, че харесват това, което виждат. Но зад усмивката му прозираше бурята, която го измъчваше отвътре. „Магьосницата“ се опитваше да настигне „Тритон“ и на Тес ѝ се искаше това да стане по-бързо. Може би когато се прехвърли на своя кораб, Рамзи ще възстанови вътрешното си равновесие и ще се превърне отново в стария добре познат побойник и женкар О’Кийф. Сега Рамзи се държеше наистина особено: бе странно мълчалив, нямаше шеги и предизвикателства, липсваше безгрижното бърборене. Като че ли бе изгубил любимата си играчка. Или жена? Тес се засмя вътрешно: вероятно второто.

Тя съсредоточи вниманието си върху потъмнелия плик. „Как не съм го забелязала по-рано?“ — запита се тя и го превъртя любопитно в ръце. Счупи восъчния печат, който очевидно бе подновяван няколко пъти, разгъна твърдата хартия и зачете бързо.

„Госпожо Тес Блакуел,  
Желанието ми е да разберете миналото, за да узнаете  
бъдещето и да предотвратите смъртта, на която аз бях  
свидетелка.“

Писмото бе от Елизабет! Тес вдигна поглед и присви очи. Островът бе само петънце на хоризонта, а пушекът, който се издигаше от него — едва забележимо сиво знаме на синия фон на безоблачно небе. Тес се надяваше, че бе успяла да избяга веднъж завинаги, но трябваше бързо да се коригира: кланът Ротмиър съществуваше и в двадесети век и тя си спомни подмятанията на Филип за незаконороденото дете на баща му. Продължи да чете.

„Да започна ли с майката на Филип, Вилхелмина?  
Много обикновена жена, която смяташе, че само парите и  
скъпоценните камъни могат да дадат сила и власт. Делвин  
ги осигури добре — нея и сина си, — но тя искаше още. Бе

ненаситна като Филип. Тя, разбира се, грешеше. Филип имаше богатство — и то не само откраднатото от Грейсън, — но никога не е имал сила и власт: бе заобиколен само от алчни слуги. Не съм толкова глупава, че да посегна на живота си, както направи Вилхелмина. Напротив: аз ще направя всичко възможно името Ротмиър да придобие нов блясък и значение. Но като че ли избързвам: все още не съм ви разказала за себе си. Делвин и мама бяха любовници и аз съм детето на любовта им.

Аз съм Ротмиър“

Тес примига изненадано. Елизабет? Негова половин сестра? О, Боже! Бебето! Тя бързо прегледа останалата част от писмото: подробности за сексуалните му насилия върху нея, мъченията, мъжете, на които я е подхвърлял — не искаше да чете повече.

— Тес?

Дан озадачено погледна писмото, после вдигна въпросително вежда.

— От Елизабет е. Не знам кога го е писала. Обяснява всичко — за диамантите, какво е правил Филип, всичко.

— Подаде му го, но той дори не го погледна.

— С това е приключено, любима. История.

Тес му се усмихна.

— И ние знаем как можем да променим нещата...

— Да, слава богу — той я целуна нежно по устните.

— Обичам те, Тес.

— И аз — въздъхна тихичко тя под устните му. — Искаш ли да се върнем в каютата?

— Тия младоженци! — изсумтя Рамзи с ръце на перилата. Погледна ги с идеята да ги смути с шеговито гневен поглед, но стреснато се изправи, впил поглед някъде зад тях. — Света Дева Марийо! Какво е това, по дяволите?

Тес бързо се завъртя.

— О, Господи! Не!...

— Капитане, отново онази странна стена! — изкрещя някой от моряците и в гласа му се долавяше страх.

Черната стена се движеше, разгъваше се, източените пипала от гъста мъгла сякаш се протягаха към тях над водната повърхност.

Дан прегърна Тес през кръста и я притисна силно до себе си.

— Всички на борда! Трябва да ѝ избягаме!

Моряците се спуснаха с бясна скорост да вдигат платната и настройват рангоутите.

Рамзи погледна Тес. Тя стискаше ръката на Дан, върховете на пръстите ѝ бяха побелели, а очите ѝ — широко разтворени, изпълнени с ужас. Никога не я бе виждал така ужасена. „И Дан — помисли си Рамзи, — направо е като луд“.

Дан даваше заповеди, но ръцете му нито за миг не се пуснаха от жена му.

— Защо се страхуваш от този... призрак, момиче? — запита Рам. Той се изкачи по бушприта, опитвайки се напразно да разбере що за чудо е тази странна стена и незасегнат от всеобщата паника на „Магъосницата“. — Знаеш ли какво е това?

Тя погледна несигурно към съпруга си.

— Кажи му, обич моя — подтикна я Дан, вслушан в скърцането на такелажата все още с надеждата, че фрегата може да избяга от стената.

— Това е проход, Рамзи, врата към бъдещето... — веждата му се вдигна едва забележимо. — Не знам точно закъде... но това е пролука във времето. — Тес се вторачи гневно в тъмната завеса, която безшумно се носеше към тях.

Погледът на Рамзи затанцува между стената, Тес и Дан, от изражението му бе ясно, че напрегнато обмисля казаното. Бъдещето? Дан срещна скептичния му поглед и кимна кратко. В очите му Рамзи зърна агонията на душата му.

— Тя идва към нас, капитане! — изкрещя изпаднал в паника моряк.

— Амбразуриите към подветрената страна! — извика Дан. — Сега! — Отмести бързо Тес от пътя на моряците и от грота.

— Тя ни следва! — изкрещя боцманът.

Тес простена, вече чувстваше силата на притеглянето, гадеше ѝ се, усещаше необяснима тежест в ръцете и краката си.

— О, Дан! Тя ме иска обратно! Не желая — моля те! — притисна се към съпруга си в жестока борба със силата, която я теглеше от

ръцете му. „Не! — молеше се отчаяно тя. — Щастлива съм тук!“ — Не ѝ позволявай да ме вземе от тебе, Дан, моля те — по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Никога, любов моя. — Дан я притисна още по-силно към себе си и бързо уви въже около свободната си ръка с трескава молитва да успее да ги задържи заедно. — Ако си тръгнеш, идвам с тебе.

Рамзи се взря в тъмната стена, която като че ли стигаше до безкрайността. Бъдещето? Обърна глава и се вгледа напрегнато в Тес, опитвайки се да разчете нещо повече зад ужасеното ѝ лице. От момента на срещата им знаеше, че е някак различна — енергична, интелигентна, необяснимо находчива: дори в сравнение с един мъж! В главата му се завъртя всичко свързано с нея, което можеше да си спомни. Начинът ѝ на изразяване, маниерите ѝ, способността ѝ да разчита кодове, да мисли стратегически: списъкът се оказа безкраен. Погледна стената. Възможно ли е? Да се пристъпи в друго време?

Върна погледа си на Тес и рязкото движение внезапно създаде у него чувство на лекота и опиянение. После го обхванаха странни усещания, кожата му настръхна, сякаш груби пръсти се вкопчиха в него и го затеглиха...

„Това е покана — проблесна в главата му и той се хвана за въжетата. — Не, настоятелно изискване.“

— Дълго е било пътуването ти към любимия, Тес — каза той с преbledняло лице от внезапното гадене, което го обзе. — Може би и аз трябва да направя същото, за да открия моята любима: ако я има някъде...

Тес разшири очи, когато той им изкозирува шеговито и скочи във водата.

— Рамзи! Неее! — извика тя.

Рамзи се показва на повърхността и силните му ръце запориха водата към черната завеса.

— Рамзиии! — викът ѝ завърши с писък, продраното ѝ гърло силно я заболя.

— По дяволите, О'Кийф! Върни се! — извика Дан над перилата.

— Направи нещо! Трябва да го спрем! — пръстите ѝ дърпаха отчаяно ризата на Дан. — Той ще загине там!

Дан заповяда да хвърлят въже и да спуснат лодка.

Морето внезапно се развълнува, високи вълни се понесоха към фрегатата, разбиваха се в корпуса ѝ, повдигаха я като коркова тапа на гребените си.

Рамзи плуваше.

Ужасена, все още в клещите на странната енергия, която продължаваше да я тегли, Тес се пусна от перилата и отново задърпа Дан.

— Дан, моля те!

Той хвана раменете ѝ, накара я да преодолее поне отчасти паниката си и да погледне реално на нещата.

— Той се отдалечи много, Тес. Виж го: той иска да отиде там.

Тя не погледна.

Близо до завесата Рамзи се обърна, за да им махне за сбогом, с широка, развълнувана усмивка. Внезапно пипала от странна мъгла се обвиха около него, повдигнаха го от водата и го всмукаха в чернотата. В следващия миг и той, и стената изчезнаха, морето се успокои, водите му отново станаха наситено сини.

Рамзи О'Кийф бе изчезнал.

Сред гробовното мълчание на екипажа Тес зарови глава в гърдите на Дан и се разрида.

— О, Господи, той не знае какво направи... Няма да остане жив...

— Ти остана — той нежно я галеше по гърба с поглед, впит в мястото, където за последен път видя най-близкия си приятел. Исусе! Ако не бе видял станалото с очите си, никога не би повярвал и дори нямаше да си представи, че подобно нещо е възможно!

Тя повдигна глава.

— Но аз се върнах във времето! Възможно е той да е попаднал в бъдещето! Всъщност никой никога няма да узнае къде точно ще се озове Рам.

— Не подценявай Рамзи, скъпа — каза той тихо. — Той не е глупав. И може би...

— Ще открие любовта? Любимата си? — дразнеше се, че Дан приема така леко изчезването на Рамзи.

Той ласкаво отмести къдрица от бузата ѝ и я затъкна зад ухото.

— Започнах да вярвам, че в нашата вселена всичко е възможно.

Тя се усмихна: нейното присъствие бе доказателство за това.

Отпусна буза на гърдите му и притрепери, когато погледът ѝ обхвана успокоения син океан. Да, той искаше да си тръгне от тук, и Тес не можеше да го съди: той обичаше рисковете. „О, Рамзи — помисли си тя с усмивка. — Какви изненади само те очакват!“

Дан я притисна още по-силно към тялото си и неволно кимна с дълбоко уважение към морето. Тес бе негова — завинаги. Вече нямаше възможност да му бъде отнета някога — благодарение на капитана на „Тритон“.

## ЕПИЛОГ

*Няколко месеца по-късно*

Грейсън Блакуел погледна с усмивка жената, която спеше в ръцете на сина му, докато каретата се движеше по дългата алея към Корал Кий.

— Все още не мога да повярвам, че тя успя да ме убеди да освободя всички роби.

Дан откъсна поглед от панорамата, която се откриваше през прозореца, и се усмихна на баща си.

— Те останаха при нас, нали?

— Но разходите...

— Можем да си разрешим да им плащаме и единствената при...

Грейсън вдигна ръка.

— Съжали ме, синко. Тя вече спечели — той продължаваше да се усмихва.

— Тя умее да постига това, което иска — Дан нежно повдигна къдрицата, паднала върху бузата ѝ. — Татко, признавам, че никога не съм и мечтал за такова щастие — той я целуна леко по косата.

— И аз също — младата жена бе изпълнила пустотата в душата му, бе излекувала сърдечната му мъка. — Казвал ли съм ти колко много се възхищавам от избора ти на невеста?

— Благодаря, татко — обади се Тес и се изправи.

Дан се засмя.

— Ти, малка измамнице!

— Понякога е полезно да се правиш на заспал.

Грейсън отметна назад глава и се разсмя от сърце, а Дан се усмихна още по-широко. Всички чувстваха жаждата за живот у Тес и жизнеността ѝ влияеше благотворно дори върху баща му. Обезсърченият джентълмен с отпуснати рамене бе изчезнал и на негово място се бе върнал стегнатият енергичен мъж, когото Дан си спомняше като младеж. Тес бе постигнала това. Тя му бе внушила да

не чувства вина за смъртта на Дезире и бе събудила в него нов интерес към живота.

— А, най-сетне сме в къщи — въздъхна Тес и скочи от каретата в мига, в който тя спря.

Грейсън погледна Дан и поклати глава.

— Истинско чудо е, че все още ти е останала енергия покрай тази жена — каза той, докато слизаше от каретата.

Дан го последва с дяволита усмивка. Вярно е, че за да върви в крак с Тес, трябваше да дава много от себе си, но това бе добре изразходвана енергия.

Във фойето звънна женски смях. Тес се освободи от кадифената пелерина и я хвърли в ръцете на очакващата прислуга. Дан се облегна на рамката на вратата и я наблюдаваше с весели искрици в очите как се върти из стаята с въображаемия партньор.

— О, Дан. Това е най-вълнуващата седмица в живота ми! Имах честта да танцувам и вечерям с президента! Още не мога да повярвам!

— Той се почувства поласкан и почетен, обич моя. Страхувам се, че Джордж никога няма да бъде същия след срещата си с тебе.

Тя се обърна към него.

— Не мога да повярвам, че го наричаш Джордж!

— Ба! — изсумтя Грейсън. — И той е човек, скъпа.

Тес се засмя и тръгна към тях. Тя знаеше точно как ще изглежда Дан след тридесет години: ще бъде като баща си, само че по-висок и не толкова побелял. Не бе имала куража да каже на Дан, че Ротмиърови един ден ще притежават тази къща: не искаше да му причинява болка. Но тя работеше върху плана, който след двеста години щеше да я върне в ръцете на потомък на Блакуел.

— Само защото не си съгласен с някои от неговите виждания, татко, не означава, че те не са разумни и са лишени от перспективи.

Дан прикри усмивката си.

— Какво дискутирахте вие двамата толкова оживено тази вечер? — поиска да узнае Грейсън.

— Стратегията на сухопътната битка.

Грейсън разтвори широко очи.

— Със сигурност той не слуша...

— А защо не? — Тес се изправи пред него с ръце на кръста, стиснала устни.



Дан познаваше вече добре тази поза.

— Мисля, че е време да се оттегля — отстъпи Грейсън и тръгна към стълбите.

— Умно решение, татко.

Изражението на Тес се смекчи, тя хвана Грейсън под ръка и тръгна нагоре по стълбите с него. Погледна над рамото си към Дан и той кимна с усмивка.

— Още няма нужда някой да подгъва завивките ми под мене, млада лейди — запротестира Грейсън.

— Направи ми това удоволствие. Знаеш, че нямам друг баща. Искам да съм сигурна, че си настанен удобно и се чувстваш добре.

— В такъв случай погрижи се да напълниш онази стая там. — И той посочи към детската стая.

— С удоволствие ще опитам.

Грейсън се засмя. „Дръзко момиче“ — помисли си той. Целуна я и изчезна в спалнята си.

— Само едно уиски тази вечер, Грейсън — чу той, преди да затвори вратата.

Дан се отпусна в креслото до камината, събу обувките си и размърда пръсти. Бе опияняващо щастлив и се чувстваше по-добре от всякога: отдаваше последното на настояването на жена си да не се тъпче с храни, богати на холестерол, и пържени, печени или варени до „пълна смърт“, както се изразяваше тя. Предимството на двестагодишните й знания се усещаше и в най-дребните неща...

Той отпи замислено от уискито, втрепен с невиждащ поглед в кехлибарената течност, залюляна в чашата му. Тя се бе лишила от много повече, отколкото някой можеше да си представи, като се бе съгласила да стане негова жена и да остане при него. И сърцето на Дан се изпълваше с любов всеки път, когато се замисляше за жертвата й... Бе благодарен от сърце на Бога, че се бе озовала в неговия век.

— Хей, пирате.

Вдигна очи. Тес се движеше грациозно из стаята, като същевременно измъкваше ръце от роклята си. Дан попиваше с ненаситен поглед стройното й, силно тяло и членът му реагира с учудваща бързина.

— Вратата? — запита той.

— Заключена.

— А татко?

— В леглото.

Тя се изправи пред него, свлече фустите си, прескочи ги и ги ритна настрана. Освободи косата си и разтръска гъстите черни къдрици, преди да подпъхне палци под тънките панделки на бедрата си и бавно да смъкне пликчетата си. Хвърли нищожния копринен къс плат върху купа дрехи, взе питието от ръката му, постави го настрана и се отпусна в скута му. На шията ѝ висеше овален диамант, прикрепен към златна верижка: единственото бижу, което носеше.

— Баща ти иска внуци. Не мислиш ли, че трябва да го зарадваме?

— Къде? — ръцете му се спуснаха към извивката на бедрата ѝ.  
— В гостната?

— Точно — гърдите ѝ се залюляха пред лицето му, пръстите ѝ заиграха нарочно бавно с копчетата на бричовете му. — На горния етаж има опасност да събудим прекалено много хора — устните ѝ се приближиха до неговите. — Леглото скърца и при онези енергични движения на бедрата ти...

— Господи, Тес — Дан пое с мъка дъх. — Ти никога не преставах да ме шокираш.

— Да, пирате мой, и ти обичаш това.

Той я притисна към себе си, вгледан в сребристосивите ѝ очи.

— Така е, магьоснице моя, обичам го... — и той сля устни с нейните...

Пътуването на Морската Магьосница бе приключило и тя бе приютена в обични ръце.

Най-сетне се бе прибрала у дома — точно навреме...

**Издание:**

Ейми Фетцър. Тес

Американска. Първо издание

ИК „Евразия“, София, 1994

Текстообработка: „Евразия“

ISBN: 954-628-012-7

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.